

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MICHAEL PALMER

**A CINCEA
FIOLĂ**

Jurământul lui Hipocrat dintr-o perspectivă infiorătoare
Entertainment Weekly

MICHAEL PALMER

A CINCEA FIOLĂ

Ebook v[1.0]

În Boston, o studentă la medicină, căzută în dizgrație, este trimisă să prezinte o lucrare care i-ar putea salva cariera.

La 6 000 de kilometri distanță, un savant genial, aflat pe moarte din cauza unei boli incurabile, este pe cale de a descoperi un ser care ar putea salva milioane de vieți, aducând profituri uriașe pentru unii.

La Chicago, un detectiv particular, total deziluzionat, trebuie să identifice cadavrul unui tânăr găsit pe autostradă, ce purta niște urme misterioase pe corp.

Trei vieți care nu au nimic în comun, dar care aveau să devină legate pentru totdeauna. Trei vieți amenințate, care se străduiesc să atragă atenția asupra unei misterioase grupări de oameni, cu aspirații de dumnezei. Trei oameni care află ce înseamnă geniu și nebunie, adevăr și decepție, încredere și trădare... Trei vieți unite pentru totdeauna de o fiolă de sânge - a cincea fiolă.

Te-ai întrebat vreodată de unde vin organele donate ? Ce ar fi dacă, în momentul în care îți faci niște analize de sânge, laboratorul mai prelevă o fiolă, fără știrea ta ? Această fiolă este trimisă la un laborator care stochează informația și, dacă ești donatorul compatibil cu cineva bogat și influent care are nevoie de un organ, atunci ar fi mai bine să te ascunzi !

PROLOG

Începutul este cea mai importantă parte a oricărei lucrări.

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Nu te mișca. N-o să te doară deloc.

Acestea erau singurele cuvinte pe care Lonnie Durkin le auzea de câteva ore.

— N-o să te doară deloc.

Vincent spunea mereu chestia asta înainte de a-i înfige acul în braț pentru a-i lua sânge.

Dar mințea. Înțepăturile îl dureau destul de rău.

— Duceți-mă acasă ! Vă rog, duceți-mă acasă ! Vă rog, vă rog din suflet !

Lonnie a sărit din pat, a strâns zăbrelelor de metal în mâini și a lovit ușa de fier. Știa prea bine ce înseamnă să visezi urât. Când era băiețel și se trezea, noapte de noapte țipând, mama lui avea obiceiul să-i explice coșmarurile pe care le avea. Dar acum își dădea seama că această cușcă de fier nu era un vis urât. Era reală.

— Vă rog !

În acel moment, mașina a virat brusc și el a fost aruncat în perete. A țipat, a căzut și s-a lovit la cap și la umăr, apoi s-a târât înapoi în pat.

Mașina era o casă pe roți și semăna cu rulota unchiului Gus și a mătușii Diane. Numai ca ei nu aveau o cușcă de metal în spate, ci o cameră frumoasă, un pat mare și câteva dulapuri încăpătoare. În urmă cu cinci ani, când Lonnie împlinise șaisprezece ani, cei doi îl duseseră cu rulota la Yellowstone și îl lăsaseră să doarmă în pat o noapte întreagă.

Patul din cușcă era prea mic pentru el, iar salteaua prea tare. În afară de pat, mai era un scaun, o carafă cu apă pusă pe un suport în perete și câteva pahare din plastic. Pe scaun găsisese o revistă pe care scria *MAD*, în care erau o mulțime de benzi desenate ciudate și prea multe cuvinte pentru ca el să o poată răsfoi. Și mai era o telecomandă pentru televizorul fixat pe peretele din fața cuștii. Atât.

Lonnie se gândea într-una la mama și tata, și la oamenii care lucrau la fermă. Băieții știau cât de mult îi plăceau bomboanele M&Ms și, când se ducea pe câmp să-i viziteze sau să-i ajute, îl serveau cu bomboane.

— Dați-mi drumul ! Nu-mi faceți rău ! Vă rog mult, dați-mi drumul !

Pereții cuștii de fier erau, de fapt, și cei trei pereți ai rulotei. A patra latură era o ușă din bare subțiri de metal, care semăna cu ușa hangarului de acasă. Această ușă era încuiată cu un lacăt masiv. În afara cuștii, pe tavanul rulotei, era o lampă, dar nici o fereastră. După ușa metalică se afla baia, iar după baie culoarul care ducea spre locul unde stăteau Vincent și Connie.

Furios, s-a ridicat și a început să lovească în grilajul de metal. După socotelile lui stătea în cușcă de vreo trei, poate chiar patru zile. Și în tot acest timp rulota își vedea de drum.

În mașină nu era frig, dar Lonnie se simțea singur și îi era frică.

— Vă rog ! Vă rog, duceți-mă acasă !

Rămăsese aproape fără voce.

În afară de injecții și că îi luau sânge, Vincent și Connie nu îi făcuseră nimic rău, dar Lonnie vedea că cei doi nu îl simpatizează prea mult. Îl priveau la fel ca domnul și domna Wilcox, vecinii părinților lui, pe care, odată când stătea în toaletă, i-a auzit numindu-l „retardatul dracului“.

— Vreau să merg acasă ! Lăsați-mă să plec acasă ! Nu este corect !

Rulota a încetinit și a oprit. După câteva clipe, Vincent a deschis ușa din spate. Vincent era un bărbat masiv, cu păr blond și creț, nu gras ca el. Pe fiecare braț, puțin mai sus de încheietura mâinii, avea tatuate corăbii de război. Vincent fusese foarte drăguț cu el la început. Și Connie la fel. Opriseră rulota când el era în drum spre centrul de recreere și îl întrebaseră cum se ajunge la ferma părinților săi. I-au zis că sunt verii mamei lui. Altfel, niciodată nu ar fi urcat într-o mașină străină. Mama îi spunea mereu să nu intre în vorbă cu străinii. Dar aceștia nu erau străini, erau veri, care știau cum îl cheamă pe el și pe părinții lui, dar nu fusese niciodată la ferma lor.

Vincent stătea lângă ușa de la baie cu mâinile în șolduri. Lonnie își dădea seama că bărbatul este supărat chiar înainte de a spune ceva.

— Ce ți-am zis eu în legătură cu țipatul ?

— Să... să nu țip.

— Și atunci de ce țipi ?

— Îmi este... frică.

Lonnie simțea cum ochii i se umplu de lacrimi. Cu câteva zile în urmă, mama îi spusese că este mândră de el că nu mai plânge atât de des. Și acum el plângea din nou.

— Ți-am zis că nu trebuie să-ți fie frică. Încă o zi și te lăsăm să pleci.

— Promiți ?

— Da, promit. Dar dacă mai țipi și mai scâncești, nu mă mai țin de promisiune și îți iau și telecomanda.

— Dar televizorul oricum nu merge.

— Cum ?

— Nimic. Nimic.

— Nu mai face gălăgie. Vorbesc foarte serios.

Vincent s-a întors și l-a lăsat singur, înainte ca el să mai poată spune ceva. După ce și-a șters lacrimile cu dosul palmei, și-a tras cuvertura peste umeri, s-a făcut covrig și s-a întors cu fața spre perete. „Încă o zi și te vom lăsa să pleci”.

Cuvintele astea îi sunau în cap. „Încă o zi..“ Lacrimile îi curgeau pe obraji fără ca el să-și dea seama și făcea eforturi să nu plângă. După puțin timp, a adormit, visând urât și scâncind în somn.

Când s-a trezit, rulota oprise. Umărul îl durea de la izbitura de mai înainte, iar deasupra unui ochi avea o umflătură dureroasă. S-a întors cu fața spre ușă, conștient că în curând trebuia să meargă la baie. O femeie stătea în fața ușii și se uita la el. Era îmbrăcată într-un halat medical albastru, la fel ca doctorii care îl operaseră de hernie, și avea un sacou alb peste halat. Avea părul strâns la spate, sub o bonetă medicală de hârtie, în spatele ei, cu o bătă neagră în mână, pe care o tot lovea ușor în palmă, stătea Vincent. Ușa rulotei era încuiată.

— Bună, Lonnie, a zis femeia, aranjându-și ochelarii și uitându-se la el. Eu sunt doctorul Prouty. Vincent și Connie ți-au spus de ce te afli aici ?

A dat din cap că nu.

— Bine, a continuat doctorul Prouty, nu trebuie să-ți fie frică. Eu îți voi lua temperatura și îți voi face un control medical. Înțelegi ?

De data asta a dat din cap în semn că da. În ciuda vocii plăcute și a pielii netede, doctorița îl intimida și el simțea că nu este în stare să vorbească. „Rece.“

— Bine. Acum vreau să-mi dai cuvântul că dacă descui ușa și intru la tine tu vei fi cuminte și cooperant... Cooperant, Lonnie. Știi ce înseamnă acest cuvânt ? Lonnie, răspunde-mi.

— Eu... eu știu.

— Bine, atunci.

Doctorul Prouty a dat afirmativ din cap și Vincent a deschis ușa. În tot acest timp Vincent ținea bătă la vedere.

— Acum, Lonnie, eu îți voi face o injecție și după aceea te voi examina. Dar mai întâi, vreau să te dezbraci și să pui pe tine acest halat care se leagă la spate. Înțelegi ?

— Vreau să fac pipi.

— Bine. Vincent te va conduce la toaletă și după asta te va ajuta să-ți pui halatul. Dar, mai întâi, lasă-mă să-ți fac injecția.

— Și după injecție pot să merg să fac pipi ?

— Da, da, a răspuns doctorul Prouty pe un ton ușor nerăbdător.

Lonnie a tresărit când a simțit acul intrând în piele. Apoi a mers în baia mică să facă pipi. Când a terminat, Vincent l-a luat de mână și l-a dus înapoi în cușca de fier ca să se schimbe. Chiar și cu halatul pe el, se simțea gol. Frica ce pusese stăpânire pe el îi strângea pieptul ca într-o menghină. Doctorul Prouty s-a întors în cușcă și a încuiat ușa după ea. În timp ce era examinat, simțea cum pleoapele îi devin tot mai grele și ochii i se închid.

— Este gata, a auzit-o pe doctorul Prouty. Hai să-l ducem în față cât se mai poate ține pe picioare.

Vincent l-a ajutat să stea în picioare. Doctorul Prouty a deschis ușa. Era prima dată când ieșea din cușcă de când urcase în rulotă în urmă cu trei sau patru zile. Totul era complet schimbat. O lampă rotundă de tavan ilumina puternic încăperea, iar sub lampă se afla un pat acoperit cu un cearșaf verde. Lângă pat stătea un doctor înalt, cu o mască care îi acoperea gura și nasul.

— Puneți-l pe masă cât eu mă pregătesc să intru în operație, a zis doctorul Prouty.

Lonnie s-a uitat la ea și a văzut că își pusese o mască. Nu se mai putea ține pe picioare. Vincent l-a ajutat să se întindă pe masă, cu fața în jos, și l-a prins cu niște centuri speciale. Apoi a fost acoperit cu un cearșaf. Doctorul înalt i-a înfipt un ac în braț și l-a lăsat acolo. Ochii i se închideau și refuzau să se mai deschidă. În sfârșit, nu-i mai era atât de frică.

— Acum, Lonnie, a zis doctorul înalt, eu îți voi pune o mască specială care te va ajuta să respiri... așa, perfect. Acum tu trebuie să inspire și să expiri. Nu-ți fie frică, nu te va durea de loc.

— Cadavrul aparține unui bărbat masiv, de vreo douăzeci și ceva de ani. Înălțimea în jur de 1,75 metri; greutate 90 de kilograme. Șaten, ochi albaștri. Fără tatuaje sau...

Patologul Stanley Woyczek folosea o pedală de picior și un microfon pentru a înregistra în timp ce lucra în laboratorul său. El era în cel de-al doilea mandat al său în calitate de consultant medical pentru Districtul 19 din Florida, care includea regiunile St. Lucie, Martin, Indian River și localitățile Okeechobee, toate situate la nord-vest de West Palm Beach. Lui Stanley îi plăceau misterele pe care le avea de dezlegat în meseria sa, dar încă nu se obișnuise să treacă peste aspectul uman. La multe cazuri lucra săptămâni întregi sau chiar ani. Fără îndoială, acesta era unul dintre acele cazuri misterioase. Un tânăr neidentificat a ieșit dintr-o pădurice și a intrat pe o porțiune aglomerată a autostrăzii 70, unde a fost lovit în plin de un camion cu remorcă. Șoferul a povestit că mergea cu o viteză de vreo sută de kilometri la oră când un bărbat a apărut în față. „Din fericire, gândea Woyczek, durerea provocată de impact nu a durat mai mult de una sau două secunde.“

Analizele de sânge pentru depistarea urmelor de alcool sau substanțe stupefiante erau toate negative. Presupunând că o analiză toxicologică extinsă nu va dezvălui ceva nou, la întocmirea certificatului de deces medicul rămânea fără răspuns la două întrebări: Cine ? De ce ?

— Lângă canalul inghinal din stânga se observă o cicatrice, care probabil a rămas în urma unei operații de hernie. Deasupra urechii stângi se vede o laceratie de aproximativ 15 centimetri și o fractură deschisă. Pe partea stângă a toracelui există o ruptură verticală de aproximativ 30 de centimetri prin care se vede o porțiune tăiată a aortei.

Woyczek i-a cerut asistentei să-l ajute să întoarcă cadavrul cu fața în jos. Au manevrat corpul inert cu mare atenție.

— Pe spate, în regiunea omoplatului este vizibilă o abraziune adâncă și cam atât...

Doctorul patalog s-a oprit și a analizat cu atenție partea superioară a feselor, chiar deasupra șoldului... același lucru și în partea stângă.

— Chantelle, ce-ți sugerează aceste urme ?

Asistenta a analizat ambele regiuni.

— Răni prin puncție, a răspuns ea.

— Fără nici o îndoială.

— Fără nici o îndoială, doctor Woyczek. Șase pe fiecare parte, poate chiar mai multe.

— Vom face o analiză microscopică pentru a determina vechimea rănilor, dar par a fi recente. Sunt convins. Cred că avem ceva aici. A făcut un pas în spate și și-a scos mânușile. Chantelle, rămâi pe poziție câteva minute, iar eu mă duc să chem poliția. Ar putea fi o eroare, deși mă îndoiesc. Cu o zi în urmă, maxim două, John Doe¹ a donat măduvă osoasă pentru un transplant.

¹ Nume generic folosit pentru persoane cu identitate necunoscută.

CAPITOLUL 1

Când este angajat într-o controversă, celui care părtinește nu-i pasă de corectitudinea și adevărul celor aduse în discuție, ci e preocupat doar să-si convingă ascultătorii de propriile vederi.

PLATON, *Fedon*

— Doamnă Reyes, puteți să închideți incizia.

Natalie s-a uitat la incizia de pe fruntea lui Darren Jones, care traversa o sprânceană și se întindea de-a lungul obrazului. Până atunci, cea mai mare incizie pe care o văzuse fusese o tăietură pe care o căpătase la un deget, iar tratamentul se rezumase la câteva benzi de leucoplast. Natalie a evitat privirea doctorului Renfro, chirurg rezident-șef la serviciul de urgență, și l-a urmat pe hol.

În cei trei ani și o lună de student la medicină, Natalie cususe nenumărate perne, câteva soiuri de fructe, niște jucării din pluș vechi și, de curând, o pereche de blugi. Ordinul lui Renfro nu avea prea mult sens. Trecuseră două ore din a doua zi de lucru la serviciul de urgență a Spitalului Metropolitan din Boston și, chiar dacă Renfro îi verificase înainte cunoștințele, ar fi trebuit să se asigure că e capabilă să facă o sutură.

— Doctor Renfro, eu... hm... eu cred că ar trebui să mai parcurgem niște aspecte împreună înainte ca eu...

— Nu este necesar. Când terminați de cusut, prescrieți pacientului niște antibiotice - orice. Eu voi semna.

Rezidentul s-a întors și a plecat înainte ca ea să aibă timp să mai spună ceva. Colega și buna ei prietenă, Veronica Kelly,

care își terminase stagiul la Spitalul Metropolitan, îi spusese că Renfro era în ultimul an de rezidențiat când a fost numit chirurg rezident-șef la spitalul White Memorial, unul dintre cele mai bune spitale universitare din țară. După ani buni de studii și pregătire, avea aerul unui om care văzuse de toate și care nu mai era foarte interesat de cazurile simple de la Metropolitan.

— Renfro este deștept și incredibil de competent, o pusese în temă Veronica, și se ocupă de cele mai grave cazuri. Cazurile de rutină nu-l interesează câtuși de puțin.

Se părea că adolescentul de culoare, victimă a unei bande de cartier, era un caz de rutină. Natalie a ezitat în fața salonului în care era internat băiatul și s-a gândit că poate ar trebui să-l găsească pe Renfro și să-i ceară să facă o demonstrație a aptitudinilor sale de excepție.

— Natalie, ești bine ?

Vocea gravă aparținea unei sore medicale, o veterană a serviciului de urgență, care se ocupase de studenți din prima lor zi în spital și de tradiția acestui spital de a folosi prenumele. O chema Bev - Bev Richardson.

— Am cerut să fac stagiul aici pentru că auzisem că studenții sunt lăsați să îndeplinească foarte multe proceduri, dar să cos fața unui copil în a doua zi aici este un pic prea mult pentru nervii mei.

— Ai mai cusut vreodată ?

— Nimic viu, cu excepția unor nefericite portocale.

Bev a suspinat.

— Cliff este un doctor minunat, dar uneori poate fi imatur și dur în relația cu oamenii. Și, între noi fie vorba, am impresia că nici nu prea îi pasă de clientela noastră.

— Ei bine, mie îmi pasă, a spus Natalie, încercând să nu-și amintească momentele când a fost adusă sau târâtă chiar în această secție de urgențe.

— Nouă ne pare bine să avem printre noi doctori cărora le pasă de pacienți. Au și așa destule probleme în afara spitalului. Țasta ar trebui să fie un fel de sanctuar.

— Sunt de acord. Decanul Goldenberg mi-a spus că s-ar putea să fiu admisă în programul de rezidențiat la chirurgie din White Memorial. Poate că doctor Renfro e la curent și mă pune la încercare.

— Sau poate că simte că ești altfel și vrea să vadă dacă vei face față provocării.

— Nu ar fi primul, a răspuns Natalie cu gândul la capitolul dedicat chirurgiei plastice din manualul pe care îl studiasse o săptămână înainte de a începe acest stagiul.

— Tu ești alergătoarea din reviste, nu ?

Întrebarea nu a deranjat-o pe Natalie. Accidentul pe care îl suferise în timpul selecțiilor pentru Jocurile Olimpice fusese descris pe larg în ziarele locale și naționale, ajungând chiar și pe coperta revistei Sports Illustrated. Din prima zi de școală la facultatea de medicină, studenta de 32 de ani, era cunoscută de toată lumea.

— Ar fi bine să spui asta la trecut, a răspuns pe un ton care a pus capăt discuției.

— Crezi că poți repara fața băiatului ?

— Cel puțin, voi încerca să-l fac să simtă că mie îmi pasă.

— Asta este mai mult decât suficient, a răspuns Bev. Intră în sală. Vin și eu imediat și îți aduc șase fire chirurgicale de nailon. Chiar dacă nu este așa, noi pornim de la premiza că toți pacienții ar putea fi purtători de HIV, așa că pune-ți un halat și o mască facială de protecție. Dacă mie o să mi se pară că nu faci ce trebuie, voi tuși și vom ieși din sală ca să discutăm. Fii atentă la degete și nu te înțepa. Strânge firul bine, fă noduri duble, la o distanță de vreo trei milimetri. Nu trage până se încrețește marginea inciziei și nu-i rade sprâncenele pentru că nu vor mai crește vreodată frumos.

— Mulțumesc.

— Bine ai venit la serviciul de urgențe, a zis Bev.

*

— Cum merge treaba, doctore ?

Natalie și-a ridicat privirea spre Bev Richardson și a dat mândră din cap în semn că totul mergea bine. Din momentul în care îi făcuse anestezia locală, Darren Jones vorbise fără oprire. „De nervi“, s-a gândit Natalie. Dacă ar fi știut că nu era singurul ! Procedura a durat, probabil, de trei ori mai mult decât în mod obișnuit, și de abia reușise să treacă de frunte și de sprânceană. Îi mai rămăsese obrazul, dar cusătura arăta destul de bine.

— Până acum e bine, a răspuns Natalie.

— Îmi va rămâne o cicatrice ?

— De fiecare dată când pielea este tăiată rămâne o cicatrice.

— Femeilor le plac cicatricile. Dau o notă de mister. Eu sunt un dur, așa că de ce să nu o arăt. Nu-i așa, doctore ?

— Mi se pare că ești un băiat deștept. Este mai important să fii deștept decât dur.

— Bărbații duri ca mine te intimidează ?

— Cel care te-a tăiat probabil că m-ar intimida, a răspuns Natalie zâmbind pe sub mască. Te duci la școală ?

— Mai am un an de școală, dar vreau să renunț.

— Ar trebui să te mai gândești.

— Nu cred. Darren a răs. Doctore, nu știi nimic despre lucrurile astea. Acolo de unde vin eu contează doar să fii dur.

Natalie a zâmbit din nou. Dacă ar fi să-și compare tăria de caracter și duritatea cu acest puști, ea ar fi câștigat detașat îi mai toate privințele. Mulți au încercat să o convingă să se întoarcă la Academia de Fete Edith Newhouse. Și datorită lor, până la urmă cineva a reușit să o convingă, într-un final, să renunțe la duritatea ei.

— Tărie înseamnă să înoți împotriva curentului și să ai curajul să fii diferit, a zis Natalie, legând ultimele cusături. A fi tare înseamnă să înțelegi că pe lumea asta ai o singură viață de trăit și merită să profiți de ea cât poți de mult.

— O să țin minte, doctore, a răspuns băiatul fără prea multă convingere.

Natalie s-a uitat peste umăr la Bev, care părea mulțumită de rezultat și arăta spre plasturii sterili pe care îi pusese pe tava cu instrumente. După câteva încercări nereușite de a aplica fâșiile minuscule, Natalie a reușit, în sfârșit, să lipească câțiva plasturi peste sutură.

— Cinci zile, îi sugeră Bev, arătând palma desfăcută.

— Firele vor putea fi scoase probabil peste cinci zile, a spus Natalie, recunoscătoare sensului vag al cuvântului „probabil”

— Ești sufletistă, doctore, a spus Darren. Simt asta.

Natalie și-a dat jos masca și mănușile. „Încă o etapă trecută cu bine“, se gândea ea. Era un mare avantaj să ai 32 de ani și să fii student la medicină, în special unul care a văzut în viață mai mult decât și-ar fi dorit. Lua decizii mult mai repede decât colegii săi, mulți dintre ei mai tineri cu vreo zece ani sau chiar mai mult. Putea să vadă problemele în adevărata lor lumină și era mult mai sigură pe ea.

— Nu te vinde ieftin, fratele meu, i-a zis ea băiatului.

— Darren, mai rămâi o clipă, a continuat Bev, trebuie să-ți mai facem o injecție antitetanos, apoi o să-ți dau câteva indicații și o rețetă pentru medicamente.

— Medicamente pentru durere ? a întrebat Darren entuziasmat.

— Îmi pare rău, antibiotice.

— Hei, ai zis că ești un dur, a spus Natalie îndreptându-se spre ieșire. Bărbații ca tine nu au nevoie de medicamente pentru durere.

A completat rețeta la biroul sorei medicale, încântată de modul în care se descurcase într-o situație de stres. Renfro

lansase provocarea și plecase, iar ea se descurcase minunat. În trecut, doborâse recorduri naționale pe pista de alergări și fusese la un pas de a fi aleasă în echipa olimpică. În drumul ei cunoscuse mulți indivizi de teapa lui Cliff Renfro, care încercau să-și afirme egoul speculând lipsa de încredere în forțele proprii a altora. Încă mai era femeia care alergase 1500 de metri în doar 4:08.3. Acest Renfro trebuia să mai încerce. Făcuse față tuturor și nu avea de gând să se lase intimidată de el.

Bev apăruse lângă.

— Saralee s-a întors din camera patru cu asta. Știi cumva ce este ?

— Da, pentru alcoolici.

— Și oameni ai străzii, a completat Bev. Pacienții sunt plasați acolo când sunt deosebit de... hm... murdari.

— Da, știu. Eu am lucrat acolo ieri. Nu este chiar atât de rău.

— Ei bine, se pare că sala de operații s-a aglomerat puțin, cât timp tu te-ai ocupat de Darren. Cliff se ocupă de camera patru. A zis să mergi acolo de îndată ce termini.

— Am terminat.

— Bravo. Te-ai descurcat de minune cu puștiul. Cred că spitalul White Memorial a făcut o alegere bună când te-a ales. Vei fi un doctor bun.

— Este unul dintre cele mai bune spitale, dar sunt mult în urmă la capitolul acceptării femeilor în programul de chirurgie.

— Așa am auzit și eu. Lasă, te vei descurca de minune. Crede pe cuvânt un om care a văzut multe p-aici.

În acel moment, femeile s-au întors la auzul unor țipete care veneau din hol.

— Doctore, ceva nu e bine ! Am ceva ! Ceva grav. Chiar aici, în spatele ochiului ! Nu mai suport durerea !

Un bărbat ieșea din salonul patru escortat de un gardian. Chiar de la distanță nu încăpea nici o îndoială că fusese

repartizat în salonul potrivit. Era cărunt și bătrân, în jur de patruzeci sau chiar cincizeci de ani. Purta o geacă zdrențăroasă, pantaloni uzați și murdari și ghetete fără șireturi. Pe cap avea îndesată o șapcă cu sigla echipei Red Sox care nu putea însă ascunde orbitele adânci și ochii triști.

Cliff Renfro a apărut în ușă, s-a uitat după Bev și Natalie și după aceea s-a adresat bărbatului.

— Charlie, problema ta este băutul. Îți sugerez să te duci la Pine Street Inn și să-i rogi să te lase să faci un duș. S-ar putea să-ți dea și niște haine curate.

— Doctore, vă rog. Sunt sigur că ceva nu e în regulă. Văd lumini intense și mă doare îngrozitor. Totul devine negru.

Iritat la culme, Renfro l-a ignorat pe bătrân și a înaintat pe hol, pe lângă cele două femei.

— Doctor Reyes, ar trebui să vă mișcați ceva mai repede aici, a mai spus Renfro. Acum ocupați-vă de salonul patru. Eu mă duc să mă spăl și poate am timp să fumez o țigară, a mai adăugat rezidentul-șef.

Înainte de a fi scos din salonul de așteptare și condus afară din spital, Natalie a citit frustrarea și furia din ochii pacientului.

— Pun pariu că Renfro nici măcar nu l-a examinat, a șoptit.

— Posibil, dar el, de obicei...

— Cred că omul ăla suferă de ceva, pot să simt asta. Dureri insuportabile, lumini și vedere slăbită. Tocmai am terminat cursul de șase săptămâni la neurologie. Poate are o tumoră sau un anevrism perforat, sau poate un abces cerebral. Oamenii ăștia au de a face cu durerea și cu disconfortul zilnic. Dacă simptomele lui sunt atât de grave încât a venit până aici, ceva nu e bine. Renfro a cerut efectuarea unor analize ?

— Nu știu, dar nu cred...

— Bev, eu vreau să-l examinez și apoi să-i fac o tomografie cerebrală. Poți să aranjezi ?

— Pot, dar nu cred că e o...

— Și niște analize la sânge. Vreau o analiză generală și una biochimică. Vreau să-l ajung înainte să plece. Crede-mă, dacă era un om de afaceri bine îmbrăcat, ar fi pe masă chiar în acest moment, cu tomografia făcută.

— Poate, dar...

Înainte ca Bev să termine propoziția, Natalie deja plecase. A căutat în salonul de așteptare și de acolo a luat-o spre ieșirea din spitalul White Memorial din strada Washington Avenue. Bărbatul era la vreo 10 metri, îndreptându-se încet spre centrul orașului.

— Charlie, așteaptă !

Omul s-a întors. Avea ochii foarte roșii. O privea fix, cu o sclipire de demnitate.

— Ce vrei ? a întrebat enervat.

— Sunt doctorul Reyes. Vreau să te întorci cu mine în spital să-ți fac un examen complet și câteva analize.

— Deci mă credeți ?

Natalie l-a luat de mână și l-a condus spre Departamentul de urgențe.

— Eu te cred.

Bev Richardson îi aștepta chiar la intrare, cu un cărucior.

— Salonul șase este liber, i-a șoptit lui Natalie. Grăbește-te, nu știu unde este Renfro. Tipul de la laborator vine și el. Să sperăm că îi vom putea face o tomografie și vom primi rezultatele la analiza de sânge fără ca să fim văzuți.

Natalie l-a ajutat pe bărbat să-și scoată hainele și să se îmbrace cu halatul de spital de culoare albastră. „Renfro are dreptate într-o privință, se gândea Natalie, omul chiar duhnește a alcool“. I-a făcut un control neurologic de rutină și a constatat câteva anormalități în coordonarea ochilor și a mâinilor, cauzate poate de o tumoare, de un abces sau de un vas sangvin perforat.

Un asistent tocmai termina de recoltat probele de sânge când Bev a intrat în salon cărând o targă.

— Am tras niște sfori, a zis ea. Suntem așteptați de tomograf.

— Am sesizat câteva anomalii de natură neurologică. Îl duc la tomograf și apoi mă ocup de salonul patru.

— Strâng eu aici.

Natalie a împins targa pe hol.

— Îți mulțumesc Bev, mă întorc...

— Ce naiba se întâmplă aici ?

Cliff Renfro, livid, venea spre ea de la biroul asistentelor.

— Cred că ceva nu e în regulă cu el, a răspuns Natalie. Cred că are o tumoare sau un anevrism perforat.

— Și l-ai adus înapoi în spital după ce eu l-am eliberat ?

Renfro vorbea atât de tare, încât tot personalul medical și pacienții se opriseră și se uitau la ei. Câteva persoane ieșiseră din saloanele de examinare, iar un grup de infirmiere părăsise biroul asistentelor.

Natalie rămânea fermă pe poziții.

— Am vrut să fac cum e mai bine. Am depistat câteva anomalii de ordin neurologic.

— Nu ai făcut cum e mai bine. Aceste anomalii sunt cauzate de consumul de alcool. Mulți m-au avertizat că ești o persoană mult prea arogantă și egoistă pentru a deveni un bun doctor. Faptul că ai avut un sfert de oră de glorie nu înseamnă că poți să vii aici și să te porți de parcă ai fi șeful acestui spital.

— Dacă dumitale îți place să ai un halat medical curat, asta nu înseamnă că îți poți permite să ignori pacienții ca el, a răspuns cu duritate Natalie.

Bev Richardson a intervenit rapid între cei doi combatanți.

— Cliff, a fost vina mea, s-a învinovățit ea. Mi-am făcut griji pentru sărmanul om și m-am gândit că pentru ea ar fi o experiență din care putea învăța multe...

— E un nonsens ce spui și tu știi asta. Nu încerca să o protejezi. Renfro a făcut un pas lateral pentru a se uita în

ochii lui Natalie. În medicină nu este loc pentru o persoană atât de egoistă și de îngâmfată ca tine, Reyes.

Natalie și-a încleștat gura. Era furioasă pentru că fusese muștrată în public și voia să le explice celor prezenți că prejudecățile lui Renfro îl determinaseră să îl trateze atât de superficial pe acest om sărman.

— Cel puțin mie îmi pasă de oameni precum Charlie atât cât să-i fac un consult medical complet.

— După cinci ani de practică sunt perfect capabil să decid ce înseamnă o evaluare completă. Intenționez să mă asigur că toată facultatea de medicină va afla despre faptele și atitudinea ta.

— Cum vreți, dar înainte de a face asta, uitați-vă peste rezultatele testului tomografie.

Privirea lui Renfro putea topi un bloc de gheață. Părea că vrea să mai spună ceva, dar s-a întors și a plecat spre Radiologie. Peste două minute extrem de tensionate, un tehnician de la tomografie l-a adus pe Charlie în hol. Natalie a râsuflat ușurată.

— Of, eram sigură că va anula testul tomograf, i-a zis ea lui Bev, în timp ce se îndreptau spre biroul asistentelor.

Bev s-a uitat la ea și a dat din cap.

— Îmi pare rău că nu l-am putut calma, a zis ea. Probabil exista o cale mai bună pentru a face acest lucru.

— Renfro putea recunoaște că nu avea dreptate, a zis Natalie. Dar, cel puțin, mă bucur că a continuat testul tomograf. Când va găsi o tumoare în spatele ochiului pacientului, va fi recunoscător că i-am salvat pielea.

Tumoare, anevrism perforat, abces cerebral. Natalie trecea în revistă posibilele reacții ale lui Renfro și ale personalului medical când vor vedea că a avut dreptate. Spera ca sărmanul om să poată fi operat. S-a gândit cum ar fi reacționat mentorului ei, chirurgul Doug Berenger. La jumătatea studiilor ei la Harvard, înainte să-și rupă tendonului lui Ahile, el a căutat-o și a invitat-o să lucreze în

laboratorul lui - unde activa și în acel moment. Mai târziu, a adunat cei mai buni oameni din domeniul medicinei sportive pentru a-i ajuta să se recupereze și după aceea a convins-o să intre la medicină.

Berenger, probabil cel mai renumit chirurg din domeniul transplantului cardiac din Boston, încerca să o convingă să intre în programul de rezidențiat în departamentul condus de el după terminarea studiilor medicale. Pe peretele din spatele biroului său era înrămată o vorbă de duh: AI ÎNCREDERE ÎN TINE ! Ar fi fost mândru de încrederea ei și de convingerea cu care i-a făcut față lui Renfro, mai ales atunci când diagnosticul lui Charlie avea să fie cunoscut.

Natalie a intrat în salonul patru și a consultat trei pacienți. Inima îi bătea încă din cauza discuției aprinse cu Renfro, dar și pentru că aștepta cu emoții rezultatele testelor pacientului său. Într-un final, pe ușa salonului a intrat Renfro, care îl aducea pe Charlie în căruciorul cu roțile. Plicul cu rezultatele analizelor era băgat sub salteaua subțire. După câteva momente, medicul rezident a pronunțat numele ei.

— Doctor Reyes, personal, a zis el tare. Pot să vă rețin atenția pentru un minut ?

Vreo douăsprezece persoane stăteau pe hol. Renfro a așteptat până când s-a adunat toată lumea, apoi a început să vorbească, ținând la vedere plicul cu rezultatele analizelor.

— Cu toții ați fost prezenți la discuția care a avut loc... hm... discuția dintre doamna Reyes și mine. Eu am primit rezultatele analizelor acestui pacient. Aș dori să vă informez că toate analizele au ieșit bine. Nu există nici o anomalie. Nimic. Charlie are ceea ce am spus eu că are - ceea ce are de mult timp, doamnă Reyes - o durere de cap provocată de consumul ridicat de alcool. Analizele au scos la iveală un indice de alcoolemie de 1.9 când a fost adus aici și între timp a mai consumat și niște lichid din sticla pe care o avea în geanta cu care a sosit aici. Bev, scrie nota de eliberare pentru

acest pacient, încă o dată. Și, te rog, completează și o fișă pentru a consemna incidentul care a avut loc.

— Doamna Reyes, mergeți acasă. Nu vreau să vă mai văd vreodată în secția mea.

CAPITOLUL 2

*Dacă filosofi nu vor domni (...)
cetățile nu vor avea pace de pe
urma relelor, nu, nici ele, nici
întreaga rasă omenească.*

PLATON, *Republica*, Cartea a V-a

Primele ore ale amiezei erau, clar, cele mai indicate pentru cumpărături la Whole Foods Market. Natalie nu avea de unde să știe acest lucru până acum. Cu lista de cumpărături a mamei sale într-o mână și cu a ei în cealaltă, Natalie înainta pe culoarele aproape goale fără nici o grabă. Trecuseră trei ore de când fusese dată afară din secția de urgențe a Spitalului Metropolitan de către Cliff Renfro și, cel puțin pentru moment, avea mai mult timp liber decât lucruri pe care ar fi putut să le facă.

A doua zi avea să-și facă o programare pentru o întâlnire cu consilierul ei și, poate, cu Doug Berenger. Împreună aveau să îndrepte lucrurile. Nu se întâmplase nimic foarte grav. În comparație cu un hemostat uitat în abdomen, o eroare medicală letală sau amputarea piciorului sănătos, ce se întâmplase în secția de urgențe era o chestiune minoră. Chiar dacă era vinovată, fapt de care nu era deloc convinsă, nimeni nu a avut de suferit de pe urma faptelor ei. După cum spusese și Bev Richardson, chiar dacă Renfro avea mai multă experiență, era imatur. Erau dușmani, cel puțin, până în momentul în care ea putea să-i demonstreze că este un doctor dedicat meseriei sale, ambițios și atent la nevoile pacienților săi. În cel mai rău caz, avea să-și termine programul de pregătire la secția de urgențe a unui alt spital.

Ideal era ca peste vreo două, trei zile, să se întâlnească cu Renfro și să discute cele întâmplate, pentru a îndrepta lucrurile; ea ar fi promis că nu va mai repeta greșeala și, drept urmare, vor fi putut să-și continue pregătirea la Metropolitan.

Alesese cele mai proaspete și mai sănătoase produse alimentare. Whole Foods Markets, renumit pentru alimentele de cea mai bună calitate și pentru fructele de mare, era singurul magazin în care ea își făcea cumpărăturile. Programul încărcat în perioada studiilor la medicină o făcuse să uite că rămânea o atletă. Făcea sport cât de des putea, uneori la ore extrem de matinale sau ridicol de târzii. După accident, deși se recuperase complet, nu a mai putut să atingă recorduri de nivel mondial, cândva o rutină, dar, la categoria ei de vârstă, rămânea un alergător cu rezultate competitive, chiar unul dintre cei mai buni. Țeluri. Întotdeauna țeluri. Stabilirea țelurilor, lupta pentru a ajunge la ele cât mai repede, dar și grija pe care o acorda corpului său, stabilirea continuă a unor țeluri clare a fost dintotdeauna secretul reușitei sale, în școală și în sport.

A parcurs cu dezaprobare lista mamei sale, dictată la telefon cu o seară înainte. Cotlet de porc, cartofi congelați, rulouri cu nuci, înghețată Cherry Garcia, cremvurști hotdog (și pâinici pentru hotdog), lapte gras, frișcă, Pringles... Pentru ea, jumătate din aceste alimente nu aveau ce căuta în rafturi. Hermina Reyes era un caz aparte - iubită de foarte multă lume, dar nepăsătoare față de persoana sa și corpul său. Natalie, pe de altă parte, era exterm de meticuloasă. Își făcea griji, în mod special, pentru nepoata ei, Jenny. Hermina era responsabilă de nutriția fetei. Cu acest gând în minte, Natalie a pus în coș broccoli, brânzeturi și câteva tipuri de salată.

La sfârșitul listei notase, fără prea multă tragere de inimă, Winston - un cartuș. Mai târziu scrisese în dreptul ultimului punct - opțional. Râdea sarcastic. De foarte multe ori, în

semn de protest, refuza să cumpere țigări pentru mama sa. Dar nu conta. Hermina avea mașină și nu ezita să o lase pe Jenny acasă singură și să meargă să-și cumpere țigări. În plus, mai erau și alții care știau de dependența Herminei și erau suficient de indulgenți. De asemenea, știau că moartea unui copil poate fi o justificare pentru viciul fumatului. Hermina avea să rămână atașată de țigările ei până la moarte, cauzată, mai mult decât probabil, de bețișoarele cancerigene pe care le îndrăgea atât de mult.

Natalie a petrecut o jumătate de oră alegând atent fructele și legumele pentru ea. În fața unei generoase oferte de fructe de sezon, s-a simțit foarte norocoasă să aibă la dispoziție câteva ore, în special în acea zi. „Ar trebui să încerc să fiu mai tolerantă cu oameni ca Renfrou, se gândea ea în timp ce strângea în mână, pipăia și apoi mirosea o nectarină ca să vadă dacă este coaptă. Primul lucru pe care avea să-l facă a doua zi de dimineață era să lămurească lucrurile cu el.

Whole Foods își respecta prea mult clienții pentru a vinde țigări, așa că, după ce a încărcat cele opt pungii de plastic pline cu cumpărături în portbagajul mașinii sale, a traversat strada pentru a intra la buticul unde se vindeau țigări. Faptul că avea să ajungă la mama sa mai devreme decât stabiliseră nu era o problemă. Vremurile când Hermina îi știa programul și se interesa de detalii din viața ei erau demult apuse, așa că întrebările despre munca în secția de urgențe aveau să fie superficiale. Nici nu prea existau șanse ca Hermina să fie plecată de acasă. Pentru că o avea în grijă pe Jenny, care nu avea școală, Hermina își petrecea aproape tot timpul acasă.

Dorchester era o comunitate de oameni în vârstă și tradiționaliști, situată la sud de oraș și la doar câțiva kilometri de cartierul Brookline în care se afla apartamentul elegant al lui Natalie. Din punct de vedere sociologic și demografic, cele două orașele se aflau la mulți kilometri distanță. În Dorchester, mai existau câteva căsuțe frumoase,

elegante și bine întreținute, dar erau insule izolate într-o mare de sărăcie, imigranți, droguri și, mult prea des, violență. Natalie a cotit și a deschis portbagajul în fața unei clădiri din panouri prefabricate de culoare gri, cu un mic gazon, neamenajat în fața verandei. Natalie plecase de acasă la scurt timp după mutarea lor în Dorchester, dar sora ei mai mică, Elena, care avea pe atunci opt ani, crescuse și locuise acolo în scurtele perioade când nu era internată pentru tratamente de dezalcoolizare și reabilitare.

Natalie se îndoia că mai există cineva în Dorchester care să nu știe că Hermina Reyes ținea cheia de la casă sub ghiveciul de lut, cu o plantă uscată în el, care stătea chiar lângă ușă.

— Am avantajul de a nu avea nimic de furat în casă, obișnuia să spună mama ei.

Cum se întâmpla de obicei, mirosul puternic de ars și de țigară a întâmpinat-o chiar de la ușă.

— Inspecția sănătății ! Aruncați țigările ! a strigat Natalie, intrând în bucătărie cu brațele încărcate de cumpărături.

Apartamentul era, ca întotdeauna, curat și aranjat, inclusiv scrumiera de porțelan a Herminei, pe care o golea și o spăla cu sfințenie după ce trăgea două-trei fumuri de țigară.

— Mamă ?

De obicei, Hermina stătea la masa din bucătărie, în față cu o ceașcă de cafea pe jumătate plină, o cutie de napolitane cu aromă de vanilie, pachetul de Winston, scrumiera și suplimentul New York Times cu integrale. De fapt, totul era la locul lui, numai Hermina lipsea. Natalie a pus cumpărăturile jos și s-a dus spre camera mamei.

— Mamă ? a strigat ea încă o dată.

— Trage un pui de somn, a răspuns Jenny.

Natalie a urmărit vocea nepoatei sale spre camera ei curată și cochetă — draperii de voal în culori pastelate și pereți roz. Jenny, purtând pantaloni scurți și o vestă largă, stătea în scaunul ei cu rotile, cu o carte pe aparatul care o

ajuta să dea paginile. Ortezele pentru glezne erau puse jos lângă pat. Diagnosticul oficial al lui Jenny era paralizie cerebrală, dar adevărul era că Elena băuse și fumase pe parcursul întregii sarcine. De când Natalie aflase ce era sindromul de alcoolism fetal, acest diagnostic ocupa primul loc pe lista cauzelor care provocaseră dizabilitatea lui Jenny.

— Bună, draga mea, a salutat-o bucuroasă Natalie, sărutând-o pe frunte. Ce mai faci ?

— Nimic nou. Azi nu m-am dus la școală. Jenny avea pielea deschisă la culoare și zâmbetul larg și dulce al mamei sale. Buni și-a făcut integramele și apoi a zis că se duce la culcare.

— Dacă te prind vreodată cu țigara-n mână...

— Știu, știu... Îmi vei rupe buzele.

— Bun. Ce citești ?

— *La răscruce de vânturi*. Ai citit-o ?

— Cu mult timp în urmă. Cred că mi-a plăcut mult, dar îmi amintesc că mi-a fost destul de greu să urmăresc firul acțiunii. Nu ți se pare greu să urmărești toate evenimentele și scenele care au loc în perioade diferite și se tot mută ?

— O, nu ! E atât de romantic. Mi-ar place să vizitez ținuturile alea mlăștinoase, dacă mai există.

— Fii sigură că da. Vom merge odată acolo, îți promit. Natalie s-a retras puțin ca Jenny să nu vadă tristețea din ochii ei. Jenny, tu-i faci pe toți să fie mai buni când sunt lângă tine, inclusiv pe mine.

— Hm, ce vrea să însemne asta ?

— Nimic serios. Vrei să vii cu mine să mă ajuți să o trezim pe Buni ?

— Nu, mulțumesc, vreau să mai citesc un picuț. Heathcliff nu este prea drăguț cu oamenii.

— Din câte îmi aduc eu aminte, nici oamenii nu au fost prea drăguți cu el când era tânăr.

— Este un cerc vicios.

— Exact. Domnișoară, ești sigură că ai zece ani ?

— Aproape unsprezece.

Hermina, îmbrăcată într-o rochie de casă cu imprimeu, adormise pe pat. O țigară mocnea pe scrumiera de pe noptieră. Locul preferat al mamei sale era bucătăria, dar, în ultimul timp, o găsea tot mai des adormită în dormitor, cu țigara nestinsă, sau pe canapeaua din salon. Țigările afectau nivelul de oxigen din sânge și vitalitatea mamei sale. În curând, va avea nevoie de un recipient de oxigen portabil, pe care să-l care după ea prin casă.

— Mamă, a șoptit Natalie, zgâlțâind-o ușor pentru a o trezi.

Hermina s-a trezit și s-a frecat la ochi, sprijinindu-se cu o mână de pat.

— Te așteptam mai târziu, a spus ea somnoroasă.

Natalie era îngrijorată de faptul că mama ei era trează doar de câteva secunde și deja încerca să-și aprindă țigara care încă mai ardea în scrumieră. La cei cincizeci și patru de ani, această femeie, pe vremuri energică și incredibil de frumoasă, îmbătrânea rapid și devenea tot mai uscată cu fiecare muc de țigară stins. Pielea ei măslinie era mult mai închisă decât a lui Natalie, căci tatăl său, oricine ar fi fost el în realitate, era alb. Spre deosebire de pielea ofilită, ochii Herminei, mari, căprui, erau vii, inteligenți și, de fapt, identici cu ochii lui Natalie.

— Mamă, nu trebuie să mai fumezi aici, i-a spus Natalie în timp ce o ajuta să meargă la bucătărie.

— Să știi că nu prea mai fumez aici.

— Mda, vād.

— Nu ești de loc drăguță când ești cinică.

Hermina era originară din Capul Verde. Venise cu părinții ei în Statele Unite când era de vârsta lui Jenny, dar încă mai vorbea cu un ușor accent portughez. Absolvise școala la vârsta de nouăsprezece ani, primise diploma de soră medicală și intenționa să-și continue studiile. Atunci devenise mamă singură, pentru prima oară.

-
- Jenny pare să se simtă bine.
 - Este bine.
 - Mă bucur.

Se lăsase o liniște incomodă. Pentru Hermina, Jenny era, de fapt, Elena, și oricât de des era internată fiica ei pentru dezintoxicare, oricât de mare ar fi fost viteza cu care, afirma poliția, că a trecut ea peste balustradă în momentul accidentului, fiica ei mai mică era, întotdeauna, victima unor circumstanțe exterioare.

Fiica mai mare, care fugise de acasă când împlinise cincisprezece ani, era o cu totul altă poveste. Hermina Reyes era ranchiunoasă și, în acea casă, Elena era încă și avea să rămână întotdeauna copilul preferat. Cumpărăturile, cecurile lunare, trofeele, diploma de Harvard și, în curând, diploma de studii medicale complete, nu erau suficiente pentru a compensa jignirea adusă de Natalie mamei sale.

— Ajută-mă cu astea, a zis Hermina, luând în mână creionul și încercând să se concentreze pe integrama din fața sa. Cuvânt din șapte litere pentru nervos ?

— Nu știu. Eu nu sunt nervoasă. Mamă, este minunat că ai grijă de Jenny, dar ar trebui să încerci să nu mai fumezi când este în casă. Fumatul pasiv este la fel de grav ca și cel activ când vine vorba de...

— Și tu ce mai faci ? Pari destul de încordată.

Pentru foarte multă lume, inclusiv pentru Natalie, intuiția remarcabilă a Herminei era pură vrăjitorie.

— Sunt bine, a răspuns Natalie punând cumpărăturile în dulap. Sunt doar obosită.

— Te-ai despărțit de doctorul cu care te vedeai ?

— Rick și cu mine am rămas în relații bune.

— Lasă-mă să ghicesc. El vroia o relație serioasă, iar tu nu-l iubeai.

Vrăjitorie.

— Reziđențiatul în chirurgie este foarte important pentru mine și mă solicită prea mult ca să mai am energie pentru o relație.

— Și cum a rămas cu Terry pe care l-ai adus acasă la cină ? Era atât de simpatic și de frumos.

— Și atât de homosexual. De aceea l-am plăcut așa de mult. El nu-mi cere mai mult decât prietenie și nu vorbește despre responsabilități și angajamente. Mamă, crede-mă, aproape toți prietenii mei care sunt căsătoriți sau stau cu cineva, sunt destul de nefericiți. Eforturile de a păstra relația sunt epuizante. În vremurile noastre, dragostea este temporară, iar căsătoria nenaturală - produsul reclamelor difuzate pe Maddison Avenue de directorii executivi de advertising și de producătorii de televiziune.

— Draga mea, sunt conștientă că ai depășit demult vârsta la care să ascuți ce spun eu, dar trebuie să renunți la carapacea ta și să lași dragostea să intre în viața ta. Dacă nu, vei fi o femeie foarte nefericită.

„Lasă dragostea să intre în viața ta“. Natalie se abținea cu greu să vorbească mult sau să râdă prea tare. Cu doi copii născuți din două relații, ambii bărbați fiind plecați demult, Hermina Reyes nu era tocmai un model. În cazul ei, cel puțin din perspectiva lui Natalie, frumusețea fizică s-a dovedit a fi un inamic mortal. Totuși, romantismul, încrederea ei în bărbați și pofta nesecată de viață erau la fel de puternice ca și incapacitatea de a renunța la Winston.

— Acum nu am timp să fiu nefericită.

— Sigur ești bine ?

— Da. De ce mă tot întrebi ?

— Fără vreun motiv. Uneori, când veneam să te văd alergând, înainte de cursă te purtai ciudat. Și aproape de fiecare dată când erai așa pierdeai. Acum te porți la fel.

— Mamă, sunt bine. Crede-mă.

În acel moment, a sunat telefonul mobil al lui Natalie. Nu recunoștea numărul afișat pe ecran.

-
- Alo ?
 - Natalie Reyes ?
 - Da ?

— Sunt decanul Goldenberg.

Natalie și-a îndreptat spatele. Apoi a ieșit în hol, cât mai departe de urechile mamei.

— Da ?

— Natalie, aș vrea să te întreb dacă ai putea veni la mine pentru a discuta incidentul care a avut loc în dimineața aceasta la spitalul Metropolitan.

— Pot să ajung în aproximativ douăzeci sau douăzecișicinci de minute.

— Este perfect.

Goldenberg a așteptat la telefon ca Natalie să ia un creion pentru a-și nota numărul de telefon și interiorul său. Pe durata întregii conversații ea încerca să ghicească atitudinea decanului, dar fără vreun succes, și s-a abținut cu greu să nu-l întrebe de ce era convocată atât de urgent la el. Ani de zile, doctorul Sam Goldenberg a fost un fan înfocat al performanțelor sportive și succeselor ei academice. Orice s-ar fi întâmplat, era sigură că vor putea rezolva lucrurile împreună.

— Probleme ?

— Nimic grav. Trebuie să discut despre programul meu de la școală. Am plecat. O să vin peste câteva zile să vă văd.

— Te iubesc, Nat.

— Și eu te iubesc, scumpo.

— Panicat, a spus Hermina.

— Poftim ?

— Cuvântul din șapte litere pentru nervos. Panicat.

Adolescența lui Natalie fusese povestită de mai multe publicații. Agonia ei pe străzile din Boston luase sfârșit după un an, când asociația Bridge Over Troubled Waters reușise să convingă Școala de Fete Edith Newhouse din Cambridge și pe Natalie deopotrivă, că parteneriatul lor putea fi unul de succes. După aceea, urmase o perioadă foarte grea, până

când Natalie ajunsese la un armistițiu cu profesorii și cu cei din conducerea școlii, dovedindu-se nu numai o atletă talentată, dar și o elevă excepțională. Peste trei ani și jumătate, avea să fie admisă la Harvard.

După absolvirea colegiului, pe lângă antrenamente și concursuri, Natalie lucrase în laboratorul doctorului Doug Berenger, care o încurajase și o sprijinise, cum de altfel făcea cu toți alergătorii din Boston. Până la accidentul de la selecția pentru Jocurile Olimpice, Natalie era deja coautor al multor lucrări științifice bazate pe studiile acestui ilustru cardiocirurg și ale echipei sale. De asemenea, urmasse toate cursurile necesare pentru admiterea la facultatea de medicină. Mai devreme sau mai târziu, ar fi ajuns acolo, dar după ce o altă atletă o călcase pe tendonul lui Ahile lucrurile se precipitaseră.

Sam Goldenberg era decanul facultății de medicină de mulți ani. Endocrinolog de formație, Goldenberg era un om bun și un profesionist devotat meseriei alese, adept al tezei conform căreia intrarea la medicină trebuia să fie mult mai dificilă și mai stresantă decât studiile propriu-zise.

Urmând instrucțiunile lui Goldenberg, Natalie sunase la biroul lui cu zece minute înainte de a ajunge. Acum stătea confortabil într-un fotoliu din zona de așteptare și încerca să formuleze în minte câteva fraze prin care urmărea să sublinieze faptul că nimeni nu avusese de suferit pentru că solicitase efectuarea unor analize complete, dar că înțelegea că această situație putea fi rezolvată și altfel. Tot ce își dorea era să clarifice lucrurile cu Cliff Renfro și să se întoarcă la muncă.

Stătea în salonul de așteptare de câteva minute, când Goldenberg a ieșit și i-a strâns mâna cu o nefirească lipsă de căldură, mulțumindu-i pentru promptitudine și a condus-o în biroul său. Acolo, în picioare, stăteau aliații ei din facultatea de medicină, Doug Berenger, Terry Millwood și Veronica Kelly, o bună prietenă, cu o față de înger, o

persoană extrem de inteligentă, care nu-i tolera pe profesorii îngâmfati și formalismul inutil. Toți păreau supărați și neliniștiți.

Natalie a simțit fiori reci pe spate, deși în biroul decanului nu era deloc frig. Cei doi chirurghi i-au strâns mâna cu răceală. Veronica, alături de care fusese în Hawaii și în Europa, a zâmbit încordată și a dat din cap. Cele două prietene ieșeau în oraș pe cât le permitea programul lor foarte încărcat, iar iubitul Veronicăi, agent la bursă, era responsabil cu găsirea unor potențiali pretendenți atunci când Natalie ceda insistențelor și accepta să se ducă la o întâlnire aranjată. Goldenberg i-a invitat pe toți să ia loc și s-a așezat în capul mesei. Speranțele de a-l ferma pe decan cu argumentația ei și de a clarifica lucrurile cu Renfro scăzuseră considerabil.

— Doamna Reyes, a început decanul, vreau să citiți declarațiile legalizate pe care, la cererea mea, doctorul Cliff Renfro și doamna Bev Richardson, asistenta medicală care a fost martoră la incidentului de dimineață, mi le-au trimis. Apoi aș vrea să știu dacă declarația dumitale coincide cu ceea ce a fost consemnat în aceste documente.

Surprinsă de atmosfera atât de oficială, Natalie a citit declarațiile. Cu excepția unor cuvinte, ambele declarații erau adevărate. Bev Richardson încercase din răspuțeri să-i justifice atitudinea. În același timp, consemnase, aproape integral, conflictul verbal cu Renfro. Așternute pe hârtie, cuvintele sunau amenințător și urât. Lui Natalie i s-a făcut deodată frică și automat s-a gândit la cuvântul din șapte litere din integrama mamei sale.

— Ambele declarații sunt corecte, a reușit ea să spună, dar nu cred că ele reușesc să explice motivele reacției mele.

— Nat, a spus Berenger, eu îți dau cuvântul meu de onoare că noi înțelegem că tu nu ai intenționat să fii malițioasă.

Berenger, care stătea lângă Millwood, a dat aprobator din cap.

— Recunosc că nu am procedat bine și sunt gata să-mi cer scuzele de rigoare doctorului Renfro.

— Doamna Reyes, îmi pare rău, dar nu este atât de simplu, a spus decanul Goldenberg. Doctorul Schmidt, care este, după cum bine știi, șeful secției de chirurgii unde lucrează doctorul Renfro, a fost foarte vehement și a spus că nu ai calitățile necesare pentru a deveni doctor, dar mai mult decât atât, a cerut să fii exmatriculată.

Natalie a simțit o durere năpraznică în piept.

— Nu-mi vine să cred. Notele mele sunt excelente, iar prestația mea profesională a fost, în opinia mea, foarte bună.

— De fapt, a continuat Goldenberg, chiar dacă nu au existat critici sau păreri negative legate de munca ta cu pacienții, au fost înregistrate câteva plângeri referitoare la lipsa ta de respect pentru autoritate, la conflictele cu unii dintre rezidenți și colegi de studii și la aroganța ta care, potrivit părerii unui membru al facultății, ar putea provoca mari probleme în viitor.

— Nu-mi vine să cred, a mai spus o dată Natalie. Singura problemă pe care am avut-o a fost conflictul cu un coleg, neînțelegere determinată de refuzul meu de a lucra împreună cu el pentru că obișnuia să arunce cu bucăți de cadavru prin laboratorul de anatomie.

— Iertați-mă, domnule decan, că intervin, a spus Veronca, dar vreau să o susțin pe Natalie în această privință. Când doctorul Millwood m-a sunat și mi-a povestit ce se întâmplă, l-am rugat să vă întrebe dacă aș putea veni și eu la această întâlnire. Studentul la care se referă Natalie este o persoană cu un comportament inacceptabil și în consecință nu exista altă soluție decât să fie refuzat. Sunt prietenă cu Natalie încă de pe vremea când nu eram studente la medicină. Aș vrea să știți că este o persoană plăcută și respectată de foarte mulți studenți, bărbați și femei, deopotrivă, și că doctor Renfro poate fi foarte dificil uneori. Pe parcursul rezidențiatului meu sub tutela lui am avut câteva conflicte.

— Dar acele conflicte nu au ajuns pe biroul meu, a conchis sec Goldenberg.

— Nu, nu au ajuns, a răspuns Veronica incapabilă să spună altceva.

— Vă mulțumesc, doamna Kelly.

— Nat, a început Millwood, tu nu te-ai gândit că aducând un pacient înapoi, după ce a fost externat de rezidentul-șef care a considerat că nici măcar nu merită un consult, ai putea avea probleme ?

Natalie a dat din cap.

— Acum știu că nu am procedat corect, dar atunci eram supărată pe doctorul Renfro și mă gândeam doar la starea pacientului, un bătrân sărac și bețiv, care, am considerat eu la momentul respectiv, a fost dat afară din spital fără a fi consultat.

Millwood și Berenger s-au întors spre Goldenberg. Natalie vedea cum viitorul ei era decis, fără prea multe cuvinte, de trei persoane. Se abținea cu greu să nu le strige: „Lăsați-o baltă, eu plec !“ Veronica, intuindu-i pornirea, i-a făcut semn cu mâna să se calmeze. În sfârșit, se părea că Goldenberg luase o decizie. S-a întors spre Natalie și a anunțat-o:

— Doamnă Reyes, câțiva membri ai facultății, inclusiv acești doi mari susținători ai dumatiale, mi-au trimis niște evaluări și recomandări care vorbesc în termeni elogiativi despre potențialul tău de a deveni un medic extraordinar. De asemenea, apreciez efortul pe care l-a făcut prietena dumatiale, doamna Kelly, de a veni aici astăzi, și cuvintele frumoase pe care le-a rostit. Știu că urmează să faci parte din societatea medicală Alpha Omega Alpha. Dar, te asigur, asta nu se va mai întâmpla. Ești o persoană deosebită, cu multe calități bune, dar ai și defecte - ești agresivă, poate chiar arogantă - care nu te vor ajuta să devii genul de doctor care ne-am dori noi. Cu ajutorul susținătorilor tăi de aici, am decis că exmatricularea ta ar fi o pedeapsă prea severă. De astăzi, ești suspendată pentru patru luni. Dacă pe viitor nu vor mai

apărea incidente de acest fel, vei absolvi la anul. Această decizie poate fi contestată în fața unei instanțe de judecată. Ai vreo întrebare ?

— Și rezidențiatul meu ?

— Nat, vom discuta opțiunile tale mai târziu, a spus Berenger. Cineva îți va lua locul în cadrul programului de rezidențiat de la Spitalului White Memorial.

— Dumnezeuule ! Și postul meu de la laborator ?

Înainte de a răspunde, Berenger a primit acordul tacit al decanului.

— Vei lucra în continuare în laboratorul meu și vei participa la toate conferințele importante, dacă vei dori.

— Nu ne-a fost ușor să luăm această decizie, a adăugat Goldenberg.

— Mie mi se pare foarte dură, a rostit Natalie, mai degrabă furioasă, decât emoționată.

— Tot ce e posibil, dar ți-ai făcut-o cu mâna ta.

— Spuneți-mi un singur lucru, domnule decan. Dacă analiza tomografică ar fi relevat un cheag mare de sânge care ar fi apăsat pe creierul aceluia sărman, aș mai fi ajuns aici ?

De cealaltă parte a mesei, Terry și-a dat ochii peste cap și a oftat. Veronica clătina din cap.

Sam Goldenberg însă părea pregătit pentru această întrebare. A aranjat câteva foi de hârtie de pe birou și apoi s-a uitat la ea.

— Având în vedere că ne-am adunat aici din cauza faptului că ai pus sub semnul întrebării competența doctorului Renfro, consider că trebuie să-ți reamintesc că un asemenea cheag nu există. Analiza tomografică a ieșit perfect, doamnă Reyes. Absolut perfect.

*

Timp de vreo zece secunde după sfârșitul sonatei pentru vioară de Beethoven care răsunase în Sala Regina Elisabeta,

s-a lăsat o liniște absolută. Apoi, publicul s-a ridicat brusc în picioare și a început să aplaude și să ovaționeze.

— Bravo !

— Huzzah !

— Wunderbar !

Frumoasa tânără în vârstă de 17 ani, strângea la piept vioara Stradivarius veche de 290 de ani, ca pe un nou-născut și se uita amețită la publicul în extaz. Părea prea mică pentru această scenă, dar cei care ascultaseră muzica ei știau că era de-a dreptul genială. Domnul care o acompaniase s-a înclinat și a părăsit scena, ca fata să reia concertul, moment așteptat cu nerăbdare de toată lumea.

Așezat în rândul zece, la mijloc, bărbatul de origine indiană, îmbrăcat într-un smoching impecabil, aplauda în continuare în timp ce se întorcea spre însoțitorul său mai înalt.

— Ei, ce spui ?

— Sunt mândru de ea, dar și de noi, a răspuns celălalt, un domn cu fața pătrătoasă, îmbrăcat, de asemenea, elegant. Rana de la piept de-abia i s-a vindecat și uite-o deja pe scenă.

— Extraordinar ! Pur și simplu extraordinar ! Nu cred că am auzit o interpretare mai frumoasă a acestei sonate. Câtă emoție și ce tehnică minunată !

Conform codului Gardienilor, aceștia nu-și spuneau niciodată pe nume în public, iar în conversațiile telefonice foloseau pseudonime grecești, pe care toți membrii erau obligați să le memoreze.

Aplauzele furtunoase au continuat și tânăra virtuoază, a cărei menire era să încânte lumea întreagă timp de zeci de ani de-acum înainte, revenea pe scenă, iar și iar.

— Trandafirii pe care îi ține în brațe sunt din partea noastră, a spus indianul.

— Un gest foarte frumos.

— Așa am crezut și eu, mulțumesc. Este uimitor cât de multe pot face o inimă și o pereche de plămâni noi pentru corpul potrivit.

CAPITOLUL 3

Nu merită să trăiești viața la care nu cugeți.

PLATON, *Apologia*

Încolțit.

Ben Callahan a pus teancul de fotografii 13x18 pe birou și a luat două pastile antiaciditate, pe care le-a băut cu a treia cafea din acea dimineață. O nouă zi de rahat, dintr-o viață de rahat. Poate era timpul să-i facă o vizită consilierului de orientare profesională din cartier. Afară, o ploaie rece bătea în geamul murdar de funingine al biroului. Cu o zi în urmă fuseseră 38°C și o umiditate înăbușitoare, acum erau 13°C și ploua. Vara în Chicago. Nimic nu se putea compara cu vremea din orașul ăsta.

A aranjat fotografiile în fața sa, pe două rânduri. Dumnezeuule, uneori își ura meseria. Ar fi detestat-o chiar dacă ar fi câștigat o grămadă de bani, dar, din nefericire, nu se întâmpla deloc așa. Dar cel puțin, Katherine de Souci avea să fie fericită. Îi ceruse să-l „încolțească pe nemernic” și în momentul ăsta, Robert de Souci, era pus la zid, deși nu tocmai în felul în care se aștepta Katherine de Souci.

Ce importanță avea că Robert figura ca membru activ în comitetele mai multor organizații caritabile sau că era, după cum reieșea din informațiile adunate de el, un tată grijuliu și un director general competent ? Katherine, despre care Ben credea că e o combinație între Lizzie Borden¹ și fosta sa soție,

¹ Lizzie Andrew Borden (1860-1927) a fost o englezoaică rămasă necăsătorită toată viața și acuzată că și-ar fi omorât părinții. Borden a fost

bănuia că soțul său o înșală și acum, datorită extraordinarelor aptitudini de detectiv ale domnului Benjamin Michael Callahan, putea fi și sigură de asta. Și, foarte curând, avea să obțină o jumătate din averea impresionantă a soțului său și capul lui pe tavă.

Numai că între timp apăruseră două probleme.

Robert avea o aventură secretă cu un el, și nu cu o ea, cum bănuise Katherine. Și, mai mult decât atât, îl cunoștea foarte bine pe acel bărbat. Caleb Johnson, membru de seamă al comunității de culoare, era, fără nici o îndoială, cel mai bun, mai imparțial și mai inteligent judecător din regiune. Era foarte probabil să supraviețuiască unui scandal de asemenea proporții, dar reputația lui ar fi avut de suferit. Și era un om care muncise din greu pentru tot ce avea.

Ben a atins cu vârful arătătorului un vraf de facturi neplătite. Onorariul primit de la Katherine de Souci avea să șteargă toate acele datorii, ca prin magie, și tot mai rămânea ceva.

A pus fotografiile înapoi în plic și se pregătea să o sune pe Katherine. Cui îi păsa de ce avea să se întâmple? Primise o sarcină, pe care o acceptase, încasase avansul și îl cheltuise. Își făcuse treaba și acum cazul putea fi închis.

Chiar dacă nu fusese o alegere tocmai fericită, atunci când decisese să se facă detectiv particular, visase să calce pe urmele lui Mike Hammer, ale lui Travis McGee și Jim Rockford¹. Știa că nu trebuie să se grăbească și să accepte orice caz. Din păcate, găsirea persoanelor dispărute după eliberarea pe cauțiune, demascarea soților infideli și alte cazuri de acest fel, deveniseră sursa sa principală de venit, cu câteva excepții, deloc nobile. Nici o doamnă frumoasă, aflată în pericol, nu se zărea la orizont.

achitată de instanță, dar cazul ei a rămas unul celebru în folclorul și cultura pop americană.

¹ Serie de personaje celebre din romane polițiste (detectivi).

Acum era pe punctul de a accepta o sumă mare de bani de la o persoană pe care nu o plăcea deloc și de a distruge reputația și, posibil, viața unor oameni pe care îi respecta foarte mult.

„De Souci și Johnson ar fi trebuit să fie mai discreți”, se gândea el. În joc erau activități de caritate și niște copii de culoare care aveau încredere în ei. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a da frâu liber sentimentelor. Acești domni aveau la îndemână multe modalități de a evita să fie deconspirați, dar, oricare ar fi fost motivul, poate dragostea, aleseseră o altă cale.

Iar acum existau fotografii.

Ben a ridicat receptorul, a format numărul lui Katherine și, ca de obicei, a vorbit mai întâi cu secretara ei.

— Aveți ceva pentru mine ? l-a întrebat Katherine, o prezență constantă pe paginile de mondenități, fără a catadicsi să-l salute.

Vocea ei se potrivea perfect cu fața - perfect aranjată și arogantă. Deși ducea o viață plictisitor de plină, cu privilegii, bani și victorii, el descoperise ceva care o putea face să jubileze. Katherine de Souci, vă poftesc în scenă ! Ați câștigat și veți participa la următoarea etapă a concursului *Prețul corect* !

Pentru câteva secunde s-a lăsat liniștea.

— Ei bine ?!

— Hm... de fapt, nu am nimic, doamnă. Soțul dumneavoastră este curat.

— Dar...

— Și nu o să vă iau nici bani. Dacă doriți să continuați investigația, vă pot recomanda pe cineva.

— Dar...

— O zi bună, doamna de Souci.

„Domnule judecător, vă rog să fiți mai atent. Soția lui Robert este o persoană foarte răzbunătoare”, a scris el pe o foaie de hârtie. Apoi a semnat „Un prieten”, a pus fotografiile

și scrisoarea în plic, a scris pe el adresa judecătorului, apoi a adăugat: PERSONAL și CONFIDENȚIAL și l-a pus deoparte, până când avea să plece de la birou. Ploaia continua să biciuiască orașul. În câteva clipe, satisfacția și mândria de a fi dezamăgit-o pe doamna de Souci au fost înlocuite de gândurile sale obișnuite, iar plictiseala și amorțeala au pus din nou stăpânire pe el. Era greu să crezi ca fusese cândva un tânăr entuziast și cu spirit de aventură. Și era la fel de greu să crezi că nu-i mai păsa chiar deloc.

Telefonul a sunat de cinci sau șase ori până a răspuns.

— Alo ?

— Domnul Ben Callahan ? s-a auzit o voce de femeie.

— Da.

— Detectiv Callahan ?

— Da, cine întreabă ?

— Vă sun de la biroul profesorului Alice Gustafson.

— Da ?

— Departamentul de antropologie din cadrul Universității Chicago.

— Da ?

— Domnule Callahan, în urmă cu 15 minute aveți o întâlnire cu profesorul Gustafson.

— Poftim ?

Ben a căutat rapid printre foile răspândite pe biroul său până când a găsit agenda, care, dintr-un optimism excesiv, avea câte o pagină mare alocată fiecărei zile din an.

Numele Alice Gustafson, adresa, numărul de telefon de la birou și ora (trecuseră deja 15 minute), erau trecute pe pagina din ziua aceea. Mai jos, scrisese câteva cuvinte: CONTROLUL TRAFICULUI DE ORGANE. Abia acum își amintea de apelul telefonic pe care îl primise, în urmă cu o săptămâna și ceva, de la o secretară care îi vorbise foarte scurt și sec despre o eventuală întâlnire.

Acceptase întrevederea fără să-i spună că habar n-avea despre ce vorbea. Și, colac peste pupăză, uitase cu totul de întâlnire.

După patru sau cinci ani de studii la colegiu și câțiva ani în care predase studii sociale la o școală generală, renunțase la tot și hotărâse să devină detectiv particular. Poate că venise timpul să schimbe din nou direcția. Se gândea că poate ar trebui să vândă hotdogi la colțul străzii sau poate că adevărata lui vocație era să fie dresor de animale.

— Îmi pare rău, doamnă, a zis el, a intervenit ceva și nu am mai putut ajunge.

— Am înțeles, a răspuns secretara. Doamna Gustafson mi-a cerut să vă comunic că vă poate primi astăzi la unu, dacă doriți să reprogramăm interviul.

Ben s-a scărpinat în bărbie. Controlul Traficului de Organe. Nu își aducea aminte absolut nimic. Trebuia să se concentreze mai mult.

— În legătură cu întâlnirea, a continuat Ben, puteți să-mi aduceți aminte despre ce este vorba ?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat.

— Dumneavoastră ați răspuns la un anunț de-al nostru publicat într-un ziar cu apoximativ un an în urmă. Atunci v-am informat, pe dumneavoastră și pe toți cei care au răspuns la anunț, că încercăm să creăm o bază de date cu detectivi pentru a colabora în viitor. Ne-ați încurajat să vă punem pe acea listă.

„Ce rahat“, se gândea Ben. Nu își mai aducea aminte când încurajase ultima dată pe cineva să facă vreun lucru.

— Și despre ce o să discutăm la acest interviu ?
încă un oftat.

— Domnule Callahan, se pare că doamna Gustafson are de lucru pentru dumneavoastră.

— Și o să fiu plătit pentru serviciile mele ?

— Bănuiesc că da. Deci puteți să veniți astăzi la unu ?

Din reflex, Ben a pus mâna pe mouse ca să caute mai multe informații despre Controlul Traficului de Organe, dar și-a amintit că nu mai avea acces la internet pentru că nu-și plătitese abonamentul. Cel puțin, ăsta nu era un alt caz de infidelitate. După ce avusese de-a face cu doamna Katherine de Souci, probabil că putea face orice.

— La ora unu, s-a auzit el spunând. Voi fi acolo.

*

Ben era sigur că avea o umbrelă pe undeva, dar nu putea spune cu precizie unde pentru că nu o mai folosisese de multă vreme. După ce a cotrobăit prin dulapul din sala de așteptare, a renunțat să mai caute. Taxiul era o soluție, dar și o cheltuială. Singurul lucru cu care se alesese din perioada anilor de huzur din învățământ era un pardesiu decent. Și-a pus pe cap o șapcă cu inscripția Cubs și a mers pe jos 12 străzi prin ploaia care l-a udat până la piele. Din când în când, se adăpostea sub streșinile mari. Până la urmă, a ajuns la Haskell Hall, pe strada 59, o clădire impozantă din piatră, cu o alee frumos umbrită de copaci îngrijiți.

ALICE T.GUSTAFSON, Ph.D.

ANTROPOLOGIE MEDICALĂ

a citit pe mica placă montată la etajul trei. Mai jos, pe o placă și mai mică din plastic scria, cu litere albe pe un fundal negru, CONTROLUL TRAFICULUI DE ORGANE. Ușa era încuiată. A bătut de câteva ori încet, apoi mai tare.

„Asta este“, s-a gândit el. Nu avea decât să zacă în apartamentul lui, pe care-l împărțea cu Pincus, pisoiful, și să se gândească ce să facă de acum încolo, deși, sincer vorbind, nu mai avea chef de nimic. Să intre în vânzări? Toată lumea avea nevoie de o Mazda sau de un aspirator. A ridicat mâna ca să mai bată încă o dată în ușă, dar s-a răzgândit. „Să-i ia dracu“, și-a zis și a dar să plece. La vreo zece pași mai încolo,

o femeie se uita fix la el, analizându-l. Era îmbrăcată într-o cămașă simplă cu mâneci lungi, băgată într-o pereche de pantaloni largi, strânși la mijloc cu o curea cu catarama mare, argintie. Avea vreo șaizeci de ani, ochelari cu rama aurie, o față lungă, inteligentă, și un păr des de culoarea argintului vechi. După trei săptămâni în care trebuise să o suporte pe Katherine de Souci, această doamnă îi inspira încredere.

— Domnule Callahan, sunt Alice Gustafson, a spus femeia. Îmi pare rău dacă v-am speriat.

— Doar puțin. Aveți mișcările unei feline.

I-a strâns mâna subțire cu încheieturile afectate de artrită cronică.

— Am petrecut ani de-a rândul vizitând locuri în care nu voiam să deranjez oamenii sau animalele și, drept urmare, am învățat să merg așa, a spus femeia descuind ușa cu greutate.

Biroul ei era mult mai spațios decât se așteptase Ben, fiind în același timp aglomerat și primitiv. Pe un perete erau două geamuri foarte mari, iar altul era ocupat în întregime de o bibliotecă înșesată cu manuale, jurnale, legate sau stivuite, și chiar lucrări de beletristică. Într-unul din colțuri erau expuse câteva artefacte, aranjate fără vreo logică. Pe perețele din spate erau înrămate fotografiile cu diverși oameni, majoritatea bărbați cu pielea de culoare neagră sau maronie. Cei mai mulți își etalau cicatricile și nici unul dintre ei nu arăta prea fericit.

— Doriți o cafea ? l-a întrebat doamna Gustafson arătând spre cafetieră, în timp ce se așeza la biroul masiv, o frumoasă piesă de anticariat din lemn de stejar. Ca și restul încăperii, gema de lucruri. Pe perețele din fața biroului era agățată o hartă a lumii plină cu ace cu gămălii colorate.

Ben a dat din cap și a luat loc în fața gazdei. Era frapat de expresivitatea și de calmul ei.

— Îmi este jenă să recunosc, dar... nu țin minte să fi răspuns la anunțul dumneavoastră, a mărturisit el.

— Asta mi-a spus și Libby, secretara departamentului nostru. Nici o problemă. Și totuși ați venit.

— Da, a răspuns el.

— Și nu aveți nici cea mai vagă idee despre ce este vorba ?

— S-ar putea spune și așa.

Femeia l-a studiat pentru un timp și Ben se întreba dacă avea de gând să-i mulțumească pentru că venise și să-l trimită înapoi, sub pietricelele de sub care ieșise. Nu ar fi condamnat-o și, din păcate, nici lui nu i-ar fi părut prea rău. Era deprimat ? Criza de la mijlocul vieții ? Probabil ambele.

Dar nici asta nu prea conta. Poate că ar fi fost mai bine ca în loc să-l viziteze pe consilierul profesional să treacă pe la psiholog și apoi pe la farmacie.

— Trebuie să vă spun, a început doamna Gustafson, că nu sunteți primul detectiv cu care am stat de vorbă. Sunteți al treilea.

— De ce i-ați respins pe primii doi ?

— Nu i-am respins. Amândoi au refuzat oferta.

— Bani puțini ? a întrebat Ben, știind din propria experiență că acesta era principalul motiv pentru care cei din branșa lui refuzau un caz.

— Cu un an în urmă, aveam mari șanse să primim o finanțare pentru a ne extinde aria de investigații și de urmărire. De aceea am și dat anunțul, încercam să găsim oamenii potriviți pentru această muncă. Apoi, finanțatorul nostru a hotărât că banii respectivi vor fi alocați pentru altceva. Acum, o altă fundație ne-a acordat un sprijin financiar. Nu este mult, dar tot este ceva.

— Felicitări.

— Vreți să știți despre ce este vorba ?

„Nu cred că e nevoie. Orice ar fi nu mă interesează”, își spunea Ben în sinea lui.

— Da, dați-mi mai multe detalii, s-a trezit spunând.

Gustafson a luat din sertarul biroului un teanc de pliante și i-a întins unul. Pe prima pagină scria: „Traficul ilicit de organe“, și mai jos: „O problemă la nivel mondial”.

— Traficul de organe este ilegal în majoritatea țărilor din lume, a început ea, în timp ce Ben răsfoia pliantul, dar acest fenomen apare cu o frecvență alarmantă. Donatorii acestor organe cumpărate ilegal pot fi morți, pe jumătate morți sau chiar vii. Singurul lucru pe care îl au acești oameni în comun este sărăcia. În lumea asta există cumpărători, vânzători, intermediari, spitale, clinici și chirurghi implicați și, credeți-mă, domnule Callahan, sumele de bani care se vehiculează în acest proces sunt uriașe — milioane și milioane de dolari.

Ben a pus pliantul deoparte.

— Spuneți-mi ceva, doamna Gustafson, i-a cerut el. Un sărac are nevoie de bani, iar o persoană cu bani are nevoie de un rinichi, un ficat sau de altceva.

— Da ?

— În intermedierea unei asemenea tranzacții, organe pe bani, cine este victima acestei crime ? Și, poate, cel mai important aspect, cui îi pasă ?

— O să vă răspund mai întâi la a doua întrebare, domnule Callahan. Nouă ne pasă. Foarte rar donatorii obțin ceea ce își doresc. De obicei, ei sunt la dispoziția celor cu bani și sunt dezavantajați. Gândiți-vă, de exemplu, la o femeie tânără care este încurajată de peștele ei bogat să-și vândă trupul. Același lucru se întâmplă și cu donatorii. Controlul Traficului de Organe este unul dintre cele două organisme de acest gen, dar numărul membrilor este într-o continuă creștere. Multe țări încep să înțeleagă necesitatea alocării de fonduri pentru rezolvarea acestei probleme. Și, după cum veți vedea, și aici, în Statele Unite, apar asemenea situații.

— Ați spus că guvernele au început să aloce fonduri, a intervenit Ben, dar am impresia că sunt mai degrabă împinse de la spate să ia măsuri.

Doamna Gustafson îl studia din nou cu atenție.

— Lucrurile se mișcă foarte lent în acest domeniu, a recunoscut ea cu mâhnire. Dar s-au făcut progrese. Când le prezentăm autorităților din diferite țări informații despre traficul ilegal de organe, au loc arestări.

— Felicitări, a zis din nou Ben, neștiind ce altceva să spună și sperând că nu a sunat prea cinic sau nesincer.

Într-o lume bântuită de boli, terorism, dictaturi, droguri, prostituție, corupție politică și abuzuri corporatiste, cauza pentru care milita doamna Gustafson părea aproape ridicolă. Profesoara era versiunea feminină a lui Don Quijote, o idealistă care cerea condamnarea unor crime fără victime, infracțiuni care, în afara câtorva articole rătăcite în *Time*, nu stârneau nici un interes.

— Domnule Callahan, dacă nu vă deranjează întrebarea, ce v-a făcut să alegeți această meserie ?

— Nu cred că mai știu. Am fost învățător, dar într-o bună zi directorul școlii a considerat că orele mele nu erau suficient de bine structurate și că elevii erau nedisciplinți. Copiii mă iubeau, eu, la rândul meu, îi îndrăgeam pe toți, mă rog, aproape pe toți, dar pentru el acest lucru nu era deloc important.

— Frumos.

— Nu am citit niciodată scrisoarea lui de recomandare, dar nu am avut cine știe ce succes când mi-am căutat alt loc de muncă. Romanele polițiste au fost dintotdeauna pasiunea mea și, într-un final, mi-am zis că n-ar strica să încerc. Credeam că o să fiu o îmbinare a tuturor calităților eroilor din acele romane.

— Personajul ăsta ar fi un om și jumătate. John D. MacDonald este preferatul meu. Cred că am citit tot ce a scris.

— Eroul meu a fost Travis McGee.

Doamna Gustafson a râs din toată inima.

— Ei bine, cine nu și-ar dori să trăiască pe o barcă ancorată undeva în Florida și să salveze femei frumoase care se vără în tot felul de încurcături ?

Ben s-a gândit la Katherine de Souci.

— Dar din păcate am uitat că toți eroii mei și frumoasele lor sunt niște ficțiuni.

— Lumea reală poate fi, uneori, un loc nu prea vesel. Doamna Gustafson s-a rezemat de spătarul scaunului și a început să bată cu degetele în masă, încercând parcă să decidă dacă discuția merita să fie continuată sau dacă trebuia să-l sune pe detectivul numărul patru. Deci, a continuat ea, dacă tot veni vorba de Florida, sunteți interesat de acest loc de muncă ? Pentru că aș vrea să vă trimit acolo.

— Doamna profesor, aș minți dacă v-aș spune că mă interesează în mod deosebit cauza dumneavoastră.

— Vă admir sinceritatea, domnule Callahan. Este o calitate pe care o apreciez foarte mult.

— Există o graniță foarte fină între sinceritate și indiferență, doamna profesoară.

— Înțeleg... atunci uitați-vă două secunde peste aceste fotografii. Mi le-a trimis un medic legist din Fort Pierce, Florida, pe numele Stanley Woyczek, care mi-a fost student la facultatea de antropologie medicală și care este la curent cu activitatea biroului nostru. Poate că aveți dreptate când spuneți că această crimă nu prea are victime, dar poate că vă înșelați.

Ben văzuse în ultimii doi ani multe fotografii de acest gen. Singura diferență consta în faptul că de obicei erau alb-negru. Cu toate acestea, a tresărit. Se uita la cadavrul unui bărbat de aproximativ 20 de ani, zdrobit, care semăna cu o bucată de carne.

— Se plimba pe o autostradă la trei dimineața și a fost lovit de un camion cu remorcă, i-a explicat doamna Gustafson. Stanley a spus că moartea a fost instantanee.

— Îmi imaginez.

— Când terminați cu astea, uitați-vă și la celelalte trei.

— Fesele ?

— Nu chiar. Zona de deasupra feselor. Stanley este absolut convins că acest tânăr a fost donator de măduvă osoasă cu o zi înainte de accident.

— Și ?

— Stanley a sunat la toate spitalele, clinicile și laboratoarele de hematologie din zonă, dar nu a descoperit nimic.

— A fost identificat ?

— Nu.

— Amprente ?

— Nu au fost găsite în nici o bază de date.

— Dumnezeuule ! Și legistul e absolut sigur că tânărul a fost donator de măduvă ?

— Putem spune că a fost un donator fără voie.

— Sunt sigur că trebuie să existe o explicație logică.

— Poate, dar uitați-vă și la astea.

Gustafson i-a dat un dosar pe care scria: RAMIREZ. Conținea o casetă audio, stenograma înregistrării, câteva fotografii și două articole din ziar, decupate cu grijă, unul din *Hallowell Reporter* și celălalt din *National Enquirer*. Ambele erau vechi de aproximativ 14 luni. Ben a început cu cel mai spectaculos dintre ele.

VAMPIRII MI-AU SUPT TOT SÂNGELE DIN MINE

Vampirii moderni folosesc rulote pentru a răpi victimele și ace pentru a le lua sângele.

Articolul scurt, însoțit de fotografii, descria experiența Juanitei Ramirez, o casnică în vârstă de 50 de ani, care fusese drogată, legată la ochi, răpită, ținută prizonieră într-o rulotă de niște „vampiri“ care pretindeau a fi doctori. Medicul care o consultase după ce fusese eliberată, constatase că femeia fusese supusă unor proceduri de colectare de măduvă

osoasă. Cu ajutorul unor ace imense îi fuseseră perforate oasele bazinului. În una dintre fotografiile publicate în ziar, se vedea zona de deasupra feselor, la fel ca în fotografiile trimise de fostul student al doamnei Gustafson.

— Stanley Woyczek nu știa nimic despre cazul Ramirez când mi-a trimis acele fotografii, a spus Gustafson.

— Cum Dumnezeule ați ajuns să aflați asemenea lucruri ? Doamna Gustafson a zâmbit enigmatic.

— Unii citesc ziare când nu lucrează, alții se uită la televizor sau își pierd vremea pe Ebay. Eu stau pe Google. Caut tot felul de lucruri. Mă relaxează. Celălalt articol se referă la un doctor osteopat din nordul statului Mâine care face alte dezvăluiri despre prelevări de măduvă. Am fost și am vorbit cu Juanita și cu acel doctor. Ea mi-a spus că rulota era foarte mare și gri, cu niște ornamente închise la culoare pe lateral. Înainte de a primi scrisoarea de la Stanley, eram convinsă că cineva a răpit-o pe Juanita, i-a prelevat măduvă osoasă și, după ce a terminat procedura, a legat-o la ochi și i-a dat drumul.

— Pe ce vă bazați ?

— Domnule Callahan, pentru a afla răspunsul la această întrebare am nevoie de un detectiv. M-aș ocupa personal de caz, dar am cursuri la facultate, iar artrita mă chinuie cumplit. Nu cred că la vârsta mea pot să mă mai furișez prin spitalele din Turcia, Moldova sau Africa de Sud pentru a demasca rețelele de trafic de organe.

— Sper din tot sufletul că nu, doamna profesor.

— Vă mulțumesc.

— De ce Florida ? Credeam că țările din lumea a treia sunt cele vizate.

— În principal pentru că acolo este centrul acestor tranzacții. Dacă vom reuși să organizăm un sistem de control, chiar și unul rudimentar, nu vom mai avea probleme legate de finanțare. Prelevarea de măduvă osoasă nu-i afectează pe

oameni la fel de mult ca pierderea unui rinichi sau a unei părți din ficat, dar vorbim totuși despre un furt de organe.

Povestirile și dovezile vagi pe care i le prezentase Alice Gustafson nu îl convinseseră pe Ben; nici măcar moartea tânărului din Florida, lovit de un camion cu remorcă nu îl impresionase prea mult. În schimb, era de-a dreptul fascinat de persoana din fața lui și, în mare parte, invidios pe pasiunea ei.

— Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar bugetul pe care l-am primit nu este unul impresionant, domnule Callahan.

— Nu sună deloc bine.

— V-ar tenta să mergeți în Florida ca să-l identificați pe tânărul din fotografii și să aflați mai multe despre acest caz ?

— Nu știu dacă licența mea este valabilă în Florida.

— Nu cred că asta o să fie un impediment. Sunt convinsă că la un moment dat ați urmărit oameni și în alte state, nu-i așa ?

— Da.

— Mai mult decât atât, Stanley, fostul meu student, cunoaște niște polițiști din zonă. Mi-a promis că o să mă pună în legătură cu ei. Nu cred că va fi o problemă să facă asta și pentru dumneavoastră.

— Poliția nu a investigat cazul ?

— Tehnic vorbind, nu a avut loc nici o crimă și de aceea nu cred că investesc prea mult efort și energie pentru identificarea victimei. În plus, au o mulțime de cazuri de rezolvat. Dumneavoastră însă vă veți ocupa numai de unul. Sunteți interesat ?

Ben se pregătea să spună că era foarte ocupat, dar și-a dat seama că doamna Gustafson nu avea să creadă nici o iotă, ba mai mult, că citea în el ca într-o carte deschisă.

— Cât timp și ce sumă am la dispoziție ?

— Opt zile. O să vă plătim biletul dus-întors, la clasa economic și un tarif de 150 de dolari pe zi, plus cheltuieli... rezonabile, bineînțeles.

Ben se abținea cu greu să nu facă o remarcă malițioasă. Katherine de Souci îi plătea 150 de dolari pe oră.

— Acum înțeleg de ce lucrurile merg atât de greu, a spus el, într-un final. Presupun că cel care este de acord să lucreze pentru un asemenea tarif nu este persoana pe care o căutați pentru munca asta.

— Aș fi încântată dacă ați lucra pentru noi, a contracarat Gustafson. Ați fost foarte sincer când mi-ați spus că nu vă pasă de cauza noastră și, după standardele mele, ați avut succes în calitate de învățător.

— Și dacă am nevoie de mai mult timp ?

— Mă îndoiesc că Departamentul de urmărire din cadrul biroului nostru va autoriza cheltuieli suplimentare.

— Cine reprezintă acest Departament de urmărire ? a întrebat Ben.

Alice Gustafson a dat din cap modest.

— Eu.

CAPITOLUL 4

E limpede că vârstnicul trebuie să-l conducă pe cel mai tânăr.

PLATON, *Republica*, Cartea a III-a

Pista de alergare a școlii Saint Clement avea o lungime de aproximativ 500 de metri și era acoperită cu plută. Când voia să alerge, Natalie venea aici. Îi plăcea pentru că nu era aproape de casă sau de școală, temperându-i elanul de a alerga atunci când dorea. În acea zi, redescoperind bucuria de a alerga pe o suprafață aproape perfectă, Natalie și-a promis că va îndrepta lucrurile.

De când își amintea, alerga repede și, până să intre la Newhouse, viteza îi salvase viața de nenumărate ori. Profesorul de sport de la școală a cronometrat-o de câteva ori și a trimis-o să se antreneze cu un prieten, care pregătea alergătorii la Harvard. În momentul în care a fost admisă la colegiu, doborâse deja câteva recorduri locale și devenise invincibilă pe distanțe medii.

În primul an de studii, după ce revista Globe publicase un articol despre ea, Doug Berenger venise să o vadă la antrenamente. El era un bun alergător, departe însă de a stabili recorduri. În următoarea săptămâna luaseră prânzul împreună și el o invitase să vină să lucreze în laboratorul lui, cu condiția ca munca să nu-i afecteze performanțele. De atunci, rămăseseră buni prieteni.

La ora unsprezece, aerul era cald, dar pista părea să absoarbă căldura și să o mențină la un nivel moderat. După circa zece minute de alergat, se felicita că nu aleargă pe drum asfaltat. Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de sport maro

și un maiou mulat, cu părul des de culoarea abanosului strâns cu o bandă elastică, a luat curba elegant, căutându-l din priviri pe Terry Millwood.

Trecuseră deja trei săptămâni din perioada de suspendare, pedeapsă nemeritată, în opinia ei, din cauza căreia avea să absolutească facultatea cu un mai târziu, iar rezidențiatul ei la White Memorial luase sfârșit. Nu trecea nici o zi fără să nu se gândească cu furie la Cliff Renfro, rezidentul-șef de la White Memorial, sau la decanul Goldenberg. La 32 de ani, nu mai voia să-și irosească timpul și așa prețios cu pregătirea profesională. Acum, din cauza celor doi, nu avea de ales și trebuia să aștepte.

Millwood a intrat pe poartă și a venit pe pista de alergări, făcându-i cu mâna în momentul în care a văzut-o. Avea 1,82 metri, fiind cu vreo 10 centimetri mai înalt decât Natalie, dar, în comparație cu ea, părea solid și prea musculos. Era un jucător de tenis mult peste medie, bun la mai toate sporturile. Dar sala de operații era locul unde excela, fără nici o urmă de îndoială. La inițiativa lui Doug Berenger, Natalie asistase la operații cu mult înainte de a deveni studentă la medicină. De obicei politicos și stăpânit, mentorul ei era un respectat și venerat chirurg de transplant cardiac. În situațiile de criză care interveneau adesea în sala de operații, se putea transforma într-un nebun hiperactiv care-și conducea cu o mână de fier echipa de doctori.

Millwood, protejatul lui Berenger din echipa de transplanturi, era un personaj cu un caracter diametral opus - calm și adept al gândirii pozitive.

Când Natalie îl văzuse prima dată, el stătuse 12 ore în sala de operații și făcuse un transplant pentru înlocuirea unui anevrism aortic rupt și a unei valvei aortice nefuncționale. Ascultase fragmente de operă pe parcursul întregii intervenții, care, după multe complicații, se dovedise a fi un succes, fără să-și piardă cumpătul sau să ridice tonul măcar o dată. Natalie și-ar fi dorit să fie ca Millwood atunci

când avea să opereze, dar știa că semăna mai mult cu vulcanicul Berenger.

— Cum îți mai merge ? a întrebat-o Millwood, în timp ce alerga alături de ea pe pistă.

— Ai făcut vreodată o criză din cauza traficului ?

— Cred că o singură dată.

— Ei bine, am impresia că trăiesc într-o continuă criză, în mașină sau în afara ei, și că toată lumea mă enervează. Mă mir că nu mi s-au tocit dinții de câtă furie s-a strâns în mine.

— Ai fost la cineva ?

— Vrei să spui la un stomatolog ?

— Cel puțin, nu ți-ai pierdut simțul umorului.

— Mă bucur că apreciezi glumele mele. Cred că ești singurul, de altfel. Dacă te referi la psihologul meu, află că eu și doctor Fierstein ne întâlnim aproape zilnic. Zece minute, un sfert de oră. Toate miniședințele astea sunt la fel. Eu îi spun că îmi vine să omor pe cineva, pe oricine, și ea îmi răspunde că asta doar va complica lucrurile. Din păcate, am impresia că nu este doctorul de care am nevoie.

— La momentul potrivit, eu și Doug vom lupta ca să fii inclusă într-un nou program de rezidențiat în chirurgie. Ți promit.

— Dar mai întâi, trebuie să-mi dau seama ce mi-a scăpat la școală și cu ce am greșit în incidentul de la Metropolitan. A ridicat mâna în semn că nu voia să mai audă nimic despre acele lucruri. Știu, știu, a zis.

— Folosite împreună, aceste două cuvinte sunt preferatele mele, a zis Millwood.

— Știu.

— Atenție la stânga ! s-a auzit o voce în spatele lor.

Doi tineri îmbrăcați în treninguri mov cu alb de la Saint Clement i-au depășit rapid pe interior, forțându-i să se dea la o parte. Apoi, s-au uitat în spate zâmbind, dându-le de înțeles că străinii nu au ce căuta pe terenul lor.

— Să știi că oamenii fac pușcărie pentru ce ai tu de gând să faci. Și nici măcar nu ai o armă, a zis Millwood.

— Nu fi așa de sigur.

— Doug mi-a spus că petreci foarte mult timp în laborator.

— Păi ce altceva pot să fac ? Colegii mei mai au puțin și mă omoară: faptul că vin prima și plec ultima nu-i pune deloc într-o lumină bună; dar ei nu înțeleg că eu nu am o altă ocupație. Și nu înțeleg nici că dorința mea de a-i omori este mai mare decât a lor.

— La ce oră ziceai că ai programare la psiholog astăzi ?

— Crezi că sunt prea furioasă ?

— Nu te-aș ajuta dacă ți-aș spune că ești bine. Știi cât de mult țin la tine, dar trebuie să-i dau dreptate lui Goldenberg în privința agresivității și aroganței tale.

— Sunt așa cum sunt. Dintre toți, tu ar trebui să apreciezi asta.

— Te referi la faptul că sunt homosexual ? Așa sunt eu. Nu îmi doresc să fiu altfel, chiar dacă ar fi posibil. Dar asta e o altă poveste... Tu ești o persoană minunată, dar uneori, unele calități...

— Atenție la stânga !

Din nou, cei doi tineri de la Saint Clement i-au depășit pe interior, un gest total lipsit de fairplay.

— Hei, băieți ! a strigat Natalie în urma lor.

— Nu cred că vreau să asist la scena asta, a murmurat Millwood.

Cei doi băieți s-au întors. Erau ceva mai mari decât crezuse Natalie, probabil studenți în anul trei sau patru. Unul dintre ei, cu părul blond și creș și urme de acnee pe față, a început să alerge pe loc, pe când celălalt, arborând un aer infatuat, s-a întors spre Natalie, cu mâinile în șolduri și capul sus. Natalie era sigură că nu era prima dată când băieții îi tachinau în felul ăsta pe alergătorii străini. Simțea că Millwood ar fi dorit să dea uitării toată întâmplarea, dar era prea târziu. El avusese dreptate, îi lipsea arma cu care să-i

împuște sau cuțitul cu care să le taie gâtul, dar se mulțumea și cu picioarele.

— De ce ne tot sâcâiți ?

— Pentru că noi suntem alergători serioși, la antrenament, iar voi sunteți niște alergători de ocazie și puteți alerga oriunde în altă parte.

„Răspuns greșit“, s-a gândit Natalie. Millwood urmărea dialogul de la o oarecare distanță.

— Serios ? Atunci, campionilor, dacă vreunul din voi mă întrece pe mine, femeie bătrână, alergător de weekend, eu și prietenul meu vom pleca imediat de pe pista voastră. Dar dacă nu mă puteți bate la 500 de metri, atunci voi doi părăsiți pista și ne lăsați să alergăm în voie sau, și mai bine, luați loc pe iarbă și învățați cum se aleargă.

Cei doi tineri s-au uitat unul la altul și au zâmbit. Amândoi erau buni, și-a dat seama Natalie, poate chiar foarte buni. Spera numai să nu fie suficient de buni. Ea alerga pe distanțe medii, iar 500 de metri era o distanță de sprint, dar acum trebuia să-i bată. Nu, mai bine zis să-i umilească.

Natalie și-a dat jos pantalonii de trening, în timp ce Millwood ieșea de pe pistă.

— Eu voi da startul, a spus el calm, incapabil să intervină.

Natalie a ocupat culoarul din exterior și s-a simțit invadată de emoțiile de dinaintea unei competiții. „Nu mă veți învinge... Nu mă veți învinge... Nu-l veți externa pe acest sărman fără un control tomografie...”

-Trei, doi, unu...start !

Cei doi tineri știind că sunt rapizi, se purtaseră arogant cu cei doi străini mai în vârstă decât ei. Dar, după primii metri, Natalie a înțeles că, dacă nu ascundeau vreo rachetă pe undeva, aveau puține șanse să o întreacă. Cei doi păreau la fel de bine pregătiți și alergau umăr la umăr. Preț de câteva secunde, Natalie a rămas în urma lor. Nu avea să-i depășească decât la finish pentru că trebuia să le dea o lecție. Blondul era Cliff Renfro, iar brunetul era decanul Goldenberg.

— Băieți, a strigat ea, atenție la stânga !

Cei doi s-au uitat în urmă, surprinși să descopere că ea era cu puțin în urma lor. În acel moment, a făcut un efort și a țâșnit printre ei. Dacă tinerii ar fi știut că ea aleargă repede, probabil ar fi fost mai rapizi, dar asta nu avea nici un fel de importanță. Dintr-o sută de curse, ar fi pierdut în fața lui Natalie de o sută de ori, poate nu la o diferență atât de mare ca acum.

Millwood se uita cum Natalie se distanța vizibil, terminând cursa mult înaintea celor doi atleți. Fără a privi înapoi, pentru a nu-i lăsa să vadă cât de greu respira, Natalie l-a luat pe Millwood de mână și l-a condus în mijlocul pistei.

— Ești fericită acum ?

— Sunt mai puțin nefericită, a răspuns ea.

La amiază, Natalie a făcut cumpărături pentru Hermina, a trecut pe acasă și apoi s-a dus la laborator. Jenny, veselă ca întotdeauna, terminase de citit *La răscruce de vânturi* și începuse *Oliver Twist*. După părerea lui Natalie, dacă într-o bună zi Jenny nu avea să sară ca prin minune din scaunul cu roțile și să fugă la joacă cu alți copii, Dumnezeu trebuia să muncească din greu pentru a compensa cele întâmplare.

Chiar dacă lucra la laboratorul lui Berenger, timpul liber rămânea o povară pentru ea. Ultima relație pe care o avusese, mai mult sau mai puțin romantică, se terminase cu trei luni în urmă, dar Natalie nu-i ducea deloc dorul. Berenger și Millwood promisese că o vor ajuta să găsească un alt loc pentru rezidențiat, dar până în acel moment, căutările ei nu dăduseră roade. Se hotărâse să lucreze și la un cămin de femei, unde făcea muncă de voluntariat încă din anii colegiului, și chiar se înscrișese la un curs de împletit organizat de asociația Boston Adult Ed. Dar, pentru că fusese forțată să încetinească brusc, i se părea că viața ei începuse să se miște într-un ritm foarte lent.

În afară de pista de alergat, laboratorul era un dar de la Dumnezeu, un loc unde continua să fie productivă. Făcea parte dintr-o echipă de trei persoane, care lucrau, sub îndrumarea lui Berenger, la studierea efectelor secundare ale unui medicament imunosupresant aflat în fază incipientă de testare asupra animalelor. Dacă rezultatele aveau să se dovedească pozitive, medicamentul respectiv putea să înlocuiască sau să îmbunătățească efectele medicamentelor folosite până atunci pentru reducerea frecvenței și a severității fenomenului de respingere a organelor transplantate.

Natalie a îmbrăcat pantalonii de laborator de culoare bleu deschis și halatul, a urcat cu liftul până la biroul impresionant al lui Berenger, situat la etajul nouă al clădirii Nichols. Ceilalți doi membri ai echipei, Spencer Green și Tonya Levitskaya, au întâmpinat-o cu lipsa obișnuită de entuziasm. Având în vedere nivelul intelectual, carisma, varietatea intereselor și calitățile excepționale de chirurg ale lui Berenger, Natalie se mira că cei doi se aflau pe statul de plată al chirurgului.

Green, care își dăduse de mult doctoratul, avea o înfățișare cadaverică. Nu reușise să obțină o finanțare independentă și lucra cu Berenger de zece ani. Levitskaya, studentă din Rusia, obținuse o bursă de studii de șase luni ca rezident în cadrul Departamentului de transplant și avea idei preconcepute despre tot - de obicei negative. Căsătorită, în jur de 30 de ani și total lipsită de simțul umorului, era îndrăgostită de mentorul său și o trata pe Natalie ca pe o rivală. Berenger pe de altă parte, ignora complet conflictele mocnite dintre membrii echipei sale.

Când a intrat în laborator, Natalie a verificat dacă unitatea pentru teste cu animale era liberă, apoi s-a dus în camera în care erau ținute animalele și s-a întors cu o cușcă de doisprezece șoareci albi crescuți pentru aceste scopuri.

— Momentan eu folosesc laboratorul, a avertizat-o Levitskaya, cu accentul ei aspru.

„A și început“, și-a spus în sinea ei Natalie. Buna dispoziție provocată de umilirea tinerilor de la școala Saint Clement s-a risipit.

— Eu tocmai vin de acolo și laboratorul este liber, Tonya, a răspuns Natalie cu falsă politețe.

— Ei, eu tocmai merg într-acolo.

— Tonya, am nevoie de laborator numai douăzeci de minute.

— Ai răbdare și așteaptă.

— Tonya, te rog... Trec printr-o perioadă destul de dificilă și...

— Sau mai bine folosește laboratorul diseară, dacă tot stai aici până noaptea târziu, făcându-ne să părem niște leneși.

„Aptitudini interumane“, și-a amintit Natalie. Decanul și Terry îi spusese că trebuie să depună mai multe eforturi în sensul ăsta. Aptitudini interumane.

— Tonya, a început Natalie cu un zâmbet dulce, dacă nu te dai la o parte din calea mea și nu încetezi să mă chinui cu răutățile tale, îți sparg nasul și ți-l întind pe toată fața.

„Să văd acum ce o să ziceți de aptitudinile mele interumane!“

Levitskaya a făcut un pas înainte. Era o femeie masivă, puțin mai înaltă decât Natalie, cântărind probabil cu 15 kilograme mai mult. Zâmbetul răutăcios de pe buzele ei îi sugera lui Natalie că mai avusese de a face cu asemenea amenințări și nu avea de gând să cedeze nici de data asta.

„Fir-ar să fie, se gândea Natalie. Care este cel mai grav lucru care se poate întâmpla?“

Ultima dată se bătuse prin clasa a noua, la Newhouse. Se alesese cu nasul spart și cu un deget fracturat, dar făcuse mult tam-tam după ce ieșise victorioasă din încăierare, deși

cealaltă față scăpase nevătămată. Când avea să învățe să-și aleagă adversari pe măsura ei ?

— Hai să mergem în hol ca să nu spargem ceva pe-aici, a spus ea hotărâtă să se bată.

— Doamnelor, s-a auzit vocea lui Green, care era și el în laborator, dar nu dădea atenție conflictului dintre cele două colege, tocmai a sunat Doug. A zis să vă duceți urgent amândouă la clinică pentru a finaliza o procedură.

Levitskaya și-a îngustat ochii, de parcă ar fi evaluat situația: avea suficient timp să o bată pe Natalie și să ajungă la clinică la timp ? Într-un final, renunțând la luptă, a întors spatele și s-a îndreptat spre ieșire. Natalie se gândea ce să facă: să rămână cu șoarecii de laborator sau să se ducă la Berenger. Doug îi păstrase locul în laborator, în pofida suspendării de patru luni, așa că a considerat că gestul lui trebuia respectat.

Clinica, folosită de mai multe servicii în zile diferite, avea patru cabinete, un oficiu pentru consultații, o zonă de așteptare nu prea mare, și se afla la etajul șase în clădirea Hobbs. Acea după-amiază era dedicată pacienților cu transplat operați de Berenger, probabil vreo cinci sau șase la număr. El făcea aproximativ două transplanturi la trei săptămâni, deși ar fi operat mai des dacă ar fi existat donatori. Numărul celor care mureau, așteptând o inimă, era mult mai mare decât al celor care erau salvați de transplant.

Când Natalie a ajuns la clinică, Levitskaya era în salonul de consultații, zâmbindu-i cu drăgălășenie lui Berenger. Natalie a fost surprinsă să constate că Tonya respira extrem de normal pentru o persoană care venise într-o fugă tocmai de la laborator.

Așezat al birou, Berenger era întruchiparea profesorului de cardio-chirurgie, cu fața pătrată și ochii de culoarea oțelului, cu degete minunat de lungi. Respectat de pacienți, studenți și de colegii profesori, era un lector și un savant cunoscut în toată lumea, de o modestie exemplară. Natalie o

cunoscuse pe soția lui Berenger și pe fiicele lui adolescente, și văzuse că el știa să se poarte extrem de delicat.

— Deci, a început el, a apărut o neînțelegere în laborator ?

— Am rezolvat lucrurile, a răspuns repede Levitskaya, zâmbind printre dinți.

— Ne înțelegem de minune, a completat și Natalie, cu un zâmbet exagerat. Mă bucur că m-ați chemat și pe mine.

— Trebuie să ții minte că muncim în echipă, da ?

— Da, au răspuns femeile la unison.

— Bine, atunci. Domnul Culver se află în salonul de alături. Au trecut trei luni de la operație. Tonya, tu cunoști pacientul, așa că dă-i toate detaliile lui Natalie ca să poată asista la evaluarea ta. Natalie, după ce termini aici vreau să vorbim.

Rezidenta la chirurgie a condus-o pe Natalie în hol și pe drum i-a făcut o prezentare seacă de treizeci de secunde, a pacientului de 47 de ani, șofer de camion, care făcuse o cardiomiopatie. I se inflamase cordul din motive necunoscute și, după doi ani de așteptare, în care deficiența cardiacă se agravase, respirația devenise grea, iar reținerea de lichid masivă, fusese salvat printr-o operație de transplant. Din punctul de vedere al medicilor, după operație starea lui se îmbunătățise.

Carl Culver era masiv, gras chiar, cu sprâncene dese, fața rotundă și pufoasă ca o clătită și ochii mult prea mici. În plus, mirosea a fum de țigară. În prezentarea sa, Levitskaya a precizat că pacientul fusese, cândva, un fumător înrăit, dar că renunțase la acest prost obicei pe măsură ce problemele respiratorii deveneau tot mai acute și mai ales când i se spusese că dacă va continua să fumeze, va fi eliminat de pe lista pentru transplant. Se pare că acum domnul Culver se întorsese la vechile obiceiuri.

Fără a-l saluta, rusoaica a explodat.

— Dumnezeule, Carl, a strigat ea, miroși a țigări de la o poștă !

— Am fost concediat, iar fiica mea s-a îmbolnăvit și...

— Fără scuze. Realizezi câte ore de muncă și câte resurse financiare au fost consumate pentru a-ți pune în piept o inimă nouă, ca să nu mai vorbesc de bietul om care ți-a dat-o și mulți alții, care nu au avut șansa ta ? Iar tu stai aici, fumând ca un turc, distrugându-ți noua inimă.

— Dar...

— Fără nici un dar. Mă duc să văd dacă doctorul Berenger va dori să te vadă. Dacă nu, vreau să dispari și să te întorci abia când vei renunța la fumat. Ce pierdere cu inima asta, care ar fi putut salva viața unui nefumător !

A trecut supărată pe lângă Natalie și a ieșit din salon, lăsându-l pe Carl năucit, frustrat și mâhnit.

— Îmi pare rău, Cari, că ți-ai pierdut locul de muncă, a spus Natalie.

— Vă mulțumesc. Îmi pare rău pentru țigări, doctore, chiar îmi pare rău. Dar acum îmi este foarte greu cu toate câte s-au întâmplat.

— Fiica dumitale este foarte bolnavă ?

— A avut niște convulsii. Doctorii au crezut că are o tumoare pe creier, dar s-a dovedit a fi o migrenă. Pe cuvântul meu, doctore, voi încerca să mă las.

— Trebuie să încerci, l-a sfătuit Natalie, punându-i mâna pe umăr. Fiica ta are nevoie de tine mai mult decât crezi tu. Știu că îți este foarte greu, dar trebuie să încerci.

În acel moment, s-a deschis ușa și a intrat Berenger, urmat de Levitskaya, care era roșie de furie. În următoarele zece minute, mentorul lui Natalie s-a comportat așa cum doar un adevărat doctor se comportă: s-a uitat constant, cu sinceritate, în ochii pacientului, convingându-l că trebuie să facă eforturi, fără a-l certa, întrebându-l cum stau lucrurile acasă, calmându-l, atingându-l cu grijă și căldură pe mână, dar în același timp, explicându-i care sunt riscurile dacă continua să fumeze. Calm, îngrijorat, înțeleghător, empatic.

— Carl, eu aud un șuierat, a spus el după ce a terminat consultul. Și asta e rău, foarte rău. Acum trebuie să începi să lucrezi la problema asta. Îți voi scrie o recomandare pentru programul nostru pentru fumători. Doctorii și lucrătorii sociali vor sta de vorbă cu tine, dar tu trebuie să faci restul.

— Îmi voi da silința, doctore Berenger. Promit.

— Trebuie să faci și mai mult sport. Există vreo sală de sport pe lângă tine ?

— Aă... cred că da.

— La plecare, vreau să treci pe la centrul de reabilitare cardiacă. Îi voi suna să-ți facă un program de exerciții. Dacă există vreo sală de sport prin cartierul tău, vor suna acolo să te înscrie. Dacă banii sunt o problemă, vorbește cu cei de la programul pentru fumători și vei primi ajutor. Ei au niște fonduri. Am făcut o treabă grozavă cu tine. Nu strica totul.

— Vă mulțumesc, doctore. Voi face ce mi-ați cerut. Promit.

— Familia ta are nevoie de tine.

Cei doi bărbați și-au strâns mâna, iar Berenger a ieșit din salon pentru a scrie instrucțiunile și recomandarea de rigoare. Într-un final, a trimis-o pe Levitskaya înapoi cu rețetele și instrucțiunile pentru ceilalți pacienți.

— Tonya este un chirurg excelent, a zis Berenger când a rămas singur cu Natalie.

— Sunt de acord.

— Chiar ai amenințat-o că îi vei sparge nasul și i-l vei întinde pe față ?

— Nu am excelat niciodată la capitolul aptitudini interumane. Îmi pare rău. Acum e momentul să mă port frumos. A fost greșeala mea. Eram furioasă pe toată lumea și pe mine și am instigat-o pe Tonya.

— Înțeleg. Ei bine, amândouă sunteți mult prea valoroase pentru laboratorul meu. Eu vă plătesc ca să luptați în numele științei, nu între voi. Nu vreau să mai aud despre asemenea incidente.

— Fără incidente, a răspuns Natalie.

— Și presupun că Tonya este o certăreață.

Natalie a zâmbit.

— Și eu gândesc la fel.

— Ia zi-mi, nu ți-ar place să pleci departe de toate acestea pentru o scurtă perioadă de timp ?

— Poftim ?

— Să pleci.

— Sper că nu de la laborator, nu ?

— Va trebui să faci mult mai mult decât să o ameninți pe Tonya ca să te dau afară din laboratorul meu. Care e nivelul tău la portugheză ?

— De clasa a treia, cred. Poate a patra. Mama e din Republica Capul Verde, dar nu am făcut nimic ca să învăț această limbă, deși ea își dorea cu disperare să o vorbesc.

— Ei, probabil nu vei fi nevoită să vorbești portugheza. Săptămâna viitoare are loc o conferință internațională pe problemele legate de transplanturi în Brazilia, mai exact, în Rio. Ai fost vreodată acolo ?

— Am participat la campionatul universitar din São Paulo, dar nu am ajuns la Rio.

— Trebuia să ajung acolo să prezint o lucrare despre grefă contra corpul gazdă, dar neurochirurgul meu, Paul Engle, mi-a interzis să zbor curse lungi sau să merg prea mult cu mașina. M-am gândit că tu ai nevoie să te detașezi puțin de ce se întâmplă aici și, combinând utilul cu plăcutul, ai putea să prezinți și lucrarea mea.

— Mă trimiteți la Rio ?

— Cu clasa business.

— Sper că nu încercați să mă țineți departe de Tonya ?

— Ar fi mult mai ieftin să te concediez.

Natalie era în al nouălea cer ! Ultimele trei săptămâni fuseseră mai grele decât cele de după trauma suferită la selecția pentru Jocurile Olimpice. Confruntarea cu tinerii alergători și cu Tonya erau simptomele unei căderi psihice.

Era ca o oală sub presiune, pusă pe foc, gata să explodeze. O schimbare de decor era cea mai bună soluție în acel moment.

- Când trebuie să vă dau răspunsul definitiv ?
- Când ai putea ?
- Acum e bine ?

CAPITOLUL 5

Adevăratul doctor nu e doar un simplu făcător de bani, ci și un conducător care are drept supus trupul omenesc.

PLATON, *Republica*, Cartea I

Fetița era pe moarte. Se numea Marielle și, cu toate perfuziile intravenoase, oxigenul și alimentația prin tub, copilă de șase ani nu mai rezista. Malnutriția favorizase dezvoltarea unei infecții în abdomen și în sistemul nervos. Doctorul Joe Anson a alungat câteva muște de pe buzele inflamate și crăpate ale fetiței și s-a uitat cu disperare la asistenta medicală. Lucrând în această clinică situată într-o zonă foarte săracă, la vreo 50 de kilometri distanță de capitală, Yaounde, Anson văzuse mulți copii murind. Fiecare moarte îl îndurera mai mult decât precedenta și, chiar dacă învinsese boala de mai multe ori, aceste victorii nu egalau niciodată pierderile.

Acum, la patru dimineața, starea de sănătate a fetiței subnutrite, fragile, nu era singurul lucru care-l îngrijora. Pe parcursul ultimei ore, dispneea¹ îl deranjase cumplit. Manifestările bolii erau oribile - respirație greoaie, senzație de sufo-care asemănătoare unei claustrofobii care îi strângea coșul pieptului - și nu dădeau semne că vor înceta. După aproape șapte ani, fibroza pulmonară progresivă de care suferea și care determinase îngroșarea anormală a plămânilor ajunsese în ultima fază. FPP - cauză necunoscută,

¹ Jenă respiratorie resimțită de către bolnav.

curs inexorabil negativ, tratament efectiv inexistent. Era o boală extrem de dificilă și, mai devreme sau mai târziu, Anson era foarte conștient, transplantul era singura lui speranță.

— Claudine, a spus el într-o franceză cu accent camerunez, poți să-mi aduci un rezervor de oxigen și o mască ?

Asistenta s-a uitat la el îngrijorată.

— Nu ar fi mai bine să o anunț pe doamna doctor St. Pierre ?

— Nu. Las-o pe Elizabeth să doarmă... mă descurc cu oxigenul.

Trebuia să facă pauze între propoziții pentru a respira.

— Îmi fac griji, a murmurat asistenta.

— Știu, Claudine. Și eu îmi fac.

Anson și-a pus masca pe față și s-a înclinat în față pentru ca forța de gravitație să apese asupra pereților plămânilor și să-i ajute să se dilate. A închis ochii, încercând să se calmeze în așteptarea aerului care să-i liniștească respirația. Au trecut cinci minute interminabile care nu au adus nici o schimbare, apoi alte cinci. Nu putea fi mai rău decât atât. Episoadele de acest fel deveneau tot mai frecvente, iar perioada de recuperare devenea din ce în ce mai lungă.

La un moment dat, și se pare că acel moment nu era prea departe, oxigenul nu avea să-i mai fie de vreun ajutor. Dacă nu era de acord cu transplantul, pentru care trebuia să se găsească și un donator compatibil, inima lui nu avea să mai pompeze sângele suficient de puternic pentru a răzbate prin țesutul îngroșat al plămânilor. Medicamentele aveau să își facă efectul doar pentru o scurtă perioadă, iar inima lui avea să slăbească și într-un final avea să sfârșească înecat cu propriile secreții. Atunci, chiar dacă apărea un donator, transplantul ar fi fost o pierdere de timp și resurse.

„Inspiră... Încet... Nu te opri... Apleacă-te... forța gravitației te va ajuta... Așa... așa ...“

Agnostic autoproclamat, Anson începuse să se roage să se facă bine. Mai avea mult de muncă în spital - muncă extrem de importantă. Testarea clinică a preparatului numit Sarah-9 ajunsese la un nivel avansat, iar rezultatele erau incredibile. Medicamentul pe care îl crease din mostre de sol local era unul experimental, dar se afla în prima linie a preparatelor pentru domeniul neovascularizării, formarea rapidă a vaselor de sânge noi. Acest medicament își demonstrase deja efectele pozitive în tratarea rănilor de luptă, infecțiilor, bolilor cardiovasculare și diverselor forme de cancer... dar, ironic, nu și în vindecarea fibrozei pulmonare.

După un sfert de oră a început să își revină; în sfârșit, simțea că poate să respire. Peste câteva momente, imediat după ce răsufliase ușurat, a simțit un gâdilat în piept și, foarte repede, a avut un acces de tuse dureroasă. La naiba ! în timp ce trebuia să lupte cu tusea, senzația de sufocare avea să pună din nou stăpânire pe el. Pe vremuri, putea să joace rugby ore în șir, fără să facă vreo pauză. Îi venea foarte greu să creadă că o cantitate mică de mucoasă din tubul bronhial îl putea omorî.

Pe patul îngust de lângă el, Marielle respira zgomotos. Anson a mângâiat-o pe frunte. Luptele lor erau similare. Oare avea să câștige vreunul dintre ei ? S-a încordat și a tras în piept o cantitate mai mare de aer. Era epuizat fizic și, chiar dacă reușise să doarmă câteva minute în reprize foarte scurte în ultimele douăzecișipatru de ore, nu voia să doarmă acum. Pacienții lui contau mai mult. Somnul, ca de obicei, era secundar.

Născut și educat în Africa de Sud, Anson fusese cândva extraordinar de frumos și de carismatic, înnebunind multe dintre cele mai frumoase femei din lume. Se distrase și studiase medicina destul de superficial. Dar asta ținea de trecut.

Încă un sfert de oră de oxigen și a început să respire mai bine, iar durerea din piept a dispărut. Claudine, care nu mai

putuse să-l supravegheze, plecase să aibă grijă de cei vreo douăzeci de pacienți internați, copii și adulți, mulți suferind de complicații cauzate de SIDA. Datorită Fundației White-stone din Londra și administratorului numit de ei, doctorul Elizabeth St. Pierre, micul spital era foarte bine echipat, cu aproape toată aparatura de care aveau nevoie.

De frica unei recidive a crizei, Anson a așteptat câteva clipe înainte de a pune rezervorul cu oxigen deoparte. Din cauza efortului de a inspira cât mai mult oxigen, era obosit și amețit. Nu trebuia să lase lucrurile să ajungă până aici. În ultimii cincisprezece ani, nu avusese vacanțe, nu plecase de la muncă, dar nici acum nu-și dorea să facă asta.

După un weekend obositor și deprimant în care fusese nevoit să meargă la o petrecere, să comunice cu oamenii de care nu îi mai păsa, făcând lucruri pe care ajunsese să le urască, Anson își dăduse seama că nu mai era playboy-ul și diletantul de altădată. Luase toți banii pe care îi avea, plus o sumă împrumutată de la prieteni, și plecase cu frumoasa lui soție și cu fetița lor în junglă, într-o misiune pentru salvarea oamenilor de pe continentul african.

Acum, la 55 de ani, era umbra omului care fusese, speriat de perspectiva de a renunța la munca sa mai devreme decât trebuia, înainte de a termina. Cu toată lipsa de oxigen, mintea lui continua să proceseze informații și să găsească soluții într-un ritm alert. Nu avea de gând să se oprească acum. Atâta timp cât mai avea de lucru, nu putea accepta complicațiile unui transplant pulmonar și tratamentele imunosupresoare care ar fi împiedicat respingerea plămânului nou.

Anson și-a promis să încetinească ritmul după terminarea testărilor pentru Sarah-9, dar cu toate astea a luat stetoscopul și a început să o consulte din nou pe micuța sa pacientă. Copilul putea supraviețui încă o zi sau două, dar, fără vreo intervenție divină, trei zile ar fi fost cel mai optimist pronostic. Intervenția divină. Aceste cuvinte descriau cel mai

bine soluția. Anson nu recunoștea în totalitate puterea lui Dumnezeu, dar era convins de puterea medicamentului Sarah-9, numit așa în cinstea singurului său copil, în speranța că într-o zi ea va înțelege alegerile lui. Deși Marielle nu se încadra în nici una dintre categoriile pentru care era recomandat preparatul, ea ar fi putut beneficia de medicamentul miraculos.

Numai că exista o problemă.

Elizabeth St. Pierre, administratorul bugetului care susținea Centrul Whitestone pentru Sănătate în Africa, conducea testarea clinică a medicamentului. Ea interzisesese cu desăvârșire folosirea preparatului Sarah-9 până la terminarea evaluării finale de către savanții de la Whitestone. Interdicția părea lipsită de logică, la prima vedere, dar Anson știa că și el era, parțial, implicat.

Atâta vreme cât el nu renunța la controlul total al producției, Sarah-9 era disponibilă în cantități reduse.

Pulsul lui Anson a crescut la gândul că trebuia să fure propriul medicament. Făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a salva fetița, dar boala ei era foarte puternică. Trebuia să stimuleze circulația în zona afectată de infecție pentru ca organismul să primească mai mult oxigen și mai multe antibiotice. Sarah-9 putea fi salvarea ei. Ar fi putut, în principiu, ajunge la o înțelegere cu Elizabeth - oferindu-i notițele sale de lucru și culturile de celule în schimbul unei doze suficiente pentru a-și trata micuța pacientă.

„Nu“, a decis el. Cu riscul de a părea nesimțit și paranoic, încă nu era gata să-și predea munca echipei Whitestone. Era mai bine să ceară iertarea decât permisiunea.

Micul centru de cercetare construit din bambus și plăci de beton ușoare avea, în componența sa, câteva laboratoare și mai multe camere în care trăia personalul, fiind echipat cu incubatoare de ultimă generație, două spectometre și chiar un microscop electronic. Unitățile pentru refrigerarea și pentru cultivarea culturilor de drojdie și țesuturi erau

prevăzute cu niște generatoare automate gigantice, care fuseseră aduse din Yaounde pe râul Sanagra.

încercând să pară hotărât și sigur pe el, Anson s-a îndreptat spre saloane, unde Claudine și alte surori medicale din tura de noapte administrau medicamente pacienților. În afară de Anson și St. Pierre, în spital mai lucrau doi doctori din Yaounde și câțiva rezidenți. Serviciul de noapte era stabilit prin rotație, dar Claudine și celelalte asistente erau foarte competente și reușeau să rezolve toate problemele care apăreau pe timpul nopții.

— Ce fac pacienții noștri, Claudine ? a întrebat Anson.

Femeia se uita la el atent, încercând să-i evalueze starea.

— Vă simțiți mai bine, doctore ?

— Mult mai bine, mulțumesc. Mă duc în camera mea să mă spăl și să mă schimb. O să mă întorc.

— Ar trebui să dormiți câteva ore.

— Mai târziu, când vin ceilalți. Crede-mă, acum sunt foarte treaz.

— Suntem cu toții îngrijorați.

— Apreciez acest lucru, Claudine, și am nevoie de voi. Rămâneți pe poziții până mă întorc.

Anson a mai verificat o dată starea pacientei sale, care era stabilă. La ușă stătea de pază un gardian în uniformă.

— Bună seara, Jacques.

— Bună seara, doctore. Ați avut o noapte lungă.

— Un copil bolnav. Poți să rămâi aici, pentru că eu mă duc în camera mea să mă spăl.

— Domnule...

— Știu, știu.

Noaptea, doctorii nu aveau voie să umble neînsoțiți. Acolo unde era sărăcie, erau inevitabil și crime. Securitatea era asigurată gardieni înarmați, foști soldați, care protejau personalul de răpiri și spionaj industrial. Potențialul comercial al formulelor și caietelor ținute în seiful imens al lui Anson era practic nelimitat.

Poteca pavată cu piatră dintre spital și laboratoarele de cercetare era iluminată cu felinare montate jos. Străbătea o porțiune de junglă, cu o vegetație bogată, și se termina într-un vestibul din bambus, de unde porneau cinci aripi - trei dintre ele laboratoare de cercetare, iar celelalte două apartamentele personalului medical. La intrarea în vestibul, stătea încă un gardian, înalt în jur de 1,90 metri, cu umerii lași, impunător, în uniforma kaki.

— Bună dimineața, doctore, a zis gardianul.

— Bună dimineața, Jacques.

— Francis, domnul doctor vrea să se ducă sus să se spele și după aceea se întoarce la spital.

— Bine Jacques. De aici mă ocup eu de domnul doctor.

Gardianul a ezitat, încercând să-și amintească dacă regulile protocolului permiteau sau nu transferul doctorilor de la un gardian la altul. A dat din umeri și a luat-o înapoi pe poteca luminată. Înainte de a spune Anson ceva, Francis Ngale i-a făcut semn cu capul spre camerele video de supraveghere, montate într-un palmier deasupra intrării. Nu era nevoie să-i aducă aminte. Anson știa de existența dispozitivelor de supraveghere din tot complexul medical. Sistemul fusese instalat de Fundația Whitestone imediat după finalizarea acordului cu Anson.

Anson l-a urmat pe Ngale și a luat-o pe coridor spre apartamentul său cu două camere. La jumătatea drumului, între două camere de supraveghere, cei doi au putut vorbi fără a fi văzuți.

— Îmi pare rău să o spun, doctore, a început Ngale, dar nu păreți în formă astăzi.

— Mi-a fost destul de rău cu vreo oră în urmă, dar mi-am revenit. Am luptat din răsuputeri să o țin pe fetiță în viață.

— Nimeni nu luptă mai bine decât dumneata.

— Ți mulțumesc, prietene. Mă bucur că ești de serviciu în seara asta. Trebuie să ajung la medicament.

— Pentru fetiță ?

-
- Da. Știi care sunt regulile.
 - Desigur.
 - Și îți asumi riscul ?
 - Nici nu trebuie să mai întrebați.

La centrul Whitestone pentru Sănătate în Africa, membrii echipei de securitate erau angajați și supravegheați de Elizabeth St. Pierre. Chiar și acum, când Anson și St. Pierre erau atât de apropiați, ea îi mai aducea aminte, din când în când, că acordul lor stipula că Fundația Whitestone plătea facturile, respectiv, făcea regulile.

St. Pierre l-a angajat pe Francis Ngale, dar ea nu știa că Anson îl salvase pe tatăl acestuia de la moarte atunci când făcuse meningită. Dintre toți gardienii, Ngale era singurul în care Anson avea încredere absolută.

După ce a făcut un duș rapid și s-a schimbat, Anson s-a întâlnit cu Ngale pe coridor. Primele raze ale dimineții începeau să risipească întunericul nopții. Cei doi bărbați au traversat vestibulul și s-au îndreptat spre încăperea unde se aflau cele două seifuri îmbrăcate într-un strat de beton, gros de doi metri. Ora era perfectă, căci gardianul care trebuia să supravegheze camerele și banca de date video dormea. Anson s-a uitat la ceas.

- Cinci și două minute, a zis el.
- Cinci și două minute, a răspuns Ngale.
- Am nevoie de trei minute. Nu mai mult. Începi la cinci și șapte.
- Trei minute, asta fac. Prietenul meu, Joseph Djemba, este de gardă. Îi face mare plăcere să discute la nesfârșit despre echipa de fotbal a Camerunului.
- Au urcat din nou în clasament, nu ?
- Trebuie să joace la adevărata lor valoare, doctore.
- Ca noi toți, Francis, a șoptit Anson, arătând spre ceas și apoi în direcția biroului de supraveghere. Ca noi toți.

Camera unde se aflau seifurile era prevăzută cu un cod de acces. Combinația la seiful din dreapta, în care se păstrau

notițele lui Anson și alte materiale de studiu, era cunoscută numai de Anson și de avocatul său din Yaounde. În cazul morții sale, conținutul seifului urma să fie transferat doctorului St. Pierre, inclusiv cheia codului în care erau scrise notițele lui.

Celălalt seif, din stânga, era un imens refrigerator, în care se păstrau fiole cu Sarah-9, toate atent numerotate și catalogate. Era foarte bizar să fure un medicament pe care chiar el îl crease, dar procesul de sintetizare era extrem de complicat și lent și, până când avea să permită Fundației Whitestone producția în masă, medicamentul era disponibil în cantități limitate.

Anson a așteptat la ușă până la cinci și șapte minute, apoi s-a apropiat de seif. La vreo nouă metri distanță, în biroul de monitorizare, se aflau 24 de monitoare, trei rânduri a câte opt ecrane. În acel moment, Anson spera că, prin grija lui Francis, Joseph Djemba se uita în altă parte și nu la monitoare.

A scos din buzunar o foaie de hârtie, s-a lăsat în genunchi în fața seifului și a tastat combinația codului. A răsuflat ușurat când a auzit că sistemul de deschidere s-a pus în mișcare, iar ușa s-a deschis încet. În refrigerator rămăseseră opt fiole de Sarah-9, produsul a două sau trei zile de muncă de laborator. Fiecare fiolă, astupată cu un dop de cauciuc, conținea o cantitate suficientă pentru o săptămână de tratament intravenos. În multe cazuri, efectele erau vizibile după două sau trei zile. Spera că micuța va rezista.

A luat o fiolă rece și a pus-o în buzunar, amintindu-și cât de atentă era Elizabeth când număra fiolele. O cunoștea destul de bine ca să știe că ea va observa imediat că una lipsește. „Neagă, neagă. Neagă totul.“ Aceasta avea să fie strategia lui. Dacă era suficient de convingător, Elizabeth avea să creadă că nu număraseră bine. Mai avea un minut la dispoziție. A închis seiful și a ieșit pe hol. După câteva secunde, Francis, gardianul, era lângă el.

— Doctore, sunteți acoperit, a spus Francis.

— Pentru moment.

— Înregistrările se șterg la 24 de ore. Dacă puteți să o țineți pe doamna St. Pierre departe de camera de monitorizare până atunci, orice dovadă că ați intrat în camera cu seifuri va fi distrusă.

Anson s-a întors la spital, respirând cu mai multă ușurință decât la plecare. Nu știa care este cauza, o circulație mai bună, spasmele bronhiale sau desfundarea bronhiilor. Starea lui putea fi schimbătoare, de la o oră la alta, uneori, de la un minut la altul. În perioadele în care se simțea bine, se gândea că mai are timp, mult timp, până când trebuia să ia măsuri drastice.

Marielle era așa cum o lăsase, deși febra ei mai scăzuse. Răspundea când i se vorbea sau când era mișcată, dar în rest stătea neclintită. Mama ei venea dintr-un sat de pe malul râului mai la nord de spital și pierduse doi dintre cei trei copii din cauza malnutriției. Asistentele o pregătiseră pentru întoarcerea fetiței acasă. Dar atunci când Anson o întâlnise, înțelesese că ea se aștepta la ce era mai rău.

Era ora cinci și jumătate când Anson a scos fiola din buzunar, din care a extras prima din cele zece doze pe care trebuia să le administreze timp de o săptămână. Dacă copila avea să supraviețuiască, era posibil să mai aibă nevoie de încă o fiolă. A scos seringă perfuziei, a înfipt acul într-unul din dopurile de cauciuc și i-a administrat prima doză de Sarah-9. În momentul în care substanța circula prin perfuzie, și-a dat seama că în salon se mai afla cineva.

— Cum se mai simte ? a întrebat Elizabeth St. Pierre.

Stătea în spatele lui, puțin la dreapta. Nu putea spune de cât timp se afla ea acolo, dar încerca să-și dea seama dacă din locul în care se afla putea să-i urmărească mișcările. Exista posibilitatea ca ea să fi văzut că el injectase Sarah-9.

— E într-o stare proastă, a răspuns el.

— M-am trezit cu noaptea în cap și am hotărât să nu mai pierd vremea. Am venit aici să văd ce mai faci. Vrei să mă ocup eu de ea ca să te odihnești puțin ?

St. Pierre, originară din Yaounde, se întorsese în țara ei natală după ce terminase studiile de medicină la Londra. Lucrase cu Anson și cu echipa lui în spital și în laborator timp de doi ani, iar apoi intermediase acordul dintre Anson și Fundația Whitestone, care, în schimbul drepturilor pentru Sarah-9, finanța Centrul pentru Sănătate în Africa.

În clarobscurul încăperii, St. Pierre îl studia îngrijorată. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, voinică, cu trăsături acviline și o piele netedă de culoarea abanosului.

Ochelarii cu rama de бага păreau prea lați pentru fața ei, dar îi puneau în valoare privirea inteligentă. Vorbea vreo șase limbi de circulație internațională, plus câteva dialecte ale triburilor locale.

— Am o groază de treburi de făcut astăzi, a zis el, încercând să-și dea seama dacă ea știa ce se petrece, dar cred că pot să dorm câteva ore.

După ani întregi în care munciseră cot la cot, Anson știa foarte puține lucruri legate de viața ei, cum ar fi faptul că fusese măritată cu un om de afaceri din Yaounde și că avea o casă cu vedere panoramică asupra orașului. De asemenea, știa că este un doctor dedicat, foarte bun, specializat în boli renale și un expert renumit în transplant renal.

— Joseph, vrei să-mi spui ce se întâmplă ? a întrebat ea, trecând de la franceză la engleză.

Lui Anson i-a stat inima în loc.

— Poftim ?

— În dimineața asta, Claudine mi-a spus că ai avut o nouă criză.

— Am o mică bronșită, a mințit el.

— Joseph, e un nonsens. Este o progresie naturală a fibrozei pulmonare, amândoi știm asta.

Anson a simțit o durere în piept - exact asta mai lipsea. Și-a înfipt degetele în spătarul scaunului și s-a străduit să respire încet. St. Pierre era un doctor bun și un fin observator. Curând avea să-și dea seama că făcuse din nou o criză.

— Nu sunt gata de transplant, deocamdată, a spus el hotărât.

— Joseph, după operație vei fi ca nou.

— Mă simt bine așa.

— Există ceva care te-ar putea convinge să faci această operație ?

— Acum nu. Elizabeth, trebuie să mă odihnesc puțin... Înainte de a începe programul la clinică. Crezi că poți să-mi ții locul ? Marielle a primit toate medicamentele.

— Desigur.

Simțind că se sufocă, Anson s-a ridicat în picioare precaut, i-a mulțumit lui St. Pierre și a ieșit din salon cu un pas ferm.

— Joseph ? l-a strigat St. Pierre când ieșea pe ușă.

S-a întors rapid.

— Da ?

— Folosește rezervorul cu oxigen. Respirația ta a ajuns la 24, gâfâi și faci pauze între propoziții ca să tragi aer în piept.

— Mda... asta voi face. Mulțumesc.

*

Elizabeth St. Pierre a vizitat rapid toți pacienții și după aceea s-a dus în biroul ei, de unde a dat un apel telefonic la Londra.

— Laertes la telefon, s-a auzit o voce groasă, cultivată.

— Laertes, sunt Aspasia. Putem vorbi ?

— Te ascult, Aspasia. Sper că ești bine.

— Sănătatea lui A nu e tocmai grozavă, a spus St. Pierre. Nu știi cât mai poate rezista așa. Chiar dacă am avea caietele și codul pentru descifrarea lor, procesul va fi întârziat

dacă el moare. Cred că trebuie să găsim o modalitate de a trece peste frica lui și să facem transplantul.

— Consiliul este de acord.

— Atunci eu voi face tot ce pot pentru a-l convinge.

— Excelent. Avem încredere în tine.

— Dar ține minte, Laertes, avem nevoie de un donator cu o compatibilitate perfectă sau aproape perfectă, nu mai jos de 11 din 12. Nu vreau să fac nimic dacă nu găsim ce ne trebuie.

— Am aflat că există un asemenea donator.

— Atunci eu mă ocup de A.

— Foarte bine. Vei primi detalii în cel mai scurt timp.

— Transmite tuturor salutări călduroase din partea mea.

CAPITOLUL 6

Justiția în stat presupune ca fiecare dintre cele trei clase să îndeplinească munca propriei clase.

PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

— Doamna Satterfield, cum adică Pincus a dispărut ?

Ținând receptorul între ureche și umăr, Ben și-a îndesat perna sub cap.

— Voia să iasă afară, dragule, și eu i-am dat drumul afară. De atunci nu s-a mai întors.

Ben fixa tavanul camerei 219 din Motel 6, din localitatea Okeechobee. Camera cu un singur pat costa 52 de dolari, iar motelul se afla chiar la ieșirea de pe autostradă, la vreo 20 de kilometri de locul în care Glenn fusese lovit de tractorul cu remorcă. Deși nu aflase cine era tânărul, se simțea mai motivat știind că victima avea un nume și nu era un simplu „cadavru neidentificat, bărbat în vârstă de aproximativ 20 de ani“, un John Doe.

Alesese acest nume pentru că îl văzuse pe plăcuța de identificare a unui Jaguar decapotabil care trecuse pe lângă mașina sa Saturn, închiriată la ieșirea din Aeroportul Internațional Melbourne, Florida, pe malul Oceanului Atlantic - Glenn-1. Poate că acel Glenn câștigase Jaguarul prin muncă cinstită sau la loterie. Oricare ar fi fost adevărul, individul avusese noroc în viață, iar Ben avea nevoie din plin de așa ceva. După vreo cinci zile petrecute în ținutul Okeechobee și alte localități din împrejurimi, Ben nu descoperise nimic. Chiar dacă nu era din cale afară de

entuziasmat, lucrase până târziu, în fiecare zi. Cu toate astea, nu aflase nimic legat de Glenn sau de ce i se întâmplase.

Singura concluzie la care ajunsese era că, în afară de cazurile de violență domestică și de infidelitate conjugală, era un detectiv particular incapabil, un ratat.

Și acum îi dispăruse și pisoii.

— Doamna Satterfield, vă aduceți aminte când v-am spus că Pincus este un animal domestic ? Nu are gheare și nu are cum să se urce în copaci pentru a se ascunde de câini !

— Da, scumpul meu, dar voia atât de mult să iasă afară ! Plângea !

Ben a răsuflat neputincios. Althea Satterfield, vecina sa, era buna ca pâinea caldă, dar avea mult peste optzeci de ani și memoria îi juca feste. Vocea ei îi amintea de actorul Jonathan Winters care o interpreta pe Maudie Frickett.

— Bine, doamna Satterfield, a spus el, Pincus aleargă foarte repede. De fapt, eu sunt de vină pentru că i-am tăiat ghearele.

„Într-adevăr, s-a gândit Ben cu amărăciune, eu sunt de vină“. El și Diane nu divorțaseră încă de atunci când descoperise că animalul de companie pe care îl avea de mulți ani, maltratase una dintre cuverturile soției sale. „Pân-aici, Ben. Ori te duci să-i tai ghearele pisicului tău, ori eu plec din casa asta !“ Ca de obicei, zâmbea dulce-amar când își aducea aminte de cuvintele ei. Nu putea spune că ea nu-i dăduse voie să aibă inițiative.

— Domnule Callahan, cum merge ultima investigație ? „Singura mea investigație“.

— Doamna Satterfield, încă nu am reușit să rezolv cazul.

— O veți face.

„Nu cred că va fi posibil“

Fostul student al doamnei Alice Gustafson, Stanley Woyczek, încercase să-l ajute pe Ben, dar atât poliția din Port St. Lucie și Fort Pierce, cât și cei care aveau legătură cu poliția, nu priveau cu ochi buni un detectiv particular, a

cărui prezență sugera că ei nu erau în stare să-și facă treaba. Ben nu reușise să pună nici o întrebare sau nu găsisese modalitatea de a formula întrebări care să nu sune a reproș sau fără să pară că vorbește de sus. După câteva vizite la diverse secții de poliție și discuții despre echipele Marlins, Devil Rays, Buccaneers, Jaguars și Dolphins, și după ce înghițise câteva zeci de gogoși, eșuase în încercarea de a găsi macar o singură sursă de informații. Într-un final, ajunsese la concluzia că, dacă el ar fi fost polițist, ar fi reacționat, probabil, la fel.

— Doamna Satterfield, nu vă faceți griji pentru Pincus. Sunt sigur că se va întoarce acasă.

— Aș vrea să fiu la fel de optimistă. Chiar și planta dumitale este tristă.

— Plata mea ?

— Singura din apartament.

— Știu, doamnă Satterfield.

— A avut o floare mare și foarte frumoasă, roz.

— De ce spuneți că a avut ?

— Îmi pare rău, dar floarea a căzut.

Planta, o Aechmea, era un cadou din partea unei violoniste din orchestra filarmonică, sufletul său pereche timp de zece săptămâni, care îl părăsise pentru un coleg muzician, afirmând, o observație destul de exactă, că el nu avea nici un scop în viață. Nu era de mirare că în următorii doi ani el nu găsisese nici o înlocuitoare pentru acest loc gol din viața sa.

— Doamna Satterfield, trebuie să udați planta în fiecare... s-a oprit la mijlocul propoziției, imaginânduși-o pe Jennifer Chin goală pe un cearșaf roșu din satin lângă muzician. Doamna Satterfield, știți ceva ?

— Da, dragă ?

— Dați mâncare pisoiului și udați planta zilnic și totul va fi bine.

— Cum spui tu, dragule. Și nu-ți face griji pentru noul tău caz. Vei reuși să-l rezolvi.

— Sunt sigur.

— Începe cu ce știi.

— Ce-ați spus ?

— Poftim ?

— Nimic, doamnă Satterfield. Sunteți grozavă. Mă voi întoarce în câteva zile.

— Ne vedem atunci, dragule.

*

„Începe cu ce știi“.

Reflectând la cuvintele doamnei Satterfield, a parcat în fața unei case cu stucatură de culoare bej de pe o stradă liniștită din Indrio, ceva mai la nord de St. Lucie. Pe reclama luminoasă din neon roșu scria frumos GHICITOARE. O femeie înaltă, subțire, de vreo patruzeci de ani, cu pielea bronzată și părul drept, negru ca pana corbului, foarte lung, a deschis ușa. Pe frunte avea tatuate semnele zodiacale, încadrate în câte o semilună.

— Madam Sonja ?

— Domnule Callahan, a răspuns ea cu o voce visătoare, intrați, intrați. Nu mai ținam minte dacă ați spus că veniți astăzi sau mâine.

— Trebuia doar să consultați globul de cristal, a răspuns Ben, încercând să nu se uite prea insistent la semnul balanței, zodia lui, tatuat chiar deasupra sprâncenei stângi.

Abia după câteva secunde Madam Sonja a înțeles gluma și a zâmbit.

— Ce amuzant.

— Mă simt ușurat să vă aud spunând asta. Uneori, destul de des, de fapt, spun glume, dar se pare că doar eu le consider amuzante.

— Țsta e un blestem.

L-a condus spre un salon decorat cu multe draperii, în mijlocul căruia se afla o masă cu cărți de ghicit, un set de tarot, câteva cești și foarte multe artefacte, la fel ca în biroul lui Alice Gustafson, răspândite pe biblioteca înșesată cu cărți, albume, câteva calculatoare, scanere și alte dispozitive electronice. În afară de un birou pe care se afla un calculator și un fotoliu de birou, în salon nu mai erau alte piese de mobilier. Într-un colț era montată o roată de olărit murdară de lut.

— Am noroc ?

— Poate. Sunt destul de mulțumită cu ce am reușit să fac pentru dumneata.

— După cum v-am spus, doctorul Woyczek a vorbit foarte frumos de activitatea dumneavoastră.

— Știe că mă bucur când mă recomandă. Tot ce îmi doresc este ca prietenii lui din departamentul de poliție să aprecieze la fel de mult munca mea. Dar, din păcate, ei mă cred o nebună. Au pictorii lor și, chiar dacă le-am demonstrat de câteva ori aptitudinile mele, refuză să lucreze cu mine.

Woyczek o descrisese pe Madam Sonja ca pe o persoană excentrică, care folosea programe de grafică computerizată pentru a crea și recrea fețe, ca în ultimul moment să facă modificări pentru că „văzusea altceva. Cu trei zile înainte, Ben îi adusese câteva fotografii hidoase cu fața desfigurată a lui Glenn. Un timp, ea închisese ochii, apoi îi deschisese pe jumătate. O urmărise cu răbdare, deși era convins că totul nu era decât o șaradă, în ciuda faptului că Woyczek o recomandase cu căldură, Ben îi mărturisise acestuia, categoric și cinic, că nu crede, nici o secundă, în clarviziune, telechinezie, prezicerea viitorului și în forțe supranaturale.

— Am făcut un set de fotografii color și unele alb negru, a zis Madam Sonja. După cum veți vedea, cele două seturi sunt destul de diferite. Nu vă pot explica de ce. S-a așezat în fața calculatorului, iar Ben s-a uitat peste umărul ei la monitor. Asta este persoana pe care o căutați.

Prima imagine, un prim-plan color, a apărut pe monitor. Imaginea era tridimensională, realizată extrem de clar, de către o persoană cu mult talent. Bărbatul din imagine avea o față rotundă, tânără, cu obraji mari; avea ochii destul de mici, plasați prea departe unul de celălalt; urechile erau plasate destul de jos. Fața nu i-a părut lui Ben interesantă, dar, în mod cert, era copilăroasă. Madam Sonja a rotit imaginea.

Ben a studiat lucrarea ei câteva minute. Apoi, pe monitor a apărut imaginea alb-negru. Puțini ar fi spus că era vorba de aceeași persoană. Bărbatul părea mai inteligent și avea o față mult mai subțire și niște ochi mari.

— Cum se explică aceste diferențe ? a întrebat Ben.

— Eu nu încerc să explic nimic. Desenez doar ceea ce văd în poze și aici. A atins, cu unghia lungă de culoare roșie semnul gemenilor de pe frunte. Mă gândesc dacă nu cumva acest bărbat are - sau, mai bine zis, a avut - o inteligență redusă. Probabil una dintre imagini îl reprezintă în momentul morții, iar cealaltă este imaginea lui până la moarte.

„Încă o ciudățenie”, se gândea Ben. Woyczek poate avea dreptate când vorbea despre aptitudinile remarcabile ale acestei femei, dar, după părerea lui, unicitatea ei începea și se termina cu semnele zodiacale tatuate pe frunte. Se întreba câți oameni apelaseră la „înțelepciunea” ei și cât anume plățiseră.

— Am pus cinci imagini în fiecare plic. Tariful meu este, de obicei, de o mie de dolari per set, dar pentru că veniți din partea domnului Woyczek, vi le dau pe ambele cu cinci sute de dolari.

Șocat, Ben a ezitat, gata să refuze, când ea a adăugat:

— Puteți să nu-mi plătiți și să nu luați imaginile, dar, domnule Callahan, vă asigur că acesta este bărbatul pe care îl căutați.

Ben s-a uitat la ea atent. Oricine își putea da seama ce gândea el în acel moment. Era logic și evident — o deducție

simplă bazată pe ezitarea și, probabil, expresia feței. Oricine își putea da seama. Fără prea multă tragere de inimă, a scos carnetul de cecuri din servieta-diplomat.

— Îmi pare rău, dar eu accept numai MasterCard sau Visa, a spus femeia, și, bineînțeles, numerar.

O femeie de afaceri cu zodiacul tatuat pe frunte. Unde au dispărut oamenii care erau interesați și de altceva în afară de bani, cum erau cei pe care îi cunoscuse în anii de colegiu? Puțină iarbă, o bere, câteva acorduri de rock and roll. A scos portofelul și i-a întins banii. Era puțin probabil ca Alice Gustafson sau Controlul Traficului de Organe să-i deconteze acești bani, dar la naiba cu toate.

Uimindu-l, Madam Sonja l-a apucat de mână.

— Domnule Callahan, îmi pare foarte rău că vă simțiți atât de incomod în prezența mea. Aveți o față frumoasă și bună și văd că sunteți un om bun. Dacă doriți, veniți să beți un ceai cu mine.

Ben își dorea să plece cât mai repede. Vizitase toate spitalele pe o arie de 50 de kilometri de la locul accidentului și fiecare secție de poliție. Acum, când obținuse aceste imagini cu Glenn, își dorea să folosească timpul care îi rămăsese la dispoziție pentru a arăta fotografiile unor oameni — putea începe cu hematologii. Dar atingerea femeii avea ceva aparte. Fără să-și dea seama, a urmat-o în salon și a luat un loc. Un minut mai târziu, Madame Sonja turna un ceai aromat de culoare ruginie în două cești orientale, decorate cu diverse simboluri asiatice.

— Vă rog să beți ceaiul, l-a rugat ea. Vă asigur că e doar ceai. Când terminați de băut dați-mi ceașca.

Ben a făcut întocmai ce i-a cerut. Madam Sonja s-a uitat în ceașca lui câteva secunde, după care a strâns ceașca în palme și s-a uitat fix la el. Apoi a închis ochii.

— Nu văd prea multe, a murmurat ea.

„Ba eu cred că 500 de dolari e destul de mult“.

— Îmi pare rău, a spus Ben.

— Aud aceleași cuvinte într-una.
„Trebuie să plec mai repede de aici“.

— Ce cuvinte ?

— Începe cu ce știi.

Ben s-a uitat la ea cu gura căscată. Erau cuvintele doamnei Satterfield.

— Hm... un prieten din Chicago tocmai mi-a spus aceste cuvinte la telefon, acum o oră.

— Asta aud și eu.

— Nu-mi vine să cred. Altceva ?

Madam Sonja a ridicat din umeri și a dat din cap.

— Nu cred. Unele zile sunt mai bune, altele mai puțin bune. Astăzi e o zi din aia, nu prea grozavă.

— Credeți că a fost... noroc ? Sau o coincidență ?

— Dumneata ce crezi ?

L-a condus până la ușă.

— Vă mulțumesc pentru imagini și pentru ajutor, a spus el, strângându-i mâna și dând să plece.

— Sper să-l găsiți pe bărbatul pe care-l căutați.

— Asta sper și eu.

— Și sper să vă găsiți și pisoiul.

*

Fără vreo idee precisă încotro să se ducă sau ce trebuie să facă, Ben s-a trezit că merge pe un drum îngust care ducea spre un câmp verde. De acolo se vedea o localitate care, conform hărții, era Inland Waterway. Repetarea frazei ciudate rostite de vecina lui și menționarea lui Pincus îl impresionaseră profund pe Ben.

„Începe cu ce știi”.

„Fraza nu e tocmai ciudată, se gândea el, și poate nici ordinea sau cuvintele nu erau cele folosite de doamna Satterfield. Cât despre Pincus...” își spunea că eșuase în calitate de detectiv particular și că tocmai fusese jupuit de

cinci sute de dolari. Pincus era cel mai apropiat suflet de pe lumea asta. Probabil că spusese ceva legat de el. Sigur îi scăpase ceva.

Nu exista o altă explicație pentru cele întâmplare, în afară de ceea ce era evident. Era posibil ca această femeie cu semnele zodiacale tatuate pe frunte, care trăia într-o casă mică, pe o stradă liniștită din Florida, să-i poată citi gândurile ? Dacă într-adevăr existau oameni cu asemenea capacități, de ce nu știa toată lumea ? De câte ori nu trecuse pe lângă masa unei ghicitoare care cerea cinci dolari pentru a-i prezice viitorul la târguri ?

Și-a amintit discuția cu Gilbert Forest, un prieten bun, doctor, ale cărui convingeri au fost bulversate după ce un vraci chinez a vindecat cancerul unui pacient de-al său doar cu acupunctură și „vitamine”. În această etapă a vieții, Ben credea în puține lucruri și tocmai acelea erau amenințate de Alice Gustafson și de Madam Sonja.

„Începe cu ce știi“.

Pe măsură ce soarele urca tot mai sus pe cer, se făcea din ce în ce mai cald. Ben a pus dosarul jos, pe pământ, și a început să răsfoiască paginile, încercând să vadă dacă nu omisese vreo informație. „Poate că ceva va trezi vreo amintire doctorilor hematologi. Deși e puțin probabil”, a decis el.

„Bine, bine, Callahan. În afara faptului că nu ești un detectiv prea grozav, ce mai știi ?“

Ben privea suprafața lucioasă a apei. Apoi privirea i-a căzut din nou pe dosar, pe articolul despre Juanita Ramirez. Cele trei fotografii publicate în ziar care însoțeau textul erau destul de neclare. Într-una era femeia în cauză, în a doua erau punctiile de la baza spatelui, iar a treia era o schiță a rulotei în care ea fusese ținută ostatică și operată. Casa pe roți...

Ben a căutat transcrierea interviului ei cu Alice Gustafson. Detaliile pe care le considerase importante erau marcate cu galben. Paragraful pe care îl căuta acum era subliniat.

A.G.: Îmi puteți descrie rulota în care ați fost închisă ?

J.R.: Am văzut exteriorul o singură dată, când au oprit și m-au rugat să-i ajut să găsească o adresă, după care m-au târât înăuntru. Era mare. Foarte mare. Era vopsită în gri sau argintiu și pe una din părți avea un model sau un desen... o chestie ca un val de culoare maro sau mov.

Descrierea făcută de femeie nu era prea grozavă, realiza Ben, dar era un început. Fusese pe la toate secțiile de poliție, spitale, laboratoare de transfuzii și clinici de chirurgie căutându-l pe Glenn. Acum, când avea desenele lui Madam Sonja, voia să mai dea iar o tură, în speranța că cineva avea să-și aducă aminte de fața lui Glenn. „*Nebunia presupune să faci același lucru de mai multe ori și să speri, de fiecare dată, să obții rezultate diferite.*” Cine îi spusese asta ?

„Ei bine, Callahan, ești detectiv. Trebuie să începi să detectezi”.

Două ore mai târziu, după ce vizitase patru firme care vindeau rulote, începea să-și piardă speranța. Beaver, Alpine, Great West, Dynamax, Road Trek, Winnebago, Safari Simba. Lista producătorilor de rulote părea interminabilă. Damon, Forest River, Kodiak, Newmar Cypress, Thor Colorado. Aproape toți aveau un model sau mai multe, cu un desen pe o parte, care se potrivea cu descrierea Juanitei Ramirez.

Spre după-amiază, îl dureau picioarele și spatele, iar burrito-ul cu multă umplutură pe care îl mâncase la Taco Bell îi făcea probleme. 150 de dolari pe zi, însemna cam 10 dolari pentru fiecare oră de muncă. Făcuse cât îi stătuse în puteri. Alice Gustafson trebuia să găsească altceva pe care să cheltuie banii Controlului Traficului de Organe. Chiar dacă lui nu-i păsa prea mult de micuța organizație și de misiunea măreață a profesoarei, își dăduse tot interesul. Acum era momentul să renunțe și să se întoarcă acasă.

Trei ore mai târziu, oprea mașina închiriată în parcare de la Schyler Gaines Mart and Gas, a cincisprezecea benzinărie pe la care trecea de când hotărâse să renunțe la

caz și să plece la Chicago. În afara durerilor de spate și de picioare, acum se lupta și cu o înfiorătoare durere de cap. Dacă se hotărâa vreodată să organizeze o campanie de colectare de fonduri, ar fi numit-o Sindromul Callahan sau CS.

Motivul pentru care era încă pe drumuri, suferind de manifestările sindromului sus-menționat, era cercul pe care-l desenase pe hartă, pe o distanță de 15 kilometri de locul în care fusese omorât Glenn. Înarmat cu cataloage de la producătorii de rulote și cu imaginile lui Glenn, începuse lupta, vizitând fiecare benzinărie care se afla în acel cerc. Având în vedere dimensiunea rezervorului unei rulote, cea pe care o căuta trebuia să fi oprit mai mult timp într-o benzinărie. Și încăpățănarea trebuia adăugată la simptomele Sindromului Callahan.

Benzinăria unde oprise acum, la cinci kilometri distanță de autostrada din Curtisville, părea dintr-o altă lume. Clădirea veche, dărăpănată, din plăci prefabricate, avea acoperișul ascuțit și o terasă pe care tronau două balansoare. Firma de deasupra ușii era pictată de mână, dar se decolorase și se scorjise. În față era o singură pompă, antică.

Ben s-a gândit că era bine că pompa se afla la o oarecare distanță de terasa pe care stătea un bărbat, probabil, Schyler Gaines, tolănit în balansoar și fumând pipă. Cu salopetă largă și demodată, cămașă în carouri, șapcă Caterpillar murdară și o barbă sură, omul părea teleportat din Li'l Abner¹. Ben a parcat mașina nu departe de terasă și s-a îndreptat spre patron care, deși se uita cu interes la el, nu spunea nimic. Fumul din la pipa lui mirosea a cireșe.

¹ Li'l Abner – personaj de benzi desenate populare în SUA și Canada între anii 1934-1977, reprezentând imaginea americanului din zonele provinciale – prost educat și neglijent.

— Bună ziua, l-a salutat Ben în timp ce urca treptele terasei, spijinindu-se de bara de lemn care părea destul de șubredă.

Gaines a scos din buzunar ceasul de aur cu lanț și a studiat ecranul.

— Cred că poți să spui și așa, a răspuns bărbatul, exact pe tonul pe care se așteptase Ben să vorbească.

— Mă numesc Callahan, Ben Callahan. Sunt detectiv particular în Chicago și caut un bărbat care a fost lovit mortal pe autostrada 70, mai la sud.

— A fost lovit mortal și încă-l mai căutați ?

— Mda, trebuie să o iau de la capăt. De fapt, încerc să adun informații despre el. Nu știe nimeni cum îl chema, cu atât mai puțin ce făcea pe autostrada 70 la ora trei dimineața.

— Un camion Peterbilt 387 l-a lovit rău de tot - frontal. Camion mare, cu cabină de dormit și acoperișul bombat.

— Știți camionul ?

— Se oprește aici să se alimenteze din când în când. În spate am o pompă de motorină. Costă cu zece cenți mai puțin decât la benzinăriile din intersecție. Când faci plinul de sute de litri se adună. Pe șofer îl cheamă Eddie.

— Eddie Coombs. Am vorbit cu el. Încă nu și-a revenit după cele întâmplate.

— Păi da. O nenorocire. Camionul are un motor de 600 de cai-putere. Pustiu' lovit nici măcar n-a apucat să-și dea seama ce se întâmplă.

Ben începuse să creadă că a venit aici degeaba. Ce putea afla de la acest personaj laconic ? De ce acceptase cazul lui Alice Gustafson ? Gaines continua să se legene în balansoar și să pufăie. S-a uitat în grabă peste imaginile pe care i le-a arătat Ben și apoi i le-a dat înapoi.

— Nu l-am văzut în viața mea.

— Nici nu credeam altceva, a zis Ben. Aveți Cola rece ?

— Mda. Dar nu avem gheață la ea.

— Înțeleg.

Ben și-a șters transpirația de pe frunte cu podul palmei.

— Cutiile de Cola sunt în frigider. Lasă un dolar pe tejghea. Mi-e prea bine aici ca să mă ridic.

Cola, rece cum promisese bărbatul din balansoar, i-a mai alungat disperarea. A lăsat o bancnotă de cinci dolari lângă casa de marcat, a luat imaginile lui Madam Sonja și s-a dus spre mașină. Oare Alice Gustafson avea să accepte o justificare de genul: „*Păi știți, am încercat ?*” Puține șanse. Probabil avea să-i ceară banii înapoi.

„*Începe cu ce știi*”.

Ben a deschis portiera, a luat cataloagele și listele cu producători de rulote și s-a întors la Gaines.

— Domnule Gaines, eu mai caut și o rulotă, l-a informat el.

— O ce ?

— O casă mobilă. Probabil că a trecut prin această zonă în perioada când a fost omorât băiatul. Poate că venea de undeva din nord. Una foarte mare, gri sau argintie, cu niște desene maro. Am aici niște broșuri cu modele asemănătoare.

— Un Winnebago Adventurer de 12 metri, a răspuns Gaines simplu, fără să se complice cu cataloagele lui Ben. Numere de Ohio. A oprit aici să se alimenteze. A băgat peste 300 de litri.

Ben a simțit cum inima începe să-i bată mai tare.

— Mai țineți minte și altceva ?

— Nimic mai mult. Cuplul cu rulota nu păreau genul... vreau să zic genul de oameni care merg cu din astea.

— Cum așa ?

— Erau prea tineri, nu arătau ca niște provinciali și se mișcau mai rapid decât cei care merg cu rulota. Au cumpărat trei sandviciuri și trei pungi de chipsuri, deși eu nu am văzut și alt pasager.

— Îi puteți descrie ?

— Eu țin minte mașinile și camioanele, nu oamenii. Ea era destul de arătoasă. Asta țin minte. Fund frumos. Scuze pentru asta. Oi fi eu bătrân, dar nu sunt mort.

— Este absolut normal, domnule Gaines. Vă mai amintiți ceva legat de rulotă sau de acel cuplu ?

— Am observat asta când au plecat; rulota nu avea geamuri în spate, așa cum vedeți și în cataloage.

— Nu avea geamuri. Sunteți sigur ?

— Dacă am zis așa, înseamnă că așa este. De ce mă întrebi ? Ai de-a face cu oameni care mint ?

— Mda, am de-a face și cu din ăștia.

Ben simțea cum îi zvâcnea pulsul până în vârful degetelor. Poate toată povestea cu Adventurer era o pistă falsă, dar el simțea din toată ființa că asta era mașina pe care o descrisese Juanita Ramirez. Se gândea deja cum să folosească cele câteva informații pe care le obținuse. Câți oameni din Ohio ar fi cumpărat o rulotă Winnebago de 12 metri ? Cât de departe putea ajunge acest monstru cu 300 de litri de combustibil ? Aceste întrebări nu erau mare lucru, dar după o săptămână de frustrare abjectă, în Sahara apăruseră primii palmieri.

— Domnule Gaines, a spus Ben. Mi-ați fost de mare ajutor. Vă mai aduceți aminte și altceva ? Orice.

— Nu. Poate...

— Da ?

— Poate ați avea nevoie de numărul de înmatriculare ?

— Poftim ?

— Au plătit pentru combustibil și pentru mâncare cu o carte de credit, Visa, dacă nu mă înșel. M-am ars odată cu un camionagiu care a plătit cu o carte de credit furată și de atunci îmi notez numărul de înmatriculare pe chitanța de plată.

— Și mai aveți chitanța ?

— Bineînțeles, a răspuns Gaines. N-aș fi un om de afaceri prea grozav dacă nu aș păstra-o.

CAPITOLUL 7

Oare cel mai curajos și cel mai înțelept suflet nu va fi ultimul pe care să-l perturbe sau să-l deranjeze influențele exterioare ?

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

68

Timpul este un concept flexibil în Rio. Cu excepția întâlnirilor de afaceri, a celor de o importanță majoră, o întârziere de jumătate de oră înseamnă să fii la timp.

— Ce frumos, a șoptit Natalie zâmbind după ce a citit această descriere în revista *Varig*.

Dacă exista cineva care avea nevoie să petreacă opt zile într-un oraș în care o întârziere de o jumătate de oră înseamnă să fii la timp, acel cineva era Natalie. Imagini cu ea dansând cu un străin într-un club de salsa sau plimbându-se pe faleza de la Copacabana au asaltat-o încă de când Doug Berenger a rugat-o să-i țină locul și să-i prezinte lucrarea la Congresul Internațional pe Probleme de Transplant. Acum toate aceste fantezii se puteau materializa.

Un timp a răsfoit revista *Air Shopper* și își făcuse o listă de cadouri pentru Hermina, Jenny și câțiva prieteni apropiați. Pentru mama ei și pentru prietene, ar fi vrut să cumpere bijuterii din legendarele pietre prețioase și semiprețioase din Brazilia; pentru Jenny și Terry, semne de carte din piatră de agată șlefuită; pentru Doug poate o copie miniaturală a statuii lui Iisus Mântuitorul.

A închis ghidul turistic și s-a uitat pe hubloul avionului, încercând să vadă orașul printre norii deși. Era deja noapte și chiar după cincisprezece ore de zbor, nu era foarte obosită.

Diferența de fus orar era de două ore și, datorită confortului de la clasa business, se odihniuse bine. Agentul de vânzări de echipamente grele de lângă ea, căsătorit, un veteran al zborurilor, încercase de mai multe ori să lege o conversație, dar de fiecare dată fusese refuzat politicos. În final, se retrăsese și se concentrase asupra lecturii unui roman de Grisham, pe care se părea că avea să-l termine până la aterizare.

Din cauza traficului aviatic intens, avionul lor a făcut ture deasupra Aeroportului Antonio Carlos Jobim aproape o oră. Dintre toți pasagerii, Natalie părea să fie singura pe care nu o deranja întârzierea. După câteva pahare de Merlot, a început să mediteze la denumirea aeroportului... Ce alt oraș din lume putea să-și numească aeroportul în cinstea unui compozitor - mai ales a unui compozitor de jazz ?

„...*the girl from Ipanema goes walking...*“

Natalie s-a asigurat că documentele ei de călătorie erau în ordine și încerca să decidă ce să facă: să deschidă laptopul sau să închidă ochii, când avionul s-a lăsat pe partea dreaptă și a luat-o brusc în jos. A simțit că urmează aterizarea. Peste câteva clipe, personalul îi anunța pe pasageri, în engleză și portugheză, că avionul va ateriza. S-a concentrat pe portugheză, după nouă zile de studii, casete audio și conversații mult prea lungi cu Hermina. Existau destule deosebiri între portugheza vorbită în Brazilia și cea din Capul Verde, dar Natalie avea ureche muzicală și reușise să facă progrese mari într-un timp scurt.

Opt zile în Rio. Întotdeauna susținuse că o viață frumoasă este cea mai bună răzbunare. Poate că trebuia să le trimită scrisori de mulțumire lui Cliff Renfro și decanului Goldenberg.

Au aterizat fără probleme, iar controlul vamal a fost mult mai bine organizat decât se aștepta după experiența din São Paulo. Citise în ghidul turistic că iarna temperaturile erau cuprinse între 12° și 15°C și că era mai bine să cumpere un voucher de taxi din aeroport. A îmbrăcat o jachetă subțire de

piele și a intrat în terminalul principal. În momentul în care lua restul și punea voucherul în geantă, a simțit că amețește. Senzația era neplăcută, dar s-a gândit că de vină era zborul lung și vinul.

La ieșirea din aeroport, aerul era răcoros și parfumat, în ciuda traficului îngrozitor. Aeroportul Jobim se afla la 30 de kilometri la nord de Rio. Deși era nerăbdătoare să cunoască acest oraș miraculos, de-abia aștepta să urce într-un taxi și să ajungă la hotel. Susținerea lucrării era programată peste două zile, așa că avea suficient timp să se odihnească. De altfel, ghidul preciza că viața de noapte în Rio începea spre dimineață. După câteva ore de somn, era gata să iasă și să guste din plăcerile oferite de acest oraș.

Alesese deja rochia pe care avea să o poarte în acea seară, una roșie, din cele trei pe care le adusese cu ea. Nu intenționa să se comporte prostește într-un oraș care pedepsea un comportament neadecvat, dar era o fire aventuroasă și adora dansul, mai ales pe acordurile muzicii latino. Receptorul hotelului putea să-i recomande un local sigur și bun.

La ghișeu pentru taxiuri, funcționarul i-a luat geanta, i-a verificat voucherul și a direcționat-o spre un taxi galben marcat cu o dungă albastră. Când Natalie s-a urcat în mașină, amețeața s-a intensificat.

— Hotelul Inter-Continental Rio, i-a cerut ea șoferului cu o voce stinsă.

Șoferul, un tânăr cu pielea de culoare închisă, de vreo treizeci de ani, s-a întors spre ea și i-a zâmbit, fără să zică nimic. Natalie încerca să se concentreze pentru a-i vedea mai bine fața, dar nu a remarcat nimic deosebit. Călătoria spre oraș a fost învăluită într-o ceață totală. De câteva ori a fost pe punctul de a vomita. Mai devreme decât se aștepta, șoferul a ieșit de pe autostradă. În câteva clipe, se aflau într-o zonă foarte săracă, murdară și prost iluminată. Din cauza adrenalinei, Natalie a simțit că ceața începe să se risipească.

— Unde mă duceți ? a întrebat ea în portugheză.

— Ați spus la Inter-Continental, a răspuns șoferul. Asta e o scurtătură.

— Nu vreau nici un fel de scurtătură. Vreau să intrăm din nou pe autostradă, i-a cerut ea pe un ton autoritar, realizând că a stâlcit câteva cuvinte.

— Ești o femeie tare frumoasă, a mârâit șoferul peste umăr într-o engleză decentă.

— Du-mă chiar acum înapoi pe autostradă, a strigat Natalie.

— Foarte frumoasă.

Bărbatul a accelerat. Peisajul devenea din ce în ce mai dezolant. Felinarele erau sparte, iar casele erau dărăpănate. Pe stradă era pustiu și din când în când zărea câte o umbră prelingându-se pe lângă ziduri.

Natalie s-a uitat la licența șoferului de taxi. Era întuneric și nu reușea să citească nimic. Și dacă ar fi reușit ? Lucrurile erau destul de grave. A făcut un inventar al poșetei sale. Ce putea fi folosit ca armă ? Din cauza măsurilor de securitate din aeroport, nimic.

— Lua-te-ar naiba ! a țipat Natalie, lovind cu putere în plexiglasul care izola cabina șoferului de bancheta din spate. Du-mă înapoi pe autostradă !

— Clienții de la Casa Dragostei te vor adora. Vei fi foarte fericită acolo... Foarte fericită...

Cuvintele îi răsunau în cap cu putere și apoi se dizolvau. Începuse să intre în panică. Mai mult decât atât, ceața, care nu dispăruse de tot, începuse să o învăluie din nou. S-a uitat pe geam la străzile urâte și a estimat că mașina se deplasa cu o viteză de vreo 50-60 de kilometri pe oră. Să sară din mașină, să se rostogolească și apoi să se ridice și să fugă ? Dacă reușea să se ridice, dacă picioarele aveau să mai fie întregi, ar fi putut alerga fără ca cineva să o ajungă din urmă. Perspectiva de a ajunge o prostituată dependentă de droguri într-un bordel murdar a convins-o că merita să încerce să

scape. A scos din geantă portofelul și pașaportul și le-a băgat în buzunarul de la geacă.

— Bani, i-a strigat ea șoferului. Îți dau bani dacă mă lași să ies din mașină. Trei mii de reali. Am la mine trei mii de reali ! Doar lasă-mă să plec !

S-a mutat spre ușa din dreapta, punând mâna pe mâner și vizualizând cum trebuia să-și țină corpul în cădere. Când vedea bine, când vederea i se încețoșa. A scuturat din cap încercând să-și limpezească mintea.

Trebuia să sară în acel moment.

Dar chiar atunci, mașina a frânat brusc și s-a oprit, iar portiera din spate a fost deschisă cu putere de doi bărbați care purtau cagule negre pe față. Înainte ca ea să poată reacționa în vreun fel, a fost trasă afară din mașină și trântită la pământ cu fața în jos. Taxiul a demarat în trombă și a dispărut. A simțit înțepătura unui ac la baza gâtului și în scurt timp conținutul seringii a început să se răspândească în toți mușchi. „Un drog, se gândea ea, un drog paralizant, probabil heroină”.

Deși se găsea într-o situație extremă, era neobișnuit de lucidă — hotărâse că nu avea să se lase învinsă fără o luptă aprigă. Cei doi au prins-o de brațe și au târât-o pe o alee întunecată și urât mirositoare. A strigat după ajutor, dar și-a dat seama că într-un asemenea cartier țipetele erau la ordinea zilei și nimeni nu voia să intervină. S-a încordat și a început să se zbată, încercând să se elibereze din strânsoare. Unul dintre bărbați i-a dat drumul și atunci, cu toată puterea, l-a lovit cu pumnul, drept între picioare. Înainte ca vreunul dintre bărbați să poată reacționa, s-a ridicat în picioare, l-a lovit pe celălalt în față și a luat-o la fugă.

Alerga pe aleea întunecată, iar în față vedea două rânduri de case, cu două sau trei etaje. În partea dreaptă, la câteva sute de metri a văzut o lumină.

În spatele ei, l-a auzit pe unul dintre atacatori strigând în portugheză:

— Am un pistol. Oprește-te sau trag !

În acel moment, Natalie s-a împiedicat de un morman de gunoi, cutii și butoaie de metal, așezate lângă un gard.

— Oprește-te ! a avertizat-o încă o dată atacatorul.

Natalie a escaladat mormanul de gunoi și se pregătea să se urce pe gard când a auzit un foc de armă. S-a prins cu mâinile de bara de lemn de sus și și-a petrecut un picior peste gard. S-au mai auzit încă două focuri, la un interval de câteva secunde. A simțit o durere înfiorătoare în umărul drept, după care a căzut de pe gard. Înnebunită de durere și încercând să tragă cât mai mult aer în piept, Natalie și-a dat seama că fusese împușcată de două ori. A făcut un ultim efort, dar s-a prăbușit pe spate, peste mormanul de gunoi.

CAPITOLUL 8

*Și cine e cel mai capabil să facă bine pentru prieteni și rău pentru dușmani pe timp de boală ?
Doctorul.*

PLATON, *Republica*, Cartea I

Yaounde era cu câteva grade la nord de ecuator. Joe Anson nu suportase niciodată căldura și umiditatea din Camerun, dar în această zi, înainte cu doar câteva săptămâni de începerea sezonului ploios, căldura era insuportabilă. Unitățile de aer condiționat din spital duceau o luptă pierdută; în clădire se simțea mirosul puternic al bolii; erau muște peste tot; dar cel mai cumplit era aerul pe care Anson nu îl mai putea respira.

Singura sursă de bucurie din această zi era Marielle, care reacționa surprinzător de bine la tratamentul clandestin cu Sarah-9. Se ridicase din pat, se așezase pe un scăunel de lângă pat și putea să bea și să mănânce. Medicamentul era de-a dreptul miraculos, după cum sperase de la bun început. Probabil a doua zi microbuzul Centrului Whitestone avea să le transporte pe Marielle și pe mama ei înapoi în sat, cu niște orez și suficiente provizii ca satul să supraviețuiască până la începutul sezonului de ploi. După ploi, malnutriția și boala aveau să atace din nou.

— Bine, scumpa mea, a spus Anson, punând stetoscopul pe spatele fetei, inspiră, expiră... Ești foarte bine. S-ar putea ca mâine să pleci acasă.

Copila s-a întors și l-a luat de gât.

— Te iubesc, doctor Joe, a zis micuța. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

— Și eu te iubesc, scumpo.

Aceste cuvinte l-au emoționat profund pe Anson. I-a dat Mariellei o carte de copii cu ilustrații și a plecat de lângă patul ei îndreptându-se spre micul birou pe care îl împărțea cu doctorii de gardă. Ce avea să se întâmple cu el? Ce trebuia să facă? După treizeci de secunde, a simțit că nu mai are aer și a folosit radioul cu două frecvențe pentru a chema ajutor.

— Sunt Claudine, doctore, a spus asistenta. Unde sunteți?

— În biroul doctorilor... În spital.

— Aveți nevoie de oxigen?

— Da.

— Într-un minut sunt acolo.

Claudine a ajuns într-o jumătate de minut, alergând și trăgând după ea recipientul de 650 de litri de gaz prețios. Era o femeie înaltă, aproape de cincizeci de ani, cu o ținută imperială, ochi calzi și o piele frumoasă, netedă, de culoare închisă. Lucra la spital chiar de la începuturi.

— Nu lucrezi noaptea? a întrebat Anson după ce reușise să-și pună masca pe față.

— Respirați, a zis ea. Eu... una dintre asistente s-a îmbolnăvit și îi țin locul. Anson nu a remarcat privirea ei îngrijorată. A scos dintr-un sertar un inhalator cu cortizon, a tras aer adânc în piept de două ori și apoi a luat un medicament cu efect bronhodilatator.

— Mă bucur să te văd, a spus el.

— Vă simțiți mai bine?

— Umiditatea îmi îngreunează respirația.

— Până când încep ploile umiditatea va fi în creștere continuă.

— Atunci îmi va fi din ce în ce mai rău. Umiditate de 100%. Nu știu cum voi face față.

Fața asistentei trăda o îngrijorare crescândă.

— Vă veți face bine, a spus ea în încercarea disperată de a fi optimistă.

— Bineînțeles, Claudine.

— Astăzi luați prânzul cu doctorul St. Pierre. Vreți să anulez ?

— Nu, nu. Doar știi că nu am obiceiul de a contramanda întâlnirile. Anson, cândva un iresponsabil, devenise un om al disciplinei și al tabieturilor. În fiecare miercuri la prânz, dar *în fiecare miercuri*, lua masa cu doctorul St. Pierre în cantina spitalului. El mânca o cremă de scoici și o salată verde, bea o sticlă de bere Guinnesss Cameroun, făcută în Yaounde, și încheia masa cu o porție de înghețată de ciocolată. La masă discutau amical despre afacerile spitalului, despre clinică, mersul experiențelor în laborator, cercetările legate de Sarah-9 și, în ultimii ani, despre starea sănătății lui.

— Îmi cer scuze, doctore, a spus Claudine, dar aveți probleme cu respirația de mai mult timp.

— Simptomele mele... nu pot fi prevăzute.

— Și nu vă mai pot ajuta cu nimic ?

— Iau atâtea .. sunt buimăcit cam tot timpul.

— Vă rog să vă relaxați și să respirați. Cred că ar fi bine să o chem pe doctorul St. Pierre sau să vă aduc un respirator.

Anson i-a făcut semn cu mâna să aștepte. Asistenta s-a îndepărtat câțiva pași, dar îl urmărea în continuare. Fără să o vadă Anson, a băgat mâna în buzunarul uniformei și a pipăit nervoasă seringă cu lichid transparent.

„Exact 1,4 mililitri, nici mai mult, nici mai puțin“.

Astea erau instrucțiunile.

„Exact 1,4...“

Prânzul era fixat pentru ora 12, dar când Anson își revenise și nu mai avea nevoie de masca de oxigen, era deja 12 și un sfert. În cantină se afla doar St. Pierre, care stătea la una dintre mesele mici. Mânca un sandvici cu ton, bea ceai rece dintr-un pahar înalt și se uita prin registrul de

contabilitate. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți de culoare kaki și un tricou alb, multat pe sânii plini. Pentru câteva momente, Anson a respirat mai ușor. În toți acești ani, simțise de multe ori că relația lor era pe punctul de a se transforma în ceva mai mult decât o simplă prietenie, dar deocamdată nu se întâmplase nimic. S-a așezat la masă și, peste câteva clipe, bucătarul i-a adus mâncarea, un semn că ajutase foarte mulți oameni din spital.

— Niciodată nu voi înțelege, a început el, cum reușești să arăți atât de proaspătă pe o umiditate ca aceasta.

— Presupun că și tu ai arăta mai proaspăt dacă ai inspira și altceva decât oxigen de 80%.

— Am reușit să lucrez o tură întreagă.

— Mi-e teamă că asta nu va dura prea mult.

— Cine știe ? Plămânii se adaptează la diverse condiții.

— Nu și atunci când ai fibroză pulmonară, Joseph, și tu știi asta la fel de bine ca și mine.

Anson a început să mănânce salată și, după cum îi era obiceiul, a băut câteva înghițituri mari de bere direct din sticlă. „Elizabeth are dreptate, se gândea el. Întotdeauna are dreptate în privința asta. Dar...”

— Nu este momentul potrivit pentru un transplant. Se apropie musonii. Munca în laborator merge foarte bine. Am atâta lucru...

— Riști să faci, în orice clipă, un stop cardiac sau un atac cerebral. Femeia s-a întins peste masă și a pus mâna peste a lui. Nu rămânea nici o îndoială că era îngrijorată atât în calitate de medic, dar și la nivel personal. Joseph, ai făcut atâtea, pentru foarte mulți oameni. Nu vreau să pățești ceva. Respiri din ce în ce mai greu și lucrurile par a se înrăutăți. Dacă mai aștepți, s-ar putea ca orice fel de operație să fie mai riscantă.

— Probabil ai dreptate.

— Recuperarea după operație va fi mult mai scurtă decât crezi tu. Doctorii cu care lucrez sunt unii dintre cei mai buni

chirurgi de transplant din lume. Vor face totul ca tu să ai parte de cea mai bună îngrijire.

Anson a băut toată berea, sperând să găsească suficiente argumente pentru a o convinge pe Elizabeth că nu avea nevoie de un transplant și că momentul nu era cel mai potrivit.

— Am avut câteva zile foarte bune, una după alta, a spus el.

— Te implor să fii sincer cu tine însuși. Chiar dacă ai lucrat o zi întreagă fără să ai nevoie de un respirator, nu înseamnă că ești bine. Uită-te la tine. Ești un intelectual, un om cu studii de specialitate, dar nu reușești să mai vorbești pentru că nu ai suficient aer în plămâni. I-a atins din nou mâinile. Joseph, ascultă-mă. Doctorii de la Whitestone au găsit un donator, care se potrivește cu tine sută la sută. Joseph, e o potrivire de țesuturi perfectă. Am căutat în toată lumea. Cred că nici nu va fi nevoie de un tratament antirespingere. Asta înseamnă că nu vor exista efecte secundare. Vei putea reveni aici în foarte scurt timp.

Anson o urmărea cu atenție. Era prima dată când auzea că a fost identificat un donator, mai mult decât atât, un donator perfect. Elizabeth și cei cu care se consultase ridicaseră miza în acest joc cu riscuri mult prea mari.

— De când ai început să cauți un donator ?

— De când ți-am făcut analizele și am descoperit că ai un profil neobișnuit și foarte rar.

Anson s-a lăsat pe spate, dând din cap.

— Și unde se află donatorul ?

— Amritsar, India. Este un stat Punjab, la nord-vest de Delhi. Un bărbat dintr-un spital de acolo e ținut în viață numai de mașini. Moarte cerebrală cauzată de o hemoragie cerebrală masivă. Spitalul voia să înceapă recoltarea organelor, dar noi i-am convins să mai aștepte puțin.

Anson s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră. Spațiul îngust îi îngreuna respirația, dar el dădea vina pe umiditatea sporită.

— Nu pot să fac asta, a spus el pe un ton ferm. Pur și simplu nu pot. Am mult de lucru aici și trebuie să o anunț pe Sarah... și... și...

— Te rog, Joseph, a spus St. Pierre răspicat. Te rog, oprește-te ! Dacă nu ești gata să faci pasul, atunci asta este. Du-te sus și odihnește-te vreo oră sau două. O să-ți țin eu locul în spital.

— Bine, a spus Anson, cu o voce de copil. Mă bucur că nu ești supărată pe mine.

— Sunt îngrijorată, Joseph, pentru tine și pentru proiectul nostru, dar nu sunt supărată. Lasă-mă să-l chem pe gardian ca să te însoțească până în camera ta. Vrei să aduc un scaun cu roțile ?

— Nu ! a țipat Anson, dar când s-a întors, a simțit un val de slăbiciune; era complet epuizat. De fapt, s-ar putea să ai dreptate. Scaunul cu roțile nu e o idee atât de rea, a capitulat el.

Până când a venit gardianul în sala de mese și l-a ajutat să se așeze în scaunul cu roțile, Anson era extenuat și nu mai putea respira aproape deloc, încerca din răspuțeri să tragă aer în piept, dar plămânii lui refuzau să mai facă vreun efort. A încercat să vorbească, să ceară ajutor, dar nu mai putea articula nici un cuvânt.

Camera se rotea cu el în timp ce gardianul împingea scaunul cu roțile afară din cantină spre apartamentele personalului. După câteva minute, nu mai putea respira. Totul în jurul său a fost învăluit în ceață, iar apoi s-a lăsat întunericul. Și-a pierdut cunoștința și a alunecat din scaunul cu roțile, lovindu-se cu fața de pavaj.

Gardianul, un om înalt cu brațe vânjoase, l-a ridicat pe Anson ca pe o păpușă din cârpe și a luat-o la fugă spre spital, strigând după ajutor. În câteva secunde, era întins pe masa

din camera de urgențe. Claudine a adus toate dispozitivele pentru resuscitarea de urgență, iar St. Pierre, care nu-și pierdea stăpânirea de sine niciodată, a cerut o monitorizare cardiacă permanentă, un cateter urinar și perfuzii intravenoase. I-a ridicat bărbia lui Anson și a început să-i ventileze plămâni cu ajutorul unui balon și a unei măști. Unul dintre rezidenții din Yaounde s-a oferit să-i ia locul, dar St. Pierre a refuzat.

— Oricât de bine te-ai pricepe, Daniel, a spus Elizabeth, întotdeauna voi avea mai multă încredere în tehnicile mele. Fără omul ăsta, suntem cu toții pierduți. Verifică pulsul la artera femurală. Claudine, pregătește-te să-l intubăm. Vreau un tub de 7,5. Verifică-l înainte să nu fie perforat.

Între cele două femei a avut loc un schimb de priviri, neobservat de cei prezenți.

— Are încă puls a spus rezidentul. E slab, de 120.

— Ajută la setarea monitorului și vezi dacă obții presiunea sângelui.

St. Pierre s-a concentrat din nou asupra lui Anson căruia îi revenise culoarea în obraji, deși avea pulsul foarte slab. Claudine a umflat balonul folosit pentru fixarea tubului în trahee și a constatat că era intact. St. Pierre, calmă, ca și cum ar fi ales fructe la taraba din piață, s-a dus la căpătâiul bolnavului, i-a cerut rezidentului să-i țină capul nemișcat, i-a pus lui Anson lamela iluminată a laringoscopului pe limbă și, în doar câteva secunde, i-a introdus tubul printre corzile vocale. Aerul din seringă a umflat balonul și a fixat tubul pe loc.

St. Pierre a detașat masca de puna inspiratorie și a înlocuit-o cu un adaptor, până când tubul avea să fi bine fixat și conectat la aparatul special. Șase oameni lucrau cot la cot, în liniște, iar aerul devenise insuportabil de cald și de umed. Numai St. Pierre nu dădea nici un semn că ar fi deranjată de căldură, deși își scosese ochelarii și îi ștersese de halat.

Semnele vitale ale lui Anson erau mai bune, dar toată lumea continua să lucreze fără sa scoată un zgomot. După câteva minute, cu un efort vizibil, Anson a deschis ochii.

St. Pierre le-a mulțumit tuturor, asistentelor și surorilor medicale, și i-a rugat pe toți să iasă din salon. Apoi s-a aplecat peste masă și s-a apropiat de fața lui Anson.

— Ia-o ușor, Joseph, a șoptit Elizabeth. Căldura și umiditatea te-au doborât. Tocmai ai suferit un stop respirator. Mă înțelegi ? Nu da din cap dacă înțelegi. Doar strânge-mi mâna. Bine. Știu că tubul te deranjează. O să-ți dau imediat niște sedative. Cât timp ești intubat, riscul unui accident e redus considerabil.

— Te rog, Joseph, te rog să mă asculți. Dacă asta se întâmpla în apartamentul tău, nu aveam cum să ajungem la timp. Avem nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. Sarah-9 de asemenea. Lumea întreagă are nevoie de tine. Nu mai poți trece printr-o nouă criză. Te rog din suflet să accepți transplantul.

Încet, apoi puțin mai tare, Anson i-a strâns mâna.

— Bine, Joseph, a spus ea, sărutându-l pe frunte, apoi pe obraz, îți mulțumesc mult. Ne vom mișca foarte repede. Înțelegi ce spun ? Whitestone are un avion privat cu care te va transporta de urgență în India. Acum e în Capetown. O să vin cu tine. Vei fi sedat și ventilat pe toată durata călătoriei. E absolut necesar. Toate problemele tale se vor termina și în scurt timp vei reveni aici pentru a lucra și pentru a ușura soarta omenirii. Te întreb încă o dată dacă înțelegi tot ce spun eu. Bine, Joseph, mă duc să dau un telefon. În curând va trebui să mergem la Yaounde, la aeroport, pentru a lua avionul.

St. Pierre i-a cerut echipei să aibă grijă de Anson până când ea făcea aranjamentele de rigoare pentru transportul spre aeroportul din Yaounde și pentru zborul spre Amritsar International. Când Claudine a vrut să preia comanda, St. Pierre i-a făcut semn cu capul să iasă din salon.

— Era cât pe ce să-l omori ! a țipat ea înainte ca asistenta să poată spune ceva.

Claudine s-a făcut roșie de furie. Elizabeth St. Pierre, născută în Yaounde, era o persoană pe care o respecta foarte mult. Se cunoșteau de mulți ani. Acestea erau singurele motive pentru care a acceptat să pună un amestec de tranchilizante și depresante respiratorii în berea doctorului Anson.

— Nu am ce să-mi reproșez, s-a apărut Claudine. Mi-ați spus să pun 1,4 mililitri în sticlă și exact asta am făcut.

St. Pierre era furibundă.

— Miști ! a răspuns ea. Am vrut să-i provoc un mic atac respirator, ca să-l fac să înțeleagă necesitatea operației până când nu este prea târziu, atât timp cât avem un donator perfect. Am calculat în funcție de greutatea și de nivelul de oxigen din sângele lui. Dacă i-ai fi administrat doza corectă, așa ceva nu s-ar fi întâmplat !

— Dar astăzi este foarte cald și umed și...

— Imaginează-ți că ar fi făcut criza cinci minute mai târziu, după ce intra în cameră. Dacă el nu era în stare să cheme ajutor, acum ar fost deja mort și noi am fi pierdut unul dintre cei mai mari oameni din lumea asta. Este clar că ai greșit doza ! Recunoaște !

— Doamna doctor, nu pot să recunosc ce nu am făcut...

— În cazul ăsta, fă-ți bagajele și pleacă de aici până la ora două. Voi ruga un gardian să te ducă cu mașina până la Yaounde. Dacă vrei să-ți scriu o recomandare bună, fă tot posibilul ca nimeni să nu afle ce s-a petrecut astăzi aici.

Fără să aștepte un răspuns, St. Pierre s-a întors și s-a îndreptat spre biroul ei pentru a da un telefon. Din nou, a răspuns un bărbat pe nume Laertes.

— Este momentul să acționăm, a zis ea în engleză. Pune echipa în mișcare. Dacă e vorba de o compatibilitate perfectă. Ar trebui să fie pe picioare și să lucreze pentru noi cât timp va fi nevoie. Am ajuns atât de departe.

-
- În ordine.
 - Donatorul a fost declarat în moarte cerebrală ?
 - Îți pasă, Aspasia ?
 - Nu, a răspuns St. Pierre fără ezitare. Nu-mi pasă.

CAPITOLUL 9

Și, din păstrător al legii, s-a transformat în cel care o încalcă.

PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

— Hai să clarificăm lucrurile, domnule Callahan. Sursa dumitale de informații este un bătrân care are o benzinărie și pe care l-ai găsit cu ajutorul unei ghicitoare care te-a încurajat să nu te dai bătut ?

— Hm... cam așa stau lucrurile, da.

— Și dumneata crezi tot ce a spus acest bătrân ?

— Da. Sunt convins că rulota pe care a descris-o este cea pe care o căutăm.

— Și ghicitoarea cu semnele zodiacale tatuată pe frunte ?

— Știa că pisoiul meu a dispărut și nu cred că am amintit ceva despre el.

— Dar nu ți-a spus unde să-l cauți.

— Nu, nu mi-a spus.

— Dar l-ai găsit ?

— Se ascundea în tufișurile din fața casei. Cred că a mâncat atâția șoareci și șobolani încât nu se mai putea mișca de acolo.

Gustafson a încercat să-și reprime zâmbetul, nu înainte însă ca Ben să o vadă.

— Deci, a continuat ea, după o săptămână de căutări aproape inutile în Florida, deși nu știm încă cine este bărbatul pe care îl căutăm sau de ce a fost supus unei operații de recoltare a măduvei osoase, dumneata vrei să te plătesc ca să te duci la Cincinnati ?

— Sunt doar vreo cinci sute de kilometri.

— Într-o singură direcție. Da, știu.

Ben s-a aplecat peste masă.

— Să nu mă spui nimănui, doctore, dar eu mă duc la Cincinnati chiar dacă nu mă plățiți.

Alice Gustafson s-a întins și ea peste masă.

— Bine, a spus ea, atunci trebuie să o iei din loc.

*

Ben a parcurs drumul de la Chicago la Cincinnati destul de repede. Aproape tot drumul a ascultat un CD cu John Prine, ale cărui versuri vorbeau, de cele mai multe ori, despre viața privată de libertate - după gratii sau între pereții unei vieți. Ben iubea refrenul unui cântec de pe album, care, hotărâse el, avea să fie cântecul aceluia caz, până când ceva mai bun apărea la orizont.

Tatăl nostru, iartă-ne pentru ceea ce trebuie să facem,

Ne iartă și noi te vom ierta pe tine.

Ne vom ierta unii pe alții până ne vom învineți,

Apoi vom fluiera și vom merge la pescuit în ceruri.

Folosindu-se de informațiile pe care i le dăduse Schyler Gaines, de un software cumpărat de pe un site pentru detectivi particulari (pe care îl putuse accesa numai după ce își achitase datoria la furnizorul de internet) și de ajutorul unui amic polițist care îi întorsese o favoare, Ben găsisese destul de repede rulota Winnebago Adventurer și pe proprietarul acesteia - Faulkner Associates, str. Laurel Way numărul 4A, Cincinnati. Această firmă nu apărea în cartea de telefoane a orașului Cincinnati și nu era de găsit nici pe internet. Acum conducea pe autostrada I-74, nu departe de orașul care se întindea în față, încercând să-și dea seama cum putea cineva care călătorea într-o rulotă să răpească

victimele direct din stradă, să le recolteze măduvă osoasă și după aceea să le elibereze. Nu-i trecea nimic prin minte.

Știa că Alice Gustafson îl plăcea și că avea să-l plătească, dar mai ales era mulțumit că ea nu adusese în discuție cei 500 de dolari plătiți lui Madam Sonja pentru imaginile cu Glenn. În loc să-i arate cele două seturi diferite de imagini, Ben îi pusese în față doar setul cu imagini „reale“. Dar dacă ar fi adunat cei 500 de dolari, datoria pentru serviciile de internet, bacșișul plătit câtorva surse de informații din Florida, plus cazurile pe care le pierduse în ultimele două săptămâni în Chicago, reieșea că banii lui Gustafson nu acopereau toate cheltuielile.

Dacă drumul de o mie de kilometri spre Cincinnati și înapoi avea să fie un eșec, hotărâse să abandoneze misiunea. Avea să dea uitării fotografiile hidoase cu Glenn, declarațiile Juanitei Ramirez și pe misterioasa Madam Sonja. Controlul Traficului de Organe trebuia să-și vadă mai departe de treabă, în timp ce el avea să urmărească din nou soții și soți infideli.

*Tatăl nostru, iartă-ne pentru ceea ce trebuie să facem,
Ne iartă și noi te vom ierta pe tine.*

Datorită numeroaselor spații verzi, impresionantei săli de concerte, galeriilor de artă, universităților, cartierelor boeme, terenurilor de sport și grădinii zoologice, Cincinnati i se păruse întotdeauna o bijuterie. După ce a consultat harta de pe MapQuest pe care o scosese la imprimantă, a ieșit de pe autostradă și s-a îndreptat spre râul Ohio. Conducea de vreo opt ore și începuse să-l doară spatele. Orice s-ar fi întâmplat pe strada Laurel Way numărul 4A, singurul lucru pe care și-l dorea în momentul de față era să ajungă într-o cameră de motel și să facă un duș.

Pentru că ploua des și mărunț, iar orașul era poziționat în sectorul estic al fusului orar, seara era foarte întunecată. Ghidându-se după MapQuest, a ocolit zona centrală,

îndreptându-se spre malul râului Ohio, o zonă cu străzi înguste, înghesuite, cu case și depozite dărăpănate care ar fi trebuit renovate din temelie.

Spre deosebire de alte străzi din acest cartier, Laurel Way avea indicator. Ben a parcat în colțul străzii și s-a uitat lung la torpedoul încuiat, gândindu-se dacă avea rost să ia cu el pistolul Smith & Wesson calibrul 38. Luase ore de tragere o singură dată și de atunci nu mai pusese mâna pe pistol. Având în vedere că nu era un țintaș grozav, spera să nu fie nevoit vreodată să-l folosească. Cu geanta din piele moale era o altă poveste. O cumpărase la preț redus de la Marshall Field și era burdușită cu diverse obiecte, printre care o lanternă, o rangă, o trusă de chei, o cameră de luat vederi digitală, echipament de interceptare, sfoară și bandă izolatoare.

Zona nu era prea circulată. Inima îi bătea tot mai tare. A pus imaginile cu Glenn în buzunarul exterior al genții și și-a lăsat șapca pe ochi. A stins plafoniera din interiorul vechiului său Range Rover și a deschis încet portiera. Era una dintre puținele și rarele sale investigații adevărate din întreaga sa carieră de detectiv particular.

Ici și colo, în fața unor ateliere, depozite, garaje, din lemn, beton sau fier, era parcată câte o mașină. Clădirile erau legate de șosea prin poteci prost asfaltate, iar între ele de alei înguste. Pavajul era plin de gropi și, de fapt, mergea mai mult prin băltoace decât pe asfalt.

S-a furișat pe Laurel Way. Înainte de a veni aici, mersese la un dealer auto pentru a vedea un Adventurer de 13 metri. Era bucuros să constate că strada era mai lată decât celelalte. Se tot întreba cum putea o rulotă de dimensiunea unui autobuz să încapă în vreun garaj din zonă, când, deodată, a observat o construcție din lemn mare, de vreo două etaje, foarte veche, care semăna mai mult cu un hambar. Din stradă se vedea intrarea într-un garaj cu o ușă imensă, prin care, mai mult ca sigur, ar fi încăput o rulotă. Dacă pe acea

stradă exista numărul 4A, care în principiu trebuia să adăpostească o rulotă lungă de 13 metri, atunci nimerise bine. Pe undeva, pe lateral, trebuia să fie și o ușă pentru locatari.

Fără să ia în seamă ploaia persistentă, s-a îndreptat spre casa de la 4A. Pe lateral, se vedea un singur geam, cam la nivelul ochilor, acoperit cu un soi de draperie. Fațada casei nu avea geam sau ușă, era doar un perete din lemn, mărginit în partea de sus de un acoperiș ascuțit. A studiat atent strada și s-a îndreptat spre cealaltă parte a clădirii, folosind lanterna. Pe la mijlocul peretelui a dat de o ușă din lemn, foarte rezistentă, cu un lacăt și o clanță care, se vedea clar, fuseseră puse recent.

La scurt timp după ce luase decizia de a deveni detectiv particular, frecventase un curs pentru detectivi despre identificarea și deschiderea diverselor tipuri de sisteme de închidere. Tot în prețul cursului, primise un set de lamele de plastic de diverse forme și un set de vreo douăzeci de verigi din metal, îndoite la tot felul de unghiuri, numite Taggert Wires, după numele celui care le inventase. După terminarea cursului, făcuse practică pe toate yalele din locuința lui și din casele vecinilor și prietenilor și, după un timp, devenise foarte bun la manipularea acestor dispozitive. Dar asta se întâmpla cu ani de zile în urmă.

Furișându-se pe lângă zid, a îngenunchiat în fața ușii și a ascultat cu stetoscopul câteva minute. Nici un sunet. A scos trusa Taggert Wires și a încercat trei chei până când a auzit mecanismul cedând. A răsucit cheia la dreapta și ușa s-a deschis. Înainte ca ochii săi să se obișnuiască cu întunericul, știa deja.

Adventurerul de 13 metri era acolo, întinzându-se de la un capăt la celălalt al hambarului. A intrat în garaj, a închis ușa și s-a rugat ca inima să nu-i mai bată atât de tare. După câteva secunde, a aprins lanterna și a plimbat fasciculul de lumină în jurul său.

Rulota strălucitoare, cu ușa încuiată, draperiile întunecate trase, contrasta puternic cu mizeria și harababura de acolo. Și-a adus aminte de remarca lui Schyler Gaines care îi spusese că rulota nu avea geamuri în spate. Avusese dreptate. Deasupra rulotei se vedea tavanul, câteva bârne de susținere, instalațiile de aer condiționat și ceva ce semăna cu o antenă de satelit. În stânga lui erau mai multe rafturi pline cu perii, cârpe și numeroase cutii cu vopsea. În partea dreapta erau aranjate soluții de curățenie și accesorii auto. Partea dreaptă prezenta mai mult interes - zărise o scară nu prea înaltă care ducea spre ceva care arăta ca un mic birou, închis, cu două geamuri mari cu vedere spre interior.

S-a îndreptat spre birou, încercând să alunge din minte gândul că eroii mai inteligenți din romanele polițiste nu ar fi venit de unii singuri într-un loc ca ăsta. Ținând geanta de piele într-o mână, a urcat scara, uimitor de rezistentă. Prin geam vedea un birou și un scaun, un dulap cu două compartimente, un fax, un copiator și un calculator. Pereții erau goi, iar biroul era încuiat.

A stins lanterna și a îngenunchiat din nou pe ultima treaptă, așteptând să se liniștească și să-i se dezmoștească brațele. Se considerase dintotdeauna o persoană aventuroasă, dar își dăduse seama, pe parcursul anilor, că majoritatea prietenilor săi erau mult mai curajoși și își asumau mai multe riscuri.

Atunci, ce Dumnezeuului căuta el aici ?

Yala biroului nu a rezistat în fața asaltului trusei Taggart Wires și, în mai puțin de un minut, se afla în interior, cu lanterna pusă pe lumină intermitentă, încercând să se convingă că această precauție nu era, de fapt, necesară. Într-un final, a lăsat lanterna aprinsă, dar o ținea la nivelul abdomenului. Pe birou erau câteva hârtii, însă nimic ieșit din comun sau incriminator: câteva rezultate de baseball și note de plată pentru întreținerea rulotei.

Dulapul cu sertare din birou era încuiat. Ca să nu piardă timpul cu șperaclul, a luat o șurubelniță, a vârat-o între peretele dulapului și cele două uși ale sale și a deschis sertarele. În primul sertar nu a găsit decât decupaje cu pagini de sport vechi din Cincinnati Enquirer și un Hustler foarte uzat. Sertarul de jos, însă, oferea un adevărat spectacol - era plin cu pistoale, revolvere, o pușcă mitralieră, plus douăsprezece cutii cu muniție și trei grenade de mână. Vreme de un minut, nu a putut să-și desprindă privirea de la conținutul sertarului, în timp ce începea să devină conștient de faptul că se băgase într-o chestie urâtă și că trebuia să plece cât mai repede de acolo.

Putea da un apel telefonic anonim la poliție, denunțând o rețea de teroriști înarmați, ceea ce, în mod cert, ar fi atras atenția. Sau putea să-l întrebe pe un prieten polițist din Chicago ce să facă. Dar nimic din ce descoperise nu putea răspunde la întrebarea dacă această rulotă era implicată în colectarea ilicită de măduvă osoasă sau în orice altă acțiune care ar fi interesat-o pe Alice Gustafson.

A stins lanterna și s-a uitat pe fereastră la silueta masivă a rulotei. Se întreba dacă merita să încerce să intre în mașină. Probabil că era prevăzută cu un sistem de alarmă. Poate era mai bine să plece și să revină însoțit de cineva care putea lua atitudine. Instantaneu, s-a gândit la două persoane la care putea apela în acest caz.

Luând această decizie, s-a întors ca să părăsească biroul, dar și-a amintit că dulapul mai avea un sertar. L-a deschis și a aprins lanterna. Acolo erau multe facturi și câteva pagini de pe internet scoase la imprimantă. Răsfoia chitațele și facturile când, dintr-odată, a remarcat o fotografie capsată pe o fișă de carton - o fotografie mică, de 8x8 centimetri, color, ușor neclară.

A simțit că îi stă inima în loc.

Era bărbatul din primul set de imagini desenate de Madam Sonja. Dintr-un maldăr de poze cu oase sfărâmate și

carne ruptă, ghicitoarea reușise să recreeze perfect fața tânărului. Pe fișa de care era capsată fotografia, cineva, un bărbat probabil, scrisese: *Lonnie Durkin, Little Farm, Pugsley Hill Road, Conda, Idaho.*

A zâmbit cu amărăciune. După atâtea zile și atâtea sute de kilometri, bărbatul pe care îl poreclise Glenn, avea un nume real și o adresă. Iar familia lui avea să primească o veste tristă.

A pus fotografia și fișa de carton în buzunar și a ieșit tiptil din birou. A coborât scara și, la ultima treaptă, a avut un moment de ezitare, apoi s-a apropiat de rulotă și s-a oprit în fața portierei. Găsise deja ceea ce căuta. De ce să forțeze lucrurile? Impulsionat însă de descoperirea făcută, se gândea că poate reușea să evite cumva declanșarea sistemului de alarmă, dacă exista, după care avea să fugă la mașină și să dispară până nu venea cineva.

A deschis ușa dinspre alee și a pus geanta jos. S-a întors la rulotă și a încercat, foarte atent, clanța. Ușa s-a deschis, dar nu așa cum sperase el. Cineva din interior a împins-o cu forță, lovindu-l în față și aruncându-l la pământ, unde a aterizat drept în fund. Amețit și orbit de lumina din interior, a văzut doar silueta luminată din spate a unui bărbat voinic, cu talia îngustă, ai cărui umeri abia încăpeau pe ușă.

— Aveai dreptate ! a strigat bărbatul cuiva din rulotă. Cineva a intrat aici !

Izbucnind în râs, bărbatul a sărit de pe scară și, dintr-o mișcare, l-a lovit în piept și în maxilar. Ben, care de-abia se ridicase în genunchi, a căzut pe spate peste rafturile cu vopsea și perii, răsturnându-le cu mult zgomot pe podeaua de beton. Buimac, s-a rostogolit pe-o parte, reușind să-l vadă mai bine pe bărbatul îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou negru, cu păr blond, lung până la umeri. Înainte de a avea timp să reacționeze, a fost din nou lovit în piept. Durerea i-a cuprins coșul pieptului în momentul în care a auzit o trosnitură de os rupt.

Durerea din piept era înfiorătoare, sângele îi curgea din nas, în gură și pe gât. Năucit, căuta cu disperare un obiect pe care să-l folosească ca armă împotriva atacatorului sau o justificare a prezenței lui, care ar fi putut, eventual, opri acest atac agresiv. În acel moment, a dat cu mâna de un spray cu vopsea, fără capac.

— Connie, ieși odată afară și aprinde lumina aia ! a urlat blondul, aplecându-se, înșfăcându-l pe Ben de gulerul gecii și ridicându-l în aer ca pe o păpușă.

Rugându-se să mai fie vopsea în el, Ben a apucat tubul și, în timp ce era târât, l-a lovit pe blond în față și i-a pulverizat vopsea în ochi. Rezultatul nu s-a lăsat așteptat. Vopseaua a acoperit imediat orbitele monstrului, înjurând de mama focului, agresorul s-a retras, frecându-se la ochii. Ben ajunsese deja la ușă când gigantul orbit s-a împiedicat și a căzut peste treptele rulotei.

— Dumnezeule ! Vincent ! s-a auzit vocea unei femei, dar Ben își luase geanta și fugea, șchiopătând, pe alee, în direcția mașinii sale parcate în capătul străzii.

CAPITOLUL 10

Nimic din ce e omenesc nu e cu adevărat important.

PLATON, *Republica*, Cartea a X-a

Primul lucru pe care Joe Anson l-a conștientizat a fost zgomotul ușor scos de aparatul de respirat, care pompa aer în plămâni lui vlăguți de boală. Al doilea a fost freamătul motorului de avion. Erau la mai mult de 7 000 de kilometri de Camerun și se îndreptau spre est, la Amristar, India, unde erau așteptați de o echipă de chirurși. Chinul lui de ani de zile se apropia de sfârșit.

Deși tubul endotraheal era adânc băgat pe gât, nu-l deranja prea tare. „Probabil din cauza medicamentelor”, se gândea el, un narcotic, amestecat cu un sedativ și cu o picătură dintr-o substanță care provoca amnezie parțială. Psihofarmacologia se dezvoltă într-un ritm amețitor, fiind un fel de bombă „inteligentă” pentru armată - medicamentele puteau afecta anumite porțiuni din creier, cu o precizie din ce în ce mai mare. Oricare ar fi fost combinația de medicamente, funcționa. Nu simțea că se sufocă, nu se îneca, precum pacienții care se plâneau de efectele intubării.

Îl încercau două sentimente contradictorii, ușurare și tristețe - ușurare, pentru că fibroza pulmonară nu avea să-l mai chinuie, și tristețe, pentru că un om a trebuit să moară ca el să aibă această șansă.

Abia acum realiza că Elizabeth St. Pierre stătea liniștită lângă el, strângându-i mâinile într-ale ei. A întors capul spre ea, făcându-i semn că știe unde se află. Expresia de pe fața ei era mai liniștită ca niciodată, aproape extatică.

— Bună, Joseph, a murmurat ea în franceză. Apoi a continuat în engleză, pentru că lui îi era mai ușor. Am diminuat doza de sedative, pentru un timp, ca să te poți trezi și să vezi că totul e bine. De fapt, totul merge perfect. Am făcut mai mult de jumătate de drum. Înainte să ajungem noi, totul va fi pregătit pentru operație. Doctorii care au fost convocați pentru operația ta sunt cei mai buni chirurghi din lume. Înțelegi ?

Anson a dat din cap și i-a făcut semn să-i dea un pix.

— Sigur, a răspuns St. Pierre, nu m-am gândit la asta. Ai aici și hârtie.

I-a dat un carnețel și un pix.

Mai știi ceva de bărbatul care îmi va salva viața ?

— Nu mai mult decât știi până acum. Bărbatul are - a avut - 39 de ani. În urmă cu o săptămână a suferit o ruptură a unui anevrism cerebral. Hemoragia a fost masivă și nu se mai putea face nimic pentru a-l salva. A fost declarat mort din punct de vedere cerebral de doctorii de la Spitalul Central din Amritsar și este menținut în viață pentru a-i fi recoltate inima, plămânii, ochii, ficatul, rinichii, pancreasul și oasele. Mulți vor trăi datorită acestui om bun, inclusiv tu.

Are familie ?

— Știi că are o soție. De fapt, ea a fost cea care a cerut ca organele soțului ei să fie colectate.

Copii ?

— Nu știu. Dar voi afla.

Bine. Vreau să fac ceva pentru familia lui.

— Toate la timpul lor, Joseph. Dacă ei vor accepta, voi face tot posibilul pentru a-i recompensa.

Vreau să o cunosc pe văduva bărbatului care îmi va salva viața.

— Îți promit că o să mă ocup de asta. Acum, prietene, trebuie să te odihnești.

Așteaptă.

— Ce este ?

Sarah a fost anunțată ?

— Încă nu.

Contactează-o înainte de operație. Spune-i că o iubesc.

— Voi face tot ce pot ca să o găesc și să-i spun.

Mi-e frică să mor înainte de a-mi termina munca.

— Spui prostii. Era să mori. De fapt, dacă îți aduci aminte, nu mai respirai. Dar vei trăi și te vei face bine. Avem un donator pentru tine, Joseph, e o compatibilitate perfectă între țesuturile voastre. Șansele să găsești o asemenea potrivire sunt de unu la un milion. Ba nu, având în vedere structura proteică din sângele tău și grupa sanguină, de unu la zece milioane. Nu o să mori.

Nu o să mor.

— Acum, odihnește-te. Dormi și visează o viață în care vei respira ușor, un aer parfumat și plăcut, bine oxigenat, cum este aerul din junglă, din care vei trage în plămâni atât cât vrei.

Elizabeth i-a luat din mână carnetelul și l-a sărutat tandru pe frunte. Apoi a urmărit-o cum îi injectează o substanță în tubul de cauciuc pentru tratamente intravenoase. În câteva secunde, s-a simțit cuprins de căldură și de calm.

*

Când a deschis ochii din nou, a văzut becurile plafonierei imense de pe tavanul din sala de operații. Aerul mirosea puternic a dezinfectant. În sală era destul de răcoare și, fără să vrea, a tremurat ușor.

— Doctore Anson, s-a auzit vocea plăcută a unui indian, care vorbea o engleză fluentă, cu un accent puternic, eu sunt doctorul Sanjay Khanduri. Sunteți foarte bine. Plămânul nou este aici și suntem gata să-l transplantăm. E vorba de unul singur. Celălalt va merge la o persoană care are nevoie disperată de el. În scurt timp volumul noului plămân se va

mări și va funcționa cât doi. Vă asigur, doctore Anson, că sunt foarte bun la această procedură și, dacă m-aș afla în situația dumneavoastră, aș fi fost supărat că nu sunt operat de mine. Khanduri a râs vesel și dezinvolt. Bine, atunci, doctore Anson, închideți ochii și numărați în ordine descrescătoare de la 10. Când vă veți trezi, veți fi un om nou. Sunteți gata ? Zece... nouă...

CAPITOLUL 11

Unii dintre voi aveți puterea de a conduce iar zeul care v-a plămădit a amestecat aur în facerea voastră(...) alții sunt făcuți din argint, pentru a le fi ajutoare primilor (...) pe alții, sortiți să fie țărani și meșteșugari, zeul i-a creat din bronz și fier.

PLATON, *Republica*, Cartea III

— Unde mă duceți ?

— Ați spus la Inter-Continental. Asta este o scurtătură.

— Nu vreau nici un fel de scurtătură. Vreau să intrăm din nou pe autostradă.

— Ești o femeie tare frumoasă.

— Du-mă chiar acum înapoi pe autostradă !

— Foarte frumoasă.

Mașina accelerează. Zona prin care trecem devine din ce în ce mai urâtă. Felinarele sunt sparte. Majoritatea casele sunt dărăpănate. În stradă nu se vedea nimeni.

Sunt din ce în ce mai speriată. Încerc să văd licența șoferului de taxi, dar este prea întuneric. Ce se întâmplă e de-a dreptul teribil. Ce pot să folosesc ca armă ? Ce pot să fac ?

— Luat-ar naiba ! Du-mă înapoi pe autostradă !

— Clienții de la Casa Dragostei te vor adora. Vei fi foarte fericită acolo... Foarte fericită... Foarte fericită...

Niciodată în viața mea nu am fost atât de speriată. Am auzit de femei care au fost răpite și apoi transformate în

narcomane și folosite ca prostituate în bordeluri. Am auzit de femei care au dispărut și nu au mai fost găsite. Totul în jurul meu este vag și diluat, apoi imaginea devine mai clară. Totul este atât de real pentru o clipă, apoi se topește. Trebuie să ies. Oricât de repede ar merge mașina, trebuie să ies de aici. Pot să o iau la fugă. Dacă pot să ies fără să-mi lovesc picioarele, pot să alerg mai repede decât dobitocul ăsta... mai repede decât oricine. Nu voi ajunge o curvă drogată. Niciodată. Mai bine mă sinucid. Pașaportul meu. Am nevoie de pașaport și de portofel. Le scot din geantă și le pun în buzunarul de la geacă.

—Bani. Îți dau bani dacă mă lași chiar aici. Trei mii de reali. Am trei mii de reali. Lasă-mă să plec !

Pun mâna pe mânerul portierei și mă pregătesc să sar din mașina care mergea cu vreo 60 de kilometri la oră. Dar înainte să fac ceva, taxiul se oprește, iar eu sunt aruncată cu putere înapoi în scaun. Ce se întâmplă ? Iarăși, totul devine încețoșat. Dintr-odată, portiera este deschisă cu putere. Un bărbat masiv intră în mașină și mă trage afară. Mă zbat, dar el este foarte puternic. Pe cap are o cagulă neagră din nailon. Încerc să i-o smulg de pe față, dar simt cum cineva trage de mine. Un alt bărbat cu fața acoperită. Respirația lui pute a usturoi. Înainte să reacționez, văd în mâna lui o seringă. Primul bărbat mă strânge cu mai multă putere. Nu ! Vă rog, nu !

Îmi înfinge seringă în mușchiul de la baza gâtului. Țip, dar nu aud nici un sunet. Heroină, cred că este heroină. De ce mi se întâmplă tocmai mie ? Taxiul demarează în trombă. Mă simt foarte slăbită. Minte mea încearcă, cu disperare, să pună lucrurile în ordine. Dar acest efort este mult prea mare pentru mine. Devin și mai confuză. Este prea devreme ca drogul să-și facă efectul. Trebuie să continui să lupt. Lovește și mușcă. Nu renunța.

M-au apucat de brațe și mă târăsc prin noroiul și mizeria de pe o alee. Simt mirosul gunoiului. Mă răsucesc și mă zbat din răsuputeri și, dintr-odată, simt că brațul drept este liber. Îl lovesc pe unul dintre bărbați cu pumnul între picioare. Îl lovesc

cu toată puterea. Țipă de durere și se prăbușește la pământ. Mă ridic în picioare și încerc să inspir cât mai mult aer. Sunt speriată și furioasă. Animalele dracului !

Fugi ! Fugi de ei înainte ca drogul să-și facă efectul Bărbatul mai mare vine spre mine. Îl lovesc în față. Cade pe spate. Fugi ! Fugi ! Pot să o iau numai pe aleea din față.

În jurul meu sunt două rânduri de case, cu două sau trei etaje. Vederea mi se încețoșează, dar văd o lumină aprinsă la una din case. Totul în jurul meu devine neclar. Mă simt ciudat... detașată... ca într-un vis... Probabil că drogul începe să-și facă efectul.

— Am un pistol. Oprește-te sau trag !

De frică, alerg. Mai bine mor decât să trăiesc așa cum vor ei. Ignoră pistolul. Fugi ! Fugi !

Corpul începe să răspundă. Alerg... alerg cât pot de repede.

O, Dumnezeule, aleea este blocată. Un morman de gunoi, cutii și butoaie de metal... și un gard. Un gard ! O să reușesc. O să trec de gunoi și de gard. Trebuie !

În spatele meu se aude un foc de armă. Nu simt nici o durere. Nu am fost împușcată. Trebuie să reușesc. Mă agăț de bara de sus și trec un picior peste gard. Aproape că am reușit. Încă un foc. Simt o durere înfiorătoare în spate, în umărul drept. Dumnezeule ! Am fost împușcată. Nu ! Nu mi se întâmplă asta...

— Domnule doctor Santoro, cred că s-a trezit.

Încă un foc. Mă doare și mai tare. Nu ! Nu vreau să mor...

— Se trezește !

Cuvintele femeii, rostite în portugheză, și-au făcut loc în mintea lui Natalie, alungând imaginile terifiante din alee.

Probabil că asta e realitatea ... Sunt încă în viață...

— Domnișoară, treziți-vă. Dați din cap dacă mă auziți. Bine, bine. Nu încercați să deschideți ochii. E încă prea devreme. V-am pus un pansament.

Natalie nu a înțeles toate cuvintele, dar a intuit ce i s-a spus. Nu era în stare să vorbească.

— Domnule doctor Santoro, ne aude.

— Bine, bine. Porumbelul nostru își desface aripile. Era vocea unui bărbat — groasă și liniștitoare. Poate acum vom dezlega misterul. Stingeți luminile și scoateți-i pansamentul de la ochi. Domnișoară, mă auziți ? Vă rog să mă strângeți de mână dacă mă auziți.

— Sunt... sunt cetățean al Statelor Unite, a spus ea pe un ton stins în portugheză. Nu... nu vorbesc... portugheza... prea bine.

Se simțea foarte slăbită, mahmură, dar începea să își revină. Tâmpilele îi zvâcneau și simțea o pulsație în spatele globului ocular, neplăcută, dar suportabilă. Judecând după mirosul de alcool izopropilic și dezinfectant, se afla într-un spital. Apoi și-a dat seama că are două tuburi de oxigen în nări. Realitatea și amintirile din timpul atacului se amestecaseră.

— Mie mi se pare că vorbiți destul de bine portugheza, a spus bărbatul într-o engleză cu accent, dar voi vorbi eu în engleză ca să vă fie mai ușor. Sunt doctorul Xavier Santoro. Ați fost internată în Spitalul Santa Teresa din Rio de Janeiro acum câteva zile. Gata, am stins luminile. O să vă scot pansamentul de la ochi, dar va trebui să îl pun la loc în scurt timp. Aveți corneele zgâriate, cea dreaptă ceva mai mult. Au răspuns bine la tratament, dar recuperarea va mai dura. După ce vă scot pansamentul încercați să deschideți ochii încet, ca să aveți timp să vă obișnuiți cu lumina. Dacă simțiți un disconfort, punem imediat pansamentul la loc.

Plasturii care fixau pansamentele au fost scoși cu atenție. A ținut pleoapele închise un minut, timp în care își mișca mâinile și picioarele pentru a evalua starea în care se afla. Încheieturile îi erau amorțite, dar mobile. Nu este paralizată. A pipăit cu mâna un cateter urinar, ceea ce sugera că a fusese internată la Santa Teresa de ceva timp. A deschis ochii cu grijă. Camera era slab luminată de la becurile fluorescente de pe coridor. Simțea un disconfort ușor, dar obiectele

începeau să prindă contur. În brațul stâng avea introdusă o perfuzie intravenoasă. Deasupra ușii se vedea un crucifix frumos. Nu se vedea nici o fereastră.

Doctorul Xavier Santoro, îmbrăcat în halat, se uita la ea cu blândețe. Avea o față inteligentă, lungă și îngustă, un nas prominent și ochelari cu ramă subțire. Părea foarte înalt.

— Am fost împușcată, a zis Natalie. Sunt bine ?

— Haide să vă ajut să vă ridicați puțin.

Santoro a ajutat-o să se ridice în șezut, apoi a fixat speteaza la 45 de grade.

— Sunt studentă la medicină... sunt rezidentă la un spital din Boston... mă numesc Natalie Reyes... Un șofer de taxi m-a luat de la aeroport și m-a dus pe o alee și... Sunt bine ?

Santoro a tras aer în piept și a răsuflat greu.

— Ați fost găsită pe o alee, dezbrăcată, doar în slip, domnișoara Reyes. Fără sutien. După cum vă amintiți, ați fost împușcată de două ori în spate, pe partea dreaptă. Presupunem că ați zăcut acolo, pe un morman de gunoi, vreo două zile. Ați pierdut foarte mult sânge. Acum în Brazilia este mijlocul iernii, iar noaptea temperatura coboară mai jos de 10 grade Celsius — nu este ger, dar este frig.

— Pe ce dată am fost adusă aici ?

Santoro s-a uitat pe fișa ei.

— Pe optsprezece.

— Am sosit aici pe cincisprezece... am fost atacată când veneam de la aeroport cu taxiul, deci sunt trei zile... În ce zi suntem azi ?

— Este miercuri, douăzecișișapte. Erați în comă de când ați fost internată - probabil din cauza expunerii îndelungate, a șocului și a infecției. Nu știam cine sunteți.

— Nu a sunat nimeni la poliție să mă caute ?

— Nu, din câte știm noi. Poliția a fost aici. Vor reveni să stea de vorbă cu dumneata, pentru o declarație.

— Respir greu.

Santoro a luat-o de mână.

— Este de înțeles, în situația dumitale, a spus el, dar în timp lucrurile se vor schimba în bine.

— În timp ?

Santoro a ezitat.

— Ați fost adusă aici în stare gravă, a spus el într-un final, foarte deshidratată, în stare de șoc. Plămânul drept cedase complet din cauza împruscăturii, iar hemoragia în cavitatea toracică a fost masivă. Aveați o infecție care vă punea în pericol viața... Îmi pare rău să vă spun asta, dar din cauza rănilor și a infecției, nu am mai putut salva plămânul. Am luat decizia să-l scoatem.

— Să-l scoateți ?

Pe Natalie a luat-o amețea. Aproape că a intrat în hiperventilație. Simțea că nu mai are aer. „Plămânul meu“.

— Nu am avut altă soluție, a spus Santoro.

— Nu poate fi adevărat !

— Dar, privind partea bună a lucrurilor, să știți că v-ați revenit remarcabil de repede.

— Am fost sportivă, a reușit ea să spună. Sunt... atletă.

„Vă rog vă rog, spuneți-mi că totul este un vis“.

Dintr-odată, s-a văzut mergând ajutată de un suport special. „Plămânul meu ! O să rămân cu acest handicap toată viața, nu o să mai pot alerga, întotdeauna o să respir greu“. Încerca să se concentreze pe ideea că acești oameni îi salvaseră viața, dar nu se putea gândi decât la faptul că viața ei nu va mai fi niciodată la fel.

— Atletă, a repetat Santoro. Asta explică reacția organismului la operație. Sunt sigur că este un șoc teribil, dar, doamna Reyes, ascultați ce vă spune un chirurg, această operație nu presupune să nu mai puteți alerga. Cu timpul, plămânul stâng va începe să compenseze lipsa, iar capacitatea de respirație se va îmbunătăți, până va ajunge aproape la fel cu cea a doi plămâni.

— Dumnezeuule ! Nu pot să cred !

— Vreți să sunăm pe cineva de-acasă ?

— Da, da. Familia mea probabil că și-a făcut o mie de griji. Doctore Santoro, îmi pare rău că am părut ingrătă față de eforturile dumneavoastră și ale echipei care mi-a salvat viața. Dar, pur și simplu, nu pot să cred ce mi s-a întâmplat.

— Este normal în situații de acest fel. Credeți-mă. Dar viața dumitale nu va fi atât de afectată pe cât credeți.

— Sper. Vă mulțumesc.

— Când vă veți simți în stare, avem de completat niște formulare. Ați fost la terapie intensivă câteva zile, dar spitalul este arhiplin și tocmai ați fost mutată din corpul central într-o altă aripă care nu e legată de corpul central. Estella va veni aici pentru câteva informații privind plata.

— Am o asigurare care va acoperi toate costurile ... vă pot da numărul poliței mele după ce sun acasă.

— Facem foarte multă muncă de caritate aici, în Spitalul Santa Teresa, dar suntem foarte recunoscători când suntem plătiți. Aici în anexă avem o sală de reabilitare și am dori să urcați pe bandă și pe bicicletă imediat ce vă simțiți mai bine.

Natalie și-a amintit orele petrecute la terapie fizică pentru a-și recupera tendonul rupt. Oare această recuperare avea să fie la fel de grea ? Probabil după o traumă de genul acesta era normal să se simtă așa, dar nu putea să gândească pozitiv și să spera la o recuperare ușoară. Mai întâi suspendarea la școală, acum asta. „Cum a fost posibil să mi se întâmple asemenea lucruri ? “

— Pot să dau un telefon ? a întrebat ea.

— Desigur. Voi vorbi cu Estella să se ocupe de asta.

— Mă întrebam dacă ați mai putea rămâne... puțin... vreau să-l sun pe profesorul meu, doctorul Douglas Berenger... Poate ați putea să vorbiți cu el.

— Cardiochirurgul din Boston ?

— Da, îl cunoașteți ?

— Am auzit de el. Este unul dintre cei mai buni din acest domeniu.

— Lucrez la laboratorul lui.

Natalie nu voia să discute motivul venirii ei nefericite în Brazilia. Tot ce își dorea era să ajungă cât mai repede acasă.

— Probabil că sunteți o studentă excepțională, a spus Santoro. Așteptați un moment să vă aduc telefonul. Încă ceva, poliția a cerut să fie înștiințată când... când vă treziți. Ar dori să dați o declarație, cât mai curând. Trebuie să vă pun din nou pansamentul pe ochi.

— Nu simt nici un fel de durere.

— V-am pus picături anestezice.

— Le voi spune polițiștilor ce știu... dar nu știu prea multe.

— Contrar opiniei generale, Poliția Militară din Brazilia lucrează foarte bine.

— Chiar și în condițiile astea, a spus Natalie, mă îndoiesc că vor rezolva cazul meu.

*

„...Apuc mânerul și mă pregătesc să sar din mașina care merge cu vreo 60 de kilometri la oră. Dar înainte să fac ceva, taxiul se oprește, iar eu sunt aruncată cu putere înapoi în scaun. Ce se întâmplă ? Iarăși, totul devine încetoșat. Dintr-odată, portiera este deschisă cu putere. Un bărbat masiv intră în mașină și mă trage afară. Mă zbat, dar este foarte puternic. Fața lui este acoperită de o cagulă neagră de nailon. Încerc să i-o smulg, dar apare un al doilea bărbat care începe să tragă. Și el are fața acoperită. Respirația lui miroase urât a pește și usturoi. Înainte să pot reacționa, văd în mâna lui o seringă. Bărbatul mai mare mă strânge și mai tare. Nu ! Vă rog nu !“

*

Natalie devenea încă o dată participant și observator la evenimentele care îi schimbaseră radical viața. Era prizoniera

acelor amintiri, vedea și simțea, teribil de implicată și detașată și, în același timp, incapabilă să schimbe scenariul sau să schimbe cursul lucrurilor. Auzea foarte clar vocea șoferului de taxi, dar imaginea lui era neclară. Putea să se afle în aceeași încăpere și n-ar fi știut cine e, dar dacă ar fi pronunțat un singur cuvânt, l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

„...Aleea este blocată. Un morman de gunoi, cutii și butoaie de metal... și un gard.”

Captivă în propriul coșmar, Natalie alerga să scape de atacatorii mascați, escaladând mormanul de gunoi, cutii și mizerie. A auzit împușcături, a simțit o durere în spate și a căzut. Apoi, cum se mai întâmplase, a auzit o voce din afară. De data asta, o recunoștea.

— Nat, sunt eu, Doug. Mă auzi ?

— O, ce bine ! Ai venit !

— Suntem la aeroport. Nat, suntem gata de plecare. Ți-au administrat niște medicamente ca să te deconecteze și să te poată transfera în ambulanță. Efectul va dispărea în câteva minute.

— Cât... cât a trecut de când te-am sunat ?

— Sunt mai puțin de douăzecișipatru de ore de când am vorbit. Am venit aici cu un zbor special pentru medici. Facultatea a acceptat să achite toate costurile care nu sunt acoperite de asigurarea ta medicală.

— Îți mulțumesc... Îți mulțumesc din suflet. E teribil.

— Știi, Nat. Știi că este. Dar ești vie și creierul îți funcționează perfect și, crede-mă pe cuvânt, corpul tău se va face bine mai repede decât îți imaginezi. Emily Trotter, anestezista, a venit cu mine pentru orice eventualitate. Ne așteaptă în avion. Și Terry este aici.

— Natalie, nimic nu m-ar fi oprit să vin aici, s-a auzit vocea caldă a lui Millwood. Trebuie să te ducem acasă ca să putem merge să alergăm din nou. Le-am povestit tuturor ce

lecție le-ai dat copiilor ăia de la școală și acum am nevoie de material nou.

A mângâiat-o pe frunte și apoi a luat-o de mână.

— Nat, ne pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat, a spus Berenger. Am fost foarte îngrijorați.

— Polițiștii care au venit să-mi ia declarația mi-au spus... mi-au spus că nimeni nu a sunat să mă caute.

— Ce prostie. Eu l-am pus pe un polițist din Boston, brazilian de origine, să sune aici ca să te caute.

— Cel care mi-a luat declarația... abia aștepta să scape mai repede... Nu-i păsa câtuși de puțin.

— Am sunat, să știi, am sunat de foarte multe ori.

— Vă mulțumesc.

— Doctorul Santoro spune că ești puternică și recuperarea a mers până acum foarte bine - de fapt, spune el, este un miracol. Plămânul tău stâng funcționează foarte bine și corpul compensează foarte bine pierderea celuilalt plămân.

— Ochii mei...

— Am vorbit cu oftalmologul. Ochii sunt acoperiți pentru că ai suferit o traumă, la ambii ochi, din cauza expunerii îndelungate la lumină pe aleea unde ai fost găsită. A spus că dacă nu simți nici un disconfort, pansamentul poate fi scos când ești în avion. Când ajungi acasă, vom aranja o consultație la spital.

Natalie a simțit cum a fost ridicată cu targa și a fost dusă în avion. După câteva minute, pansamentul de pe ochi i-a fost scos. Berenger, cu stetoscopul la gât, îi asculta plămâni.

— Ești bine, a spus el.

Natalie a ridicat mâna și i-a atins fața.

— Nu am apucat să prezint lucrarea.

— Este în regulă. O s-o prezinți la anul.

— Depinde. Unde va avea loc conferința anul viitor ?

Berenger a zâmbit.

— La Paris, a spus el. Acum odihnește-te. Totul va fi bine.

Ca de obicei, conferința telefonică a consiliului Gardienilor avea loc marți, la ora 12:00.

- Laertes la telefon.
- Aici Simonides.
- Temistocles. Salutări din Australia.
- Glaucon.
- Polemarchus.

— Consiliul s-a adunat, a spus Laertes. Am vești de la Aspasia. Operația lui A a fost un mare succes. Donatorul a fost compatibil, așa că tratamentul cu imunosupresive a fost minim. Aspasia presupune că A va fi gata să înceapă lucrul în două săptămâni. Doctorii promit o recuperare excelentă și o viață lungă.

- Minunat !
- Foarte bine.
- Alte cazuri ?

— Aici Polemarchus. Încep eu. Săptămâna viitoare avem doi rinichi, un ficat și o inimă în program. Recipienții au fost evaluați, s-a constatat că merită ajutorul nostru și toate aranjamentele, financiare și de logistică, au fost făcute. În cazul rinichilor, ambii vor fi transferați într-unul dintre recipienții noștri. Ficatul va fi secționat și va fi efectuat transplantul celui mai mare segment anatomic. Să începem cu rinichii. Muncitor din Mississippi, Statele Unite, 27 de ani.

- Se aprobă, au spus cei cinci la unison.
- Proprietară de restaurant, Toronto, Canada, 40 de ani.
- Ce fel de restaurant ?
- Chinezesc.
- Se aprobă, au spus cei cinci și au început să râdă.
- Ficatul, învățător din Țara Galilor, 35 de ani.
- Aici Glaucon. Credeam că am stabilit fără învățători.

Avem o altă opțiune ?

— Nu, din câte știu eu, a spus Polemarchus, dar aș putea să verific. Este un donator perfect pentru L, numărul 31 de pe lista noastră. După cum probabil știți, este unul dintre cei mai bogați oameni din Marea Britanie. Nu știu cât plătește el pentru această procedură, dar cunoscând tehnicile de negociere ale lui Xerxes, cred că este vorba despre o sumă considerabilă.

— În acest caz, sunt de acord, a spus Glaucon, dar haideți să nu facem din acest caz un precedent.

— Se aprobă, au răspuns cei cinci.

CAPITOLUL 12

Un Stat se naște din trebuințele oamenilor.

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

Althea Satterfield trebăluia în bucătăria lui Ben, atât cât o țineau puterile.

— Vreți lămâie în ceai, domnule Callahan ? Nu aveți în frigider, dar mă duc la mine să iau.

Ben era impresionat de faptul că vecina lui a ales să nu facă vreo remarcă despre faptul că prin frigiderul lui bătea vântul. Trecuseră trei zile de când se întorsese din Cincinnati și vecina lui de optzeci de ani interpretase cei doi ochi vineți ca pe un accident legat de muncă, iar despre nasul umflat spusese doar: „Aveți o bubiță pe nas“, după cum se pronunțase și doctorul Banks. „Nu puteți face nimic, dar trebuie să vă feriți să mai fiți lovit acolo“, fusese diagnosticul și remediul pentru durerea din piept. „O fisură mică într-una din coaste. Nu puteți face nimic, dar trebuie să evitați să mai fiți lovit acolo“, fusese tratamentul pentru durerea de coaste. Oricât de iritantă era vecina lui, Ben admitea că era recunoscător pentru ajutorul pe care i-l oferea. Durerile de cap, care după Banks erau provocate de o comoție - „Nu puteți face nimic, dar trebuie să evitați să mai fiți lovit acolo“ - mai scăzuseră în intensitate, de la un nivel 8 la 4, și, din „permanente“, le simțea „numai când se mișcă“. Ben niciodată nu se descurcase prea bine cu durerea, de orice tip ar fi fost, și acum era obosit de tot disconfortul provocat de ele și foarte supărat pe faptul că se simțea inactiv. Avea multe de făcut.

— Doamna Satterfield, vreau ceaiul simplu. Vă sunt recunoscător pentru ajutor. Mi-aș dori să știu cum vă pot răsplăti pentru toată bunătatea.

— Lasă, dragule. Lasă că ajungi tu la vârsta mea. Vei dori cu disperare să contezi pentru cineva.

„Să nu fii prea sigură de asta“, s-a gândit Ben.

Idealismul lui Alice Gustafson, săptămâna obositoare în Florida, întâlnirea misterioasă cu Madam Sonja, memoria remarcabilă a domnului Schyler Gaines, întâlnirea din Laurel Way și, în final, descoperirea adevăratului nume al victimei lui, Lonnie Durkin, toate astea lăsaseră urme în sufletul lui și alungaseră plictiseala. Făcuse tot ce trebuia să facă și acum plănuia să intre din nou în cochilia lui până la un nou caz. Totuși, înainte de asta, mai avea ceva important de făcut - trebuia să facă o vizită familiei din Conda, Idaho.

— Ei bine, doamna Satterfield, a zis el, dacă într-adevăr gândiți așa, mai am o ultimă favoare să vă cer.

— Orice, dragule.

— Trebuie iarăși să plec. Vreau să-l hrăniți pe Pincus și să udați ăă... să-l hrăniți și să-i dați apă lui Pincus.

— Îmi cer scuze că spun asta, dar domnule Callahan, nu puteți pleca în starea în care sunteți.

— Probabil aveți dreptate, dar trebuie să plec.

Durerea înfiorătoare din coaste, care devenea foarte puternică la orice mișcare, era, totuși, suportabilă. Nu putuse pleca în Idaho din cauza durerilor de cap. După ce se întorsese și petrecuse șase ore cu doctorul Banks și cu cei de la radiologie, primise vizita lui Alice Gustafson care, îngrijorată, venise la el cu un buchet de flori de câmp. La o ceașcă de ceai cu prăjituri, aduse de doamna Gustafson, el îi povestise, minut cu minut, toată tărășenia cu atacul din Laurel Way.

— Știam eu ! a exclamat Gustafson când el terminase de povestit. Eram sigură că femeia din Maine spune adevărul. Îți poți da seama de asta. Expresia de pe fața ei era un amestec

de duritate și dorință de răzbunare. Armele mă îngrijorează teribil, a continuat ea, dar nu mă miră ce ai descoperit. Traficul de organe este o afacere foarte mare, cu prețuri exorbitante. Cei implicați în acest tip de comerț nu sunt niște bandiți oarecare.

— Mulți dintre bandiții pe care îi cunosc eu i-ar invidia pentru arsenalul din acel garaj.

— Nici nu vă puteți da seama de ce sume este vorba. În unele țări, cei care pleacă în străinătate pentru transplant de organe, primesc de la autoritățile din domeniul sănătății din țara de origine o compensație de circa o sută de mii de dolari. Motivul este simplu: sistemul economisește mult mai mult așa. Costurile de dializă sunt uriașe. Dacă oamenii pleacă în străinătate pentru transplant, lista celor care așteaptă pentru acest gen de intervenții devine mai scurtă și, prin urmare, costurile legate de dializă sunt mai mici.

— Îmi imaginez că cei care au nevoie de un transplant de măduvă osoasă sunt cei mai disperați.

— Exact. Este o chestiune de viață și de moarte. Dintre toate organele, transplantul de măduvă osoasă necesită o compatibilitate absolută, perfectă chiar, de țesut între donator și beneficiar. Nu știu dacă acești oameni se ocupă și de alte organe.

— Nu m-ar surprinde deloc dacă s-ar ocupa. Indiferent de specializarea lor, acele pistoale și mitraliere sugerează că este o afacere pe viață și pe moarte. Dar dacă tot vorbim de moarte, de ce credeți că cei din rulotă pur și simplu nu i-au omorât pe Lonnie și pe femeia din Măine ?

Gustafson a ridicat nedumerită din umeri.

— Poate au și ei o limită, a spus ea. Sau poate sunt interesați ca victimele să fie viață în cazul în care ar avea nevoie să repete procedura. Țineți minte, femeia a zis că a fost drogată și ținută cu ochii legați mai tot timpul. Nu își aduce aminte prea multe lucruri despre răpire, așa că nu au fost nevoiți să o omoare.

— Sau poate aleg intenționat oameni care nu prezintă prea multă credibilitate în fața autorităților.

— Și asta e o teorie bună. Dar dacă oamenii cu rulota știu bine ce fac, atunci potrivirea de țesut este singurul lucru care contează.

— Ce șanse sunt ca o personă să fie perfect compatibilă cu altcineva ?

— Perfect ? Nu prea multe - în special, în cazul persoanelor cu grupa sangvină O și proteine rare din leucocite.

Inițial, Gustafson intenționase să sune imediat la familia lui Lonnie Durkin, dar Ben o rugase să-l lase să se ducă personal să le dea vestea.

— Simt că trebuie să fac asta, s-a justificat el.

— Încă nu puteți să vă țineți pe picioare.

— Dați-mi trei sau patru zile și o să-mi revin.

— De unde acest zel, domnule Callahan ? Nu prea mai am bani să vă plătesc...

— Nu este vorba de bani, doamnă profesor. Nu știu exact... poate am nevoie de o finalizare.

— Înțeleg... Ei bine, nu trebuie să vă jenați de aceste sentimente, domnule Callahan. Mulți dintre adepții noștri descoperă că pe măsură ce află mai multe lucruri care se întâmplă în lume, devin mai puțin sceptici. Doamna Gustafson i-a întins un plic. Ați făcut o treabă grozavă. Într-o bună zi poate vom avea un buget suficient pentru a vă angaja permanent. Ce vreți să faceți cu rulota Winnebago ?

— Nu cred că tipul cu rulota știe sigur ce sunt: un detectiv particular sau un spărgător de duzină. De fapt, nici nu cred că a reușit să-mi vadă fața până când i-am învinețit ochii. În garaj era întuneric. Dacă poliția se duce acolo, oamenii cu rulota își vor da seama că nu sunt un simplu hoț.

— Dar Lonnie Durkin a murit din cauza lor. Dacă noi nu facem nimic și cineva pățește ceva rău, voi fi foarte supărată.

— Bine, bine. Am înțeles. Ben s-a gândit câteva momente, după care a continuat. O să intru pe net și o să mai dau și

câteva telefoane unor oameni pe care îi cunosc. Poate reușesc să găsec un detectiv particular în Cincinnati care are legături cu poliția. Ar putea verifica dacă rulota mai este în garajul acela și ar putea trimite poliția cu un mandat de percheziție pentru arme sau ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău, dar nu cred că mai am bani să-l plătesc, a spus Gustafson.

Detectivul a ridicat cecul primit de la Controlul Traficului de Organe.

— Am eu.

*

Ben a trebuit să întreprindă o călătorie dureroasă până la birou și să caute vreo douăzeci și patru de ore ca să găsească un detectiv particular în Cincinnati, care să fie dispus să facă ceea ce i se cerea, pe suma de bani disponibilă. Detectivul se numea Arnie Dolan și și-a îndeplinit misiunea foarte repede.

— Nu mai e, i-a spus el lui Ben la telefon, la doar câteva ore după prima discuție.

— Rulota ?

— Și aia. Dar eu mă refeream la garaj. A ars până în temelie ieri. Și acum probabil mai iese fum din resturi. Incendiul s-a extins și la altă casă.

— Ce a zis poliția ? Este vorba de un incendiu premeditat ?

— Unul neîndemânatic, spun ei. Se pare că au găsit o butelie de gaz în ce a mai rămas din garaj.

— Hm, destul de suspect, a spus Ben, întrebându-se dacă această reacție însemna că oamenii cu rulota și-au dat seama că el nu este un spărgător. Poate își luaseră măsuri riguroase de precauție. În orice caz, după ce găsisese folografia lui Lonnie Durkin, ar fi trebuit să plece în vârful picioarelor din garaj.

*

Chiar și la adăpostul confortabil al Range Roverului său, nici un medicament din lume nu ar fi putut să-l ajute să parcurgă cei 2 500 de kilometri de la Chicago până în Conda, Idaho. Orașelul se afla chiar la nord de Soda Springs, la vreo 90 de kilometri spre sud-est de Pocatello, care, la rândul său, era în cotul de sud-est al statului, la nici 160 de kilometri de Wyoming sau Utah. De aceea, a zburat la Pocatello, prin Minneapolis, și de acolo a închiriat un Blazer.

Banii de la Controlul Traficului de Organe se topiseră ca gheața de martie, iar situația lui financiară nu se schimbase cu nimic. Probabil, când avea să se întoarcă la Chicago, avea să dea un anunț în ziarele locale. Pentru moment, era acolo unde trebuia să fie, făcând ceea ce, în esență, își dorea să facă.

Pe parcursul întregii călătorii, se tot întrebese de ce inventatorul corsetului elastic nu primise încă Premiul Nobel. Durerea lui de cap devenise suportabilă și începuse chiar să respire pe nas. Cu fractura costală era însă o altă discuție. Doctorul Banks îl asigurase că avea fracturată o singură coastă și că resul nu erau fisurate sau deplasate, dar, timp de vreo șase zile Ben refuzase să dea crezare acestui diagnostic. Chiar și după ce își pusese corsetul-minune, cea mai mică mișcare se amplifică dureros în tot corpul. Fără corset, nici măcar nu putea să respire.

Oricât de mare ar fi fost durerea, ea nu se putea compara cu trauma emoțională pe care o resimțea la gândul că trebuia să dea ochii cu o mamă și cu un tată și să le spună că fiul lor este mort. Ben nu voia să-i deranjeze pe părinții lui Lonnie Durkin, dar nu se vedea aparând la ușa lor neanunțat, așa că îi sunase de la aeroportul din Pocatello. Mama lui Lonnie, Karen, nu insistase la telefon, obligându-l să-i spună că fiul ei este mort, dar Ben își dăduse seama că știa deja. Stabiliseră o oră pentru întâlnire și Karen îi explicase cum să ajungă la ferma lor. Ben făcuse o oprire scurtă la Soda Springs pentru a se aduna, luase câteva pastile de Motrin, se

cazase la pensiunea Hooper Springs, iar apoi se dusesese în parcul Hooper Springs unde petrecuse ceva timp privind splendidul gheizer. Din parc, plecase spre autostrada 34 și o luase la nord, spre micul sătuc Conda.

Adormit, liniștit și foarte mic, sătucul Conda i-a adus aminte de Curtisville, Florida, satul lui Schyler Gaines, patronul benzinăriei. A încercat să-și imagineze masivul Adventurer, cu Vincent la volan și Connie pe scaunul din dreapta, mergând prin sat ca un rechin mare alb flămând, căutând Pugsley Road Hill și pe băiatul care, după cum știau foarte bine, era donatorul compatibil pentru un beneficiar aflat la mii de kilometri distanță.

Instrucțiunile lui Karen Durkin l-au adus pe Ben pe un drum de țară care străbătea lanuri de grâu. Se întreba unde, în această câmpie fără margini, era ascuns Pugsley Hill. După vreo trei kilometri, printre lanuri nesfârșite de grâu, a apărut o gospodărie cu hambare, grajduri, cai și o căsuță albă cu două etaje, cocoțată pe culmea unui delușor. Deasupra intrării în fermă era agățată o pancartă pe care scria Little Farm.

Karen Durkin și soțul său, Ray, îl așteptau nerăbdători, pe mica terasă din fața casei. Ambii păreau să aibă peste cincizeci de ani, dar puteau, la fel de bine, să aibă și cu zece ani mai mult. Fețele lor erau îmbătrânite și oneste, ca ale unor țărani, oameni muncitori. Strângerea de mână a lui Ray era puternică și fermă, iar Ben a simțit bătăturile. Tristețea din ochii bărbatului însă era greu de măsurat.

— Lonnie e mort, nu-i așa? a întrebat el înainte de a intra în casă.

Ben a dat aprobator din cap.

— Îmi pare foarte rău, a reușit el să spună.

Karen l-a condus într-o bucătărie luminoasă, primitoare, cu perdele înflorate destul de uzate și o masă rotundă din lemn de stejar care părea să fie făcută de mână. Lângă ușă s-a oprit un cățel care a început să se scarpine.

— El e Joshua, a spus Karen.

— Un pit bull alb-negru, a spus zâmbind Ben. E adorabil.

— Mulțumim. E al doilea câțel pe care îl avem. Abia a făcut patru ani. Woody, primul nostru câțel, împlinise 16 ani. Lonnie i-a botezat pe amândoi. Foarte cumiți și foarte credincioși. Poate dacă Joshua era cu Lonnie în ziua aceea...

Femeia a tăcut și și-a șters lacrimile.

În capătul bucătăriei era un birou din lemn pe care erau aranjate niște fotografii înrămate; în unele apărea un băiețel, în altele un tânăr. Ben era convins că era Lonnie la diferite vârste.

— Era un băiat atât de bun, a spus Karen după ce a pus pe masă ceștile mari cu cafea și un platou cu prăjituri de casă cu ciocolată. La naștere mi-au spus că a avut cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului și din cauza asta creierul lui nu a mai primit suficient oxigen. Nu prea a mers la școală, dar iubea animalele și toți cei care lucrează la ferma noastră îl adorau.

Acum Ben înțelegea de ce Madam Sonja făcuse două seturi de desene. Unul era, în mod clar, Lonnie cel din fotografii. Al doilea era bărbatul care ar fi devenit într-o zi. Se gândea la asta în timp ce le spunea celor doi părinți mai multe despre moartea fiului lor. A considerat că nu trebuie să le arate pozele făcute de medicul legist sau desenele lui Madam Sonja, decât dacă, bineînțeles, ei solicitau să le vadă.

— Aici aveți numărul de telefon al poliției din Fort Pierce și pe al doctorului Woyczek, medicul legist. Ei vă vor spune dacă este nevoie să veniți să identificați corpul personal sau dacă ați putea să trimiteți un obiect cu amprentele lui Lonnie și, dacă este posibil, fișa lui dentară. Oficiul de poliție local vă poate ajuta să comunicați cu ei și puteți alege orice firmă de pompe funebre pentru aranjamentele legate de aducerea corpului lui Lonnie și înmormântarea lui aici.

— Karen, ce ți-am spus eu, a intervenit Ray. Ți-am spus că e mort.

— Mă bucur că nu a suferit prea mult, a răspuns soția lui. Domnule Callahan, vrem să ne spuneți tot ce știți în legătură cu fiul nostru: cum a ajuns în Florida și cine ar fi putut să-i facă una ca asta.

— Cred că știu de ce, în mare, și cred că știu și cum. Dar cine și, mai ales, de ce Lonnie, mă credeți sau nu, voi trebuie să mă ajutați să aflu.

Pe parcursul următoarei ore, întrerupt doar de câteva ori de familia Durkin, Ben a povestit totul, de la întâlnirea lui cu Alice Gustafson până la decizia de a veni în Conda și de a le aduce personal vestea despre moartea lui Lonnie.

— Aha, deci așa v-ați ales cu ochiul vânăt, a spus Ray, vizibil impresionat, când Ben a terminat relatarea.

— E frumos din partea voastră că nu m-ați întrebat asta mai devreme. Dar cred că l-am lovit și eu destul de bine.

— Nu ne-ați spus de ce oamenii ăștia l-au ales pe Lonnie al nostru, a murmurat Karen.

— Nu știu. Pot să vă spun doar atât - nu cred că au venit după Lonnie fără să știe exact tipul de țesut.

— Cum puteau să știe asta ?

— Există o singură metodă - în urma analizelor de sânge.

— Dar noi nu i-am făcut analiza țesutului.

— I-ați făcut vreodată o analiză sangvină ?

Soții Durkin s-au uitat unul la celălalt.

— În urmă cu doi ani, a spus Karen dintr-odată.

— A avut niște ameteți, a completat Ray. Doctorul Christiansen a spus să le facem.

— Credeți că pot vorbi cu el ? a întrebat Ben.

— Cu ea, a răspuns Karen. Doamna Christiansen. Cred că o să accepte, mai ales dacă vin și eu cu dumneata la Soda Springs.

— Putem să o sunăm astăzi ?

— De ce nu. Este un doctor foarte bun.

— Chiar și eu merg la ea, a spus Ray mândru.

— Să sperăm că după ce vorbesc eu cu ea, va fi de acord să se întâlnească cu dumneata și fără noi. Nu-mi e greu să merg până în Soda Springs, dar după ce-am aflat veștile astea, avem foarte mult de lucru.

— Aveți dreptate. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama.

— Stați liniștit. Sunteți un om minunat. Nu aveți ce face, în privința celor întâmplate, cu excepția faptului că ați putea dezlega tot misterul, și văd că vă străduiți.

Ben a tăcut o vreme, privindu-i pe Karen și pe Ray, încercând să le înțeleagă pierderea inestimabilă. Putea fi oare ceva mai rău decât pierderea copilului? În acel moment, privindu-le fețele, a înțeles ceva, ceva care i se insinuase în minte în săptămânile de după întâlnirea cu Alice Gustafson. Era o persoană căreia îi păsa. Îi păsa de acest cuplu, care trebuia să-și petreacă restul zilelor fără fiul lor. Îi păsa de patroana de motel din Maine, speriată, confuză, ridiculizată, pe care nu o întâlnise niciodată. Voia să se facă dreptate, să fie pedepsit asasinul nemilos și fără remușcări, care provocase atâta durere și suferință.

— Spuneți-mi, în Soda Springs există spital? a întrebat Ben într-un final.

— Spitalul Caribou Memorial. Nu este mare, dar oamenii spun că este un loc grozav. Din fericire, noi nu avem nevoie de spital. Adică, mă refer la...

Deodată, Karen a început să plângă.

Ben nu spunea nimic și își sorbea cafeaua. Simțea un nod în gât. Întotdeauna crezuse că va fi tată și că va avea doi sau trei copii. După destrămarea căsniciei sale, când devenise plictisit și detașat, începuse să nu-i mai pese că timpul se scurge foarte repede. Acum, în ciuda durerii pe care o citea pe fețele acelor oameni, se gândea cum ar fi să aibă copii.

— Stau la o pensiune în Soda Springs, a spus el. Mă duc acolo, dar vorbim de dimineață ca să vedem cum facem cu doctorul.

— Nu, nu, a spus Karen, revenindu-și. Sunt bine. Haideti să o sunăm pe doamna doctor Christiansen acum.

— Dacă insistați. Analizele lui Lonnie au fost făcute la Spitalul Caribou Memorial ?

— Cred că da, a răspuns ea.

— Nu, nu acolo, a intervenit Ray. Lângă farmacie se deschisese un laborator nou. L-am dus pe Lonnie acolo.

— Un laborator nou ?

— Da. Într-o clădire nou-nouță. Se deschisese cu o jumătate de an, poate un an înainte să mergem noi acolo. Nu mai țin minte cum se numește.

— Nici nu știam asta, a spus Karen. Haideti să o sun pe doamna doctor Christiansen să vedem dacă are timp să se întâlnească cu dumneata. Va fi foarte tristă să audă de Lonnie. Chiar dacă nu l-a văzut de prea multe ori, era unul dintre preferații ei.

Karen a sunat de la telefonul de pe masă, în timp ce Ray și Ben stăteau liniștiți, privind în ceștile de cafea.

— Nici o problemă, Ben, l-a anunțat Karen după ce a terminat conversația. Se poate întâlni cu dumneata mâine la zece, la ea la birou. Așa o să ai timp să mănânci și un mic dejun copios și să vezi parcul Hooper Springs.

— Așa voi face, a spus Ben, care, între timp, se ridicase și dădea mâna cu Ray.

S-a întors și l-a mângâiat pe Joshua și s-a îndreptat spre ușă când Karen a spus:

— Of, apropo, era vorba de laboratorul Whitestone.

— Poftim ?

— Laboratorul la care am făcut analizele lui Lonnie se numește Whitestone. Cred că face parte dintr-o rețea.

— Cea mai mare rețea de laboratoare din lume, a spus Ben.

CAPITOLUL 13

Poți vedea altfel decât cu ochii ?

PLATON, *Republica*, Cartea I

Era sânge peste tot - pe alea de lângă casă, țâșnea din pământ, îi curgea pe față. Ben foarte rar ținea minte visele, dar acum se trezise la patru și jumătate dimineața, în camera de la pensiunea Hooper Springs. Avusese mai multe coșmaruri, unul după altul, foarte violente - un lanț de scenarii macabre, în care apărea o rulotă Winnebago plină de sânge. Uneori, el era la volan, alteori era Vincent, uriașul pe care-l cunoscuse în garajul, deja dispărut, din Laurel Way. În acea noapte, se trezise de două ori, transpirat și panicat de coșmarul pe care îl avusese, dar apoi uita totul. De două ori se dusese la baie și se întorsese în pat, ca să cadă încă o dată în mrejele coșmarului sângeros și terifiant.

Într-un final, s-a ridicat, și-a rezemat perna de tăblia patului și a deschis cartea cu Trevor McGee, încercând să înțeleagă visul său lugubru. Când a simțit că este pe cale să adoarmă din nou, a făcut un duș lung și a plecat din pensiune pentru a face o plimbare prin orașul adormit.

„Cât de mare ?“ se întreba el, trecând pe lângă vitrinele magazinelor adormite și făcând o scurtă oprire la farmacia Soda Springs. Dacă rulota Winnebago Adventurer era modalitatea prin care donatorii forțați erau puși la dispoziția unor beneficiari nerăbdători, cât de mare era anvergura acestei afaceri ?

După încă câțiva pași, a ajuns la clădirea modestă din cărămidă roșie a laboratorului Whitestone. Se pare că în Chicago aceste laboratoare se vedeau la tot pasul. Unele

dintre ele, ca cel la care mersese în urmă cu câțiva ani, erau simple centre în care se recolta sângele. Apoi, fiolele cu sânge erau transportate la un laborator regional în care erau făcute, propriu-zis, analizele. Laboratorul Whitestone din Chicago, unde își făcuse el analizele, se afla la nici cinci străzi de biroul lui. Și-a amintit că doctorul Banks spunea că acest laborator lucrează foarte repede, eficient, că este de încredere și că au crescut, de la o afacere mică, la cel mai mare număr de laboratoare din lume, cu o precizie și o tenacitate aproape militărească.

Soda Springs era, dacă ar fi dat crezare panoului de la intrarea în localitate, o comunitate de peste 3 300 de oameni. Se părea că această populație era suficientă ca Whitestone să fie prezent aici. Ben s-a uitat prin vitrină și a văzut o sală de așteptare frumoasă și primitoare, cu câteva plante. O mașină de poliție tocmai trecea pe stradă. Ofițerul a încetinit, atât cât să vadă cine este străinul care se plimbă pe stradă la ora aceea a dimineții, i-a făcut semn cu mâna și a plecat. Ben s-a întrebat dacă nu cumva cineva dăduse telefon la poliție pentru a raporta că un străin se plimbă pe strada principală a orașului, la o oră atât de matinală. Bine ați venit într-un oraș mic din America.

Până la întâlnirea de la ora 10 mai erau câteva ore, așa că s-a întors la pensiune, a mâncat un mic dejun destul de bun, cu ouă fierte și tocană de vită de casă, apoi a verificat robotul telefonic de la birou.

— Domnule Callahan, s-a auzit o voce groasă de bărbat. Mi-ați fost recomandat de judecătorul Caleb Johnson, care mi-a zis că sunteți cel mai bun detectiv particular din oraș ...

„Dacă Johnson știe cine sunt eu, s-a gândit Ben, atunci el este un detectiv mai bun decât mine“.

Vocea a continuat să descrie un caz, aparent o posibilă infidelitate conjugală, informându-l că de rezultatul unei anchete discrete depindea o avere milioane. Omul spunea, de

asemenea, că este gata să tripleze tariful obișnuit al lui Ben, dacă acorda prioritate acestui caz.

„Triplu”. Ben a făcut câteva operațiuni matematice în gând și a concluzionat că, dacă va fi în stare să rezolve acest caz, va primi de câteva ori mai mult decât ce i-a dat Controlul Traficului de Organe, bani deja cheltuiți, o sumă mai mare decât cea pe care refuzase să o primească de la Katherine de Souci. Triplu. Această voce groasă era o scară de ieșire din groapa adâncă în care se afla. A început să fredoneze refrenul cântecului „Peștele și fluierul” a lui Prine.

Tatăl nostru, iartă-ne pentru ceea ce trebuie să facem...

Pentru moment, lucrurile mergeau mai bine...

„Bine faci, bine găsești”, s-a gândit el și a zâmbit.

*

Doctorul Marilyn Christiansen, specializată în medicină generală și osteopatie, era o femeie plăcută, la vreo patruzeci și ceva de ani, care avea cabinetul într-o casă frumoasă în stil victorian, în partea de est a orașului. Opusul doctorului Banks, mereu grăbit și agitat, ea a fost profund șocată să afle vestea despre moartea lui Lonnie Durkin și, mai ales, de faptul că el fusese folosit ca donator de măduvă osoasă împotriva voinței sale.

— Este foarte trist, a spus ea. Era singurul copil în familie. Există cumva o altă explicație pentru moartea sa ? a întrebat ea.

— Nu, conform certificatului de deces emis de medicul legist din Florida. Pe fiecare șold erau vizibile urmele unei recoltări de măduvă.

— Ce ciudățenie ! Nu l-am văzut pe Lonnie de prea multe ori. Era bolnav foarte rar. Dar l-am cunoscut. Toată lumea din oraș îl cunoștea. Era un băiețel dulce. Îi spun băiețel,

chiar dacă avea peste douăzeci de ani, pentru că, ei, probabil știți...

— Da, știu, a spus Ben, încercând să evite subiectul. Părinții lui mi-au spus că s-a plâns la un moment dat de amețeli.

— În urmă cu doi ani. Chiar dacă nu am suspectat nimic grav, am cerut efectuarea unor analize de sânge complete. Rezultatele au fost bune și la scurt timp, amețeala a dispărut. Cred că era un virus sau ceva de genul ăsta.

— Analizele au fost făcute la Whitestone ?

— Da. Aș fi putut folosi laboratorul spitalului, dar auzisem că laboratorul Whitestone este puțin mai, ei bine, puțin mai eficient.

— Știți cumva cine conduce laboratorul ?

— Shirley Murphy. Nu o cunosc prea bine. Necăsătorită, are o fiică, adolescentă.

— Ați putea să o sunați să vedeți dacă ar fi dispusă să se întâlnească cu mine astăzi ?

— Desigur, dar cred că vă va fi foarte ușor să o abordați.

— De ce spuneți asta ?

Doamna Christiansen a ezitat, după care a zâmbit enigmatic.

— Văd că nu aveți verighetă, a spus ea într-un final.

— Divorțat.

— Ei, Shirley este singură, cu studii superioare, iar Soda Springs este, hm, un oraș mic, de familiști.

*

Ben nu fusese niciodată foarte intuitiv cu femeile, dar chiar și el își dădea seama că Shirley Murphy îi face avansuri. Era o femeie destul de atrăgătoare, cam de vârsta lui, cu părul vopsit cu șuvițe, sâni mari și șoldurile ample. Ben nu-și dădea seama dacă de vină era recomandarea făcută de doamna doctor cu o zi înainte sau așa obișnuia Shirley să

vină la birou, dată cu un parfum extrem de puternic și machiată strident. El nu era amator nici de una, nici de alta. Dar, având în vedere că putea să-l ajute, nu voia să-i spulbere fanteziile.

Întrebarea era cât de mult putea să-i spună din toată povestea. Dacă ea știa ce i se întâmplase lui Lonnie Durkin sau dacă pomenea de vizita lui cuiva care știa, el ar fi comis o greșală la fel de mare ca încercarea de a deschide ușa rulotei. Era momentul pentru un flirt creativ, niște minciuni spuse frumos și deștept, două chestiuni la care Ben nu se pricepea prea bine. Din fericire, doamna Christiansen fusese de acord să nu menționeze profesia lui.

— Domnule Callahan, nu cred că trebuie să dăm prea multe detalii legate de motivul vizitei dumneavoastră, cu atât mai puțin despre meseria pe care o aveți, spusese ea după ce telefonase la laborator. Shirley nu a vrut să mai audă nimic altceva în afară de „singur” și „simpatic”. I-am spus că ați venit pentru că aveți tulburări de vedere ca urmare a unui accident auto și că erați interesat de laboratorul Whitestone. Credeți că m-am descurcat bine ?

Biroul doamnei Murphy era amenajat frumos și elegant. Pe pereți erau înrămate câteva tablouri de impresionisti francezi și câteva diplome, dintre care una atesta că fusese numită Angajatul Lunii în cadrul laboratorului Whitestone. Volumele aranjate în bibliotecă arătau de parcă nu avuseseră ocazia să fie răsfoite.

După toate aparențele, doamna doctor avusese dreptate - Shirley era mai interesată de povestitor, decât de poveste.

— Am o mică companie care face analize de histocompatibilitate, adică testul HLA, antigene leucocite umane, a spus Ben, urmărind atent reacția ei. Se pare că Whitestone vrea să ne cumpere, dar eu voi rămâne director. Vor să mute biroul central din Chicago și unul dintre locurile posibile ar fi Pocatello. Al doilea loc ar fi, din spusele lor, Soda Springs. Se

pare că au o încredere mai mare în angajații din orașele mai mici, care sunt mai loiali.

— Asta este adevărat. Majoritatea angajaților noștri lucrează pentru noi de la deschidere, adică de trei ani. Ciudat, eu nu am auzit nimic de aceste schimbări.

— Încă nu s-a anunțat. Sunt sigur că, după ce vor lua o decizie finală, vă vor anunța.

— Cred că ai dreptate, a spus Shirley. Deci, Ben, a continuat ea schimbând subiectul, făcând eforturi considerabile să țină spatele drept, pieptul înainte și ochii ațintiți spre el, spune-mi cum este Chicago.

— O, este un oraș frumos, a răspuns Ben, dorind să revină la subiectul de dinainte, nedorind însă să o ignore. Este un oraș viu, vibrant. Muzeu, orchestre simfonice, muzică bună și, desigur, lacul Michigan.

— Sună bine.

— Și romantic. Cred că ți-ar plăcea.

— O, sunt sigură că mi-ar plăcea, mai ales dacă aș avea un ghid potrivit.

— Cred că putem aranja asta.

— Ei... poate te-ar tenta un tur în centrul orașelului nostru. Fiica mea are antrenament după școală și vine acasă abia la șase. Cred că pot să plec de aici mai devreme. Stai așa, ce tot spun ? Eu sunt șefa. Știu că pot să plec mai devreme.

— După această întâlnire am de dat câteva telefoane și, deocamdată, îți spun doar că trebuie să ținem legătura... să vedem ce se mai întâmplă astăzi.

Răspunsul lui Ben implica o promisiune și Shirley s-a mai relaxat.

— Atunci, Ben, spune-mi cum te pot ajuta să afli mai multe despre activitatea noastră. Noi efectuăm de două ori mai multe analize decât un laborator de spital, chiar dacă funcționăm de-abia de trei ani.

— Doar trei ani. Impresionant. Și ce faceți cu analizele de histocompatibilitate pentru transplant ?

— Să fiu sinceră, nu facem prea multe analize de genul ăsta. Candidații pentru transplant fac analize la centrele universitare. Puținele pe care le avem le trimitem la Pocatello.

— Țineți o evidență a celor care au făcut analizele aici ?

— Nu tocmai. Putem face o listă cu toți cei care au făcut acest tip de analize la noi, dar nu am voie să divulg prea multe informații legate de pacienții noștri. Ei bine, Ben, dacă pentru tine este atât de important, aș putea face o excepție. Până la urmă, ești pe punctul de a intra în familia White-stone, ca să zic așa.

S-a uitat adânc în ochii lui, semn al multor nopți singuratică. Își dădea seama că abordarea ei izvoră din disperare. Aproape că îi cerea să profite de ea. El își dorea foarte mult să obțină o listă a tuturor celor care făcuseră analize HLA la laboratorul din Soda Spring. Dacă Lonnie Durkin figura pe listă, înseamna că Marilyn Christiansen, cu toată bunăvoința ei, trebuia să dea niște explicații. Cu toate astea...

— Ascultă, Shirley, a spus el dintr-odată, este foarte drăguț din partea ta că vrei să mă ajuți, dar aș vrea doar să arunc o privire în laborator. Cât despre o întâlnire, mai pe seară, mi-ar plăcea foarte mult să te invit la cină, dar mă simt obligat să-ți spun că tocmai am început o relație, care pare să fie destul de serioasă, și de aceea aș vrea să ne limităm la conversație.

„Până aici ți-a fost ! Dacă vrei să ai succes în această meserie, ar trebui să citești mai puține romane polițiste.”

Shirley Murphy nu părea dezamăgită. Dimpotrivă, Ben a avut impresia că se simte ușurată.

— Îți mulțumesc, Ben, a spus ea. Apreciez că ai fost sincer cu mine. Vino să-ți arăt laboratorul nostru.

Pe măsură ce traversa laboratorul, în mintea lui Ben a început să se contureze un scenariu. Se afla într-o sală de judecată, plimbându-se dintr-un capăt în celălalt, în mijlocul unui interogatoriu încrucișat. Fața femeii pe care o interoga

nu se vedea prea clar, dar cumva știa că acea femeie era Shirley.

„Să presupunem, spunea el, că Lonnie Durkin nu putea fi folosit ca potențial donator de măduvă osoasă dacă nu ar fi făcut analizele de histocompatibilitate. Și totuși... trebuie să luăm în considerare faptul că acest transplant a fost efectuat. Se putea oare recolta o probă de sânge fără ca domnul Durkin să-și dea seama de acest fapt? Părinții și doctorul băiatului au mărturisit că toată lumea știa că Lonnie era mai lent în gândire. Poate că cineva a recoltat aceste probe de sânge, dar după aceea i-a amenințat pe soții Durkin sau pe Lonnie să nu divulge această informație. Este posibil așa ceva? Eu, unul, nu prea cred. De ce l-ar fi ales pe el? Nu, doamnă, nu cred că s-a întâmplat așa. Singurul loc în care putea avea loc recoltarea de sânge este aici în...”

Scenariul imaginar a fost brusc întrerupt. Stătea în spatele lui Shirley care lăuda de zor virtuțile noii mașinării, a cărei denumire și funcție i-a scăpat complet lui Ben. Peste umărul ei, a văzut o tânără, tehnician la laborator, cu o coadă blondă și lungă. Scotea un număr mare de tuburi cu sânge din congelator și le aranja, cu multă grijă, în niște containere de transport pline cu gheață uscată.

— Shirley, într-adevăr, este o mașinărie minunată, a spus Ben, sperând ca ea să nu intre în detalii. Spune-mi, care este procentul de analize pe care le faceți aici și câte trimiteți în alte laboratoare?

— Bună întrebare. De fapt, acest echipament este atât de sofisticat, precis și eficient, încât nu e nevoie de un număr prea mare de tehnicieni care să efectueze toate analizele biochimice sau generale pe care le primim. Cele mai obscure sau complicate le trimitem totuși la laboratoarele Whitestone mai mari, regionale, sau la laboratoare specializate, ca al tău. Dar, în general, tot ce primim se procesează aici.

— Excelent. Și fiolele astea? Sunt trimise pentru analize mai detaliate?

Doamna Murphy a râs.

— Când am spus că trimitem câte ceva în afară, nu m-am referit la un asemenea volum.

Shirley l-a luat cu grijă de braț și l-a condus spre tehnician.

— Sissy, dânsul este domnul Ben Callahan din Chicago. Are un laborator de analize de histocompatibilitate pentru transplanturi.

— Frumoasă amintire, a spus Sissy, arătând spre vânătăile de la ochi.

— Eh, a răspuns Ben cu o sinceritate la care nu se aștepta nici el, ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

— Sissy, a continuat Shirley, domnul Callahan este interesat de fiolele pe care le împachetezi tu acum.

— Astea ? Sunt rezervele.

— Rezerve ?

— În cazul în care mostrele sunt contaminate sau rezultatele trebuie confirmate. Sau dacă avem nevoie de analize suplimentare din motive legale.

— Din câte știm noi, a spus doamna Murphy cu mândrie, laboratoarele Whitestone sunt singurele care își iau asemenea precauții. Probabil de aceea am ajuns să fim cei mai buni în domeniu. Sunt conștientă de creșterea costurilor, dar, din câte mi s-a spus, noi suntem cei care acoperim toate cheltuielile și nu beneficiarul sau societatea de asigurare.

Ben simțea că o ia razna.

— Deci, fiecărui pacient i se recoltează niște fiole de rezervă care sunt înghețate și păstrate ?

— Da, fiolele cu dop verde, a spus doamna Murphy. De atât este nevoie. Recoltăm în medie patru fiole de sânge de la fiecare pacient - dopuri roșii, dopuri gri, dopuri mov, dopuri negre. Culoarea dopului se referă la substanța chimică introdusă în proba de sânge. Numim fiola cu dop verde a cincea fiolă, chiar dacă unui pacient i-au fost recoltate doar două fiole.

— Și trebuie să transportați aceste fiole cu dop verde în afară ?

— Da, a răspuns Sissy. Altfel, în scurt timp, nu am avea suficient spațiu pentru păstrarea lor. Sunt transportate într-un centru de păstrare din Texas.

— ...și ținute acolo timp de un an, a completat Shirley.

— Ce chestie ! a murmurat Ben, gândindu-se dacă era legal să recoltezi un tub de sânge fără știrea pacientului și hotărând imediat că, probabil, era legal - atât timp cât sângele era folosit pentru controlul calității.

S-a uitat cât mai discret la sigla FedEx de pe container. Laboratorul Whitestone, John Hamman Highway, Fadiman, Texas 79249. Totul era atât de simplu și, în acest caz, atât de bine pus la punct. Într-un laborator, situat probabil în localitatea Fadiman, din statul Texas, analiza de histocompatibilitate a lui Lonnie Durkin fusese procesată și înregistrată. Ben se gândea dacă vreo fiolă cu numele lui se afla la Fadiman. Dacă da, atunci analizele lui și ale lui Lonnie Durkin erau două probe dintr-o bază de date - o bază de date incredibil de mare.

*

Lui Ben i-a luat mult timp, plus promisiunea de a o scoate la cină cu următoarea ocazie, ca să reușească să scape de Shirley Murphy. Dar când, într-un final, a reușit să plece de la laborator, a sunat-o pe Alice Gustafson, i-a povestit ultimele detalii din Soda Springs și i-a pus o singură întrebare.

— Ce fel de fiolă se recoltează pentru testul de histocompatibilitate ?

Răspunsul ei a venit într-o secundă, deși lui i s-a părut că durează o oră.

— E vorba de fiola verde, a confirmat ea.

CAPITOLUL 14

Nici un medic, de e medic, nu ține cont de binele propriu în ceea ce prescrie, ci doar de binele pacientului.

PLATON, *Republica*, Cartea I

Incredibil !

Terapeuții specializați în medicină generală și pulmonară stăteau în sala de recuperare și o priveau uimiți pe Natalie, care mergea pe bandă la înclinație mare, la viteză mare, de vreo 30 de minute.

După o vreme, Natalie a început să respire din ce în ce mai greu și a simțit o durere arzătoare sub osul sternului, dar era hotărâtă să mai reziste câteva minute în plus. Trecuseră mai mult de două săptămâni de când fusese adusă cu avionul medical din Brazilia și cam trei săptămâni de când medicii de la spitalul Santa Teresa din Rio îi scosese rămânul drept. Primele trei zile de după spital Natalie le petrecuse acasă la mama ei și, probabil, ar fi stat mai mult, dacă nu ar fi fost mirosul de țigară omniprezent, chiar dacă, din respect pentru fiica sa, Hermina fuma acum numai pe terasă sau în baie.

Jenny era încântată să fie aproape de mătușa sa, fiind, măcar o dată în viață, cea care acordă atenție și are grijă de cineva. Petreceau ore întregi vorbind despre viață și problemele inerente, despre cărți (Jenny încercase fără prea multă tragere de inimă primul volum din Harry Potter și acum devora seria întreagă), vedete de cinema, cariera în medicină și chiar despre băieți.

— Nu ești cam tânără să fii interesată de băieți ?

— Nu-ți face griji, Nat, și băieții care mă interesează sunt tineri.

Progresele lui Natalie și atitudinea ei îi luaseră prin surprindere pe doctorii și pe specialiștii de la reabilitare. Cicatricea mare de pe partea dreaptă a pieptului era încă sensibilă, dar era singurul semn exterior al intervenției chirurgicale masive căreia fusese supusă. Și cu fiecare zi care trecea - cu fiecare oră - plămânul stâng își asuma o responsabilitate tot mai mare pentru schimbul de gaze care fusese, cândva, asigurat de doi plămâni.

— Hei, Millwood, a spus ea, cred că mâine mă duc să alerg pe pistă.

Chirurgul, care alerga energic pe banda de alături, s-a uitat la ea neîncrezător.

— Te rog, să nu-ți faci rău, i-a cerut el. Știi, timpul le lecuiește pe toate; asta e legea naturii. Nu trebuie să-ți revii într-o singură ședință.

— Înainte ca toate asta să se termine, voi alerga triatlon. Va fi noua mea disciplină.

— Cred că ar trebui să te oprești acum, Natalie, a spus terapeutul de la recuperare fizică. Promit că mâine mai adăugăm ceva.

În timp ce Natalie se pregătea să încheie, Millwood a coborât de pe banda sa.

— Vă mulțumesc, doamnelor, pentru că mi-ați permis să vă folosesc aparatul, dar trebuia să văd cu ochii mei dacă zvonurile despre această superfemeie sunt adevărate.

— Ei, ești un credincios ? l-a întrebat Natalie.

— Credincios, pe dracu'. Sunt doar un discipol.

— În cazul ăsta, poți să fii discipolul meu la Friendly's, la o porție de înghețată cu prăjitură. Dacă mă suporti așa murdară, o să amân dușul pe mai târziu. Trebuie să fac niște cumpărături pentru mama și Friendlys este, într-un fel, în drumul meu. Ne putem vedea acolo.

Natalie a părăsit banda și a fost examinată de un terapeut care a efectuat câteva măsurători.

— Cifrele sunt bune, a spus femeia, dar performanțele tale sunt mult, mult mai bune. Sinceră să fiu, nu am văzut niciodată progrese atât de mari după o pneumonectomie totală.

— Stai să vezi. Dacă așa ceva e posibil, atunci eu o să fiu prima.

Natalie s-a șters cu prosopul și s-a îmbrăcat într-o vestă largă, cu glugă.

Chiar dacă percepea pierderea plămânului ca pe un dezastru, recuperarea, cel puțin până în acel moment, nu se putea compara cu chinurile prin care trecuse după operația la tendonul lui Ahile. Își revenise după acea traumă și era hotărâtă să treacă cu bine și de asta.

Recuperarea sa miraculoasă era umbrită doar de amintirile legate de atac, care îi tulburau somnul și apăreau uneori și în cursul zilei. Aceste episoade erau identice cu cele de la Santa Teresa - denaturate, confuze, neclare în unele momente, foarte detaliate și terifiante în altele. Acum se vedea în taxi, în drum de la aeroport, iar peste câteva minute era complet detașată și privea, din exterior, cum este atacată și împușcată. Discutase aceste fenomene cu psihologul ei, doctorul Fierstein, care îi vorbise mult despre multiplele aspecte ale stresului posttraumatic.

— Minte ta alege să rețină ceea ce suportă, a pus-o în gardă doctorul. Restul este destul de vag, ca un scut de apărare. Asta te ajută să nu fii foarte afectată emoțional. Când mecanismele de apărare încep să dispară, emoțiile adevărate te pot copleși. Trebuie să fim atenți și să evităm acest lucru.

Pentru moment, doctorii luaseră hotărârea de a nu trata tulburarea de stres posttraumatic pe cale medicamentoasă, decât dacă simptomele aveau să îi afecteze modul de viață. Cu excepția unor rare tulburări de somn, Natalie nu prezenta

alte simptome grave. Doctorul Fierstein era de părerea că reabilitarea era un succes pentru că Natalie funcționa mai bine atunci când avea ceva de înfruntat.

Millwood s-a întâlnit cu ea în parcare de la Friendly's, un lanț de localuri cu o tradiție de peste șaptezeci de ani, care supraviețuise datorită înghețatei lor fenomenale.

— Pot să explic absolut tot ce mi s-a întâmplat din momentul în care m-am trezit din operație, i-a spus ea lui Millwood după ce au luat loc într-un separeu și au început să pună la loc caloriile arse pe bandă, devorând negresele servite cu înghețată, dar ceva în mine s-a schimbat. A zâmbit și a arătat cu degetul la cicatrice. Mă refer la altceva decât ceea ce este evident.

— Am sesizat schimbările astea, a spus Millwood. Și Doug la fel. Ne așteptam să aducem acasă o femeie distrusă, care își va plânge de milă. Și, să fiu sincer, asta nu ne-ar fi mirat câtuși de puțin. Dacă eu aș fi fost în situația ta, așa aș fi reacționat.

— La început nu a fost așa, dar apoi ceva s-a schimbat. Totul a început când m-am mutat la mama. Am început să mă gândesc că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi fost suspendată de la școală și nu aș fi fost suspendată dacă nu consideram necesar să-i arăt lui Cliff Renfro ce înseamnă să fii un doctor bun, compătimitor.

— Ai fost la un pas de moarte, a spus Millwood. Oamenii reacționează diferit la traumă. Unii încep o viață plină de frică și resentimente. Alții se simt eliberați.

— Doctorul Fierstein consideră că sunt într-o fază de negare, dar nu e așa. Am impresia că ce mi s-a întâmplat la Rio mi-a deschis ochii - am început să fiu conștientă de intensitatea cu care îmi trăiesc viața și efectul pe care îl are chestia asta asupra oamenilor din jurul meu. Știi, uneori poți să ajungi șă-ți pese prea mult de unele lucruri. De-a lungul anilor, mie mi-a păsat prea mult de toate. Pasiunea e

minunată atunci când este concentrată pe un anumit lucru, dar folosită arbitrar devine negativă.

Millwood s-a întins peste masă și a luat-o de mâini.

— Nu-mi vine să cred ce aud, a spus el.

Natalie nici măcar nu a încercat să șteargă lacrima care curgea pe obrazul ei.

— Întotdeauna m-am mândrit cu faptul că sunt dură și deșteaptă, în special, pentru că aveam impresia că oamenii cu care am de a face, oricine ar fi ei, nu au convingeri atât de ferme ca ale mele sau atâta energie, întotdeauna m-am comportat în felul ăsta: așa sunt și trebuie să mă accepti ca atare. Mă accepti sau nu, dar eu nu mă schimb. Acum am 32 de ani, am un singur plămân și nu-mi mai pasă dacă sunt sau nu dură.

— Crede-mă, Nat, chiar și atunci când ești foarte dificilă, ești cea mai bună persoană pe care o cunosc. Prietenii tăi te respectă și te iubesc pentru pasiunea cu care trăiești, deși, trebuie să recunosc că uneori mi-e teamă că te vei stinge precum o lumânare.

— Ei, voi încerca să fiu mai bună cu oamenii. Și dacă mă prinzi că întrec măsura, atinge-ți nasul cu vârful degetului sau fă-mi un semn ca să-mi dau seama. Ai priceput ?

— S-a făcut.

Millwood a schițat un semn.

— Perfect. Mulțumesc. Până o să-mi schimb eu năravul, o să fii consilierul meu secret.

— Contează pe mine.

— Vorbind despre conștiință, Terry, nu o să ghicești în veci ce am făcut ieri. I-am scris decanului Goldenberg și lui Cliff Renfro și mi-am cerut scuze. Nu am nimic de câștigat, dar am vrut cu adevărat să fac gestul ăsta - să recunosc că am greșit și să le spun că știu și de ce am greșit. Și am vrut să-i mulțumesc decanului că nu m-a dat afară din facultate.

Expresia lui Millwood era enigmatică și în ochi i-a apărut o mică licărire.

— Ai spus că nu câștigi nimic din asta, dar totuși ai scris acele scrisori ?

— Da, asta am spus... De ce ?

El s-a lipit de spătarul canapelei din separeu și s-a uitat fix la ea.

— Pentru că nu ăsta e adevărul, a răspuns el scurt. Aveai de câștigat de pe urma gestului - mai ales pentru că tu nu credeai că ai ceva de câștigat. Am citit scrisorile, Nat, le-am citit pe amândouă. Decanul Goldenberg ne-a cerut, mie și lui Doug, opinia. Erau scrise cu multă convingere și din toată inima. Poți să-mi spui cât vrei că te-ai schimbat, dar acele scrisori o dovedesc mai bine. A făcut o pauză. Nat, decanul va cere comitetului de disciplină să-ți ridice suspendarea.

Natalie s-a uitat la el perplexă, făcând ochii mari.

— Îți bați joc de mine, nu ?

— Oi fi eu crud, a spus Millwood, dar nu atât de crud. Și asta nu e tot. Vrea să vorbească cu doctorul Schmidt despre posibilitatea acceptării rezidențiatului tău. Nu există nici o certitudine, dar el părea destul de optimist. Am ținut să fiu mesagerul acestor vești, așa că Sam mi-a permis să-ți spun toate astea. Bine ai revenit, draga mea !

— E grozav !... eu... nici nu știu ce să zic.

— Nu trebuie să spui nimic în plus față de tot ce ai spus în acele scrisori, în ziua aia când te-ai luat la întrecere cu puștii de la Saint Clement, vorbeam despre faptul că *cine* esti ar trebui să fie mai important decât *ce* ești. Dar există un echilibru pe care trebuie să-l găsim și se pare că tu ești pe cale să găsești acest echilibru. Așa că - Millwood s-a întins peste masă și i-a strâns mâna - felicitări.

— Terry, îți mulțumesc că ești alături de mine.

— Altceva ?

— Da, mai e ceva. Ai de gând să termini înghețata aia ?

*

Natalie s-a învârtit prin magazinul Whole Foods Market aproape zburând de fericire. După incidentul cu doctorul Cliff Renfro, Natalie hotărâse să nu-i spună mamei sale despre suspendarea studiilor. Mai devreme sau mai târziu, mai ales având în vedere că se apropia sfârșitul anului și ceremonia de absolvire, știa că trebuia să spună ceva. Acum, datorită decanului, lui Doug și lui Terry și oricui mai sârșise în apărarea ei, nu mai era cazul.

Dar cel mai important lucru era că îi spusese lui Terry adevărul absolut. Scrisese acele misive și își asumase responsabilitatea totală pentru acțiunile sale, fără vreo speranță că ele ar fi putut schimba ceva. În timpul cursului despre medicamentele ce creează dependență, pe care îl urmase anul doi, toți studenții erau obligați să meargă, cel puțin două ore, la întrunirea AA (Alcoolici Anonimi) și să citească despre faimoșii doisprezece pași - instrumente folosite în procesul de schimbare a persoanei care bea, folosea droguri, mânca prea mult, era dependentă de sex sau de jocuri de noroc. Al optulea pas consta în întocmirea unei liste cu toate persoanele pe care acțiunile sau cuvintele bolnavului le afectaseră într-o măsură mai mare sau mai mică. Al nouălea pas cerea ca respectivul să-și ceară scuze de la acei oameni, fără a se aștepta la vreun beneficiu sau la iertare. Natalie se gândea că acum era momentul să-și extindă lista - să înceapă cu mama ei.

Din cauza unui ocol impus de agenții poliției rutiere și a unui blocaj, drumul spre Dorchester a durat mult mai mult decât de obicei. Natalie a remarcat cu mândrie că injuriile cauzate de neplăcerile traficului erau modeste de data asta.

„Cine este această femeie și ce s-a întâmplat cu adevărata Natalie Reyes ?”

Cântând încet, Natalie a parcat în fața casei mamei sale, a pus cele două pungi cu cumpărături pe încheietura mâinii și s-a îndreptat spre ușă, unde a pus pungile jos pentru a scoate cheia de sub ghiveciul de la intrare. S-a întors cu fața

spre ușă și a simțit un miros puternic de ars și a văzut fum negru și gros ieșind de sub ușă.

— O, Doamne ! a murmurat ea, încercând să pună mâna pe clanța cu incrustații, care era foarte fierbinte.

— Incendiu ! a strigat ea. Incendiu ! Sunați la 911 !

A folosit puloverul ca să apuce clanța încinsă și a răsucit cheia în broască. Apoi a împins ușa cu umărul.

CAPITOLUL 15

Oamenii au mereu luptători pe care și-i plăsmuiesc ei înșiși, educându-i în spiritul măreției.

PLATON, *Republica*, Cartea a VIII-a

Ușa s-a deschis cu putere și Natalie a intrat într-un nor de fum negru și fierbinte. Citise undeva că în timpul incendiului nu se recomandă deschiderea ușii pentru că focul se poate înteți, dar nu avea altă opțiune. Mama și nepoata ei erau înăuntru.

Căldura era insuportabilă, iar fumul devenea tot mai gros cu fiecare pas, arzându-i ochii, nasul și plămânul. La mijlocul holului spre bucătărie, tușind și scuișând, și-a tras puloverul peste nas și gură și s-a lăsat în genunchi și în mâini. În stânga, livingul era plin de fum, iar tapetul înflorat din bucătărie începea să ardă, semn că incendiul nu pornise de aici. Problemele grave urmau de aici înainte.

— Mamă ! a strigat ea din bucătărie. Mamă, mă auzi ?

Draperiile din bucătărie, peretele dinspre living, masa din stejar și o parte din dușumea ardeau în flăcări. Fumul gros, luminat de flăcări, umpluse toată încăperea. Limbile de foc urcau pe pereți până sus și se întorceau, înghițind totul în drumul lor.

— Mamă ?... Jenny ?

Natalie s-a îndreptat spre dormitoare. „Probabil că focul a început de aici“, se gândea ea, imaginându-și-o pe Hermina adormită la masă, aplecată deasupra integralei din *Times*, cu un creion într-o mână și cu un Winston aprins în cealaltă. Unde era Hermina ? Căldura devenea tot mai înăbușitoare și

Natalie începuse să se gândească la cuptorul cu gaz. Nu auzise niciodată ca un incendiu să înceapă de la un cuptor închis, dar poate era vorba de o scurgere și de o acumulare masivă de gaze. Oricum, nimic nu mai conta acum. Trebuia să le găsească pe mama și pe Jenny.

Fumul și căldura deveneau tot mai intense. Natalie s-a lăsat în coate ca să se poată deplasa, i se părea că aude un zgomot, tot mai puternic - scârțâiau plăcile din lemn, cădeau bucăți de tencuială și se auzea foșnetul asurzitor al flăcărilor. Înainta încet, în patru labe, cu ochii aproape închiși până când a văzut-o pe mama sa, zăcând cu fața în jos, la aproape un metru jumătate de ea. Hermina era în halat, desculță și zăcea în pragul ușii care dădea spre dormitoare. „Jenny!“ Probabil că Hermina se prăbușise în timp ce încerca să ajungă la nepoata sa.

Ajutată de nivelul ridicat de adrenalină, Natalie a apucat-o pe mama sa de glezne, s-a ridicat cât a putut de mult, și a început să o tragă spre bucătărie. Aerul era cu mult mai fierbinte decât în urmă cu un minut. Parcă ai fi respirat la gura unui imens furnal deschis. Mama ei nu se mișca deloc, chiar dacă era târâtă pe podea, cu fața în jos. Natalie și-a înfrânt instinctul de a-i verifica semnele vitale. Poate că Hermina suferise un atac de cord. Natalie s-a îndreptat spre bucătărie. Trebuia s-o scoată pe Hermina afară din casă și apoi să se întoarcă după Jenny.

Ușa din spate, aflată chiar lângă masa înghițită de flăcări, ardea. Nu avea altă soluție decât să iasă pe ușa din față. Chemaseră vecinii pompierii? Probabil că fumul ieșise pe sub ușă și pe ferestre. Le aștepta oare cineva afară ca să le ofere ajutor?

De două ori mâinile i-au alunecat și a căzut pe spate, încându-se și încercând să-și curețe plămânul și gâtul. De fiecare dată s-a ridicat și și-a continuat drumul spre ieșire. Ajunsese foarte aproape de ușă când Ramon Santiago,

chiriașul de 70 de ani de la etajul superior, a apărut lângă ea, încercând să o ajute.

— Ai grijă, Ramon..., a spus Natalie, știind că el suferea de artrită și că avea probleme cu inima. Nu vrea... nu vreau să ți se facă rău... cumva.

— Trăiește ?

— Nu știu...

Ramon o împiedica să ajungă mai repede la ușă. Într-un final, s-a dat la o parte din calea ei.

— Cred că vecinii au sunat la pompieri.

— Du-te și vezi... dacă au sunat !

— E din cauza țigărilor, nu ?

— Ramon, du-te... cheamă pompierii !

— Bine, bine.

Bătrânul s-a întors să plece exact când Natalie ajunsese pe terasa din față.

Tușea în continuu și încerca să respire. Durerea și arsura din piept deveneau insuportabile. Pe trotuarul din față se adunaseră câțiva vecini. Numai unul dintre ei, un bărbat de vreo cincizeci de ani, care știa că nu lucra din cauza unui handicap sau a unei boli, era suficient de tânăr ca să o ajute.

— Ajutați-mă ! a strigat ea, gândindu-se cum era mai bine să procedeze, să lase un vecin să încerce tehnica de resuscitare și să intre înapoi după Jenny sau să se roage ca fetița să fie la școală și să se ocupe ea de Hermina.

Ajutată de vecin, a întors-o pe mama sa cu fața în sus și a târât-o pe scări. Hermina era plină de funigine, iar pletele ei negre ca pana corbului erau destul de arse. Natalie a îngenunchiat și i-a verificat pulsul la artera carotidă. În momentul în care a simțit pulsul, Hermina a scos un oftat, înăbușit de o tuse.

„Slavă Domnului !”

Natalie i-a prins nasul între degetele mare și arătătorul de la mâna dreaptă, a băgat cealaltă mână sub gâtul ei ca să-i ridice capul și i-a făcut respirație gură la gură. După a treia

încercare, Hermina a inspirat din nou - de data asta cu mai multă putere.

— Mamă, mă auzi ? Jenny este în casă ?

Hermina a dat din cap, nefiind în stare să vrbească. Natalie a sărit în picioare, încercând să tragă cât mai mult aer în piept.

— Aveți grijă de ea ! le-a strigat ea celor prezenți.

— Nu intra acolo, a strigat bărbatul când a văzut-o pe Natalie fugind pe scări și dispărând în fumul gros.

Undeva în spatele Nataliei, s-a auzit sirena pompierilor, dar ea nu putea să se întoarcă. Nepoata ei avusese o viață grea până atunci. Nu o putea lăsa să moară așa.

Fumul, căldura și zgomotul erau tot mai puternice, dar aproape de podea aerul mai putea fi încă inhalat. Cu ochii și gura aproape total închise, Natalie se îndrepta spre bucătărie. Livingul mic și îngrijit era cuprins de flăcări. Flăcările arseseră peretele dintre living și bucătărie, canapeaua și covorul. Ținându-și respirația, Natalie a încercat să se ridice în picioare. Zgomotul era înfricoșător, iar căldura de nesuportat.

Natalie încerca să se gândească ce era mai periculos, să cadă tavanul peste ea sau să cedeze podeaua. La mijlocul drumului spre bucătărie, s-a împiedicat de o fâșie de linoleum și a căzut cu fața în jos. Nu mai vedea nimic, iar aerul care îi intra în plămân era insuportabil de fierbinte. Exact în acel moment, a auzit vocea nepoatei sale.

— Ajutor ! Vă rog, ajutați-mă ! Buni ! Nat ! Ajutor !

Natalie s-a ridicat în genunchi și mâini și a făcut un efort să meargă înainte, ghidată de țipetele fetiței. Era pe ultima sută de metri într-o cursă de 1 500, cot la cot cu rivalul său. Plămânul îi ardea, iar picioarele nu mai aveau forță să meargă, dar linia de sosire era atât de aproape și ea știa că nu putea să piardă. Oricât de multe resurse ar avea rivalul ei, ea avea mai multe.

Orbită și sufocată de fumul negru, s-a aruncat spre ușa de la dormitorul fetei și a dat peste Jenny, care zăcea pe podea, lângă scaunul cu roțile răsturnat, țipând și neputând să se ridice.

— Ce faci, scumpo... totul e bine... Sunt Nat.

Jenny a repetat numele ei și a leșinat.

Față de Hermina, fetița de zece ani cântărea cât un fulg, dar era total inertă și Natalie nu mai avea forțe. I-a tras tricoul lui Jenny peste nas și gură, a luat-o pe fetiță în brațe și a pornit spre ușă, la fel cum făcuse și cu mama ei, încet, încet. Dar înainte să parcurgă o treime din bucătărie, picioarele și plămânul au refuzat să mai răspundă.

Sub ploaia de jar, Natalie a tras-o pe nepoata sa mai aproape și a acoperit-o cu corpul său. Apoi a închis ochii și a început să se roage ca inevitabilul să nu fie prea dureros.

CAPITOLUL 16

Dacă îți poți imagina pe cineva căpătând puterea de a fi invizibil fără a face vreodată ceva greșit și fără a se atinge de lucrurile altuia, atunci acesta ar fi considerat de ceilalți drept cel mai penibil idiot.

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Socrate, bine ai revenit în consiliu.

— Îți mulțumesc, Laertes. Mandatul meu începe peste două luni și sunt deja foarte nerăbdător. Toți membrii sunt aici ?

— Toți.

Cei patru membri ai consiliului, aflați pe patru continente diferite, l-au salutat pe unul dintre fondatorii organizației.

— Ce s-a întâmplat ? a întrebat Socrate.

Laertes l-a pus la curent cu ultimele noutăți.

— Te sunăm referitor la H, clientul cu numărul 14 din lista ta. Fără prea multe avertismente, sănătatea sa a început să se deterioreze rapid. Procedura trebuie să fie efectuată în cel mult zece zile, iar doctorii săi spun cât mai rapid cu putință. Din cauza poziției pe care o ocupă, starea sa va avea implicații majore, politice și financiare. Știm că ai fost foarte ocupat cu rezolvarea problemelor organizației noastre, dar vrem să știm dacă poți prelua acest caz.

— Voi face tot posibilul să mă ocup de el. Donator ?

— Avem trei opțiuni. Brutar, 40 de ani, parizian, compatibilitate aproape perfectă.

— Informații despre el ?

— Câte ceva. Este un producător tipic. Nu este proprietarul brutăriei, niciodată nu va fi. Doi copii. Vecinii spun că face o pâine grozavă.

— Aici Temistocle. După mine, lichidarea chiar și a unui singur brutar bun din lumea asta este un păcat. Eu propun să căutăm altceva.

— Următorii doi sunt din Statele Unite. Primul este un actor din Los Angeles, 37 de ani, compatibilitate aproape perfectă.

— În ce film a jucat ?

— Filme de groază de categoria B, în mare parte. A fost căsătorit de cel puțin patru ori, este dependent de jocurile de noroc și este plin de datorii. În industria sa nu are o reputație prea bună.

— Asta nu are nici o importanță, a spus Glaucon. Chiar dacă nu e talentat, tot actor este și asta înseamnă că face parte din categoria de auxiliari. Și, mai mult decât atât, are o compatibilitate aproape perfectă. Propun să fie luat în considerare numai în ultimă instanță.

— Sunt de acord, a spus Polemarchus. Mai întâi producători, după aceea auxiliari. Asta este politica noastră. Dar și Socrate cred că ar dori o compatibilitate perfectă, dacă am avea așa ceva.

— Adevărat, a răspuns Socrate, chiar dacă munca noastră a arătat că diferența dintre o compatibilitate aproape perfectă și una perfectă este minimă. Totuși, eu aș prefera o potrivire absolută. Producător, adult, mod de viață sănătos, cât mai tânăr cu putință.

— Sunt mulțumit că avem un asemenea donator, a spus Laertes. Femeie, 36 de ani. Producător, nivelul de jos. Este chelneriță într-un restaurant. Divorțată. Un copil. Nu face altceva în afară de muncă. Informatorul nostru a declarat că femeile căsătorite din orașul său nu au încredere în ea.

— Și ea e perfect compatibilă ?

— Da.

-
- Din ce stat e ? a întrebat Socrate.
 - Stai să văd. Cred că este din... da, Tennessee. Este din statul Tennessee.
 - Probabil e genul care ascultă muzica aia country oribilă toată ziua, a murmurat scârbit Polemarchus.
 - O vom onora pe ea. Obiecții ?
 - Nici una.
 - Nici una.
 - Alegere bună.
 - Bine atunci, Socrate. Din acest moment ești responsabil de acest caz.
 - O zi bună, domnilor.

CAPITOLUL 17

Îți amintești cuvintele oamenilor în suferință ? Ce spun, oare, aceștia? Cum că nimic nu este mai bun decât sănătatea, dar că, înainte de suferință, nu si-au dat seama că acesta este lucrul cel mai plăcut.

PLATON, *Republica*, Cartea a IX-a

— Ei bine, Natalie, este timpul. Respirația ta este bună. Gazele din sânge sunt la un nivel bun. Saturația de oxigen este de 98. Cred că e momentul să scoatem tubul. Ești gata ?

Natalie a dat afirmativ din cap spre Rachel French, șefa secției de pulmonologie de la Spitalul White Memorial. Ore în șir, Natalie fusese conectată la un aparat de ventilare din secția de reanimare, pierzându-și de câteva ori cunoștința. De multe ori când deschidea ochii vedea fața inteligentă a doctorei French privind-o cu blândețe.

Probabil din cauza medicamentelor cu care era dopată, tubul endotraheal nu o deranja atât de mult pe cât credea ea. Nu avea amintiri neplăcute legate de cel de la spitalul Santa Teresa și se îndoia că-l va ține minte pe acesta. „Dumnezeu să-i binecuvânteze pe farmacologi.” După ce leșinase pe podeaua din bucătărie, primul semn că nu murise a fost că auzea sirena ambulanței cu care era transportată de urgență pe Southeast Expressway spre White Memorial. După spusele doctorului French, nivelul de oxigen era atât de redus, încât personalul medical din ambulanță a fost nevoit să introducă tubul imediat. Dar ea nu-și amintea nimic din acel coșmar.

Ceasul de pe peretele din fața patului arăta că trecuseră vreo doisprezece ore de când cantitatea de sedative fusese redusă, atât cât ea să fie în stare să se gândească la ceva timp de câteva minute. De la incendiu trecuseră circa patruzeci și opt de ore.

I se spusese de câteva ori până când fusese în stare să înțeleagă și să țină minte, că mama ei și Jenny erau bine, internate într-un alt spital și că pompierii și presa o lăudaseră pentru că le salvase viețile. Aflase că la doar câteva minute după ce ea și Jenny fuseseră scoase de pompieri afară din casă, tavanul din dormitorul lui Jenny se prăbușise și casa arsesse complet. Singura întrebare la care nu avea deocamdată un răspuns era gravitatea traumei prin care trecuse. Asta era una dintre acele situații, tipice pentru doctori și pentru studenții la medicină, când nu știu prea multe despre evoluția ulterioară.

Medicul French, mamă de gemeni și cel mai tânăr șef de secție din spital, era genul de doctor dedicat, respectat de toți, cum și-ar fi dorit Natalie să fie — sigură și eficientă, fără ca feminitatea și compasiunea ei să aibă de suferit. În timpul spitalizării după întoarcerea din Brazilia, French fusese doctorul lui Natalie și petrecuseră ore în șir vorbind despre filosofic, viață și speranțe legate de viitor.

— Câteva fisuri la bază, a spus French după o examinare prelungită cu stetoscopul, dar nu este de mirare. Doctorul Hadawi, anestezistul, este aici. Faci tot ce spune el și tubul va fi scos în câteva secunde. Ți dai seama că dacă lucrurile nu stau prea bine, îți vom reintroduce imediat tubul, da ?

Natalie a dat din nou din cap. Porțiunea inferioară a traheei era total aspirată, o senzație extrem de neplăcută. Apoi, conform instrucțiunilor date de anestezist, Natalie a tușit și tubul a fost imediat scos. Timp de câteva minute a stat nemișcată, cu masca pe față, inspirând oxigenul umidificat prin înghițituri adânci, amețitor de bune. În acest răstimp, cât încerca să se adapteze schimbării, doctorii din

salon deveniseră nervoși, căci, dacă existau semne că respirația ei nu era una normală, un tub nou trebuia introdus imediat. French a examinat-o de câteva ori, apoi i-a mulțumit anestezistului și l-a lăsat să plece. Natalie continua să respire încet, încercând să evalueze nivelul de disconfort, de stres și setea de aer.

Ceva nu era în ordine.

Chiar după două zile, simțea mirosul de fum care venea, probabil, din nas și sinusuri. Deși vedea bine, o usturau ochii și simțea un disconfort teribil, chiar și după ce aplicase unguentul sub pleoapele inferioare, la fiecare câteva ore. Dar adevărata problemă era plămânul. Datorită exercițiilor de recuperare, respirația ei devenise absolut normală. Acum, chiar dacă putea inspira adânc, simțea că nu are suficient aer - nu era chiar o sete de aer, un simptom grav, dar își cunoștea corpul foarte bine și ceva nu era bine. Natalie s-a uitat la Rachel și și-a dat seamă că și anestezistul a sesizat problema.

— Te simți bine ? a întrebat-o doctorul French.

— Nu știu. Credeți că sunt bine ?

— Ești bine.

Natalie citea o umbră de neliniște în ochii doctoriței.

— „Ești bine“. Oare nu asta i-au spus și Mariei Antoaneta... Înainte de a da drumul ghilotinei ?

La mijlocul propoziției, Natalie a fost nevoită să facă o pauză, lucru deloc normal.

— Crede-mă, opțiunile tale sunt mult mai bune decât ale ei, a replicat French zâmbind, dar, deși eu am considerat că ești bine și că putem scoate tubul, saturația de oxigen este încă redusă și în unele părți ale plămânului mai ai edem. Cred că asta simți tu acum.

— Credeți că asta va dispărea ?

— O mare parte a și dispărut.

— Dar o parte din alveole au fost arse, nu ?... De aceea am edem pulmonar și nivelul de oxigen redus ?

— Natalie, ai inhalat mult fum și aer foarte fierbinte.

Natalie a simțit un nod în piept... frică.

— Și ?

Doctorița a ridicat speteaza patului și s-a așezat pe marginea patului, lângă Natalie.

— Pereții traheei, tuburile bronhiale și o parte din alveole au fost afectate. Nu există nici o îndoială în această privință.

— Înțeleg. Afectați. Edemul nu este doar o reacție la... faptul că plămânul meu a fost iritat de fum ?

— Parțial, sunt sigură, dar o mare parte din trauma se datorează căldurii. Știi că oamenii pot suferi arsuri de gradul unu, doi sau trei ale pielii. Ei bine, tu ai suferit asemenea arsuri, de gradul unu, doi și trei ale țesutului pulmonar.

— Arsurile de gradul unu și doi se pot vindeca complet, a spus Natalie.

— Exact. Dar arsurile de gradul trei, sunt mult mai adânci, ele afectează epidermul, dermul și țesutul subcutanat. Țesutul ars nu se vindecă pur și simplu, ci tinde să se vindece prin cicatrizare. Țesutul cicatrizat oferă o oarecare protecție fizică, dar nu îndeplinește funcții naturale - în cazul tău, nu contribuie la schimbul de gaze.

— Atunci întrebarea este cât din... plămânul meu a suferit arsuri de gradul trei ?

— Nu știm încă. Nat, tu ai făcut un gest eroic. M-am rugat, de când te-au adus, ca traumele să nu fie prea extinse.

— Dar nu știți, a murmurat Natalie.

— Nu știu. Natalie, după tot ce ți s-a întâmplat în Brazilia și acum, ai avut parte de foarte mult ghinion. Nu vreau ca lucrurile să se agraveze.

— Dar ar putea.

Doctorul French părea să caute un răspuns.

— Nu știm în ce măsură au fost afectate țesuturile sau câte arsuri de gradul doi se vor dovedi a fi, din punct de vedere funcțional, arsuri de gradul trei.

— Dumnezeuule ! Ce alternativă am ?

— Așteptăm cam o săptămână sau un pic mai mult și atunci vom avea niște rezultate ale funcțiilor pulmonare și vom începe terapia.

— Nu știu dacă mai pot.

— Cred că femeia care s-a întors în casa aia în flăcări ca să salveze o fetiță de zece ani poate face asta.

— Nu știu, a spus Natalie, încercând să ia o gură de aer care îi umplea plămânul numai parțial. Și dacă totul merge prost ? Dacă plămânul meu a fost grav afectat și nu voi mai putea vreodată respira normal ?

French s-a uitat la ea calm.

— Nat, nu trebuie să gândești așa. Te vei demoraliza atât de mult încât corpul tău va înceta să mai lupte.

— Dumneata nu ai fi vrut să știi ?... Nu ai fi vrut să știi dacă ai mai putea alerga vreodată ?... Sau măcar să te plimbi fără a încerca cu disperare să inhalezi ?... Oare mai există vreo altă soluție ?

— Te rog, Natalie, liniștește-te.

— Trebuie să existe o soluție.

— Bine, există, a spus French fără prea multă tragere de inimă. Mi-am permis să trimit probele tale de sânge pentru fenotipare.

— Transplant ?

— Nu spun că vei avea nevoie de transplant, după cum știi, acesta este un proces dificil, cu eventuale complicații.

— Puneți-mă pe listă.

— Există o listă regională, dar cu plămânii nu se aplică aceeași regulă ca la rinichi, primul venit, primul servit. Lista de așteptare pentru transplant pulmonar presupune o evaluare extrem de complicată numită punctaj de alocare pulmonară. Ascultă-mă, eu nu cred că acesta este momentul potrivit să discutăm asemenea chestiuni. Am început procesul doar pentru că durează foarte mult. Tu ești departe de a avea nevoie de un transplant.

— Dacă nu pot fi normală sau aproape normală, a spus Natalie, nu cred că vreau să mai trăiesc.

Doctorița French a oftat.

— Nat ! Trebuia să mai aștept înainte de a-ți prezenta întreaga situație, îmi pare rău.

— Știți, eu am grupa sanguină O. Asta este cea mai rară grupă sanguină pentru transplant.

— Nat, te rog frumos.

— Și nici nu am de gând să iau medicamente imunosupresive... În fiecare zi, pentru tot restul vieții... Au o serie de efecte secundare... infecții, osteoporoză, diabet, insuficiență renală.

— Draga mea, te rog, inspiră adânc și calmează-te. Te gândești prea departe acum. Nici nu știi dacă tu vei...

— Nu mă voi face bine niciodată, nu ?... Orice aș face eu, niciodată nu voi mai putea alerga... Și rezidențiatul la medicină necesită forță... la fel și statul în picioare, ore în șir, în sala de operații... Nu am nici o șansă să devin chirurg... nu voi putea să merg nici până la alimentarea de pe colț fără să mă simt obosită. Cum să suport asta ?

În loc să mai nege previziunile lui Natalie și atacul verbal, Rachel French a făcut ceva ce i se părea absolut normal să facă un doctor adevărat. S-a apropiat de Natalie și a luat-o în brațe.

— Natalie, ia-o încet. Fii calmă.

Natalie a simțit imediat că este pe cale să aibă o cădere nervoasă. În loc să se lase pradă emoțiilor, și-a îndreptat spatele și a început să fixeze un punct imaginar de pe peretele din față, fără să verse măcar o singură lacrimă.

Următoarele douăzeci și patru de ore au fost groaznice, chiar dacă Natalie a simțit o mică îmbunătățire în ritmul și calitatea respirației. Era mulțumită că le-a putut salva pe Hermina și pe Jenny, dar depresia cauzată de vestea traumei suferite la plămân continua să se agraveze. Psihoterapeutul ei a vizitat-o de câteva ori și a convins-o, într-un final, să ia

un tratament antidepresiv moderat. În loc să aștepte ca medicamentele să-și facă efectul, Natalie a convins o prietenă să-i aducă laptopul și a stat foarte mult timp pe internet, citind despre transplantul pulmonar, fenotipare, histocompatibilitate și despre nou-adoptata formulă privind alocarea numărului redus de plămâni - punctajul de alocare pulmonară.

Un procent mare în determinarea punctajului îl avea probabilitate de supraviețuire în următorul an. Măsura în care era afectat plămânul nu conta prea mult - doar probabilitatea morții. Proasta dispoziție s-a generalizat pe măsură ce Natalie a înțeles că probabilitatea scăzută de a muri îi reducea șansele de a fi luată în considerare pentru transplant pulmonar.

Putea să se chinuie mult și bine, luptând pentru fiecare gură de aer, că nu avea nici o importanță. Calitatea vieții conta prea puțin în comparație cu cantitatea.

Dar de ce își făcea probleme? Oricum nu-și dorea un transplant. Nu voia pregătiri și așteptare sau operație, nu voia medicamentele imunosupresive, cu efectele lor îngrozitoare, nu voia să-și petreacă restul vieții cu gândul la respingerea grefei și spitalizări de urgență. O viață de legumă sau cu medicamente toxice care să ajute la acceptarea plămânului unui alt om care să o țină în viață. „Ce mai alegere!”

Pentru a înrăutăți starea generală a lucrurilor, amintirile evenimentelor de la Rio continuau să o bântuie, mai ales nopțile, apărând uneori și în timpul zilei. Scenele pe care le revedea Natalie nu erau simple amintiri, ci mai mult decât atât. Le simțea la un nivel primar, aproape visceral. Doctorul Fierstein nu-și putea explica de ce Natalie continua să aibă aceste coșmaruri, iar singura lui explicație era șocul posttraumatic puternic.

Natalie era agățată de gard, terifiată, în momentul în care și-a revenit, auzind un zgomot în rezervă. A deschis ochii

așteptând să vadă un alt ziarist, chiar dacă ea ceruse expres personalului medical și de securitate să interzică accesul presei. Dar o avea în față pe mama ei, cu ziarul *Herald* în mâini deschis la pagina cu articolul despre actul ei eroic. În spate stăteau Doug Berenger și Terry Millwood, care țineau în brațe câte un coș din plastic, ambii vizitatori frecvenți.

— Ai fost externată ! a spus Natalie fără prea multe emoții. Și Jenny ?

— Amândouă am fost externate ieri seara. Stăm la tine până când hotărâm ce facem. Prietena mea Suki stă cu Jenny până când mă întorc acasă.

— E bine. Eu cred că voi fi externată mâine... E loc pentru toate trei în apartamentul meu, cel puțin pentru o vreme.

— Am fost atât de îngrijorată. Te simți bine ?

— Da, mamă, sunt bine. Îl ții minte pe doctorul Berenger... și pe Terry ?

— Desigur. Am vorbit pe hol.

Natalie încerca să nu-și facă griji și pentru Hermina, veștile despre plămânul ei și posibilitatea unui transplant fiind prea recente.

— Ei bine, mamă, amândoi sunt cardiochirurgi, a informat-o ea, și sper că le-ai povestit despre ce ai făcut... Casa a fost distrusă, toată averea ta s-a prăpădit în flăcări... Tu și Jenny era să muriți. Și pentru ce ? Ca tu să mai poți trage un fum dintr-un Winston... Știu ce au hotărât instanțele judecătorești în legătură cu companiile producătoare de țigări și știu cât ai suferit când ai pierdut-o pe Elena, dar mai știu că ai depus prea puțin efort pentru a te lăsa... Faci orice ca Jenny să trăiască mai bine, dar era să omori sărmanul copil.

Atacul verbal o lăsase pe Natalie fără răsuflare.

Hermina își revenise un pic din șoc.

— Nat... Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

Natalie refuza să tacă.

— Nu este suficient să-ți pară rău, mamă.

Hermina a ridicat mâna dreaptă și a întors-o pe ambele părți.

— Dacă vrei să știi, a spus ea umil, nu am mai fumat, nici măcar o țigară, de trei zile. Vezi, nu mai am pete de tutun.

Berenger și Millwood au început să murmure cuvinte de aprobare, dar Natalie era de neînduplecat.

— Mamă, atât. Nici măcar o țigară de acum înainte ! a strigat Natalie.

— Îți promit. Voi face tot ce pot.

— Atât, mamă, a spus din nou Natalie, imaginându-și alveolele distruse din singurul ei plămân. Ei bine, tu și Jenny sunteți vii și nevătămate. Asta este tot ce contează.

Doug Berenger, cu un aer intimidant în halatul medical până la genunchi, s-a apropiat de Natalie, a sărutat-o pe frunte și i-a întins o cutie de ciocolate Godiva. Apoi s-a întors spre Hermina.

— Doamna Reyes - Hermina - ne-ai putea lăsa pe mine și pe Terry să vorbim ceva cu Natalie preț de câteva minute ?

Hermina, șocată, a spus doar „Bineînțeles“ și a ieșit din salon.

— Ești vedeta acestui loc, a spus Berenger. Am auzit că primarul și Sam Goldenberg vor să organizeze un fel de ceremonie de premiere.

— Fă ce vrei, dar scapă-mă de asta, a spus Natalie.

— Nu am avut ocazia să te felicit pentru reluarea studiilor.

— Mulțumesc. Se pare că mai nou sărbătoresc veștile bune fiind conectată la aparatul de ventilație. Se pare că a devenit o tradiție.

Millwood a pus coșul din plastic lângă ea.

— Astea sunt felicitări pentru tine, a intevenit el. Toată lumea iubește eroinele de modă veche, inclusiv noi. Astea au venit de peste tot, nu doar din Boston.

Chiar dacă privirile lor se intersectaseră pentru foarte scurt timp, Natalie nu avea nici o îndoială că cei doi prieteni ai ei își dăduseră seama ca era foarte tristă.

— Pune-le în colț, l-a rugat ea. Le voi deschide când ajung acasă.

— Natalie, a început Berenger, am o idee pe care vreau să o discutăm. Eu și niște prieteni de-ai mei cumpărăm blocuri mici de apartamente, le renovăm, le transformăm în apartamente de lux și le revindem cu profituri obscene. Ei bine, acum avem un bloc care se dă în exploatare în East Boston. Toate apartamentele au fost vândute cu excepția apartamentului de prezentare, cu două dormitoare, frumos mobilat. Aș fi onorat ca mama și nepoata ta să stea acolo până vor rezolva problema cu compania de asigurare și vor găsi o soluție permanentă. Apartamentul se află la etajul unu și este prevăzut cu rampe pentru scaunul cu roțile.

Natalie a încercat să-și reprime dorința de a spune că vor sta bine și la ea.

— Ești foarte bun, a spus ea. Este un gest extraordinar. Dar am o rugămintă. Dacă mama mea va fuma... o dai afară. Nu mai există a doua șansă. Să se ducă să-și închirieze o cameră sau un apartament, ce vrea ea, iar eu o voi lua pe Jenny la mine. Trebuia să pun piciorul în prag cu mulți ani în urmă.

— Dacă mai fumează o dau afară, a asigurat-o Berenger. Să sperăm că va înțelege că este spre binele ei și dacă asta e condiția ta, atunci așa rămâne.

Dar dependența de nicotină este o chestie foarte puternică. Gândește-te puțin la Carl Culver, pacientul meu pe care prietena ta, Tonya, era să-l mănânce de viu. Nici măcar transplantul de inimă nu l-a putut opri. Vei fi surprinsă, dar foarte mulți oameni care au avut transplant de ficat beau alcool - unii chiar în cantități considerabile, chiar dacă au fost avertizați că o cantitate cât de mică e suficientă pentru a determina schimbări la nivelul țesutului adipos al ficatului.

Natalie era de neînduplecat.

— Trebuie să fim duri cu ea, a zis ea.

Berenger își unise palmele și se înclinase.

— Va fi așa cum spui, a repetat el. Mă duc să văd dacă mama ta acceptă înțelegerea.

— Minunat. Întotdeauna am fost convinsă că mama are puteri supranaturale, mistice... Sper să nu te convingă să fii mai blând cu ea.

— Voi face tot ce pot, a promis Berenger ieșind din rezervă.

— Doug, nu glumesc. O iubesc mult, dar i-a dezamăgit pe toți cei care au sperat că ea va face cum e mai bine.

— Majoritatea bărbați, sunt sigur, a spus Millwood după ce Berenger ieșise.

— Ai dreptate.

— Iartă-mă că spun asta, dar pentru o eroină nu pari de loc prea încântată.

— Nu sunt. Rachel French a spus că plămânul meu a fost grav afectat. Deocamdată nu poate să-mi spună în ce măsură. Mi-a spus că pentru orice eventualitate, m-a înscris pe lista de transplant.

— Știu, a spus Millwood. Tocmai am vorbit cu ea. Nat, transplantul este o măsură de precauție pentru că procesul de evaluare și formula de alocare este teribil de complicată și ia foarte mult timp.

— Terry, nu pot să fac asta.

— Știu că e greu, dar acum trebuie să fii tare. Nu te gândi la răupână când nu știi exact care sunt problemele și opțiunile.

— Ție ți-e ușor să spui asta. Nu plămânul tău putrezește.

— Eu doar vreau să-ți spun să nu te gândești la rău până când nu știi totul. Ai ajuns prea departe ca să renunți.

— O să văd ce o să fac, a spus cu tristețe.

Millwood stătea lângă ea.

— Nat, îmi pare rău, îmi pare foarte rău. Dacă ai nevoie de ceva, de orice, să-mi spui. Prietenia noastră înseamnă foarte mult pentru mine.

— Asta e bine, a spus Natalie fără prea mult entuziasm.

Se părea că Millwood mai voia să spună ceva, dar s-a mulțumit să dea din cap, trist și frustrat, și a plecat. Ajuns pe hol, el a făcut dreapta în fața lifturilor și s-a dus la biroul asistentelor. Rachel French lucra la niște hârtii și îl aștepta.

— Ei bine ? l-a înterbat ea.

Milwood a oftat.

— Niciodată nu am văzut-o așa. Acum câteva zile era mai sus decât norii, fericită că fusese acceptată înapoi la școală. Și apoi s-a întâmplat nenorocirea.

— Îmi pare rău, dar nu cred că m-am descurcat prea bine cu veștile. Trebuia să aștept până era externată și apoi puteam să pronunț cuvântul „transplant”. Este convinsă că plămânul ei e terminat, chiar dacă îi tot spun că încă nu știm exact în ce măsură a fost afectat.

— E foarte deșteaptă și intuitivă.

— Bine că nu știe totul.

— Cum adică „totul“ ?

— Am niște prieteni la laboratorul de fenotipare și am hotărât să-i sun ca să-i rog să se grăbească cu analizele ei.

— Și ?

— Are grupa O pozitiv, ceea ce o plasează în categoria de beneficiari cu șanse reduse. Mai mult decât atât, am primit și analizele ei de histocompatibilitate. Are antigeni extrem de rari. Șansele de a găsi un donator compatibil sunt destul de reduse și, chiar dacă reușim, va petrece tot restul vieții luând medicamente antirespingere. Natalie consideră toxicitatea acestor medicamente ca fiind extraordinar de mare și nu fără motiv.

Fața lui Millwood se schimonosise de supărare.

— Și care sunt atunci opțiunile ei ?

— Se află, a spus doctorița French trist, între ciocan și nicovală.

CAPITOLUL 18

Vrem ca paznicii noștri să fie salvatorii noștri.

PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

Ar fi fost un neadevăr să spui că jungla din jurul Centrului Whitestone pentru Sănătate în Africa era liniștită, dar de-a lungul anilor, Joe Anson remarcase că zgomotul înceta complet între ora trei și trei jumătate dimineața. În acea perioadă de timp, care dura în jur de o jumătate de oră, toți scarabeii, cărăbușii, licuricii, greierii, cimpanzeii și alte specii de maimuțe se potoleau deodată. Nici un localnic nu confirmase vreodată acest fenomen, dar Anson știa că nu se înșela.

În acea dimineață, stătea rezemat de balustrada din bambus din fața laboratorului principal și asculta cum zgomotele și gălăgia se liniștesc treptat. Aerul era îmbălsămat cu mirosuri de plante cu flori, curry, lemn-dulce, mentă și multe alte parfumuri naturale. Anson a tras aer în piept, bucurându-se din plin de acest regal de miresme.

Viața de după operația de transplant decurgea așa cum îi promisese, cu entuziasm, Elizabeth. Operația fusese foarte complicată, dar timp de câteva zile fusese sedat în permanență, așa că nu-și aducea aminte prea multe. Singura problemă reală se ivise în perioada imediat următoare. O epidemie infecțioasă din cadrul spitalului cauzată de o bacterie mortală determinase transferul lui imediat din Amritsar și din India. Fusese transportat, sub anestezie și conectat la aparatul de respirație artificială, la un spital renumit din Capetown, orașul său de baștină, unde își

revenise complet. Datorită compatibilității perfecte cu plămânul donatorului, cantitatea de medicamente anti-respingere care îi erau administrate era minimă, reducând considerabil posibilitatea unei infecții.

Acum Anson spunea tuturor celor care voiau să-l asculte că dacă ar fi știut dinainte cât de eficientă este această procedură, ar fi recurs la această intervenție cu ani în urmă.

— Åsta e momentul tău preferat, nu ?

Elizabeth apăruse lângă el și stătea cu mâinile pe balustrada de bambus, în timp ce coatele lor se atingeau ușor. După operație, relația lor revenise la starea ei obișnuită - o prietenie strânsă, bazată pe respect reciproc, mereu pe punctul de a se transforma într-o relație romantică. Era un loc confortabil, plăcut și, având în vedere faptul că cercetările lui erau pe cale de a fi acceptate pentru testele clinice, nici unul dintre ei nu voia să treacă linia.

Anson i-a povestit din nou despre momentul de liniște din junglă și apoi a făcut un semn către ceas. Pentru un timp au stat alături, fără a vorbi.

— Ascultă, a atenționat-o el într-un final. Acum reîncep toate sunetele și zgomotele junglei. Acum, chiar acum. Auzi ? Maimuțe. Nu au scos nici un sunet timp de jumătate de oră, iar acum încep să țipe. De parcă s-au trezit dintr-o scurtă siestă.

— Te cred, Joseph. Ar trebui să-ți documentezi observațiile și să le trimiți la o revistă zoologică. Desigur, înainte de asta, ai alte cercetări pe care trebuie să le duci la bun sfârșit.

Au răs.

— Înțeleg.

— Firme farmaceutice din Marea Britanie și Franța abia așteaptă să aprobe începerea testelor clinice pentru Sarah-9.

— Da, este minunat.

— Iar Administrația pentru Alimente și Medicamente din Statele Unite nu este departe. Ești pe cale să schimbi lumea, Joseph.

— Nu-mi permit prea des să mă gândesc așa la munca noastră, a spus el, dar sunt mulțumit de ce se întâmplă aici și la unitatea Whitestone din Europa. De asta poți fi sigură.

— Ai dormit ?

— Nu am nevoie de somn. Am foarte multă energie. Tu, chirurgii și, bineînțeles, donatorul meu extraordinar, mi-ați dat o viață nouă. Fiecare gură de aer devenise pentru mine un efort teribil. Acum am impresia că alerg fără greutate la glezne.

— Bine, dar trebuie să fii atent, Joseph. Faptul că ai un plămân nou nu înseamnă că ești imun în fața tuturor efectelor negative ale epuizării.

— Gândește-te puțin. Avem medicamente care pot vindeca forme de cancer pe care le consideram până acum incurabile.

— Mă gândesc la asta tot timpul, a răspuns St. Pierre.

— Și să nu uităm bolile cardiace.

Frenezia lui era, oarecum, copilăroasă.

— După cum am spus, prietene, munca ta este pe cale să schimbe lumea. Scuză-mă că te întreb, dar când crezi că poți să predai documentele cu cercetările tale celor de la Whitestone ?

Anson privea în întuneric, zâmbind în sinea lui. În ultimele două sau trei săptămâni lupta cu demonii săi - posesivitate, perfecționism și lipsă de încredere. „Acum e momentul, se gândea el, să le mulțumesc celor de la Whitestone și lui Elizabeth pentru că mi-au pus la dispoziție tot ce era necesar pentru efectuarea muncii mele; e timpul să le mulțumesc pentru spital și pentru că am putut salva viețile atâtor oameni; trebuie să stau de vorbă cu savanții lor și să le încredințez ultimele secrete legate de Sarah-9. A venit momentul ca viața mea să se îndrepte spre o nouă direcție”.

— Tu și organizația pe care o reprezinți ați fost foarte răbdători cu mine, a spus el zâmbind trist.

— Atunci când putem programa întâlnirea cu cercetătorii noștri ?

Anson nu a răspuns imediat. Se uitat în sus, pe bolta cerului, care, în doar câteva momente, s-a transformat din negru într-un gri-roz. Răsăritul soarelui în junglă era deosebit de frumos. „E timpul să încep să colaborez cu Whitestone”, se gândea el. Dar mai avea niște lucruri de rezolvat până atunci - ceva care avea legătură cu faptul că el putea acum să admire răsăritul în junglă.

— De fapt, a început el, am nevoie de ceva, mai întâi.

— Ceva ce nu ai avut până acum ?

— Știu că-ți vine greu să crezi asta, dar există un lucru pe care nu mi l-ați dat. Vreau să cunosc familia bărbatului care mi-a redat viața și să-i ajut financiar atât cât pot.

St. Pierre a tăcut un moment. După aceea, a spus pe un ton ferm:

— Joseph, eu sper că tu știi și că apreciezi faptul că noi, cei de la Whitestone, am fost foarte toleranți și răbdători cu tine.

— Da, sunt conștient de acest lucru.

— Suntem deținătorii drepturilor mondiale asupra preparatului Sarah-9 și asupra tuturor produselor care ies din acest laborator, dar, în același timp, te-am lăsat să păstrezi secretul metodelor și a liniei de celule pe care le folosești. Știm că nu toate culturile de drojdie din laboratorul tău sunt folosite pentru producerea medicamentului.

— Și pentru asta vă sunt recunoscător...

— Joseph, te rog. Ascultă-mă. Răbdarea celor de la Whitestone, mai ales a membrilor consiliului de administrație, se apropie de sfârșit. Toată producția de Sarah-9 pentru cercetările noastre de aici și din Europa e furnizată de tine și asta îngreunează progresul. Tu spui că ne livrezi cantitățile necesare suficient de repede, dar nu este așa. Fiecare zi de

întârziere pentru scoaterea acestui medicament minunat pe piața mondială înseamnă pierderi de milioane de dolari. Știi că ție nu-ți pasă de bani, dar gândește-te câte vieți sunt pierdute. Trebuie să închidem cercul, Joseph. Avem nevoie de microbii și de sursele ADN-ului recombinat și ne mai trebuie și notițele tale ca să putem termina testele clinice și începe producția în masă. Ți promitem că vei fi amintit ca singurul creator al preparatului Sarah-9.

— Știi că asta nu mă interesează.

— Joseph, nu mai știu ce te interesează în ultimul timp. Dacă tu vrei să vezi preparatul pe piață, ca să-i poată ajuta pe oamenii care au nevoie de el, atunci trebuie să faci ceva. La asta se reduce totul. Tu vrei încă ceva de la Whitestone, iar noi mai vrem ceva de la tine.

— Fii mai exactă.

— Bine. Dacă văduva donatorului tău va fi de acord, noi putem aranja să zbori până la Amritsar să te întâlnești cu ea și, poate, cu cei doi copii ai lor.

— Iar eu ce trebuie să fac în schimb ?

— La întoarcerea din India, vom aduce aici o echipă de cercetători din Marea Britanie și tot echipamentul necesar pentru a transporta linia ta de celule acolo. Cât timp ei sunt aici, va trebui să parcurgi cu ei conținutul caietelor tale cu note - nu cele false, pe care le-ai alcătuit atât de minuțios, cele adevărate. Am plătit foarte mult pentru aceste cercetări și acum a venit momentul să luăm în primire ceea ce ne aparține.

— Poate nu ești de acord, Elizabeth, dar eu consider că secretul pe care l-am păstrat este în interesul ambelor părți. Am fost singurul responsabil de cercetări și lucrurile au mers așa cum am crezut eu de cuviință, fără confuzii și fără pericolul de spionaj industrial din partea altor companii farmaceutice. Dar acum sunt de acord că a venit momentul să terminăm cu secretele.

— Atunci batem palma ?

— De acord.

— Îți mulțumesc, dragă Joseph. Din partea lumii întregi, îți mulțumesc.

St. Pierre l-a îmbrățișat, apoi l-a sărutat, scurt, dar tandru.

— Am trecut prin multe împreună, a spus el.

— Munca noastră se apropie de sfârșit. Ar trebui să fii foarte mândru de ce ai realizat. Eu, una, sunt. Și acum am nevoie de odihnă. Astăzi sunt de gardă la clinică. De fapt, și tu ești.

— Voi fi gata imediat, a răspuns, trăgând în piept o gură de aer.

*

St. Pierre s-a întors în apartamentul ei, o cameră și o cabină de duș, la celălalt capăt al holului unde era și apartamentul lui Anson. Se săturase de acest spațiu mic și de mucegaiul care apărea continuu pe gresia din baie, motiv pentru care petrecea acolo cât mai puțin timp, preferând casa elegantă situată pe culmea unui deal verde cu vedere peste Yaounde. Nu știa dacă avea să rămână în Camerun după ce Gardienii nu mai aveau nevoie de serviciile lui Anson. Orice ar fi fost, urma să primească un bonus gras și acțiuni la o nouă companie farmaceutică Whitestone. Nu era rău pentru câțiva ani de babysitting pe lângă un geniu excentric și neîncrezător.

Folosind linia privată, a apelat un număr din Londra.

— Înțelegerea a fost făcută, a înregistrat robotul telefonic. Îl ducem în India să viziteze familia, iar la întoarcere o să stea de vorbă cu cercetătorii noștri pentru transferul final de caiete și de culturi de celule. Am încredere în el. Întotdeauna și-a respectat cuvântul, iar aspectul financiar nu-l interesează. Nu-i pasă de bani, dar acțiunile la Whitestone

Pharmaceuticals pe care le va primi vor fi suficiente pentru a finanța acest spital la infinit.

A fost o cursă lungă, dar se apropie de sfârșit. Greșeala mea majoră a constat în faptul că nu mi-am dat seama cât de paranoic poate fi un om și cât de departe poate să meargă pentru a păstra secretul muncii sale față de cei care l-au finanțat. Mă bucur că am reușit să găsesc metode să lupt cu nebunia lui și să-i încurajez geniul. Dacă încerci cumva să-l forțezi pe dragul de Joseph, va da înapoi, definitiv.

CAPITOLUL 19

Mintea e epuizată mai degrabă de asprimea studiului, decât de cea a gimnasticii.

PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

Natalie nu făcea față ședinței și își dădea și singură seama de asta. Fusese o prostie să încuviințeze să înceapă recuperarea fizică și terapia pulmonară atât de curând după incendiu. S-a uitat la timpul rămas afișat de ceasul de pe bandă și apoi la ceasul de pe perete, pentru a se asigura că mașinăria electronică funcționa bine. Șaptesprezece minute la o înclinație de zero. „Ce rahat”, s-a gândit ea. Nu avea nici un sens să lungească această șaradă. Plămânul ei nu mai funcționa. Scurt și clar. Rachel French putea vorbi cât voia despre recuperarea funcțiilor, dar asta nu avea să se întâmple.

„Da, sigur, Stângaciule, tu vei începe să dai tot ce poți, mai devreme decât crezi, imediat ce brațul ăla al tău lipsă se regenerează“.

— Haide, Nat, i-a spus terapeutul. Încă cinci minute. Merge bine.

— Merge prost și tu știi asta foarte bine.

— Nu ai dreptate. Colegii de la pulmonologie mi-au spus că analizele funcțiilor s-au stabilizat în mare parte și că de acum înainte lucrurile vor începe să meargă spre bine.

— În medicină nimeni nu prevede îmbunătățiri, a răspuns iritată Natalie și a făcut o pauză pentru a-și trage respirația. De fapt, doctorii, de obicei, fac orice pentru a

prevedea... o lipsă totală de îmbunătățiri. Așa nu riscă nimic... iar dacă lucrurile merg bine, vor poza în eroi.

— Știi, modul ăsta de gândire, permanent negativ, nu te va ajuta să te faci bine.

— O mică corecție, a replicat Natalie, închizând aparatul. Eu nu mă voi face bine... Vă mulțumesc pentru timpul acordat... O să vă sun când voi fi gata să reiau tratamentul.

A înhățat prosopul și a ieșit val-vârtej din sala de recuperare, temându-se că femeia ar fi putut veni după ea. Realiza că se purta fără nici un fel de tact, dar nu-i mai păsa câtuși de puțin. Acceptase pierderea plămânului cu tărie și demnitate, adoptând o filozofie pozitivă. Dar în acest moment, chiar dacă mama și nepoata ei erau în viață și nu pățiseră nimic datorită ei, felicitările continuau să curgă, iar jurnaliștii îi solicitau zilnic interviuri, se părea că nu mai avea suficientă tărie și demnitate pentru a trece peste ceea ce se întâmplase.

S-a dus în grabă acasă, sperând, într-o oarecare măsură, că vreun polițist va avea proasta inspirație și curajul de a o opri pentru a-i da amendă. Poate cu timpul disperarea și autocompătimirea aveau să lase loc speranței. Până atunci, undeva, vreun matematician care nu a putut preda la școală, avea să scoată calculatorul pentru a stabili punctajul ei de alocare pulmonară.

„Să vedem, plus 22 și ea va merge abia-abia, făcând o pauză la fiecare doi metri pentru a-ți trage respirația. Plus 28 și ea va trebui să stea ca pe ghimpi în așteptarea unor medicamente care îi vor distruge sistemul imunitar și vor transforma mersul cu liftul într-o activitate letală...”

Hermiona, cu două pungi de plastic pline cu produse domestice de curățat la picioare, îi scria un bilet la masa din sufragerie.

— Bună, draga mea, a întâmpinat-o ea. Nu te așteptam așa devreme.

— Jenny e acasă ?

— Așteaptă în mașină. Tocmai mă pregăteam să o duc să vadă digurile. Cred că vom dormi în noul nostru apartament în noaptea asta.

— Asta e bine, mamă.

— Scumpo, îmi pare rău pentru toate. Știu că ești supărată pe mine și ai tot dreptul să fii.

— Se mai întâmplă. Sunt fericită că tu și Jenny sunteți bine. Dacă îți pare rău pentru ce mi s-a întâmplat, știi cum poți să îndrepti lucrurile.

— Știu și asta încerc să fac.

— Sper.

— Vrei să vii la noi ?

— Poate mâine.

— Terapia a mers bine ?

— Minunat.

— Scuză-mă că spun asta, dar nu-mi pare că a mers prea bine.

— Sunt bine.

— Crede-mă, dacă aș putea da timpul înapoi, m-aș fi lăsat de fumat acum un an sau m-aș fi băgat într-un dulap în acel incendiu și aș fi preferat să ard.

— Vorbești prostii. Te-ai lăsat de fumat. Asta este important. Acum vreau să nu mai spui că îți dorești să fi ars în acel incendiu. Asta nu mă ajută cu nimic.

— Nat, te rog frumos, vino cu mine și ajută-mă să aranjăm apartamentul nou.

— Mamă, sunt bine, crede-mă.

— Doctorii au spus că ești mai bine ?

— Da. O ameliorare constantă, asta mi-au spus.

Simțind că fiica ei nu spune adevărul, Hermina a luat-o în brațe și Natalie a făcut o încercare stângace de a răspunde la acest gest de afecțiune.

— Copila mea, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— Știu, mamă, știu că-ți pare rău.

— Ești sigură că nu pot să fac nimic ?

— Sunt sigură. Trebuie să mă odihnesc asta e tot.

— Ei bine... nu vreau să o las pe Jenny să aștepte în mașină prea mult timp. Crezi că ai putea să treci pe la noi la cină ?

— Nu. După ce dorm puțin, mă apuc de învățat.

— Ți mulțumesc pentru banii pe care mi i-ai împrumutat ca să aranjez noul apartament. O să ți-i dau înapoi imediat ce compania de asigurări ne dă banii.

— Stai liniștită.

— Nu, vreau să-ți dau banii înapoi.

— Bine, mamă. Ai să-mi dai banii când o să poți.

Natalie a rămas în picioare în mijlocul sufrageriei chiar și după ce ușa de la intrare s-a închis. Trebuia să facă un duș, chiar dacă la ora de recuperare fizică nu transpirase deloc. Într-un final, și-a scos tricoul, l-a aruncat pe jos, s-a gândit să pună muzică, dar s-a cufundat în fotoliul moale din salon. În fața ei, deasupra ramei micului ei șemineu cu gaz, era înrămată o fotografie, remarcabilă prin compoziție, claritate și detaliu. Fusesse făcută de un fotograf profesionist la Jocurile Panamericane din Mexic, în urmă cu șapte ani, exact în momentul în care Natalie rupea fâșia de finisaj la finala de 1500 de metri. Brațele ei, cu pumnii încleștați, erau întinse în sus, spre cer, iar expresia feței, o exaltare sublimă, imposibil de redat prin cuvinte.

„Niciodată. Niciodată nu voi mai putea intra pe o pistă. Nici în sala de operație. Probabil nici în dormitor, Doamne Sfinte... Niciodată”.

A atins cu mâna stângă cicatricea, încă sensibilă, de pe partea stângă a pieptului și a masat-o ușor. Cum erau versurile aceluși cântec din M*A*S*H* ? Sinuciderea este simplă ? Sinuciderea nu este dureroasă ? Probabil asta era. Simplă... fără durere. Cu siguranță, nu erau cuvintele care să descrie reabilitarea pulmonară după ce singurul tău plămân a ars.

Dacă ar fi avut suficient curaj, cum ar fi procedat ?

Nu era prima oară când se gândea la posibilitatea de a-și lua viața. Se mai întâmplase cu mult timp în urmă. Nu putea trăi cu acest handicap, dar nici nu putea îndura efectele distrugătoare ale terapiei cu medicamente imunosupresive care ar fi urmat după transplantul pulmonar. În cel mai rău caz, putea să aștepte și să vadă cum punctajul de alocare a plămânului avea să determine o creștere sau o descreștere a șanselor ei la o viață normală.

Nu-i venea să creadă că, de acum înainte, totul se reducea la asta.

Simțea că se sufocă și se părea că nu exista nici o posibilitate să scape de această senzație.

„Probabil sunt pastilele”, a decis ea. Nu era altă explicație. Și-a adus aminte că citese undeva că Societatea Hemlock, care încerca să instituționalizeze sinuciderea, recomanda administrarea unei cantități mari de sedative și de anestezice pentru a intra în comă, iar apoi aplicarea unei pungi de plastic pe cap până când îți pierdeai cunoștința definitiv și ireversibil. Nu suna încurajator. Poate ar fi fost mai bine să între pe internet. Dacă acolo putea învăța să construiască dispozitive termonucleare, atunci în mod cert putea găsi și metode de sinucidere, eficiente și nedureroase.

Uitându-se fix la fotografia de la Jocurile Panamericane, Natalie se gândea cum putea să facă rost de OxyContin și Valium, în cantități suficiente pentru a induce coma. Telefonul de pe măsuta de alături a sunat de câteva ori până când Natalie l-a auzit. Pe micul ecran era scris cuvântul „New Jersey” și un număr.

„Probabil telemarketing”, și-a spus ea, gândindu-se cum ceva foarte prozaic întrerupsese gânduri atât de profunde. Amuzată, a răspuns la telefon.

— Alo ?

— Sunt June Harvey de la compania Northeast Colonial Health și o caut pe domnișoara Natalie Reyes.

— La telefon.

— Domnișoara Reyes, am fost desemnată să mă ocup de cheltuielile legate de operația suferită de dumneavoastră în Rio de Janeiro, Brazilia, și de zborul cu avionul medical în Statele Unite.

— Da, vă ascult.

— În primul rând, sper că vă simțiți bine.

— Vă mulțumesc pentru interes. Nu cred că vreodată, cineva de la compania mea de asigurări, m-a întrebat cum mă simt. Sinceră să fiu, am avut niște probleme recent.

— Îmi pare rău să aud asta. Vă sun cu vești bune. Sunt bucuroasă să vă anunț că Northeast Colonial a revizuit cazul dumneavoastră și a decis să achite toate cheltuielile legate de zborul până la Boston.

Să achite cheltuielile. Până în acel moment, Natalie nu se gândise că cineva plătise pentru zborul ei acasă. Acum își dădea seama că Doug Berenger se ocupase de tot. Probabil că nu fusese o cheltuială extraordinară pentru el, dar, totuși, un asemenea zbor nu fusese tocmai ieftin. Era tipic pentru el să nu menționeze că achitase costurile din buzunarul lui.

— Vă mulțumesc mult, a spus ea. Vă mulțumesc foarte mult.

— Ar mai fi doar un lucru.

— Vă ascult.

— În actele noastre apare că ați fost supusă unei pulmonectomii la spitalul Santa Teresa din Rio de Janeiro.

— Așa este.

— Problema este că noi nu am primit de la acel spital nici un act care să valideze intervenția și, chiar dacă aveți o asigurare totală pentru cheltuielile de spitalizare, spitalul nu a emis nici o solicitare pentru achitarea cheltuielilor pentru intervenția medicală și spitalizare.

— Am fost inconștientă, o perioadă destul de îndelungată, dar când mi-am revenit, am sunat acasă și le-am dat numărul meu de asigurare persoanelor responsabile de la spital. Nu țin minte prea multe lucruri legate de spitalizare,

dar știu că am făcut asta.

— Ei bine, a continuat June Harvey, poate le-ați putea scrie celor de la spitalul Santa Teresa sau să-i sunați. Avem nevoie de certificatele medicale și de solicitarea pentru efectuarea plății. Dacă doriți, vă pot trimite formularele necesare.

— Da, chiar vă rog să mi le trimiteți.

June Harvey i-a urât să se facă bine, a confirmat adresa pentru trimiterea formularelor și a încheiat conversația. Natalie a rămas în fotoliu preț de câteva minute, conștientă că acel apel telefonic îi stopase impulsurile autodistructive. „Mai am timp, s-a gândit ea, suficient timp“.

S-a ridicat din fotoliu, a fiert niște apă și și-a făcut un ceai. A luat cu ea cana în micul birou de lângă dormitor. În loc să acceseze adresa web a Societății Hemlock, a căutat site-ul spitalului Santa Teresa. A obținut 10 504 rezultate, majoritatea în limba portugheză. Motorul de căutare a găsit toate aceste intrări în 0,07 secunde.

„Cine vrea să părăsească o lume în care asemenea lucruri sunt posibile?“, s-a întrebat ea. Poate nu mai e mult și un plămân mecanic, de dimensiunea unui rucsac, avea să fie disponibil celor în suferință.

După aproximativ o jumătate de oră, Natalie a găsit, în sfârșit, numărul de telefon și adresa spitalului aflat în cartierul Botafogo din Rio.

După ce s-a tot gândit să ceară ajutorul mamei sale, Natalie a respins ideea, a căutat prefixul telefonic pentru Brazilia și pentru Rio și a format numărul de telefon. Inițial, conversațiile telefonice erau limitate de conexiunile proaste, de transferuri și de portugheza ei de Capul Verde. Încetul cu încetul, a început să se descurce, reușind să ajungă la Departamentul de facturare, apoi la Arhivă și chiar la Departamentul de securitate. După o oră și un sfert de la apelul lui June Harvey, terminase o conversație animată cu directorul Arhivei de la spitalul Santa Teresa, o doamnă

numită DaSoto, care vorbea engleză, în aceeași măsură în care Natalie stăpânea portugheza.

— Îmi pare rău, domnișoară Reyes, a spus ea, dar spitalul Santa Teresa este unul dintre cele bune spitale din Brazilia. Sistemul nostru electronic de evidență este unul foarte performant. Nu ai fost admisă la noi în spital pe 18 iunie. Nu ai fost operată la noi. Și nu ai fost pacienta noastră nici măcar o zi, darămite optsprezece. Mă întrebi dacă sunt sigură. Bag mâna în foc. Nu ! Bag capu-n foc.

— Vă mulțumesc, Seniora DaSoto, a spus Natalie, conștientă că inima începuse să-i bată foarte repede, nevenindu-i să creadă că această femeie nu făcuse o confuzie, în ciuda faptului că părea foarte convinsă. Ați dat dovadă de mare încredere, acceptând să vorbiți cu mine fără a avea vreo dovadă a identității mele.

— Cu plăcere.

— Mai am o singură rugămintă.

— Vă ascult.

— Îmi puteți da numărul de telefon de la secția de poliție care credeți că a fost implicată în cercetarea cazului meu ?

CAPITOLUL 20

Viața lui este variată și pestriță, un rezumat al vieților celorlalți.

PLATON, *Republica*, Cartea a VIII-a

Big Bend Diner.

Sandy Macfarlane a stins reclama luminoasă cu becuțe roșii și verzi chiar dacă localul mai era deschis încă zece minute. Familia Corliss nu avea să se supere. În cei șase ani de când lucra pentru ei, nu lipsise de la lucru nici măcar o zi. Era o femeie frumoasă, cu părul roșcat de culoarea portocalei și forme senzuale, voluptoase, deși ea susținea că trebuia să scape de câteva kilograme.

— Închizi devreme, Sandy ? a întrebat-o Kenny Hooper.

Hooper, un văduv de șaizeci și ceva de ani, lucra la firma Tennessee Stone and Gravel. Nu avea la cine să se ducă acasă, cu excepția copoiului său bătrân, așa că în fiecare seară, după ce-și termina tura, venea la Big Bend pentru o cină târzie.

— Am niște treburi, Kenny, a răspuns Sandy. Nu prea cred că va mai veni cineva până la închidere. Am un al șaselea simț pentru genul ăsta de lucruri.

Lui Sandy nu-i plăcea să mintă, chiar și atunci când era vorba de lucruri mărunte precum planurile ei din acea seară, dar orașelul Twin Rivers din statul Tennessee excela la capitolul bârfe și Kenny Hooper era la fel de bun la asta ca și ceilalți localnici. Dacă el afla că ea iese cu unul dintre clienții de la restaurant, tot orașul avea să știe asta într-un timp foarte scurt și fiecare amărât din zonă, căsătorit sau nu, avea să se dea la ea. O femeie necăsătorită, cu un copil de opt ani

și cu un corp atrăgător, era o provocare în sine, fără ca oamenii să o mai considere disperată.

Dar Rudy Brooks părea să merite orice risc.

— Crezi că mai am vreo șansă să primesc o ultima cană de cafea înainte să golești ibricul ? a întrebat-o Kenny.

Sandy era cât pe ce să spună că golise ibricul și că făcuse curățenie în bar când a văzut că bărbatul se uita la ibricul de cafea de pe tejghea.

— Bine, bine, a spus ea umplându-i ceașca, turnându-i două porții de frișcă și două cuburi de zahăr fără să-l întrebe. Dar te rog să te grăbești.

Hooper se uita cum ea își aranjează părul și își dădea cu ruj în fața oglinzii din spatele barului.

— Și zici că ai niște treburi de rezolvat în seara asta ? a întrebat-o el cu un zâmbet.

— Hai, bea-ți cafeaua, Kenny Hooper. Uite. Îți dau și ultima felie de tartă cu afine. Oricum mergea la gunoi.

Rudy era din Texas și avea niște trăsături aspre, arătând foarte masculin, îmbrăcat în jeanși și o cămașă sport frumoasă. Avea șoldurile înguste și umerii foarte lați - exact genul ei de bărbat. Dar cea mai frumoasă calitate a lui era zâmbetul. Un zâmbet șiret și sexi, ca al unui pistolar care știa că, oricât de rapid ar fi fost rivalul lui, el era și mai rapid. În Twin Rivers, la capitolul bărbați, lucrurile nu stăteau tocmai bine; nu aveai prea multe alegeri și, cu siguranță, nici unul dintre localnici nu arăta așa.

Sandy a terminat de șters pe jos și a verificat pentru ultima oară bucătăria. „Poate e căsătorit”, se gândea ea. Bărbații întotdeauna mint în privința asta. Dar astăzi mergeau la un local, Green Lantern, pentru a bea un pahar. Nimic deosebit. Dacă, după cum îi spusese el, compania lui avea să deschidă un mall în Twin Rivers și reușea să vină aici mai des, ar fi avut suficient timp să facă și ceva mai romantic. Poate mai multe.

— Ei, dar unde e micul Teddy astăzi ? E la Nick ?

— Teddy stă la Nick în fiecare miercuri.

— Am auzit că fostul tău s-a dat în spectacol ieri la Miller's. A fost nevoie de patru bărbați ca să-l dea afară. Omul are o problemă, nu crezi ?

— Eu zic să-ți vezi de treaba ta. Nu-mi pasă de nimic, atâta timp cât nu este vorba de Teddy.

Sandy s-a întristat la gândul că Nick se apucase din nou de băutură.

Chiar dacă nu se atinsese niciodată de Teddy, o lovise pe ea, de multe ori în cei cinci ani de căsătorie, și de fiecare dată fusese beat. Ea îi spuse judecătorului despre temperamentul lui Nick și despre problemele lui cu băutura, adusese chiar și martori care să confirme acest lucru, cerând ca fiul lor să nu stea peste noapte la taică-său până când Nick nu aducea o dovadă care să ateste faptul că frecventa ședințele AA (Alcoolici Anonimi) sau o altă terapie. Dar judecătorul era ferm convins că un copil are nevoie de implicarea ambilor părinți și îi refuzase cererea. Și așa, în fiecare miercuri și o dată la două sâmbete, ea se ruga ca Nick și prietena lui, Brenda, să nu fie beți. A doua zi, îl întreba pe Teddy, pe ocolite, dacă apăruseră probleme.

Deși copilul nu fusese implicat în vreun scandal în casa tatălui său, cel puțin până acum, Sandy suferea când nu-l avea lângă ea, chiar și atunci când dormea acasă la unul dintre prietenii lui. Era genul de copil care merita orice efort, chiar și lungile ore de debarasat mese la restaurant. Oamenii îl cunoșteau și după câteva minute începeau să-l iubească. Avea un farmec aparte. Poate din cauza zâmbetului sau a pistruiilor, sau poate pentru că el niciodată nu făcuse sau spusese ceva rău. Oricare ar fi fost motivul, Sidney știa și, de fapt știa tot orașul, că Teddy Macfarlane era un copil cu totul special.

În sfârșit, după un timp, care lui Sandy i s-a părut o eternitate, Kenny Hooper s-a ridicat de la masă, a lăsat banii pentru consumație și bacșișul obișnuit de cinci dolari, și s-a

îndreptat spre ușă. Uitându-se cu nerăbdare la ceas, Sandy a șters masa la care stătuse Hooper și a stins luminile. Apoi s-a grăbit să intre în Mustangul ei roșu decapotabil, a hotărât ca, spre binele coafurii, să nu coboare capota, și a plecat, cu scrâșnet de roți din parcare restaurantului spre autostrada Brazelton Highway. Orășelul Brazelton, de aceeași mărime ca Twin Rivers, era mult mai interesant, cu multe baruri și cluburi. Parcurse vreo trei kilometri de autostradă când a luat mobilul și l-a sunat pe Nick.

Nu obișnuia să-l sune când era cu Teddy, iar Nick, la rândul lui, dezaproba asemenea intervenții, dar cu toate emoțiile legate de întâlnirea cu Rudy

Brooks, simțea un impuls puternic de a-l auzi pe fiul ei și, recunoștea în sine ea, de a verifica ce face tatăl lui.

— Da ?

— Bună, eu sunt.

— Da, și ?

— Am sunat să văd ce faceți.

— Facem bine. Foarte bine.

Aceste câteva cuvinte au fost suficiente ca ea să înțeleagă că Nick băuse ceva, dar că era doar amețit. Întotdeauna se trăda când vorbea. Dacă l-ar fi întrebat direct dacă băuse, cu siguranță, avea să-i închidă telefonul în nas.

— Pot să-i spun lui Teddy noapte bună ?

— Se uită la desene animate cu Bren. Nu vreau să-l deranjez dacă nu ai de gând să-i spui ceva important.

— Nu, nu e nimic important... am vrut doar să-i urez noapte bună.

— O să-i spun că ai sunat.

— Te rog, Nick, așa să faci.

— Ne vedem mâine.

— Da... mulțumesc.

Neajutorată, Sandy a pus receptorul. Aproape imediat telefonul a început să sune.

— Sandy, bună, sunt Rudy.

„Ei drăcie, s-a gândit ea, mai întâi Nick nu mă lasă să vorbesc cu Teddy, iar acum Rudy va anula întâlnirea”.

— Bună și ție, a spus ea. Abia am scăpat de la muncă. Ne mai vedem ?

— Toată ziua am așteptat să te văd.

Măcar ceva mergea bine în ziua aia.

— Frumos din partea ta să spui asta. Și eu am așteptat să te văd, Rudy Brooks.

— Doar o mica schimbare. Sunt încă aici, pe terenul unde vom construi mallul, cu unul dintre partenerii noștri - Greg Lumpert. Cred că îl cunoști.

— Știu cine este, dar nu ne cunoaștem.

— Ei bine, eu și Lumpert mai avem niște treburi de discutat. Crezi că poți să treci pe aici și să mă aștepți ? Poate ne ajuți și tu cu o părere. Terenul se află chiar în drum spre Green Lantern, la câteva sute de metri de Brazelton Highway.

— Ăă...da, cred că pot să trec pe acolo, a răspuns Sandy, gândindu-se că Greg Lumpert nu avea nici un motiv să o bârfească și fericită că Rudy nu contramanda întâlnirea.

Rudy i-a descris foarte amănunțit cum să ajungă, deși nu trebuia. Sandy știa exact locul.

— Ajung acolo în mai puțin de zece minute, a spus ea.

— Minunat. Abia aștept să te văd la lumina lunii.

Ieșirea de pe autostradă spre locul unde urma să se construiască mallul se afla la un kilometru și jumătate de marginea orașului Brazelton, într-o zonă împădurită, care devenise extrem de interesantă pentru investitori în ultimii câțiva ani. Lui Sandy i se părea palpitant, chiar emoționant, să se afle pe locul în care urma să apară un mall care avea să schimbe orașul liniștit în care trăia.

A ieșit de pe autostradă și a intrat pe un drum forestier, mergând încet ca să nu-și lovească baia de ulei. Farurile mașinii luminau pădurea deasă și, la un moment dat, s-a gândit că nu ieșise bine. Dar după vreo sută de metri, pădurea s-a deschis și atunci a văzut o poiană imensă, de

fapt un teren, în mijlocul pădurii, care arăta de parcă acolo avuseseră loc lucrări masive de excavare. Acolo era și mașina lui Rudy, un Ford Bronco, iar bărbatul o aștepta rezemat de capotă. Nu departe de mașina lui era parcată o rulotă imensă, prin geamurile căreia se vedea lumina aprinsă.

Rudy i-a făcut semn cu mâna. Purta o pereche de jeanși strâmți, cizme de cowboy frumos lucrate și o cămașă sport colorată. „Ce bărbat frumos”, s-a gândit Sandy.

— Bună, a spus ea, coborând din mașină.

— Arăți minunat.

— Mulțumesc. Unde e Greg Lumpert ?

— L-a sunat soția. Ceva probleme acasă. Dar aproape terminaserăm, așa că i-am spus să plece.

— Ești sigur că era soția ? Auzisem că a murit acum câțiva ani în urmă.

— Cred că așa a zis, a răspuns Rudy, dar poate că am înțeles greșit. Mă gândeam la altceva.

A luat-o de mână, a strâns-o cu căldură și i-a zâmbit ca un băiat rău.

După ultimele lui vizite la Big Bend, știa că este foarte bine făcut, dar acum părea mai mare, mai puternic decât crezuse ea.

— Ce-i cu autocarul ăla ?

— Aoleu, ai spus autocar ? E ca și cum ai zice că Jessica Simpson e doar o simplă fată.

Sandy a hotărât să nu comenteze, chiar dacă nu putea să o suporte pe Jessica Simpson.

— E al companiei voastre ? a întrebat ea curioasă.

— E casa mea departe de casă. Stau în ea când lucrez pe șantier. Vrei să vezi interiorul ?

Dintr-odată, Sandy a devenit nervoasă.

— Poate data viitoare. Parcă ar fi, nu știu, camera ta de hotel.

— Eu nu o consider așa, a răspuns Rudy, dar nu e nici o problemă dacă nu vrei.

Sandy a privit în jur, tulburată de întunericul pădurii. De aici, traficul de pe autostradă de-abia se auzea.

— Poate că ar trebui să mergem la club, a spus ea neliniștită. Am auzit că formația lor este grozavă.

— De ce atâta grabă ? a spus Rudy fără să se clikească.

— Rudy, hai să mergem. Întunericul ăsta mă sperie.

— Draga mea, fii liniștită, nu trebuie să-ți fie frică de nimic.

Ea stătea la doar doi metri de el, privind stupefiată cum el scoate o batistă de buzunar, o pune pe capotă și începe să o plieze atent, apoi scoate din buzunar o ploscă și toarnă un lichid peste batistă.

Sandy s-a uitat cât de departe era Mustangul. Nu avea prea multe șanse să ajungă la el repede. Apoi a simțit în nări mirosul dulceag de cloroform, în acel moment, ușa rulotei s-a deschis și de acolo a coborât o femeie tânără, blondă, bine făcută.

— Hei, Sandy, a strigat ea veselă, vino aici să-ți arăt rulota.

Din reflex, Sandy s-a întors în direcția de unde venea vocea. În acel moment, nu mai avea nici o scăpare, căci Rudy a parcurs rapid distanța dintre ei, și i-a lipit de gură și de nas batista îmbibată cu cloroform, strângând-o atât de tare încât nu a mai putut opune nici o rezistență. În câteva secunde, totul în jurul ei a început să se învârtă și să se înceteșeze. A fost invadată de o senzație de teroare profundă, care a fost rapid înlocuită de o singură imagine, un singur cuvânt. Teddy. Băiatului ei a fost ultimul lucru la care s-a gândit Sandy înainte de a se cufunda într-un întuneric absolut.

Peste un sfert de oră, splendidul Winnebago Adventurer făcea stânga ca să intre pe autostrada Brazelton Highway. Era urmat, la o oarecare distanță, de Mustangul decapotabil de culoare roșie. După vreo 25 de kilometri, rulota a tras pe dreapta într-o parcare, iar Mustangul a intrat pe un drum forestier care ducea la Redstone Quarry, un lac mic despre

care localnicii spuneau că nu are fund. Malul era înalt de aproximativ cinci metri. Mustangul gol a fost înghițit de apă imediat, fără prea mult zgomot.

Nimeni, cu excepția bărbatului care se numea Rudy Brooks, nu a auzit sunetul provocat de căderea mașinii.

CAPITOLUL 11

*Oare nu cel potrivit a fi apărătorul
cetății ar trebui să aibă, în afara de
natura sa impetuoasă, și calitățile
unui filosof ?*

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Natalie, trebuie să reiei rezidențiatul la secția de chirurgie săptămâna viitoare.

Decanul Goldenberg i-a arătat teancul de acte care fuseseră întocmite pentru ca Natalie să fie readmisă.

— Știu.

— Iar tu susții că, din punct de vedere fizic, poți să începi programul ?

— Din momentul în care am terminat de dat telefoane în Brazilia, zilnic am petrecut câte trei ore în sala de recuperare. Analizele funcțiilor pulmonare arată o îmbunătățire de 25 de procente comparativ cu cele efectuate imediat după incendiu. Pot face și jogging.

— Iar acum ai nevoie de puțin timp liber ?

— Simt că am nevoie.

Biroul decanului arăta exact la fel ca în ziua în care fusese supendată, deși în viața lui Natalie avuseseră loc schimbări radicale. Lângă ea se aflau Doug Berenger și Terry Millwood. Veronica se oferise să vină și ea, pentru a o susține moral, dar Natalie îi spusese că nu trebuia să se deranjeze să vină, pentru a nu-și întrerupe lucrul în cadrul programului de rezidențiat la obstetrică.

După numeroasele apeluri telefonice la diverse departamente din cadrul spitalului Santa Teresa, Natalie contactase

câteva secții de poliție din Rio de Janeiro. Astfel aflase că legea obliga toate spitalele să informeze poliția în legătură cu toate rănilile prin împușcare, dar că nici un raport de acest fel nu fusese întocmit pentru ea și că nici o secție de poliție nu răspunsese la apelul legat de cazul ei.

A doua zi, de dimineață, o chemase pe mama ei pentru a începe o nouă rundă de apeluri și de întrebări. Rezultatele fuseseră aceleași, plus un alt eșec - imposibilitatea de a-l găsi pe doctorul Xavier Santoro pe lista doctorilor de la Santa Teresa. La o oră după ultimul apel dat de mama ei, la Consiliul Medical de Stat din Rio de Janeiro, unde nu figura nici un doctor pe nume Xavier Santoro, Natalie era deja în sala de sport, făcând o serie de exerciții aerobice și anaerobice. A doua zi, tot de dimineață, îl sunase pe terapeutul pulmonar care se ocupa de ea, și își ceruse scuze pentru comportamentul de la ultima ședință, spunându-i că are nevoie de timp — mult mai mult timp.

— Terry, ai vreo veste de la pulmonologul care se ocupă de Natalie, a întrebat decanul Goldenberg.

— Da. Rachel French mi-a lăsat o notă pentru că nu a putut să vină astăzi aici.

Millwood i-a înmănat decanului foaia. Goldenberg a citit-o rapid și a dat din cap în semn că toate concluziile erau clare.

— Natalie, ești în urma colegilor tăi și dacă vrei să termini odată cu ei... a spus decanul. Mai mult decât atât, chiar tu ai spus că toată chestiunea asta legată de Brazilia este, cel mai probabil, o încurcătură care ține de barierele lingvistice și de faptul că încerci să afli ceva legat de un spital care se află la celălalt capăt al pământului.

— Dacă ajung acolo și descopăr că spitalul și poliția au ceva legat de cazul meu, mă întorc acasă cu primul zbor. Nici măcar nu voi încerca să-l găesc pe doctorul Xavier Santoro.

— Doug, ai vorbit cu acest doctor Santoro ?

— O singură dată, a răspuns Berenger. Din ce mi-a spus Natalie, el știa cine sunt, deși eu nu am auzit niciodată de el.

Dar mai mult am vorbit cu o asistentă medicală al cărei nume nu-l mai țin minte.

Goldenberg părea încurcat.

— Natalie, a început el. După cum știi, cu permisiunea ta, am vorbit cu doctorul Fierstein, psihoterapeutul tău. Ea nu consideră că e bine să pleci. Se pare că ai niște flashbackuri legate de acel eveniment nefericit.

— Am început să le am încă de când eram internată în spitalul din Rio. Doctorul Fierstein consideră că sunt în strânsă legătură cu șocul posttraumatic.

— Știu. Este îngrijorată de faptul că întoarcerea în locul unde ai suferit această traumă ar putea avea consecințe dezastruoase asupra psihicului tău.

— Doctore Goldenberg, a spus Natalie, Terry știe ce o vă spun acum, dar, în afară de el, nu mai știe nimeni, nici măcar psihoterapeutul meu. Înainte de a primi telefonul de la compania mea de asigurări, aveam de gând să mă sinucid. Am simțit că situația mea este una fără ieșire și nu voiam să trăiesc cu un asemenea handicap sau să fiu afectată de efectele debilitante ale medicamentelor de antirespingere. Și acum mă mai sperie aceste opțiuni, dar, din momentul în care am terminat de telefonat în Brazilia, prima dată, am început să caut niște răspunsuri legate de faptul că acel accident, care mi-a schimbat viața pentru totdeauna, nu este consemnat în actele poliției. Dacă trebuie să renunț la bursă și la un an de studii, asta voi face.

Cei trei doctori au avut un schimb de priviri.

— Bine, atunci, a spus decanul într-un final, o să-ți spun ce pot face eu. Îți dau două săptămâni și îți iau una din materiile facultative. Jumătate din studenți oricum nu fac nimic la aceste materii. Obstetrică la San Francisco, dermatologie la Londra. Poate voi nu știți, dar și noi am fost studenți, cândva, și făceam la fel.

Toți trei au zâmbit.

— Deci, Nat, a întrebat Millwood, când pleci ?

— Cât de repede pot găsi un bilet.

— Sam, îți mulțumesc, a spus Berenger, ridicându-se în picioare și strângându-i mâna decanului. După părerea mea, procedezi corect.

A condus-o pe Natalie afară din birou, spre zona de așteptare, și a așteptat să plece Millwood, după care a scos din buzunar un plic.

— Nat, în momentul în care mi-ai povestit de Brazilia, mi-am dat seama că o să vrei să te întorci acolo. Am știut asta deoarece te cunosc bine. Pentru că eu te-am trimis acolo prima dată, m-am gândit că ar fi corect să te ajut să te duci acolo și a doua oară. Țasta este singurul lucru care îl pot face pentru tine.

— Bilete ! a exclamat Natalie după ce a deschis plicul.

— Bilete la clasa întâi, a corectat-o Berenger.

Natalie l-a îmbrățișat, fără nici o jenă, în timp ce secretara lui Goldenberg îi privea amuzată.

— Pentru ce dată sunt ? a întrebat Natalie scotocind în plic.

— Tu ce crezi ? Să știi că eu nu am mai multă răbdare decât tine. Sper că îți amintești că soția mea are o agenție turistică.

Natalie s-a uitat atent pe bilete căutând data plecării.

— Mâine !

— Acum e rândul tău, a spus Berenger. Sper ca acest cerc să se închidă cât mai repede cu putință.

— Și eu.

— Și mai sper ceva.

— Ce ?

— Sper că vei pleca de la aeroport spre oraș cu un autobuz.

*

Doctorul cunoscut printre Gardieni drept Laertes se învârtea prin biroul din casa sa de vacanță de pe malul Tamisei. Era profesor de medicină la Universitatea St. George din Londra și un lector renumit în toată lumea pe probleme de transplant cardiac. De asemenea, era unul dintre membrii fondatori ai Gardienilor. În ultimul timp, îndeplinea mandatul de șase luni, care trecea de la un membru la altul prin rotație, de Rege-filosof-șeful organizației care asigura conducerea și avea ultimul cuvânt în toate cazurile controversate.

— Glaucon, repetă te rog, a spus el spre telefonul dat pe speaker de pe biroul Ludovic al XIV-lea.

— Pacientul nostru este W, numărul 81 de pe listă, a răspuns Glaucon, un tânăr chirurg specializat în transplant renal din Sydney. După cum vedeți, este un industrialist, unul dintre cei mai potenți oameni, financiar și politic, din Australia. Are 58 de ani și are o avere estimată la cel puțin patru miliarde de dolari, din care, o sumă considerabilă, va fi transferată în conturile noastre în schimbul serviciilor pe care le oferim. Starea sănătății lui a devenit critică și, fără transplant, va muri în câteva săptămâni.

— Aici scrie că este un fumător înrăit.

— Da, dar a promis că se va lăsa.

— Avem o problemă.

— Da. Tipul lui de anticorpi este unul foarte rar.

— Și ce reiese din baza noastră de date ?

— Am avea un potențial donator, cu o compatibilitate de 8 din 12, fapt care va necesita un tratament intensiv cu medicamente imunosupresive, crescând riscul respingerii de grefă.

— Totuși, a insistat Laertes, am localizat un donator perfect de 12 din statul Mississippi.

— Atunci care e problema ? a întrebat Temistocle.

— Donatorul are 11 ani.

— Înțeleg. Ce greutate are ?

— Asta e partea bună. Copilul e destul de mare. Estimăm că are vreo 54 de kilograme.

— Și beneficiarul ?

— În jur de 77 de kilograme.

— O diferență de 30%. Care sunt șansele de reușită ?

— Ideal ar fi o diferență de maxim 20% sau mai puțin, dar W are un cardiolog foarte bun. Cu multă odihnă și tratament adecvat, transplantul ar putea rezista măcar pentru un timp, până am găsi un donator potrivit.

— Cât ar putea rezista cu acest transplant ?

— Poate o lună, mai mult sau mai puțin.

— Profilul donatorului ?

— Nimic deosebit. Unul din patru copii. Tatăl bea mult, mama lucrează la o curățătorie.

— Unitatea noastră din Noua Guinee este pregătită și eu sunt gata să mă deplasez imediat cum donatorul a fost ridicat și transferat acolo.

— Atunci, te mai întreb încă o dată, care e problema ?

CAPITOLUL 22

*Înțeleptul vorbește cu autoritate
când aprobă cu experiența propriei
sale vieți.*

PLATON, *Republica*, Cartea a IX-a

De la: Benjamin M. Callahan

Către: Congresmenul Martin Shapiro

R: Cazul doamnei Valeria Shapiro

În plic veți găsi DVD-uri și fotografii făcute în timpul investigației de trei săptămâni privind-o pe soția dumneavoastră. Concluzia mea, destul de fermă, este că doamna Shapiro nu este implicată într-o relația adulterină. Pe parcursul investigației mele, de patru ori doamna Shapiro a vizitat casa (vezi foto) lui Alejandro Garcia, mecanic la magazinul Goodyear Automotive, adresă Veteran's Parkway 13 384, Cicero, și a soției acestuia, Jessica (vezi foto). De două ori, doamna Shapiro a stat mai mult de o oră și de două ori a ieșit din casă însoțită de o fetiță în vârstă de 12 ani (vezi fotografiile). De fiecare dată, au mers la cumpărături, în mare parte, de haine. Au o relație apropiată și călduroasă și de două ori am auzit-o pe fetiță numind-o pe doamna Shapiro, „Tanti Val“. În plic mai găsiți documente care atestă că numele de fată al doamnei Garcia este Nussbaum, identic cu al soției dumneavoastră. Familia Garcia nu mai are alți copii. Investigația ar putea fi continuată, dar am convingerea că Julie Garcia este, de fapt, fiica soției dumneavoastră, născută când doamna Shapiro avea 16 ani, și dată spre adopție surorii sale mai mari (cu 13 ani). Am fost informat că avocatul

Clement Goring (vezi date de contact) a intermediat procesul de adopție sau știe cine s-a ocupat de el.

În mod evident veți fi decepționat de faptele soției dumneavoastră, dar într-un alt mod decât ați fi crezut.

După cum v-am spus la momentul preluării acestui caz, vă puteam acorda o lună, dar nu mai mult, din timpul meu. Aș putea realua cercetările, dacă va fi necesar, după ce voi rezolva unele chestiuni urgente.

Vă urez mult succes în rezolvarea acestei situații. Sper că veți fi de acord cu concluziile mele și că sunteți mulțumit de serviciile mele.

*

Ben a pus scrisoarea în plic, împreună cu teancul de fotografii, documente, DVD-uri și factura finală, a cărei achitare urma să rezolve problemele lui financiare pentru o perioadă bună de timp. Dintre toate cazurile lui recente acesta fusese, de departe, cel mai interesant dintre toate. Congresmenul Martin Shapiro era căsătorit cu o femeie care avea jumătate din vârsta lui, deșteaptă, frumoasă, educată, o achiziție politică extraordinară, dacă reușeau să-și rezolve chestiunile personale. Una dintre aceste chestiuni era sarcina pe care soția sa o avusese în adolescență, dusă la bun sfârșit, după care copilul fusese dat spre adopție.

Cei doi membri ai familiei Shapiro erau oameni buni și Ben se atașase de ei. Acum era momentul să termine cazul lui Lonnie Durkin. Era surprins să constate că-i păsa atât de mult, după ce, ani buni, nu-l atinsese nimic. După călătoria în Idaho, nu mai fusese în stare să-și scoată din minte tristețea nemărginită de pe chipurile lui Karen și Ray Durkin.

Era convins că tehnicienii din laboratoarele Whitestone din toată țara și, probabil, din toată lumea, erau complici

involuntari ai unei afaceri extrem de murdare și voia să afle ce se întâmplă.

În timp ce Althea Satterfield băntuia prin apartamentul lui, Ben și-a făcut bagajele, împachetând haine mai călduroase, și a lăsat mâncare pentru pisoi pentru câteva săptămâni. Apoi, după ce a fost îmbrățișat călduros de către vecina sa și zgâriat de Pincus, a coborât scările și a urcat în Range Roverul lui negru, vechi de cinci ani. Mașina avea vreo șase zgârieturi și urme de accidente mărunte, arătând destul de neîngrijit, dar în afară de asta era în stare bună și motorul mergea bine. Chiar cu o zi înainte, mecanicul de la Quickee Oil Change declarase ca mașina era în stare bună, aptă să facă drumul de 1 600 de kilometri până la Fadiman, Texas.

În afară de valiză și de halterele de 10 kilograme, Ben a pus în portbagaj geanta sa diplomat din piele marocană, în care erau împachetate câteva aparate pentru supraveghere audio, un aparat de vedere nocturnă cu infraroșu, vreo treizeci de metri de sfoară și un cuțit nou Swiss Army. La sfârșit, a scos pistolul său Smith & Wesson de calibru 38, proaspăt uns, din husa sa de catifea, și l-a pus într-un toc, pe care l-a vârat în torpedou, sub un teanc de hârtii.

Inițial, Gustafson, care nu-i mai spunea domnul Callahan, fusese foarte emoționată de descoperirile din Cincinnati și de laboratorul Whitestone din Soda Springs, dar în următoarele săptămâni devenise mult mai precaută.

— Ben, cred că trebuie să contactăm FBI-ul, i-a spus ea la ultima întâlnire.

— Și ce să le spun ? Nu avem nici un fel de dovezi. Sunt convins că cei de la Whitestone ne vor zădărnici strădaniile. Se vor reorganiza, vor schimba locul și își vor relua activitatea.

— Am niște prieteni care cercetează această companie, a spus Gustafson, și descoperirile lor mă neliniștesc profund. Whitestone are sediul central la Londra și este finanțată de

rețeaua de laboratoare și companii farmaceutice, fiind considerată firma cu cea mai spectaculoasă creștere din lume.

— Companii farmaceutice ?

— Majoritatea sunt preparate și medicamente legale în Europa și Africa, dar nu și aici, cel puțin pentru moment. Ben, cred că ne-am vârat în ceva mult mai serios decât ne dăm seama.

— Și ?

— Și nu vreau să ți se întâmple ceva.

— Crede-mă, nu sunt genul eroic, dar mulți oamenii pătesc lucruri grave.

Si vor fi din ce în ce mai mulți, dacă nu vor fi opriți. Un doctor solicită analize pentru determinarea nivelului glicemiei din sânge, iar pacientul, care habar nu are de nimic, este supus fenotipării. E ca și cum ar umbla prin lume cu bombe în buzunar. Câte dintre aceste fiole cu sânge, alea care cică sunt pentru controlul calității, sunt trimise la Fadiman, Texas, zilnic ? Câte profiluri sunt procesate în acea bază de date ?

Gustafson a dat din cap cu tristețe.

— Pur și simplu îmi fac griji, a zis ea. Toate laboratoarele alea de sânge, rulota imensă, armele, monstrul ăla care era să te omoare - ăștia nu sunt găinării.

— Hei, a răspuns Ben, astea sunt cuvinte care vin de la o femeie care a îmbrăcat o uniformă de soră medicală și a reușit să intre într-un spital clin Republica Moldova pentru a documenta un caz de trafic ilicit de rinichi pentru a primi un loc de muncă ? Din câte îmi aduc aminte, din articolul scris de tine, era vorba de un loc de muncă prost plătit, pe care până la urmă nici măcar nu l-a obținut. Parcă în acel caz s-au făcut câteva arestări.

— Țsta este unul dintre primele cazuri când am reușit să distrugem afacerea unui broker de organe și a unui chirurg, a spus ea, cel puțin așa a fost atunci.

— Doamnă profesor, pe Google și pe Yahoo există peste o sută de mii de articole în care apare numele tău și care relatează cum umblai deghizată, forțând brokerii de organe să piardă afaceri de sute de mii de dolari și riscându-ți viața. Se pare că atunci nu erai dispusă să dai înapoi în fața nimănui.

— Acum mi se pare că eram prea tânără ca să înțeleg multe lucruri.

— Ei bine, ești un exemplu de urmat și, având în vedere onorariul pe care mi-l plătește Controlul Traficului de Organe, voi înfruna orice pericol.

— Ești foarte spiritual. Bine, Ben, faci ceea ce crezi că e mai bine, dar, te rog, fii atent.

— Voi fi.

— Și dacă tot ai vorbit de bani...

— Da ?

— Iți dau cârdul meu de benzină Sunoco.

*

Încă o noapte pe drum, făcând pe detectivul, încă un motel ieftin - Starlight, în orașul Hollis, Oklahoma. La trei și jumătate dimineața, Ben încă nu dormea, privind țintă în întunericul din camera 118. La patru și jumătate, deja îmbrăcat, cu bagajul făcut, a luat o cană de cafea de la recepție și a pornit la drum. Întotdeauna îi plăcuse pustietatea și admirase culorile deșertului, dar niciodată ca în acea dimineață.

A oprit muzica, a deschis geamurile și s-a gândit la ce-l aștepta în Fadiman, Texas. În curând, s-a pomenit că se gândește la *Fred și Ed*, niște benzi animate pe care le citea regulat în ziarul facultății. Într-una dintre cele mai amuzante secvențe, Fred, personajul mai prostuț și mai bătauș, cu o plasă mare și o sfoară lungă în spate, îl anunța pe Ed, care era mai mic și mai deștept, că se duce să vâneze un aligator.

„Dacă-l prinzi, ce ai de gând să faci cu el ?” întreba Ed.

”Nu m-am gândit atât de departe” răspundea Fred.

„Total prostesc, total profund.”

A ajuns la Fadiman pe la prânz. Orașul adormit arăta de parcă fusese folosit ca platou de filmare pentru clasicul lui Bogdanovich *The Last Picture Show*. Era mai mare decât Curtisville, Florida, orașul lui Schyler Gaines, patronul de benzinărie și mini-market, dar nu erau foarte diferite. Panoul din lemn, de la marginea orașului, cojit și decolorat, avea câteva găuri de gloanțe, semn că în Fadiman locuiau oameni cu o mentalitate tradițională. După ce a străbătut centrul orașului, a văzut că aici se vindeau foarte multe rulote și tot felul de sisteme de depozitare.

Nevoia presantă de a merge la toaletă și foamea l-au determinat pe Ben, care semăna destul de mult cu personajul din benzile desenate care se ducea să vâneze aligatori, să meargă încet de-a lungul străzii principale, care avea vreo patru sau cinci semafoare și era lată ca toate străzile centrale din orașele din vest. A numărat cinci taverna, dintre care toate vindeau mâncare, dar nici una nu dădea vreun semn că ar fi primit aprobarea de funcționare din partea autorităților sanitar-veterinare. Nu era foarte pretențios și nu erau nici un mare gurmand, dar abia terminase tratamentul cu Zantac și Maalox și se străduia din rășputeri să se împace cu propriul său stomac. La a doua raită pe stradă, a mai remarcat câteva localuri - Morther Mollys și Hungry Coyote. Alegerea era simplă.

Molly's, decorat în stil rustic, era mai mare și mai frumos decât se așteptase Ben. Separeurile erau tapițate cu piele roșie și aveau mobilier din lemn închis la culoare pe exterior, iar în mijloc mese cu suporturi pentru tacâmuri tot roșii. Cam o treime din scaune erau ocupate. Începea să simtă oboseala din cauza trezirii matinale și a drumului lung. S-a gândit să comande, la burgerul cu ciuperci și cu cheddar, o

bere, dar a preferat cafeina unei sticle de Coca-Cola. Berea mai putea să aștepte. Avea multe de făcut.

MapQuestul îl adusese în Fadiman destul de ușor, dar nu reușise să găsească autostrada John Hamman. Era convins că în laboratorul Whitestone din Soda Spring citise și reținuse corect adresa. Acum nu mai era atât de convins. În timpul prânzului, se imagina cu o sfoară și cu o plasă în mână, privind zeci de aligatori care îi treceau prin față.

„Ce mă fac acum ?“

„Începem cu începutul”, s-a gândit el într-un final și i-a făcut semn chelneriței să vină. Era genul de femeie-bunică, cu părul scurt și argintiu, calmă, cu un aer competent, care sugera că nimic nu o poate doborî. Pe ecuson scria CORA.

— Scuzați-mă, caut autostrada John Hamman. Mă puteți ajuta ?

Femeia s-a uitat la el mirată și apoi a dat din cap. În acel moment, pe lângă ei trecea o altă chelneriță.

— Hei, Micki, a strigat-o Cora, încet, ca să nu-i deranjeze pe ceilalți clienți. Autostrada John Hamman. Îți spune ceva ?

— Caut laboratorul Whitestone, a adăugat Ben.

— Nici de asta nu am auzit, i-a spus Cora.

— Stai așa, nu cumva autostrada John Hamman e aceeași cu Lawtonville Road ? a întrebat Micki. I-au schimbat denumirea cu vreun an în urmă, ții minte ?

— Și au numit-o Lawtonville după băiatul ăla care a primit medalia pentru că a murit în Irak. Acum îmi amintesc.

— Exact. Mergeți pe strada principală spre vest și la prima intersecție faceți dreapta. Dar nu știu de nici un laborator Whitestone pe-acolo.

— Vă mulțumesc, a spus Ben, ușurat că măcar drumul exista. Mă descurc eu.

— În mod cert îl veți găsi.

Afirmația venea de la un bărbat care stătea singur în separeul vecin. Avea în jur de 35 de ani, o față pătrată, ochii foarte depărtați și un păr șaten des și creț.

— Știți laboratorul Whitestone ? l-a întrebat Ben, dându-și seama după lipsa de interacțiune dintre el și ospătărițe că nu era localnic.

— Am de lucru acolo mâine.

— Sunteți chimist ?

— Eu ? omul a răs la această întrebare. Nici gând. Sunt însoțitor de bord. Un prieten de-al meu, cu care lucrez la Southwest, face bani în plus făcând curse aeriene private. Avea una pentru Whitestone, dar nu a mai putut veni și mi-a pasat-o mie. Numele meu este Seth Stepanski.

Ben i-a strâns mâna și a evaluat strângerea lui la șapte din zece.

— Ben, a spus el, dându-și seama că, spre deosebire de eroii lui preferați, s-ar fi bălbâit dacă ar fi trebuit să inventeze pe loc un nume. Ben Callahan.

Fără să aștepte vreo invitație, Stepanski a pus o bancnotă pe masa lui, s-a ridicat și s-a mutat la masa lui Ben.

— Ești așteptat la Whitestone ? L-a întrebat Seth.

— Nu, a răspuns Ben, încercând să se concentreze, gata să îndruge tot felul de prostii ca să-i mențină interesul lui Stepanski, chiar dacă era evident că acesta era dornic de companie. Vând echipamente pentru laboratoare de hematologie și directorul laboratorului Whitestone ne-a contactat pentru o întrevedere.

— Ei, nu cred că au deschis astăzi, a continuat Stepanski. Eu sunt din Corsicana, un oraș mai la sud de Dallas. Am ajuns aici mai repede decât am crezut, ieri seara, așa că m-am dus azi dimineața să văd dacă au nevoie de ajutor cu avionul.

— Și ?

— Nici nu am ajuns în curte. Gard înalt de jur împrejur, cu sârmă ghimpată sus. Arată ca un penitenciar de maximă securitate, cu gardieni sus în turnuri. Se află departe, în deșert. Nimic, absolut nimic nu e în jur. Am văzut în depărtare niște construcții, dar când am sunat la poartă și

le-am spus cine sunt, femeia de acolo mi-a răspuns că sunt așteptat abia mâine după-amiază și nimeni nu se putea ocupa de mine astăzi.

Ben era total intrigat.

— Deci vei zbura mâine seară târziu ?

— Nu, nu, joi dimineța. Se pare că au un loc pentru mine unde să stau până mâine seară.

— Dar nu și în seara asta.

— Nu și în seara asta, a confirmat Stepanski.

— Se pare că și eu voi fi nevoit să aștept până mâine.

— Ai de mers vreo șase kilometri, într-o singură direcție. Poate ar trebui să dai un telefon. Eu am făcut o prostie că n-am sunat.

— Da, voi da un telefon.

— Dacă ai nevoie de motel, îți recomand Quality Inn, unde stau și eu. E destul de bun.

— Mulțumesc, a răspuns Ben, căutând subiecte pentru a continua conversația. Auzi, mă duc să sun chiar acum, să văd dacă persoana mea de contact este acolo. Dacă nu este, poate mergem împreună la un bar de cowboy, bem câteva beri, poate jucăm darts.

„Vai de mine, nu cumva am început să vorbesc pe nas ?“, se gândea Ben, care a scos o bancnotă de 20 de dolari și a lăsat-o pe masă, s-a dus la mașină ca să ia, chipurile, mobilul și numărul de la Whitestone. Și-a amintit că probabil eroii lui ar fi știut exact cum să facă față unei asemenea situații, dar el era puțin depășit de evenimente.

*

Seth Stepanski era foarte banal. Se părea că ocupațiile lui preferate erau televizorul și holbatul la sânii goi în cluburile de noapte, iar singurul țel în viață era găsirea unei femei care să o înlocuiască pe Sherry, femeia care îl părăsise pentru că el întârziase prea mult cu cererea în căsătorie.

Beau bere în separeul unui bar slab iluminat numit Charlie's. Stătuseră acolo de vreo două ore și trei halbe de bere.

— Femeilor le plac însoțitorii de bord pentru că pot zbura ieftin prin toată țara, a spus Seth, al cărui discurs începea să fie mai dezlânat.

— Cred că înțeleg un asemenea raționament, a răspuns Ben, spunându-și că nu trebuia să-și facă griji în legătură cu discuția, ci că trebuia doar să fie atent la ce spunea Stepanski.

După ce inițial, la Mother Molly's, Ben crezuse că ar putea obține informații interesante de la Seth, aflase curând că nu avea nimic de oferit. Nu cunoștea destinația zborului și habar nu avea cine va fi în avion. Tot ce știa era că, oricare ar fi fost destinația, trebuia să aibă la el pașaportul și că oriunde ar fi mers, nu avea să stea mai mult de două trei zile. Adăugase că Whitestone îi plătea echivalentul unei luni de muncă la Southwest.

Luând în considerare informațiile lui Alice Gustafson despre Whitestone, Ben s-a gândit că poate niște membri din conducere era transportați la sediul din Marea Britanie. Se gândea ce putea să-l mai întrebe pe interlocutorul lui, când Stepanski a făcut ochii marii și a arătat spre geam.

— Sfinte Dumnezeule ! Uite-te la monstrul ăsta !

Ben s-a întors și, probabil, ochii lui s-au mărit la fel de mult. Pe stradă mergea, destul de încet, un Winnebago Adventurer gri metalic, *acel* Winnebago Adventurer. Se chinuia să vadă fața lui Vincent la volan.

— Dumnezeule, a murmurat Ben.

— Pun pariu că este în jur de două sute de mii, a exclamat Stepanski, fluierând cu admirație. Poate mai mult. O minune pe roți.

Priveau impresionați cum rulota gigantică aluneca ușor pe strada principală, luând-o spre vest. Acum Ben știa că

aligatorul tocmai i-a sărit în plasă. Următoarea mișcare trebuia să vină din partea lui.

*

A petrecut toată după-amiaza următoare departe de Seth Stepanski, încercând să elaboreze un plan, de care să fie convins că este bun și să pună cap la cap toate piesele. Era concentrat și treaz, dar ușor speriat. Șansele ca lucrurile să meargă prost, ca el să nu se descurce sau chiar să moară, erau destul de mari.

A sunat-o pe Alice Gustafson, care nu a răspuns la telefon. Apoi a încercat la Althea Satterfield.

— Doamna Satterfield, orice aș spune eu acum, dumneavoastră doar ascultați, i-a cerut el, mergând până la Range Rover sub pretextul de a lua harta. Nu spuneți nici un cuvânt. Nici un cuvânt.

— Ascult, a repetat bătrâna. Sunt un foarte bun ascultător, dragule.

— Știu că sunteți. Bine. În cinci minute mă sunați pe numărul meu de mobil.

— Numărul pe care-l am chiar aici.

— Exact. Ce face Pincus ?

— E bine, dragule. Acum câteva ore el...

— Bine, doamna Satterfield, sunați-mă peste exact cinci minute...

Jocul lui actoricesc, cu Althea ascultând cuminte la telefon, iar Stepanski fiind martor la așa-zisa discuție, a fost demnă de un Oscar. La sfârșitul conversației, Stepanski înțelesese că șeful lui Ben sunase la laboratorul Whitestone și că stabilise o întâlnire între Ben și doamna de la laborator la ea acasă, în Pullman Hills, la șase kilometri spre est de Fadiman. Prin această minciună urmarea să-l împiedice pe Stepanski să se plimbe prin oraș.

— Mă voi caza la Quality Inn când mă întorc, i-a zis Ben când s-au despărțit în față la Charlie's. Vezi, nu mânca nimic pentru că vom lua cina împreună, dacă vrei.

Ben a ajuns la motel abia pe la opt pentru a-și lua noul prieten. Planul era gata, dar Ben șovăia. La zece fără un sfert, când orașul începea să adoarmă, au terminat porțiile imense de fripturi texane într-un local numit Rodeo Grille și s-au îndreptat spre Range Roverul lui Ben prin parcare pustie.

— Înainte de a merge în cameră, a spus Ben, după ce a scos de la Seth o mulțime de informații personale, vreau să-ți arăt ceva.

Au mers spre nord timp de vreo douăzeci de minute. Se părea că Fadiman tindea să se dezvolte în acea direcție, dar trebuia să mai treacă încă mulți ani, probabil zeci, până când civilizația avea să ajungă și aici. Chiar dacă Stepanski era curios unde mergeau, cele cinci beri și cina copioasă îl împedica să vorbească.

Într-un final, Ben a parcat în față la Budget Self-Storage, prima prăvălie de acest gen care o văzuse venind din Oklahoma. Reclama luminoasă era stinsă, micul birou era închis.

— Ce e aici ? a întrebat Stepanski, având încredere totală în persoana cu care petrecuse o mare parte a zilei.

Au trecut de primul rând de depozite și se îndreptau spre al doilea. Atunci Ben l-a tras pe deoparte.

— Seth, a început el. Avem ceva de discutat.

— Ce naiba avem de discutat... ?

Însoțitorul de bord a tăcut în momentul în care și-a dat seama că Ben avea un pistol ațintit spre locul dintre ochii lui.

CAPITOLUL 23

Însă, dacă am dreptate, atunci anumiți profesori trebuie să se înșeală când susțin că pot pune cunoaștere într-un suflet care era înainte neștiutor, de parcă ar putea pune vedere în ochii orbilor.

PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

Chiar dacă avea bilet la clasa întâi, zborul lui Natalie înapoi în Brazilia nu a fost tocmai plăcut. De trei, poate chiar de patru ori, imaginile cursei cu taxiul de la aeroport spre cartierele sărace – favelas, așa îi spusese mama ei că se numesc - și împușcăturile i-au invadat gândurile. Nu conta dacă dormea sau era trează. Amintirile erau clare și terfiante într-un moment, vagi și confuze într-altul.

La un moment dat, s-a trezit speriată, gâfâind și lac de transpirație.

— Sunteți bine ? a înterbat-o un brazilian în vârstă care stătea lângă ea.

Era un văduv jovial care se întorcea acasă după ce își vizitase copiii și nepoții stabiliți în Statele Unite. Fost învățător, vorbea o engleză destul de fluentă.

— Sunt bine, sunt bine, i-a răspuns ea. Îmi revin după un virus.

— Luați asta, i-a spus brazilianul, întinzându-i o foaie de hârtie pe care era imprimat un e-mail. Fiul meu din Worcester mi-a dat-o. Probabil știți că noi, cei din Rio de Janeiro, suntem numiți *cariocas*. Ei, acest pamflet satiric, *Locuri de vizitat în Rio*, a fost scris de un reporter *cariocas*

pentru o publicație minunată numită *Ghidul unui gringo în Brazilia*.

Această listă ironică ar fi fost, probabil, hazlie în alte circumstanțe, dar nu era un tratament bun pentru „virusul” lui Natalie. Lista avea 14 puncte, printre care următoarele:

În centru, dezlănțuirile vânzătorilor ambulanți sunt spectaculoase, putând fi comparate cu migrația somonului în Yukon.

Colina Mangueria, noaptea, este potrivită pentru cei curajoși care iubesc focurile de artificii. Dar nu petarde colorate, ci focuri de calibru 38.

Vă plac filmele violente și șocante ? Nimic nu se poate compara cu o stație de poliție din Rio. Polițiștilor le place să spună: „Aici plâng copiii și nici mamele nu-i aud”.

V-ați plictisit de nemernicii de-acasă ? Veniți să-i vedeți pe ai noștri. Ei sunt în Adunarea Națională și fac legile.

Toaletele din Gara Centrală. După ora 22.00 se transformă în țara nimănui - în cel mai mare bordel din lume. Trebuie doar să alegeți sexul.

Natalie a zâmbit și i-a întors brazilianului foaia cu glume.

— Deja mă simt mai bine, a spus ea.

Înainte de a pleca din apartamentul său din cartierul Logan al Bostonului, Natalie s-a gândit mult dacă să ia un taxi de la aeroport la hotel sau să meargă cu autobuzul. Până la urmă, a intrat pe internet și a închiriat un Jeep. Acum, când plecase de la aeroportul Jobim și intrase pe autostrada sudică spre oraș, încerca să-și regleze respirația și bătăile inimii. Din cauza frecvenței și intensității flashbackurilor legate de nefericitul eveniment, cele două luni care se

scurseseră din momentul primei sosiri în Brazilia păreau acum șase ore.

Clienții de la Casa Dragostei te vor adora. Vei fi foarte fericită acolo...

Era o dimineață caldă și senină. În timp ce mergea, Natalie arunca priviri în partea dreaptă, direcție în care a fost dusă de taximetrist în acea noapte. La baza colinelor se vedeau mahalale cu cocioabe urâte. Cu mult mai sus de ele începeau aleile îngrijite și palmierii, care ascundeau vile cu priveliști frumoase spre ocean. Ea a fost dusă undeva prin acele favelas murdare și sărăcicioase și apoi împușcată.

Hotelul ales de Natalie, Rui Mirador, primise de la agenția de turism on-line două stele și era catalogat drept curat, situat într-o zonă sigură și pitorească, o descriere care i s-a părut foarte rezonabilă. Hotelul se afla în cartierul Botafogo, descris în același site, drept tradițional și interesant. Dar cel mai important pentru Natalie era faptul că și spitalul Santa Teresa se afla tot în acest cartier.

Pe autostradă traficul era intens și, foarte des, șoferii nu erau tocmai politicoși. Dar, după ani de condus prin aglomerația din Boston, Natalie și-a dat seama că este bine pregătită. În ciuda stării de nervozitate permanentă, se simțea atrasă de colinele înalte, de vegetația luxuriantă și de arhitectura spectaculoasă. Botafogo era un coridor destul de îngust între Centro, centrul orașului, și plajele Copacabana și Ipanema. Cu ajutorul unei hărți excelente, s-a descurcat de minune pe străduțele înguste care au dus-o spre Platoul Pasmado, unul dintre locurile pe care și le-a propus să le viziteze cu orice preț, în afară de plajele magnifice cu nisip alb. După oprirea la Pasmado urma rezolvarea problemelor pentru care venise. Nu avea nici o dorință de a sta prea mult în Rio și planifica să zboare acasă imediat cum afla misterul legat de cine a avut grijă de ea și la ce spital. Restul orașului, oricât de spectaculos și interesant, va trebui să rămână pentru totdeauna necunoscut ei.

Dintr-odată, obosită de zborul lung, Natalie s-a așezat pe o băncuță cu vedere spre golful Guanabara și statuia lui Cristos Mântuitorul. Splendid, s-a gândit ea, realizând că nu simte nici un fior de interes.

— Și ce părere aveți de mica noastră statuie ?

Speriată, Natalie s-a întors în partea de unde venise vocea cu un accent puternic. Un polițist îmbrăcat în uniformă stătea lângă ea, cu mâna pe bastonul de cauciuc. Era oacheș, bine făcut și frumos, cu trăsături înguste și ochii negri de vultur. Pe ecusonul prins la buzunarul de la piept scria VARGAS.

— Este foarte frumoasă, copleșitoare, a răspuns ea. De unde știți că sunt americană ?

— Arătați ca o braziliancă, dar lângă dumneata se află un atribut absolut turistic. Ofițerul a arătat cu un gest spre harta deschisă de pe băncuță. Și prin părțile astea majoritatea turiștilor sunt americani.

Natalie reușise să schițeze un zâmbet.

— Familia mea este din Capul Verde. Sunteți din poliția locală ?

— Armată, de fapt.

— Unde ați învățat engleza atât de bine ?

— Mă simt flatat să aud asta. În anii de școală am petrecut un an în Missouri. Sunteți demult în Rio ?

Natalie a dat din cap.

— Nici nu m-am cazat încă.

— Aha. Și despre ce hotel este vorba ?

Poate de vină fusese coșmarul cu șoferul de taxi, poate nerăbdarea - reală sau imaginară - care se simțea în glasul bărbatului, dar deodată Natalie a devenit nervoasă. Ultimul lucru de care avea nevoie erau avansurile amoroase din partea unui polițist.

— Inter-Continental, a mințit ea, ridicându-se brusc în picioare. Ei bine, cred că e timpul să mă duc să mă cazez. O zi bună.

— Cunoașteți drumul ? Aș putea să vă...

— Nu, nu. Dar vă mulțumesc. Se pare că această hartă mi-a devenit cel mai bun prieten.

A încercat să nu se uite în ochii bărbatului de frică să nu vadă jignire sau, mai rău, furie.

— Foarte bine, a răspuns el. Vă urez să petreceți un timp minunat în Rio.

Hotelul Rui Mirador, construcție din piatră cu patru etaje, era așa cum scria pe site, adică curat și îngrijit, iar în privința siguranței, la recepție i s-a spus că au o persoana 24 din 24 de ore.

— Noi știm să mânuim acesta, a spus recepționarul în portugheză, scoțând din sertarul de sub masă un pistol urât, cu țeava lungă.

Natalie nu a fost prea convinsă de siguranța hotelului, dar s-a cazat și și-a dus bagajul la etajul trei, într-o cameră mică, în care nu era mare lucru în afară de două paturi tip platformă. Două stele sunt două stele, s-a gândit ea, dar și-a amintit că somnul, oricum, avea să fie o problemă.

Nedorind să mai guste din surprizele acestei mari metropole, Natalie nu avea de gând să stea în oraș până târziu și a hotărât că cea mai bună opțiune ar fi să-și cumpere o sticlă de whiskey autohton pe care să o bea în cameră și să viziteze o farmacie.

Până când făcuse un duș și se pregătise să iasă era deja mijlocul zilei. Natalie îmbrăcase un costum de in bej și o bluză cu mânecă scurtă de culoarea turcoazei. În cameră, la unul dintre geamuri, exista o unitate minusculă de aer condiționat, dar la această oră nici căldura, nici umiditatea nu erau prea apăsătoare. Jeepul era parcat într-o parcare situată aproape de hotel, dar punctele ei de interes pentru ziua de azi, o secție de poliție și spitalul, erau situate la distanțe bune de mers pe jos. Traficul intens era o problemă, dar la fel devenise și mersul pe jos, căci după incendiu Natalie nu mai putea respira ușor. Gurile de aer adânci,

atunci când se nimereau, erau o bucurie, dar ele erau rare. Ar fi putut să mai facă vreo două-trei săptămâni de reabilitare pulmonară, dar doctorul și terapeutul i-au explicat că și după mai mult timp de exerciții nimic nu putea fi garantat, poate, în afară de o scădere a punctajului de alocare pulmonară.

Domnul de la recepție era foarte curios de ce vroia ea să viziteze două sau trei secții de poliție, mai ales că Natalie nici nu știa că în Rio existau trei tipuri de forțe de ordine - poliția municipală, turistică și militară.

Cu ajutorul cărții de telefoane, el i-a marcat pe hartă câte o secție de de poliție de fiecare tip și i-a explicat cum să ajungă la ele. De fapt, concluziile băiatului de la recepție nu erau corecte. După întoarcerea acasă, Natalie a învățat foarte multe despre forțele de ordine din Brazilia. Din tot ce a citit, a dedus că nu are încredere în niciunul dintre cele trei tipuri. Se îndoia că atacul asupra ei în favelas să fi fost investigat.

Dornică să nu se întâlnească cu ofițerul cu care a vorbit pe platoul Pasamdo și gândindu-se că, probabil, tura lui nu se terminase și mai căuta turiste americane cărora să le ureze bun venit, a hotărât să înceapă cu secția Poliției Militare. Clădirea, structură modernă din cărămidă și sticlă, cu un singur etaj, se afla pe strada Rua São Clemente, și era cât jumătate dintr-un McDonald's din Boston, dar la fel de aglomerată. Ofițerul de la recepție, pe care l-a rugat să vorbească mai rar, a trimis-o la detectivul Perreira, un bărbat scund, cu un exces de greutate de vreo 20 de kilograme.

El avea o mustață subțire, parcă desenată cu creionul, și un zâmbet rece.

În pofida accentului puternic, engleza lui era destul de bună și Natalie a hotărât să nu recunoască faptul că portugheza ei era mult mai bună.

— Mda, se pare că orașul nostru v-a întâmpinat destul de urât, a spus detectivul după ce Natalie i-a prezentat faptele și i-a înmănat o foaie imprimată cu fotografia ei, datele

accidentului, scrise de Hermina în baza amintirilor sau a frânturilor de amintiri ale lui Natalie.

— Eu nu pot să vă descriu în totalitate șocul teribilei mele experiențe, a spus ea. Șoferul de taxi a zis că mă va duce într-un loc numit Casa Dragostei.

Perreira nu a reacționat în nici un fel, dar a început să citească ceva la calculator, timp în care Natalie încerca să nu se uite prea insistent la imensa bărbie dublă care i se revărsa peste guler.

— Dumneavoastră spuneți că această crimă a fost raportată la poliție ? a întrebat el.

— Când am fost găsită eram într-o comă profundă, dar mi s-a spus să poliția a chemat ambulanța care m-a transportat la spital.

— Spitalul Santa Teresa.

— Da.

— Dar dumneavoastră i-ați sunat și ei v-au spus că nu au nici un act care să dovedească că ați fost internată acolo.

— Când plec de aici mă duc la Santa Teresa, în speranță că voi putea clarifica această nelămurire.

— Sunteți sigură că datele pe care mi le-ați indicat aici sunt corecte ?

— Categorie.

Perreira a răsuflat cu zgomot și a început să lovească ușor masa cu degetele groase.

— Senhorita Reyes, a spus el, noi, Poliția Militară, suntem foarte atenți cu oamenii care sunt împușcați în orașele noastre - în special turiști. Noi avem o reputație pe care dorim să o păstrăm intactă.

În zilele sale mai cinice, probabil, Natalie ar fi întrebat despre ce fel de reputație vorbește Perreira. Din căutările sale reieșea că Poliția Militară era responsabilă de asasinarea a sute, poate chiar mii de copii ai străzii, inclusiv în renumitul masacru din 1993, când 50 de copii au fost împușcați și opt au fost omorâți în fața bisericii Candelaria.

— Deci, ce ați aflat despre cazul meu ? a întrebat ea arătând spre computer.

— Eu am căutat în baza de date a Poliției Militare și, de asemenea, în bazele de date ale poliției, cum i-ați spus dumneavoastră, municipală și pentru turiști.

— Și ?

— În nici una dintre aceste baze de date nu figurează numele dumneavoastră, pentru datele pe care mi le-ați dat.

— Dar poate...

— Eu am căutat și victime necunoscute împușcate în acele zile. Nimic.

— Dar nu are nici un sens.

— Poate nu are, dar poate are. Senhorita Reyes, dumneavoastră mi-ați spus că sunteți studentă.

— Da. Studentă la medicină.

— În țara noastră studenții sunt, de obicei, foarte săraci. Dumneavoastră aveți bani ?

Natalie a înțeles unde bate detectivul și a început să se înfurie.

— Sunt mai în vârstă decât majoritatea studenților, a spus ea rece. Și am suficienți bani ca să duc o viață liniștită. Domnule detectiv Perreira, treceți la obiect.

— Hm, eu cred... haideți să vedem... Eu sunt convins că fiind studentă la medicină știți că, în țări ca asta, lumea a treia, cum o numiți voi, americanii, unii oameni disperati care au nevoie de bani își vând pe piața neagră un rinichi, o bucată de ficat sau un plămân. Prețurile pentru acest gen de marfă, am auzit, sunt foarte mari.

— Și dacă eu, după cum spuneți, mi-am vândut plămânul, de ce aș fi venit aici ?

Perreira i-a zâmbit triumfător.

— Vină, a răspuns el. Vină pentru fapta comisă, poate și negare. Îmi pare rău că v-o spun, senhorita, dar după o viață lucrată în acest domeniu eu am văzut multe lucruri, lucruri mult mai grave, mult mai ciudate.

Natalie hotărâse că a auzit suficient. Înțelegea că nu va avea nimic de câștigat dacă se va certa cu un polițist, probabil, din contra, va avea de pierdut. Poliția din Brazilia nu răspundea în fața nimănui, iar Poliția Militară, dintre toți, erau autoritatea cea mai periculoasă de autonomă.

— Domnule detectiv, credeți-mă, a spus ea în timp ce-și aduna lucrurile să plece, eu aș căuta, mai degrabă, o hibă în baza voastră de date, decât în mine. Dacă aflați ceva, eu stau la Hotel Rui Mirador.

A ieșit rapid din birou, a traversat holurile aglomerate și a ieșit din mica secție de poliție. Abia ajunsă afară, a realizat că accesul de furie a făcut-o să respire foarte greu.

*

Următoarele patru ore au fost un calvar. Pe hârtie, mai exact, pe harta ei, Santa Teresa părea să se afle la șase sau șapte străzi de secția Poliției Militare. Dacă harta ar fi fost topografică, Natalie ar fi luat un taxi. Aproape toate străzile erau în pantă și plimbarea prin Botafogo, oricât de pitorească, era lungă și se desfășura într-o căldură destul de mare. În momentul în care intra pe ușa principală a spitalului, Natalie simțea că a transpirat foarte tare.

Corpul principal al spitalului, construcție din blocuri monolit de patru etaje, de la care porneau alte corpuri, în toate direcțiile, arăta de parcă a fost construit de Pedro Cabral, descoperitorul brazilian de la începutul secolului al XVI-lea. Clădirea principală, modernizată în interior, avea un șir de aripi și turnuri adăugate pe parcurs, toate în stiluri arhitecturale diferite. Natalie a ales să viziteze, mai întâi, birourile administrative și a dat de belea imediat — cel puțin din punct de vedere lingvistic.

Vicepreședintele, doamna Gloria Duarte, o femeie deosebit de inteligentă, a părut foarte interesată și compătimitoare în legătură cu situația lui Natalie. Au vorbit în portugheză,

deși, când Natalia a aruncat o privire peste biblioteca impresionantă, a înțeles că Duarte, deșteaptă, înțeleaptă, modernă și perspicace, putea vorbi în multe limbi, inclusiv engleza.

— Ce mă intrigă cel mai mult, legat de povestea dumitale, a spus Duarte, este siguranța ta și sprijinul mentorului dumitale, doctorul...

— Berenger. Douglas Berenger.

— Siguranța voastră că ați fost operată de un doctor numit Xavier Santoro. Acest doctor nu figurează în spitalul nostru și, din câte știu eu, nu există un asemenea doctor în oraș, deși, poate ar fi mai bine să contactați asociația medicilor.

— Eu i-am contactat. În listele lor nu figurează nici un doctor cu acest nume.

— Înțeleg...Ei bine, haideți să luăm lucrurile pas cu pas.

— Pas cu pas, a repetat Natalie, dezamăgită de dispariția entuziasmului din partea doamnei Duarte.

— Aș vrea să vă spun că pacienții noștri nu dispar, pur și simplu, a continuat Duarte, și cazul dumitale nu este unul obișnuit. Noi avem peste două mii de paturi, care sunt ocupate, aproape în permanență. O simplă greșeală umană și toate fișele și certificatele dumitale ar putea figura sub un alt nume, nume diferit cu o singură literă. Așa că aveți răbdare. Eu presupun că veți rezolva acest mister foarte repede, iar soluția va fi una comună și banală.

Acestea fiind spuse, a trimis-o pe Natalie la oficiul de securitate pentru a primi un permis de vizitator, care îi oferea acces în orice departament al spitalului, inclusiv la arhivă. De asemenea, a făcut copii de pe prezentarea întocmită de Natalie și a cerut să fie distribuite în toate secțiile spitalului, cerând să fie anunțată imediat dacă cineva își aducea aminte de acest pacient sau dacă dispunea de informații legate de el.

După un espresso rapid la terasa de lângă blocul administrativ, Natalie s-a îndreptat spre arhivă. Reyes, Reyez,

Rayes. Așezată la calculator, alături de un angajat al arhivei, Natalie a încercat orice mutare de litere posibilă, fără nici un succes și chiar a căutat toate dosarele pacienților de gen feminin internate cu nume necunoscut. Apoi ea s-a îndreptat spre secțiile de urgență și terapie intensivă. Ținea minte fața a două surori medicale și a lui Santoro și spera că poate, dintr-o pură întâmplare, va da nas în nas cu ei pe holurile spitalului.

Chiar și într-un spital din orașe precum New York sau Rio, o femeie necunoscută, găsită împușcată și total dezbrăcată pe o alee și care a pierdut, ulterior, un plămân, ar fi constituit un caz deosebit. Mai devreme sau mai târziu cineva tot ar fi vorbit de el. Dar aici nici una dintre asistentele medicale nu auzise de un asemenea caz.

La ora cinci, șocată și descurajată, fizic incapabilă să continue căutările, Natalie a plecat de la spital. Șase săptămâni în urmă, venise în Brazilia, unde a fost atacată și împușcată pe o alee întunecată și și-a pierdut plămânul. Acestea erau faptele situației. Cumva și undeva exista o explicație care ar fi legat toate aceste fapte. A consultat harta și a ales să se întoarcă la hotel pe cele mai mari străzi și, spera ea, cele mai plate. Soarele nu mai încălzea orașul cu putere și temperatura era suportabilă.

A venit în Brazilia. A fost atacată. A pierdut plămânul.

Aceste gânduri, care-i roiau prin creier, o împiedicau să admire frumusețea orașului sau să vadă pietonii, mulți și grăbiți, care, probabil, la această oră mergeau acasă. În ciuda tuturor descrierilor potrivit cărora Cariocas erau relaxați și dezinvolți, intersecțiile se asemănau foarte mult cu cele din New York - șuvoaie de oameni, umăr la umăr, care încearcă să se strecoare printre mașini și taxiuri și storc fiecare secundă din lumina verde a semaforului.

Natalie se afla la o intersecție deosebit de aglomerată, ca o sardea, înghesuită printre sute de oameni, când a auzit o femeie vorbind în portugheză, nu departe de ea.

— Vă rog, doctor Reyes, nu vă întoarceți. Nu vă uitați la mine. Ascultați-mă. Dom Angelo are răspunsurile pe care le căutați. Dom Angelo.

În secunda următoare s-a făcut verde și un șuvoi de oameni s-au grăbit să traverseze strada, forțând-o pe Natalie să meargă înainte. Imediat cum a ajuns pe cealaltă parte, Natalie s-a întors, privind, scrutând fețele. Nimeni nu părea interesat de persoana ei. Era gata să renunțe când a zărit o femeie masivă îmbrăcată într-o rochie viu colorată, care încerca să se depărteze cât mai repede posibil, șchiopătând de-un picior. O voce de bărbat a atenționat-o să se dea la o parte. Când Natalie s-a întors, femeia dispăruse.

Natalie era, din nou, încadrată de o masă de oameni care așteptau verdele semaforului și nu avea nici o șansă să se ducă după femeia în rochie colorată până când semaforul arăta verde. Într-un final, a putut să traverseze, a alergat repede până la colțul primului bloc, dar nu a mai văzut femeia cunoscută.

Obosită de efort, Natalie s-a rezemat de fațada unui magazin cu haine. Nu exista nici o îndoială că vocea pe care o auzise îi aparținea femeii șchioape — nu exista nici o îndoială pentru că Natalie era convinsă că ele două s-au văzut mai devreme, doar în trecere, în secția de terapie intensivă a spitalului Santa Teresa.

CAPITOLUL 24

Necesitatea (...) este mama invenției.
PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Sunt Stepanski. Seth Stepanski, însoțitorul de bord.

— Bine ați venit la Whitestone, domnule Stepanski. După ce poarta se va deschide, vă rog să intrați și să mergeți cu mașina până la Corpul 6 din Oază și să intrați pentru a vă înregistra. Aveți uniforma ?

— Da. Da, o am la mine.

— Excelent. Ne vedem acolo în câteva minute.

Poarta, o structură de metal de aproximativ doi metri înălțime, cu sârmă ghimpată sus, s-a deschis fără zgomot spre dreapta și Ben a văzut în față un drum de vreo 400 de metri. Așezat la volanul mașinii lui Stepanski, un Sebring decapotabil, a mers până la clădirea menționată. În portbagaj se afla valiza lui de detectiv, iar sub ea, ascuns, era pistolul de calibrul 38.

Conglomeratul de opt sau nouă structuri din cărămidă de culoare roz pal, strălucea în lumina soarelui. Vreo treizeci de copaci înalți, singura pată de verdeață și de umbră pe o distanță de câțiva kilometri, mai reduceau din severitatea locului și constituiau, probabil, Oaza la care se referise vocea de la interfon.

Ben presupunea că laboratorul se află în cea mai mare dintre clădiri. Tehnicienii care lucrau acolo, probabil că nu știau că sunt complici la o afacere malefică care consta în fenotiparea și catalogarea electronică a milioane de fiole cu dop verde, care proveneau de la oameni care nu bănuiau

nimic, milioane de oameni din Statele Unite și, posibil, din toată lumea.

Acest gând îi provocase o senzație puternică de greață.

În afară de zgomotul motorului de la mașină și de suflul puternic al aerului condiționat, nu se mai auzea nimic altceva în aerul texan fierbinte. Pe măsură ce se apropia de șirul de copaci, care vegheau aleea de acces ca niște santinele, Ben a văzut rulota Adventurer parcată în capătul din dreapta al Oazei. Bănuia că în mașină se afla un alt Lonnie Durkin, femeie sau bărbat, încuiat, speriat și așteptând să afle de ce era acolo.

Ben își vopsise părul într-o culoare mai închisă și purta o pereche de ochelari cu rama groasă. Fotografia din pașaportul lui Stepanski era uzată și avea o vechime de șapte ani. Era mai mic ca Ben cu cinci ani, dar forma feței și culoarea tenului erau asemănătoare. Mai mult decât atât, însoțitorul de bord, actual rezident al depozitului nr. 89 din cadrul facilității de depozitare Budget Self-Storage, îi spusese că nimeni de la Whitestone nu știa cum arăta de fapt.

Din păcate, Ben nu putea face o asemenea afirmație. Pe măsură ce se apropia de Corpul 6, revedea în minte scene din confruntarea violentă din garajul de pe Laurel Way din Cincinnati. Lupta cu uriașul Vincent nu durase mai mult de jumătate de minut. Lumina era foarte slabă și doar o singură dată, cu câteva secunde înainte ca jetul de vopsea neagră să-l orbească, asasinul putuse vedea clar fața lui Ben. Oare Vincent orbise ?

„Slabe șanse”. Fusesse oare la volanul giganticului Adventurer cu o zi în urmă pe strada centrală din Fadiman ? În acel moment, întrebările depășeau cu mult numărul răspunsurilor.

Corpul 6 era un birou destul de mic, decorat cu fotografiile înrămate reprezentând monumente din întreaga lume. În momentul în care a intrat în încăperea, din spatele biroului îl urmărea o brunetă suplă, de vârstă mijlocie, cu ținuta unui

soldat de marină. Pe sacou, la piept, era brodat cuvântul WHITESTONE.

Ben încerca să vorbească și să se comporte nonșalant, dar de fapt era agitat, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ar fi vrut să iasă și să intre din nou, abordând o altă ținută. În schimb, s-a prezentat.

— Bine ați venit domnule Stepanski, a spus femeia privindu-l cu atenție. Eu sunt Janet, office managerul. Aveți pașaportul și scrisoarea pe care v-am trimis-o ?

Ben a pus pe birou documentele solicitate, pe care le recuperase din camera de motel a lui Stepanski. Janet s-a uitat la ele atent, zăbovind o clipă când a examinat fotografia din pașaport. Apoi le-a dat la o parte.

Ben și-a apăsat cu putere mâinile pe birou ca să nu tremure.

„Tu știi, Janet ? Știi ce se întâmplă aici ?”

— Am trecut pe aici ca să văd dacă pot să ajut la pregătirea avionului pentru cursă, a spus el, fără vreun motiv, încercând să pară cât se poate de relaxat și să intre în pielea personajului.

— Știu, a răspuns ea. Cu mine ați vorbit. Politica noastră presupune respectarea cu strictețe a planurilor.

— Înțeleg.

Nici o explicație, nici un cuvânt de părere de rău. Nimic. Janet, office managerul, era total absorbită de importanța postului ei. Ben trebuia să păstreze un contact vizual permanent. Era pe teritoriul inamicului. Dacă ar fi fost prins, existau puține șanse să scape cu viață.

— Bine, domnule Stepanski, dacă vremea ne va permite, veți pleca mâine la nouă dimineța. La șapte va trebui să fiți aici, în uniformă, cu un bagaj pentru o călătorie de patru zile. Este posibil, după cum v-am și scris, ca deplasarea să fie prelungită cu câteva zile. Veți avea în grijă șase pasageri și un echipaj de trei persoane. Trebuie să transportăm un pacient în Africa de Sud pentru o intervenție chirurgicală

care nu poate fi efectuată în țară. Pacientul va fi însoțit de doctori și va sta în compartimentul din spate. Dumneavoastră nu aveți voie să intrați acolo, cu excepția cazului în care vi se va cere în mod expres acest lucru. Sunteți obligați să respectați intimitatea pasagerilor. Veți intra în contact cu ei numai dacă ei voi iniția conversația. Aveți întrebări ?

— Nu.

— Bine. Aici aveți cheia de la camera 7. Se află în Corpul 2, pe alee și în dreapta. Nu aveți voie să vă plimbați prin Oază. Aveți acces numai pe terasa camerei și la cantina din Corpul 3, care se află chiar în spatele Corpului 2.

— Înțeleg.

Ben a luat cheia și a vrut să plece.

— Domnule Stepanski ?

Ben întepeșise, apoi s-a întors încet spre ea, cu pulsul accelerând.

— Da ?

Femeia i-a întins pașaportul.

— Cred că e vremea să vă schimbați fotografia.

*

Ben hotărâse să-și lase pistolul în mașină. Nu avea nici o șansă să scape de aici apelând la el, având în vedere că nu-l folosise niciodată în afara sălii de tir, și acolo fără prea multă îndemânare. Dacă Janet îl deconspirase, avea să știe cât de curând și, probabil, nu mai avea nici o șansă de scăpare.

Camera 7 era mică, dar curată și aranjată, spre deosebire de motelurile ieftine în care stătuse Ben până atunci. Și-a desfăcut bagajele și și-a pus ceasul să sune la ora șase, gândindu-se cum s-ar fi comportat Seth Stepanski într-o asemenea situație, fără acces la bar și la bere.

Ben se simțea vinovat că abuzase de încrederea însoțitorului de bord și făcuse ceea ce făcuse, dar Seth era viu, deși imobilizat. Ben nu credea că ar fi îndrăznit să atenteze la

viața lui Stepanski, dar în momentul în care îndreptase pistolul asupra lui Stepanski, știuse că depășise niște limite. Acum era în stare să facă orice pentru a nu da înapoi. Și era mândru de imaginația de care dăduse dovadă când îl imobilizase pe Seth.

Soluția a fost oferită de tijele dure din metal care îmbrăcau tavanul și pereții boxei de depozitare, una dintre boxele mari de la Budget Self-Storage, patru pe șase metri. Stepanski, dezbrăcat de la brâu în jos, era fixat cu lanțuri în centrul camerei, de tavan și de pereți în așa fel, încât să aibă suficientă mobilitate pentru a se deplasa între un scaun și o comodă, special cumpărate de Ben în acest scop. Măinile lui Seth erau prinse cu cătușe la spate, iar peste gură îi lipise bandă izolatoare, pe care o găurise pentru a-i permite să respire mai ușor și pentru a putea bea cu paiul din sticlele de suc, apă și băuturi cu proteine, aranjate pe masa din fața lui. Căldura putea fi o problemă, dar Ben alesese bocul 89 pentru că se afla departe de biroul administrativ și pentru că era la umbră.

În acea noapte, la ora unsprezece, Stepanski fusese legat și verificat. Mai târziu, Ben se întorsese la boxă de două ori pentru a vedea dacă totul este bine și pentru a suplimenta provizia de băuturi. La doisprezece ziua, cu puțin înainte de a pleca spre Whitestone, se așezase pe podea, cu brațele în jurul genunchilor, cu fața spre Seth, și îi explicase în detaliu ce se întâmpla în acel laborator și ce avea el de gând să facă pentru a opri răul. Stepanski îl implorase să-l lase să plece, promițându-i că nu va spune nimănui nimic despre cele întâmplate, dar Ben ajunsese prea departe pentru a ceda.

— I-am trimis unei prietene, continuase Ben, profesoară la Universitatea din Chicago, o cutie. În cutie se află cheile de la boxă, de la lacătele cu care sunt prinse lanțurile și o scrisoare cu explicațiile de rigoare. Peste trei zile ea va trimite cutia la poliția din Fadiman sau va veni aici și te va lăsa să pleci. Până atunci, sper să aflu cine reprezintă Whitestone și

ce face această companie și să adun suficiente informații pentru a-i trimite pe cei responsabili la pușcărie și a închide afacerea. Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin toate astea, Seth, dar răul care-l fac ei este inimaginabil.

Îi pusese lui Seth pe cap o pereche de căști conectate la radio.

— Am încercat și eu asta, îl asigurase el. Cu puțin efort vei reuși să schimbi posturile și să reglezi volumul. Poți să prinzi vreo patru posturi, dar sper că-ți place genul country-western.

La sfârșit, pusese pe masa din fața lui Seth trei pahare cu Jack Daniel's și trei cu tequila Jose Cuervo Gold, cu paie în fiecare.

— Pasagerii de la clasa business primesc băuturile alcoolice gratis.

Îi fixase lui Seth căștile pe urechi, îl bătuse pe umăr și plecase.

Din momentul în care deschisese ușa camerei numărul 7, Ben se gândea dacă poate riscă să facă o plimbare prin Oază și să ajungă, într-un final, la Winnebago. Dacă se ducea acolo, trebuia să aibă un microfon. Echipamentul lui era ieftin, dar era suficient pentru a asculta prin perete. Dacă era prins cu el, nici o scuză nu avea să-i fie de ajutor. A încercat să o sune pe Alice Gustafson pe mobil pentru a discuta situația. În cameră nu era semnal.

Timp de câteva ore, până se lăsase întunericul, se odihniise și încercase să citească una dintre revistele aranjate pe noptieră, un număr recent din *People*. Citirea acestei reviste era pentru el similară cu savurarea unui frappé de ciocolată - activitate fără nici un efort. În seara asta, articolele pline cu știri, bârfe și materialele despre celebrități intrau ca sticla pisată. Undeva, în întuneric, se pregătea un avion care urma să transporte un pacient în Africa de Sud. După terminarea zborului, Ben era convins, un om cu bani, poate chiar unul dintre cei menționați în *People*, avea să-și

prelungescă viața pe seama unui nefericit ca Lonnie Durkin sau ca Juanita Ramirez.

Îmbrăcat în haine negre, a ieșit din cameră pe mica terasă. Aerul era încă destul de fierbinte și umed, dar cerul era întunecat și lipsit de stele. Un vânt ușor bătea dinspre vest. Camera 7 se afla la capătul Corpului 2, la vreo 10 metri de gardul cu sârmă ghimpată. Ben s-a apropiat de gard, traversând culoarul de iarbă verde. După gard, întunericul deșertului se contopea cu cerul și doar în depărtare erau vizibile săgețile luminoase ale unui fulger tăind cerul.

Oaza nu era prea bine iluminată, iar clădirile era situate destul de aproape una de cealaltă din motive de securitate. A studiat clădirile apropiate pentru a detecta existența camerelor de supraveghere, sperând să nu existe un asemenea dispozitiv. Apoi s-a furișat la Sebring pentru a lua echipamentul de interceptare audio și, a decis el în ultima clipă, pistolul. La acea oră, o problemă reală erau gardienii. Poate, cu ajutorul pistolului, putea ajunge la mașină, iar de acolo spera să poată străbate poarta masivă de la capătul aleii. Simpla idee de a fi nevoit să facă față unei confruntări directe îi provoca spasme. Eroii din cărțile polițiste nu aveau probleme cu izbitul în porți, dar bănuia că poarta vizată de el putea fi o porvocare mult mai serioasă.

Continuând să se uite după camerele de supraveghere, a traversat drumul spre cantina din Corpul 3 și și-a luat o cutie de Diet Coke. Apoi, încercând să treacă nevăzut, a trecut pe lângă corpurile vecine lipit de ziduri. A zărit luminile unui fulger și i s-a părut că aude și tunetul. Cea mai mare clădire, Corpul 5, era slab iluminată. Prin ferestre, a văzut mai multe piese de echipament modern ultrasofisticat. Nu era nici greu, nici plăcut să-ți imaginezi fiole cu sânge, deschise și procesate de un tehnician care folosea un asemenea echipament.

Străzile din Oază păreau a fi părăsite, deși, în unele locuri, se vedea lumină. Foarte stresat, strângând nervos mânerul

valizei și ascultând cu atenție fiecare sunet, Ben s-a îndreptat spre Winnebago. Pe sub tricoul negru, cu mânecă lungă, simțea cum curg șiroaie de transpirație.

Cele cinci minute cât a durat drumul spre rulotă i-au părut a fi o oră.

Prin parbrizul acoperit de o draperie răzbătea lumina. Respirând foarte greu, mai mult de emoții decât de oboseală, a îngenuncheat lângă roata din stânga spate și a desfăcut cu grijă cutia echipamentului de interceptare audio, care conținea un set de căști, un amplificator și un receptor cilindric, destul de gros. Și-a pus căștile și a lipit receptorul de peretele rulotei. Calitatea sunetului recepționat nu era grozavă, dar putea auzi vocile și desluși ce se vorbea.

— Vă rog, lăsați-mă să plec ! Nu v-am făcut nimic rău. Vocea femeii, care venea, probabil, din spatele rulotei, era foarte clară.

— Uită-te la el, vrea să ajungă pe lună. Pentru Dumnezeu, Connie, tu știi să joci jocul ăsta sau nu ?

„Vincent !“. Ben era aproape sigur că era vocea lui.

— Ascultă-mă, Rudy, eu am un fiu, Teddy. Ți-am mai povestit despre el. Te rog, are nevoie de mine. Te rog, lasă-mă să plec. Găsește pe altcineva — cineva care nu are un copil.

— Doamne, Connie, esti un prost ! Trebuia să iei câteva cărți de cupă când ai avut ocazia ! Acum el le va lua pe toate. Chiar nu ți-ai dat seama că nu are decât pică ? Ascultă, Sandy, sau te oprești din scheunat sau vin acolo și-ți astup gura cu un ciorap. Și nu-mi mai spune Rudy. Urâsc numele ăsta idiot. Îmi pare rău că l-am inventat.

Avea dureri la urechea stângă din cauza căștii. A scos-o și tocmai încerca să o aranjeze mai bine când a auzit niște pași venind din dreapta. Scoțând pistolul din talia pantalonilor, s-a întins la pământ și s-a strecurat sub rulotă.

Câteva secunde mai târziu, o pereche de cizme de cowboy au apărut la jumătate de metru de fața lui și erau la zece centimetri de microfonul pe care-l lăsase în urmă.

Timp de zece secunde interminabile nu s-a mișcat nimic cu excepția degetului lui Ben de pe siguranța pistolului. Când perechea de cizme s-a îndepărtat și s-a dus spre portiera rulotei, era cât pe ce să calce pe microfon.

Ben, încremenit de emoție, privea cum cizmele se apropiau de ușă și apoi a auzit două bătăi scurte.

— Vincent, Connie, sunt eu, Billy ! s-a auzit o voce veselă.

Ușa rulotei s-a deschis larg, iar din interior s-au auzit țipetele lui Sandy.

— Ajutor ! Vă rog, ajutați-mă ! Ajutor, vor să mă omoare ! Sunt într-o cușcă ! Numele meu este Sandy. Vă rog, ajutați-mă ! Sunt mamă. Am un băiețel. Are doar opt ani !

— Gata ! M-am săturat !

Deasupra capului lui Ben s-au auzit câțiva pași apăsăți și după aceea țipetele lui Sandy s-au oprit. Lui Ben i se făcuse rău. Trebuia să facă ceva, dar ce ? Dacă ar fi tras pur și simplu câteva focuri în rulotă ? Era nevoit să-i omoare pe Billy, Connie, Vincent și încă o persoană. Să ucidă patru oameni. Avea vreo șansă să reușească ? Nu era mai bine să aștepte ?

Strângând pistolul în mână, calm și detașat, a reușit să iasă de sub rulotă. Se gândea la ce-i trecuse prin minte lui John Hamman și ce simțise acesta când își descărcase pistolul automat în inamic sau cine știe ce mai făcuse ca să merite o medalie de aur postmortem și o stradă denumită în cinstea lui.

S-a ridicat în picioare. Dacă avea de gând să facă ceva, trebuia să acționeze acum, cât ușa rulotei era larg deschisă. Exista oare vreo șansă să se oprească - să nu facă nimic și să se ducă înapoi în cameră, pentru moment — și să-i lase să continue ceea ce aveau de gând să facă cu Sandy ? Ar fi putut să-i lase în pace, ca să rămână în viață și să poată demasca activitatea malefică a celor de la Whitestone. A simțit pistolul în mână și s-a îndreptat spre spatele rulotei.

— Ei, Billy, ce faci ? s-a auzit o altă voce din rulotă, de parcă țipetele femeii nici nu existaseră.

— Paulie, bună, ce se întâmplă ?

— Nimic, Billy. Jucăm cărți cu Vincent și Connie, ca să treacă timpul mai repede.

Ben s-a dus încet spre colțul rulotei. Nu trăsesese niciodată în afara unei săli de tir, sau poate o singură dată în niște sticle goale. Acum trebuia să doboare persoana care stătea la ușă, să treacă peste cadavrul ei, să intre în rulotă și să mai împuște încă trei oameni, înainte ca ei să-și scoată armele. Avea vreo șansă ? Realiza că nu, dar era incapabil să se oprească.

— Zbori mâine ? a întrebat unul din gardieni.

— Toți patru zburăm.

— Hei, Smitty, nu știam că ești aici.

— Bună, Billy. E liniște ?

Cinci.

Ben a coborât pistolul.

— Cred că e o treabă importantă, a spus Billy. Pune o vorbă pentru mine, Vincent, te rog. E greu să fii gardian aici. Poate n-ai remarcat, dar nu se întâmplă prea multe.

— Am priceput. Fac ce pot. Hai, înapoi la jocul nostru.

— Aveți grijă, băieți.

— Pa, Billy.

Ușa s-a închis și cineva a încuiat-o pe interior. După zece minute, încă șocat de cât de aproape fusese, Ben a ajuns cu bine în camera sa.

La mijlocul nopții o furtună se dezlănțuise asupra Oazei și dispăruse la fel de repede cum apăruse.

La trei, prea obosit și emoționat ca să poată să doarmă, Ben stătea la fereastră când deodată deșertul a fost iluminat de lumina albastră a becurilor de pe pista de aterizare. În câteva minute, s-a auzit zgomotul înfiorător al unui motor de avion, probabil un 727, care a aterizat cu bine, a traversat toată pista și s-a oprit.

Uniforma lui Stepanski fusese ajustată de un croitor din Fadiman. Ben a scos-o din dulap și a curățat-o de câteva scame.

Aligatorul era la el în plasă.

CAPITOLUL 25

Femeilor trebuie să li se predea (...) arta războiului, pe care trebuie să o practice la fel ca bărbații.

PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

Dom Angelo.

Cu aceste două cuvinte în minte, Natalie a început să caute cu disperare în toate cărțile de telefon pe care le-a putut găsi. Nimic. A vorbit cu băiatul de la recepția hotelului, care a întrebat-o dacă nu cumva înțelesese greșit.

— Care ar fi diferența ? l-a întrebat ea mirată.

— Nici una, a răspuns el.

Dicționarul lui portughez-englez spunea că dom poate să însemne cadou sau un om cu har și se folosea ca titlu nobiliar, un fel de lord.

Acum, nemaifiind sigură de ce spusese asistenta medicală în rochie colorată, Natalie s-a dus în camera ei, epuizată de plimbarea pe dealurile din Rio, de căldură și într-o mică măsură de diferența de fus orar. Se simțea extrem de singură, mai singură ca niciodată. Fusesse o atletă, avea un singur plămân, și acela distrus, cu foarte puține șanse de a fi înlocuit. Don sau Dom Angelo, chiar dacă l-ar fi găsit vreodată, nu putea schimba această realitate.

Nu a mai avut nevoie de whisky brazilian ca să poată adormi, de fapt, nu avea nevoie de nimic în afară de zumzetul aerului condiționat. A doua zi avea să se ducă la Santa Teresa, mai întâi la Gloria Duarte și apoi la secția de terapie intensivă. Dacă nu descoperea nimic, avea să meargă din nou la poliție.

„Don Angelo... Dom Angelo...”

Natalie era pe punctul de a adormi, iar cele două nume i se învârteau la nesfârșit prin minte. Ce era Dom Angelo ? Un nume ? Un titlu ? De ce femeia nu-i dăduse nici o explicație ?

Singura concluzie era că atacul de pe aleea întunecată și pierderea plămânului nu fuseseră accidentale.

Zumzetul aerului condiționat a ajutat-o să adoarmă, dar de două ori în timpul nopții a visat atacul, scenele fiind foarte clare și terifiante. Ca de multe ori până atunci, senzația de teroare era mai puternică decât amintirile propriu-zise, mai reală și mai detaliată ca un coșmar. După al doilea episod, era prea speriată ca să mai poată adormi. Fusese păcălită de taximetrist, împușcată, operată, i se scosese plămânul, fusese îngrijită și expediată acasă imediat după stabilirea identității. Toate acestea erau adevărate... și neadevărate, în același timp.

La un moment dat, Natalie a adormit din nou.

S-a trezit pe la unsprezece. A făcut un duș, s-a îmbrăcat și a ajuns la spital după ora doisprezece. Duarte era într-o ședință și secretara i-a spus lui Natalie că va fi disponibilă numai a doua zi de dimineață. A întrebat-o pe secretară dacă știa de un Don sau Dom Angelo. Femeia a zâmbit politicoș și a răspuns că la asemenea întrebări putea răspunde numai șefa ei.

Convinsă că nu va o va găsi pe asistenta cu rochie colorată, Natalie a urcat la etajul doi unde se afla secția de chirurgie și terapia intensivă. După efectuarea operației de pulmonectomie, într-una din cele 21 de săli de operație de la spitalul Santa Teresa, ar fi trebuit să fie adusă pentru îngrijiri postoperatorii.

„Te rog să fii aici...”, spunea în gând în momentul în care a intrat pe ușa de sticlă. „Te rog să fii aici...”.

S-a uitat în jur pentru a evalua situația. Cubicule din sticlă, dotate cu cele mai sofisticate echipamente, erau aranjate în jurul centrului de monitorizare destinat

asistentelor medicale. Natalie mergea încet, zâmbind dezinvolt și amabil tuturor celor pe care îi întâlnea. „Nu trebuia să vin la ora prânzului, se gândea ea. Nu trebuia...”

Îmbrăcată în uniformă medicală, pantaloni largi și halat de culoare albastră, femeia pe care o căuta Natalie tocmai ieșea dintr-un cubicul și venea spre centrul de monitorizare, adică spre ea. Mersul șchiopătat excludea orice dubiu; era absolut convinsă că asta era femeia pe care o văzuse în intersecție. Simțind cum inima îi bătea nebunește a făcut un pas înainte. Femeia părea blândă și avea trăsături frumoase. La gât purta un lanț subțire de aur și nici o altă bijuterie, nici măcar o verighetă. Pe ecuson scria DORA CABRAL.

— Scuzați-mă, domnișoara Cabral, a spus Natalie în portugheză.

Femeia a zâmbit și s-a uitat la ea. Dintrodată, expresia feței i s-a schimbat total. S-a uitat speriată în jur. Natalie a înțeles că nu se înșelase.

— Da ? a întrebat-o Dora.

— Îmi pare rău că am venit aici, senhorita, dar sunt disperată, a spus Natalie, speriată că portugheza ei nu era suficient de bună. Cred că dumneavoastră sunteți persoana care m-a abordat ieri pe stradă. Dacă am dreptate, vă rog să mă ajutați și să-mi spuneți ce înseamnă Dom Angelo. Am încercat să-l găesc, dar nu am reușit.

— Nu este o persoană, a spus Dora în șoaptă. Este *un loc*. Un sat. Este...

Sora medicală s-a oprit brusc, a mâzgălit ceva pe o bucată de hârtie de pe un birou, pe care i-a întins-o spre Natalie și a ieșit rapid pe hol, îndreptându-se spre cubicului de unde venise.

Șocată și emoționată, Natalie s-a uitat la bucata de hârtie când ceva a făcut-o să se întoarcă spre intrare. Un polițist în uniformă venea spre ea. Era clar că Dora plecase din cauza lui.

Natalie nu a îndrăznit să ia hârtia, dar a citit rapid:

20.0 16 R.D. FELIX #13

Până să se întoarcă, ofițerul se apropiase deja de ea, zâmbindu-i. Cuprinsă de o senzație de greață, Natalie l-a recunoscut imediat. Era Vargas, bărbatul care o abordase pe platforma Pasmado.

Chiar dacă se întâlniseră prima dată în Botafogo, cartierul în care se afla spitalul, probabil zona în care patrula el, Natalie era convinsă că întâlnirea lor de acum nu era o coincidență. S-a gândit că ar fi trebuit să nu-l lase pe ofițer să se apropie de biroul pe care Dora lăsase biletul cu adresa.

— Sunteți ofițerul Vargas, nu ? a spus ea cu un entuziasm forțat. Ofițerul de poliție care vorbește foarte bine engleza. V-am recunoscut imediat.

— Din parcul Pasmado, nu ?

— Exact. Mă bucur că v-ați amintit.

A întrebat-o cum o cheamă și ea s-a prezentat, deși nu avea nici o îndoială că el îi știa numele. Oare văzuse că Dora scrisese un bilet ? Biroul se afla la un metru în spatele lor. Trebuia să-l scoată de acolo.

— Senhorita Natalie, a spus el cu o voce fermecătoare, îmi cer scuze că spun asta, dar Santa Teresa nu este o atracție turistică obișnuită.

Mintea lui Natalie lucra nebunește. Ce caută polițistul în spital ? Dacă o urmărise din Pasmado, atunci știa că ea îl mințise în privința hotelului. Dacă fusese pe urmele ei chiar de la aterizarea pe aeroportul Jobim, atunci situația era teribil de gravă.

Natalie nu fusese niciodată prea bună la flirtat, dar acum era momentul să se depășească.

— Ultima dată când am vizitat acest oraș, am avut nenorocul să dau peste un taximetrist lipsit de scrupule.

— Din păcate, mai avem și din ăștia, a răspuns Vargas, deși noi, Poliția Militară, luptăm din greu pentru eradicarea acestui fenomen.

— Ei, tipul ăsta m-a dus pe o alee și... mi-e destul de greu să vorbesc despre asta. Am venit la spital ca să rezolv unele probleme legate de asigurarea mea medicală și să mulțumesc personalului medical pentru îngrijirea acordată în perioada în care am fost internată aici.

— Aha. Înțeleg.

Natalie a făcut un pas mic înainte, încercând să pară neajutorată și vulnerabilă.

— Domnule ofițer Vargas, cred că dacă am ieși de aici, aș putea să vă povestesc ce mi s-a întâmplat.

— Da ?

— Aveți câteva minute libere ? Poate aveți timp pentru o cafea ?

— Pentru dumneata îmi fac timp.

— Vă mulțumesc. I-a atins mâna și a oftat. Mi s-a întâmplat ceva teribil și sunt în stare de orice pentru a afla totul. Orice. Probabil, dumneata ești ajutorul pe care mi l-a trimis Dumnezeu, și nu o dată, ci de două ori.

— Probabil, a răspuns polițistul în timp ce o urma afară, la cafeneaua din apropiere. Dar poate că dumneata ești darul meu.

*

Dom Angelo, municipiul Rio de Janeiro, populație 231.

Asta găsisse Natalie la biblioteca din Botafogo. Existau și hărți în care satul apărea situat în direcția nord și vest de oraș, într-o zonă considerată a fi partea de est a pădurii tropicale din regiunea Rio de Janeiro. În alte hărți, satul nu apărea deloc. După o oră și jumătate de căutări, Natalie și-a schițat o hartă cu ajutorul căreia putea să ajungă la destinație. Spera că la opt seara Dora Cabral avea să îi ofere mai multe informații despre acest loc și despre ce putea găsi acolo.

A stat cu Rodrigo Vargas aproape o oră, timp în care el i-a povestit că lucrează în forțele poliției militare de cincisprezece

ani, că fusese decorat și că era separat de ani buni de soție, dar avea o relație bună cu cei doi copii. Îl cunoștea destul de bine pe detectivul Perreira, despre care spusese că era un polițist care petrecuse prea mult timp la birou. În conversația lor, Natalie nu pomenise nimic de Dora Cabral sau de Dom Angelo, iar polițistul nu spusese nimic care să sugereze că întâlnirea lor de la spital nu fusese o simplă coincidență.

La sfârșit, Rodrigo menționase că, având în vedere experiența ei neplăcută în Rio, înțelegea perfect de ce nu îi spusese la ce hotel era cazată, chiar dacă purta uniformă și pretindea că este polițist. Apoi îi promisese că va vorbi cu cineva din departamentul lui Perreira și i-a dat numele unui bistro unde puteau să ia prânzul a doua zi.

— Sper că acesta este începutul unei frumoase prietenii, Senhorita Natalie, rostise el cu sinceritate la despărțire.

— Și eu sper asta, Rodrigo, răspunsese ea, încercând să schițeze un zâmbet seducător și să pară relaxată când și-au strâns mâinile. Asta sper și eu.

Se despărțiseră pe holul spitalului, iar Natalie fusese îndrumată spre bibliotecă de către angajatul de la biroul de informații. Plecase rugându-se ca Dora să fi avut ocazia să distrugă bilețelul. Ajunsă în stradă, se deplasa încercând să fie atentă dacă este sau nu urmărită, aplicând toate metodele văzute în filme, dar și câteva inventate de ea. Mai avea patru ore până la întâlnirea cu Dora - patru ore și o listă lungă de obiecte pe care trebuia să le cumpere înainte de a pleca în pădurea tropicală.

La șase și jumătate, fusese deja la bibliotecă, la magazinele de echipament și de haine, de unde cumpăraseră câteva lucruri. Mai avea de luat câte ceva, dar trebuia să aștepte până când lua mașina. Dacă cineva era pe urmele ei, nu putea să plece cu Jeepul din parcare fără să fie văzută și, probabil, urmărită, dar nu avea altă opțiune. Frica ei cea mai mare era ca mașina să nu fi fost furată sau să nu se fi

umblat la mecanismele ei. Găsise Jeepul acolo unde-l lăsase, într-un mic garaj aflat la două străzi de hotel.

16 R.D. FELIX #13

Cu ajutorul bibliotecarului, a localizat Rua de Felix din cartierul Gávea, situată la trei kilometri spre vest de Botafogo. A încărcat Jeepul, acoperind totul cu o bucată de pânză. Apoi, rugându-se să se facă întuneric, a mers în serpentină spre dealuri și înapoi, trecând pe roșu, intrând pe alei înguste și schimbând sensul de mers de câte ori a putut, întotdeauna cu ochii în oglinda retrovizoare.

Când a fost sigură că nu este urmărită, a încuiat Jeepul într-un loc bine luminat și, cu inima strânsă, a oprit un taxi. Din fericire, taxiul era condus de o femeie în vârstă, care mesteca zgomots guma de mestecat și care nu-i aducea aminte de taximetristul care o luase de la aeroport. Cu ajutorul unei hărți, i-a explicat femeii unde dorea să ajungă. I-a cerut să o lase la o stradă de Rua de Felix. Natalie s-a simțit ușurată când femeia s-a conformat.

Cartierul era mai sărac și mai neîngrijit decât se așteptase, ținând cont de meseria Dorei Cabral. Blocurile, majoritatea de trei etaje și nu prea bine întreținute, erau înghesuite pe străzi înguste, slab iluminate, printre blocuri cu apartamente mai mari. Ultimele raze ale soarelui fuseseră rapid înlocuite de întuneric, dar în stradă era destul de multă lume și Natalie nu era speriată.

Exact la ora opt, a ajuns la un bloc de patru etaje flancat de două alei înguste, pline de gunoaie, ziare, cutii de metal și resturi de cutii din carton. Numărul 16 era scris direct pe fațada din cărămidă roșie.

La intrare erau două rânduri de cutii poștale relativ noi și un rând vertical de sonerii. D.CABRAL era printre primele de sus. Natalie a sunat o dată, apoi încă o dată. S-a uitat prin geam în holul interior și a văzut o scară care ducea la etajul unu. A mai sunat și a treia oară. Apoi, a hotărât să-și încerce norocul și a împins ușa, care s-a deschis ușor. „Ce mai

securitate”. Numărul 13, identificat după cifrele aurii lipite pe mijlocul ușii, se afla pe partea dreaptă în capătul coridorului. Natalie a ascultat la ușă și apoi a bătut - mai întâi încet, apoi mai tare. Liniște.

20.00 16 R.D. FELIX #13

Era sigură că memorase corect mesajul. Acum era 20.10. În aer plutea tensiunea. Rugămintea Dorei, atunci, în stradă, de a nu privi înapoi, reacția femeii la sosirea polițistului, erau toate semne de frică, dar faptul că pomenise numele Dom Angelo și că scrisese biletul sugera că avea nevoie de ajutor.

„Haide... haide...”

Natalie a mai bătut la ușă, iar apoi a ieșit din nou la ușă din față și a mai sunat și de acolo. Minte ei căuta cu disperare niște răspunsuri. Un singur lucru era clar - nu pleca până nu se asigura că Dora Cabral era bine.

„Opt și un sfert“.

Natalie s-a gândit să sune la vecini să întrebe dacă nu aveau cumva o cheie de la apartamentul 13. Dar a renunțat la acest gând. A ieșit afară, a mers până la capătul blocului, apoi s-a întors brusc și s-a dus înapoi. Dacă pornea de la premiza că toate apartamentele erau la fel, a cincea și a șasea fereastră din stânga trebuiau să fie cele de la apartamentul Dorei, dar pentru că la etajul unu urcai doar patru trepte, aceste ferestre se aflau la o jumătate de metru sau doi deasupra capului lui Natalie. Pe cele două ferestre venea o lumină slabă.

„Opt și douăzeci“.

Natalie s-a gândit că lumina nu era un semn bun. Un apartament întunecat ar fi sugerat că Dora întârzia. Luminile sugerau altceva. Alarmată, a alergat pe alee ca să ia un tomberon metalic, singurul pe care-l văzuse, gol și răsturnat. L-a târât până la zid, l-a întors cu fundul în sus și s-a urcat pe el.

S-a uitat pe geam și a văzut un dormitor îngrijit cu două paturi. Lumina venea de undeva din spate, probabil, din

bucătărie. A clipit de câteva ori pentru a se obișnui cu lumina slabă. A văzut chiuveta din bucătărie, speteza unui scaun și o porțiune din masa de bucătărie. I-a luat câteva secunde să realizeze că peste marginea mesei se vedea un braț.

— Dumnezeu, nu ! a strigat ea.

Fără ezitare, a lovit cu cotul în geamul care s-a spart, cioburile revărsându-se în dormitor. În rama tâmplăriei mai rămăseseră câteva cioburi mari. Fără să încerce să le scoată, Natalie a deschis geamul, l-a ridicat și s-a strecurat rapid în interior. Făcând abstracție de sângele care îi curgea din cot, a alergat în bucătărie.

Dora Cabral era întinsă pe masă, moartă. Capul i se odihnea pe o parte. Avea gura deschisă, buzele răsfrânte într-o grimasă urâtă, cu dinții expuși. Natalie a verificat artera carotidă pentru a-i simți pulsul, deși nu credea că mai trăia. Apoi a văzut pe masă o seringă, aruncată lângă o fiolă mare care, era convinsă, conținuse un narcotic injectabil puternic.

Natalie era convinsă că Dora nu consumase droguri. Simțea că moartea Dorei fusese una violentă și avea legătură cu ea, cu satul Dom Angelo din pădurea tropicală și cu ofițerul Poliției Militare Rodrigo Vargas.

Amețită și nefiind în stare să gândească limpede, Natalie s-a uitat în jos și a văzut că sângele din rana de la cot picura pe podeaua de linoleum. Tăietura avea o lungime de aproximativ cinci centimetri și era destul de adâncă, dar știa că dacă avea să preseze zona sângerearea avea să se oprească și, dacă nu făcea vreo infecție serioasă, la plecarea din Rio ar fi rămas cu o simplă cicatrice. A luat o cârpă de bucătărie și a legat-o strâns în jurul rânii. Exact în acel moment ea a auzit sunetul sirenelor.

Era oare o înscenare ?

Fluxul puternic de adrenalină a ajutat-o să judece mai clar. Trebuia să fugă. Deschizând ușa apartamentului cu mâna înfășurată în tricou, a ieșit pe hol și s-a îndreptat

direct spre subsolul blocului. Într-un întuneric total căuta disperată un întrerupător. Era gata să renunțe când a dat de unul și a aprins lumina. La doi metri mai în față, a văzut câteva trepte care duceau spre o ușă. Deschizând-o cu atenție, Natalie a ajuns într-o alee îngustă dintre blocuri, unde miroasea puternic a urină.

Sirenele se auzeau tot mai aproape și era sigură că auzise pași grei undeva în dreapta ei. Era o înscenare. Nu exista nici o îndoială. Era mâna lui Vargas. Într-un viitor foarte apropiat, putea fi omorâtă, în timp ce încerca să scape de poliție. Așa, toate lucrurile legate de Dom Angelo aveau să fie date uitării.

Respirând foarte greu, Natalie a luat-o la fugă pe aleea îngustă, dar a fost nevoită brusc să se lipească de zid la vederea unui polițist care alerga foarte aproape de ea spre blocul Dorei. A reușit să treacă strada și a luat-o pe o altă alee. După câteva străzi era la capătul puterilor. Ajunsese într-un cartier mai frumos acum, cu căsuțe cochete și cu grădini verzi. Respirând greu, s-a aruncat la pământ, într-o grădină deasă cu palmieri, ferigi și yucca și a început să plângă - nu de frică și nici din cauza morții Dorei Cabral — pur și simplu căzuse pradă unei consternări profunde.

Cumva, trebuia să găsească niște răspunsuri sau măcar să încerce.

Căutările ei trebuiau să înceapă, și spera să se termine cu bine, în Dom Angelo.

CAPITOLUL 26

Nu ai observat niciodată cât de vajnic și de necucerit este spiritul și cum prezența lui face ca sufletul oricărei creaturi să fie fără frică și absolut de neîmblânzit ?

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

Natalie și-a petrecut noaptea pe bancheta din spate a Jeepului, parcat într-un garaj dintr-un cartier din nordul orașului, cu o geantă de material textil pe post de pernă și învelită cu o prelată găsită în portbagajul mașinii.

Timp de șase ore, starea de tensiune și de confuzie, precum și epuizarea fizică și emoțională și-au disputat dreptul asupra somnului ei. Până la urmă, a reușit să doarmă, destul de bine, vreo două sau trei ore.

La ora cinci și treizeci de minute, înțepenită și confuză, a ieșit din Jeep și s-a plimbat la etajul superior al garajului. Din câte își dădea seama, se afla la vreo 25-30 de kilometri de Rio, 18 kilometri de Autostrada 44, o arteră care mergea în direcția nord-vest, depărtându-se de coastă. Drumul urma, la un moment dat, să se bifurce și devenea drum secundar care intra șerpuiind în inima pădurii, mergea printre munții din pădurea tropicală aproximativ 30 de kilometri și, într-un final, trebuia să se intersecteze cu drumul spre Dom Angelo. Această călătorie avea să fie una dificilă, dar, până la urmă, toată viața ei de când venise în Rio de prima dată fusese așa.

Natalie suferea cumplit din cauza morții Dorei Cabral care sfârșise probabil în chinuri groaznice. Pe corpul ei nu se

vedeau urme evidente de tortură, dar era convinsă că Rodrigo Vargas era maestru în a obține răspunsuri fără a lăsa urme.

Natalie se simțea singură - poate mai mult decât în orice alt moment al vieții ei. S-a gândit să-l sune pe Terry sau poate pe Veronica, să-i întrebe dacă puteau să vină aici și să o ajute să caute răspunsuri, dar singura persoana care încercase să o ajute murise. Nu, asta era jocul ei, doar al ei; putea să câștige sau să piardă. S-a gândit că, de fapt, oricare ar fi fost răspunsurile, deja pierduse. Cicatricea de pe partea dreapta a pieptului atesta înfrângerea. Ei, acum regulile se schimbau. Acum jocul nu se mai rezuma la câștig sau la pierdere, ci la răspunsuri și, dacă era posibil, la răzbunare.

Răspunsuri și răzbunare.

Al doilea nivel al garajului era încă liber deoarece cartierul se trezea mai greu. Natalie a coborât din mașină, a tras cu aviditate aer în piept și a început să facă exerciții de întindere. Operația și incendiului îi afectaseră vitalitatea, dar era încă rezistentă, suplă și incredibil de puternică.

Gimnastică ritmică într-un garaj întunecos.

Era patetic să vezi o viață, atât de promițătoare, redusă la asta, dar ce era să facă? O mare parte dintre visele și planurile ei de a deveni un doctor și un campion îi fuseseră scoase din piept și arse de foc. Acum, singurul ei scop era să afle ce se întâmplase, de ce, și, cel mai important, cine era persoana responsabilă care trebuia pedepsită.

Răspunsuri și răzbunare.

În cafeneaua micuță de vizavi s-a spălat și a luat micul dejun, însoțit de ediția ziarului *O Globo*. Din câte a putut înțelege, în ziar nu se menționa nimic despre moartea Dorei Cabral. În viitorul apropiat ziarul avea să publice un articol minuțios, însoțit de un raport asupra celor întâmplate și numele principalului suspect.

Femeia din bar arăta de parcă în ultimele câteva decade nu se odihniise nici măcar o zi. Natalie a lăsat sub ceașcă un bacșiș enorm și s-a îndreptat înapoi spre garaj. Cel puțin,

dacă ea nu avea să se mai întoarcă din pădurea tropicală, cineva era în câștig.

A trecut în revistă echipamentul și s-a gândit să o sune pe Hermina sau pe Doug Berenger. Oricare ar fi fost povestea inventată de ea, ambii erau suficient de intuitivi ca să-și dea seama că avea probleme. Mai trecuseră o dată printr-un șoc, când dispăruse prima dată. Dacă i-ar fi sunat acum, și-ar fi făcut multe griji. Ba mai mult decât atât, în Rio era aproape șapte, cu două ore mai mult decât în Boston.

Natalie a hotărât să scrie o scrisoare pentru Hermina, cu instrucțiuni pentru Doug. A făcut o scurtă descriere a tuturor evenimentelor de la venirea în Rio, inclusiv toate numele pe care le ținea minte. Chelnerița de la cafenea a venit să-i restituie bacșișul, crezând că era vorba de o eroare. Când Natalie i-a spus că suma reprezenta bacșișul, chelnerița i-a făcut, cu mare bucurie, rost de plic pentru scrisoare și a promis să o expedieze.

Era timpul să plece.

Rezervorul mașinii era aproape plin, iar portbagajul conținea rezerve de apă și motorină. În toată cariera ei de atlet-vedetă, călătorise în condiții bune și doar de câteva ori dormise în cort. Trecuse deja cu bine de prima noapte dormită în mașină. Orice ar fi așteptat-o în viitor, era pregătită.

Dimineața era caldă și frumoasă, promițând încă o zi superbă. Natalie a ieșit pe autostrada spre nord, încercând să adopte stilul *carioca*, care nu presupunea folosirea semnalizatorului stânga-dreapta sau uitatul în oglinda retrovizoare la schimbarea benzii și nici folosirea pedalei de frână prea des. Pe scaunul pasagerului era o hartă desenată de ea care trebuia să o ducă la Dom Angelo. Întrebările legate de acest loc zburau prin mintea ei cu viteza mașinilor care treceau pe lângă ea. Cele mai supărătoare întrebări admiteau posibilitatea ca Dora Cabral să fi interpretat legătura dintre operația de pulmonectomie cu acel sat din mijlocul pădurii.

Era prea crud să creadă că sărmana femeie fusese omorâtă din greșeală. Dar dacă ea într-adevăr știa ceva, care putea fi legătura dintre o simplă studentă la medicină din Boston, o asistentă medicală din Rio și un mic sat din pădurea tropicală braziliană ?

Autostrada 44 era exact acolo unde crezuse ea că va fi, o surpriză extrem de plăcută, două benzi, cu marcaj proaspăt și trafic redus. Dacă estimările ei erau corecte, peste vreo 20 de kilometri, pe stânga, trebuia să fie un drum forestier care intra în munții din pădurea tropicală și ducea spre Belo Horizonte, capitala statului Minas Gerais. La un moment dat, drumul spre Belo Horizonte trebuia să se transforme într-un drum cu o singură bandă și să o ia la stânga. Undeva pe această rută se afla Dom Angelo.

Nu spera ca drumul să fie ușor, dar era convinsă că va găsi locul pe care îl căuta.

Cu vreo șapte kilometri înainte de locul în care presupunea că începea drumul spre Dom Angelo, a încetinit și a început să analizeze atent fiecare drumeag. Se afla la baza munților în partea estică a zonei împădurite. Drumul cu două benzi nu mai era atât de grozav și avea multe gropi și crăpături, urca brusc și cotea la fel de neașteptat. Traficul era lejer din ambele direcții.

Natalie a încetinit și mai mult și a lăsat geamurile jos. Poate era doar o impresie, dar aerul bogat în oxigen o ajuta să respire mai bine. Pulsul i se reglase. Pădurea era foarte aproape de drum și o apăra de soare. Un râuleț de munte rapid tot apărea și dispărea pe lângă drum, până când a dispărut definitiv în inima pădurii.

Drumul devenise drept când Natalie a văzut ieșirea, un drum forestier parțial acoperit cu pietriș, ceva mai lat decât o bandă. Pe un copac de pe marginea drumului era prins un indicator pe care scria CAMPO BELO.

După estimările ei, Campo Belo era cel mai apropiat oraș, ca distanță și dimensiune, de Dom Angelo, dar nu știa cu precizie cât mai avea de mers.

Era aproape sigură că era drumul corect, dar a mai verificat o dată afișajul de kilometri parcurși și harta. Fără să mai ezite, a făcut stânga și a început să urce prin pădurea tot mai deasă.

În sfârșit, și-a permis să sperie că va ajunge la Dom Angelo fără probleme. Drumul era greu, iar șase cilindri ar fi fost mai buni decât cei patru pe care îi avea Jeepul, dar avea să ajungă oricum.

Când s-a oprit pe marginea drumului pentru a se întinde și a mânca un sandwich cu o felie de carne, cu suc rece și o jumătate de baton de ciocolată, și-a dat seama că avea o problemă. Mergea pe acest drum de vreo douăzeci sau douăzeci și cinci de minute și văzuse o singură mașină care venea în direcția opusă, iar când stinsese motorul, auzise, în liniștea grea a pădurii, ceva. Sunetul semăna cu zgomotul de cauciucuri pe pietriș și cu un huruit de motor. Apoi nimic. Să fi fost un ecou ? Probabil că da.

A mâncat repede, atentă la orice zgomot, în afară de cele provenind de la miile de păsări și insecte de pădure. A strâns cuțitul Swiss Army și a mutat cuțitul de vânătoare din geantă pe scaunul din față. Doar un ecou.

Pe următorii doi kilometri, drumul s-a îngustat considerabil și urca tot mai abrupt, tot mai sus. În stânga, în marginea drumului, se ridica un munte împădurit; în dreapta se vedea un hâu. Dacă din față ar fi venit o mașină, nu ar fi putut trece una pe lângă cealaltă și cineva trebuia să dea cu spatele. Natalie conducea, fiind atentă atât la drumul accidentat, cât și la pustietatea din spate. Strângea din dinți și ținea mâinile strânse cu putere pe volan.

Deodată, a simțit o lovitură puternică în spate.

Probabil că nu se uitase câteva secunde în oglinda retrovizoare, pentru că impactul, unul puternic, fusese o

surpriză totală. Din reflex, a frânat, iar Jeepul a fost împins spre gura hăului, într-un unghi de 45 de grade. S-ar fi prăbușit dacă nu accelera cu putere, învărtind volanul mult în stânga. Jeepul s-a frecat cu putere de panta muntelui, scoțând din rădăcină câțiva arbuști, și de tulpina aspră a unui copac.

Natalie știa, chiar fără să se uite peste umăr la șoferul mașinii din spate, că la volan era Rodrigo Vargas. În momentul în care privirile lor s-au întâlnit, el i-a zâmbit cu răutate și i-a făcut cu mâna.

Mașina lui, un Mercedes negru și mare, a rămas ușor în urmă, apoi a lovit-o cu putere încă o dată. De data asta, nu mai avea nici o scăpare. Jeepul a fost aruncat în aer înainte ca ea să poată reacționa, mașina izbindu-se de copaci și de vegetația deasă pentru câteva secunde care i-au părut o eternitate. Jeepul s-a lovit de pământ, a aterizat pe cele patru roți, zguduind-o zdravăn. Parbrizul s-a făcut țândări, portierele s-au deschis, cea de lângă ea fiind smulsă din țâțâni. Mașina zburase atât de departe încât Natalie era mirată că nu se înfipsese în vreun copac. Prinsă în centură și ținând volanul din răspuțeri, nu mai putea face nimic.

În sfârșit, mașina s-a izbit cu putere de un obstacol cu aripa din față stânga, a sărit și s-a dus rostogolindu-se la vale.

Primul lucru pe care l-a conștientizat a fost că trăiește. Era prinsă cu centura în scaun, atârânănd într-un unghi cât se poate de incomod și sângera de undeva de deasupra ochiului stâng. În mașină plutea o ceață chimică, probabil pulberea din airbaguri care se deschiseseră și se spârseseră. Șoldul ei drept zvâcnea și avea dureri cumplite, dar mâinile și picioarele răspundeau la comenzile de verificare. Natalie simțea un miros puternic de motorină, dar nu știa dacă venea din rezervor sau din cutiile de rezervă.

Și-a desprins centura de siguranță, s-a încordat și a reușit să iasă pe unde cândva fusese portiera, înăbușându-și

cu greu un țipăt de fiecare dată când își mișca șoldul drept. „Probabil o întindere sau o ruptură musculară, a decis ea, dar nu fractură”. Asta avea să o încetinească, dar în nici un caz să o oprească. A văzut cuțitul de vânătoare prins în mânerul portierei de lângă scaunul pasagerului. S-a întins peste banchetă, l-a luat și l-a băgat în elasticul de la talia pantalonilor. Jeepul căzuse atât de mult, încât nu vedea drumul, dar bănuia că ceva se întâmpla acolo. Probabil Vargas se pregătea să coboare și să verifice dacă își dusesese misiunea până la capăt sau dacă mai avea de lucru.

S-a depărtat de Jeep șchiopătând, s-a lăsat în genunchi, cu capul în jos, și asculta. De undeva de jos, auzea susurul unei ape curgătoare; de sus - nimic. Atunci au început să o atace țăntarii - luptători singuratici sau trupe întregi, atrași de sudoarea, de respirația și de sângele ei, bâzâindu-i la urechi, intrându-i în nas.

„Nici o mișcare ! “ și-a spus ea, stând ghemuită când a început primul val de pișcături.

„Nici o mișcare, nici un sunet !“

— Natalie ! s-a auzit vocea lui Vargas. Natalie, esti bine ? A fost o prostie din partea mea să fac așa ceva. Dacă ești rănită eu vreau să te ajut.

Natalie s-a uitat în sus, peste zidul dâmbul de pământ cu copaci, dar nu a detectat nici o mișcare. Înaintând cu 10-20 de centimetri, în patru labe, ignorând durerea înfiorătoare din șold, se deplasa paralel cu marginea prăpastiei, tot mai departe de locul accidentului. Era sigură că Vargas avea o armă. Ea avea un cuțit, dar îi lipseau mobilitatea și viteza. Cu fiecare mișcare pe pământul umed strivea ferigi și rupea ramuri. În curând, Vargas avea să observe urmele lăsate de ea. Singura ei șansă, una minimă, era să-l atace de sus. Desigur, în acel moment, trebuia să dispună și de voința de a folosi lama lată a cuțitului.

— Natalie ! Sunt sigur că ești rănită și că ai nevoie de ajutor ! Te pot ajuta. Îți pot explica totul. O să-ți povestesc și despre Dom Angelo.

Rodrigo respira greu, ceea ce sugera că încerca să coboare unde se afla mașina ei. Natalie alungase insectele și înaintase puțin, căutând cu disperare locul potrivit. De jos, zgomotul apei se auzea foarte tare. Dintr-odată, pe partea dreaptă, pădurea s-a deschis. Coborâșul spre râu, înalt de vreo sase-opt metri nu era vertical, dar era destul de abrupt.

— Natalie ! Văd unde te duci. Dacă ai nevoie de ajutor, rămâi acolo unde ești. Am văzut sângele din mașina ta. Știu că ești rănită.

Nu mai avea mult timp la dispoziție. În patru labe, Natalie a înaintat vreo opt metri, a urcat vreo cinci metri și apoi s-a dus spre Jeep. Dacă Vargas mergea pe urmele ei, după cum spunea, avea să treacă chiar pe sub ea. Atunci, lui Natalie nu-i mai rămânea decât o singură soluție .

S-a lipit de scoarța groasă a unui palmier. Durerea de la șold devenise insuportabilă, dar ea alesese să ignore orice durere care nu o doboră la pământ. Natalie citise undeva că în pădurea tropicală trăiesc peste 2,5 milioane de specii de insecte. În acel moment, era sigură de corectitudinea acelor statistici.

În dreapta, a văzut cum se mișcă arbuștii. A scos cuțitul de vânătoare din pantaloni și din teacă. Lama, folosită doar pentru a tăia o foaie de hârtie, la magazin, arăta înfricoșător. A cântărit cuțitul în mână și a hotărât că trebuie să-l înfigă de sus, țintind spre gâtul sau pieptul lui Vargas. Natalie avea în minte scena atacului din *Psycho* cea în care detectivul era atacat de mama lui Norman Bates. Pe măsură ce foșnetul pașilor lui Vargas se auzea tot mai aproape, s-a gândit la Dora Cabral întinsă pe masa din bucătărie. Rodrigo Vargas, în ciuda șarmului și a frumuseții fizice, era un asasin lipsit de remușcări. „Trebuie să fiu puternică și hotărâtă, își spunea ea. Puternică și hotărâtă”.

În câteva secunde, a văzut creștetul lui Vargas ieșind din copaci. Bărbatul se mișca încet, ascultând atent. Nu mai era timp de ezitări. Natalie s-a ghemuit printre ferigi, și-a fixat bine picioarele pe pământ, strângând din dinți de durere, și a strâns cuțitul în mână cu putere. Vargas se apropia tot mai mult. Din trei sau patru pași avea să fie în dreptul ei, pe marginea coborâșului spre râu. Sunetul apei curgătoare era aliatul ei, mascând sunetul ultimei ei mișcări. El ținea un pistol în față. Încă doi pași.

„Nu te uita în sus. Nu te...”

Natalie și-a făcut vânt și s-a aruncat peste el, lovind cu cuțitul mai mult în gol decât în el. A reușit să-l rănească la umărul drept, înfigând lama până la os. Bărbatul a scos un țipăt puternic. A tras cu pistolul în gol. Din cauza vitezei corpului ei, amândoi s-au prăbușit peste marginea prăpastiei, rostogolindu-se spre râu ca două păpuși de paie, lovindu-se de copaci și de tufișuri.

La vreo trei metri de mal, Natalie s-a agățat de un ciot de copac și s-a oprit, brațele fiindu-i zgâriate până la sânge. Vargas și-a continuat căderea, ajungând pe malul ud cu fața în jos și nemișcat, cu picioarele în apă. Din cămașa kaki curgea sânge, probabil din rana de la umăr. Natalie nu vedea nici cuțitul și nici pistolul.

Zăcea acolo unde se oprise, încercând să respire, speriată și simțind durere în tot corpul. Vargas era nemișcat, cu picioarele dansând în apa curgătoare a râului. Își rupsese gâtul în cădere? Sau se împușcase accidental? Sau poate rana de cuțit îi fusese fatală? Dintre toate posibilitățile, ultima părea improbabilă. Nu simțise cuțitul intrând prea adânc, dar forța cu care lovise fusese destul de mare, așa că, cine știe.

Gemând de durere, s-a întors și s-a așezat, simțindu-și brațele de parcă fuseseră lovite de multe ori cu o bătă. Jos, picioarele lui Vargas continuau să danseze macabru în al

morții. „A fost un un om rău, își spunea ea, și și-a meritat soartau. Dar i se făcuse rău la gândul că omorâse un om.

S-a prins cu mâinile de un copac pentru a se ridica în picioare apoi s-a uitat la polițist, încercând să-și dea seama ce trebuie să facă. Probabil că Rodrigo Vargas și Jeepul aveau să rămână acolo încă mult timp. Ea trebuia să ajungă la Dom Angelo și singura modalitate era să ia Mercedesul negru.

Dar unde puteau fi cheile ?

Ca să ajungă sus la drum nu era deloc ușor și avea să se ostenească degeaba dacă cheile de la mașină rămăseseră, cel mai probabil, în buzunarul lui Vargas. Gândul că trebuia să le scoată din buzunarul lui îi provoca o puternică senzație de greață. Dar urcarea pantei pentru a le găsi și apoi coborârea, dacă nu le găsea în mașină, suna și mai prost.

Coborând prudent spre corpul întins pe mal, Natalie se uita după o piatră pe care ar fi putut-o folosi ca armă dacă Vargas nu era mort. Dar a găsit ceva mult mai bun - pistolul, aruncat printre tulpinele ferigilor, plin de noroi, la vreo zece metri de mal. Arma era grea, cu țeava lungă și mânerul dintr-un lemn închis la culoare, similar cu ceva ce, probabil, folosea Jesse James. Nu se mira deloc.

A șters țeava armei de pantaloni și s-a apropiat cu prudență de Vargas. Obrajii lui erau mânjiți cu noroi, fața îi era întoarsă în direcția opusă și avea brațele depărtate de corp. A îngenuncheat lângă el și, în loc să bage mâna în buzunar, i-a verificat pulsul. Avea puls !

Înainte ca Natalie să poată reacționa în vreun fel, Vargas a scos un țipăt gutural. Rânjind, s-a întors spre ea ca o viperă, prinzând-o cu forță de încheietura mâinii. Polițistul arătos părea ieșit dintr-un film de groază.

Buza de sus era sfârtecată și din ea cugea mult sânge care se amesteca cu noroiul întins pe față. Avea o privire furioasă, iar dinții, murdari de sânge și de noroi erau complet dezgoliți.

Natalie l-a lovit cu putere peste față cu mâna liberă și cu picioarele, sperând să nimerească între picioare. Era cu cel puțin douăzeci de kilograme mai greu decât ea și, în ciuda tuturor eforturilor ei, a reușit să o doboare și să vină peste ea. Cu mâna liberă a strâns-o de gât, ca într-o menghină.

La un moment dat, ea a simțit că aproape își pierde cunoștința, dar s-a zbatut și mai tare și a început să-l lovească până când el i-a dat drumul.

Fără nici o ezitare, Natalie și-a smuls mâna, a luat pistolul de lângă ea, l-a îndreptat spre Vargas și a tras.

Trupul lui a devenit, dintr-odată, moale. Partea superioară a craniului lui, împușcată de la o distanță de jumătate de metru, fusese spulberată, lăsând la vedere bucăți de creier. “

În stare de șoc, țipând cât o mai țineau puterile, cu urechile înfundate din cauza bubuiturii, Natalie și-a șters sângele și bucățile de creier de pe ochi și de pe față cu dosul palmei. Apoi s-a rostogolit și a ajuns cu fața în apa rece a râului.

CAPITOLUL 27

Din respect pentru cumpătate, curaj, măreție și oricare altă virtute, nu ar trebui să distingem cu grijă între fiul cel adevărat și bastard ?

PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

Doctorul Sanjay Khanduri, oacheș, frumos și foarte expresiv, încerca să înainteze pe străzile aglomerate din Amritsar, ridicând în slăvi virtuțile orașului în fața lui Anson, care era așezat în față, lângă el, și a lui St. Pierre, care ocupa bancheta din spate.

— Ne aflăm în statul Punjab, domnule doctor Anson, a spus el într-o engleză cu accent. Amritsar este orașul meu natal. Acesta este unul dintre cele mai frumoase orașe din țară, un mare centru cultural și destinație de pelerinaj pentru adepții sikhismului. Cunoașteți ceva despre această religie ?

Din spusele lui St. Pierre, Khanduri era unul dintre cei mai buni chirurghi specializați în transplant pulmonar din lume. Acum, după două luni de la reușita operației sale, Anson nu putea să nege acest fapt.

— Știu câte ceva, a răspuns el. Foarte mistică, profund spirituală. Un singur Dumnezeu, fără idoli, egalitate absolută, cinci simboluri. Stați să văd dacă le mai țin minte - nu se tunde părul, patru fetișe: un pieptene, o brățară de oțel, un fel de lenjerie specială și... un pumnal mic. Am dreptate ?

— Pumnalul simbolizează sabia, iar lenjeria este asemănătoare cu cea purtată de soldați, sugerând că sikhii

sunt întotdeauna gata să lupte pentru convingerile lor. Excelent, doctore. Sunt impresionat.

— Dar dumneata ești ras, așa că presupun că nu ești adeptul acestei religii.

— Aveți dreptate. Eu împărtășesc multe din idealurile acestei religii, dar nu sunt de acord cu toată filosofia Sikhilor.

— Sanjay, a întrebat St. Pierre, mai avem mult până la casa doamnei Narjot ?

— Nu mai este mult, doamna Elizabeth, dar, după cum vedeți, traficul este îngrozitor. Suntem pe Court Road acum, care este întotdeauna foarte aglomerat. Trebuie să ajungem pe Sulta Road. Mai puțin de cinci kilometri, cred. Dacă ne-am fi clintit puțin, drumul nu ar fi fost atât de lung.

Khanduri a chicotit la propria glumă. Cerul era o întindere perfectă, albastră, iar soarele strălucea cu putere. Toyota chirurgului nu înainta aproape deloc și cerșetorii înconjurau mașina la vederea unui alb și a unei femei africane frumoase.

— Vreau să le dau câte ceva tuturor, a spus Anson.

— Sunteți un om generos, doctore. Dar, din păcate, aici sunt mai mulți cerșetori decât toți banii dumneavoastră.

— Cred că aveți dreptate.

— Și mă refer doar la acest cartier. Să știți, sunt foarte bucuros să văd că respirați normal. Acum, în sfârșit, văd și eu că Elizabeth avea dreptate când îmi trimitea rapoarte pozitive despre starea dumneavoastră.

— Ați făcut o treabă excelentă.

— Vă mulțumesc. Recunosc, am avut emoții când în spital a avut loc o epidemie de pneumonie *Serratia marcescens* și a trebuit să vă mutăm imediat după operație.

— Sincer să fiu, am foarte puține amintiri din primele zile de după operație. De fapt, eu țin minte numai spitalul din Capetown în care am fost transferat.

— Virusul *Serratia* era foarte periculos, Joseph, a spus Elizabeth, mai ales că tu luai medicamente anti-respingere, oricât de mici ar fi fost cantitățile.

— Mi-a fost frică să vă transfer la un alt spital din Amritsar, a completat Khanduri. *Serratia* apăruse la câțiva pacienți imunocompromiși și, mai mult decât atât, aveam probleme cu lipsa de personal.

— Totul e bine când se termină cu bine, a spus Anson, simțind în acel moment că niciodată nu analizase îndeajuns acest citat shakespearian. Nu mai era sigur dacă este de acord cu el.

— Totul e bine când se termină cu bine, a repetat Khanduri.

Mașinile începuseră să înainteze, iar cerșetorii rămăseseră în urmă.

Anson stătea liniștit, analizând caleidoscopul de imagini din Amritsar - arhitectură sofisticată, opulență și alături prost gust și sărăcie. Era un miracol că în această masă incredibilă de oameni, câteva milioane de oameni într-un singur oraș, la momentul potrivit, apăruse salvatorul lui, un bărbat mort cerebral care era donatorul perfect.

— Whitestone își desfășoară activitatea în toată lumea, a spus Elizabeth referitor la identificarea donatorilor. Și când reușim să facem un transplant unui om valoros încercăm să ne protejăm investițiile din răspuțeri, a spus zâmbind.

Într-adevăr, datorită acestui om fermecător care acum era ghidul lor, investiția Whitestone fusese protejată și încă într-un mod minunat. După ce avea să discute cu văduva și cu copiii lui T.J. Narjot, trebuia să-și îndeplinească partea lui de înțelegere, predând ultimele secrete legate de Sarah-9.

Khanduri a făcut un ocol pe lângă zidurile înalte, domul și minaretele Templului de Aur.

— Apa pe malul căreia a fost construit Templul de Aur este numită Fântâna cu Nectar, a spus el. Sikhii au

îmbunătățit și au înfrumusețat această construcție încontinuu încă din secolul al XV-lea.

— Pari a fi foarte mândru de sikhi, a început Anson. De ce nu ești un adept al acestei religii ?

— Sunt hindus, a răspuns Khanduri cu simplitate. Cred în sistemul de caste, iar sikhii nu sunt de acord cu el.

Anson se uita fascinat la templu și nu a văzut că St. Pierre și Khanduri făcuseră un schimb de priviri în oglinda retrovizoare, în timp ce ea îi tot făcea semne din cap.

După vreo trei sferturi de oră, chirurgul a parcat în fața unei case modeste, cu două etaje, situată pe o stradă mai puțin aglomerată decât restul orașului.

— T.J. Narjot era șeful unei echipe care face reparații pentru compania electrică, a explicat el. Soția lui, Narendra, fapt obișnuit în India, stă acasă cu copiii. Nu vorbește engleza, de aceea eu voi traduce. Acest stat, Punjab, are o limbă aparte, dar noi vom vorbi în hindu. Elizabeth, vrei să vii cu noi ?

— Da, a răspuns St. Pierre fără ezitare. Vreau să vin și eu. Nu te deranjează, Joseph, nu-i așa ?

— Deloc. Doamnule Khanduri, vă rog să-i spuneți doamnei Narjot că noi nu o vom reține prea mult.

Au fost întâmpinați la intrare de o femeie suplă, frumoasă, de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-un sari deschis la culoare, fără bijuterii. Avea capul descoperit, iar părul de culoarea abanosului era lăsat liber pe umeri. Nu părea foarte afectată, a dat mâna cu toți cei trei vizitatori și se uita direct în ochii lor când vorbea. Salonul mic era mobilat cu gust, cu câteva opere de artă înrămate pe pereți și altele puse pe mese. Anson a văzut câteva fotografii cu un bărbat simpatic, cu mustață și o față expresivă, despre care Narendra a confirmat că era soțul ei decedat. De undeva din casă se auzeau zgomote și râsete de copii.

După ce Anson și-a exprimat simpatia și i-a oferit condoleanțe, i-a mulțumit doamnei pentru că a acceptat să se întâlnească cu ei. Apoi a întrebat-o despre soțul său.

— Eu și T.J. am fost căsătoriți doisprezece ani, i-a spus Narendra prin intermediul lui Khanduri. Copiii noștri au nouă și șase ani, ambii sunt băieți. Lor le este teribil de dor de tatăl lor și devin foarte triști când vine vorba de el.

— Nu vreau să-i deranjez, a spus Anson.

— Apreciez gestul. Până la hemoragie, el avea o sănătate excelentă. Atacul a fost subit și masiv. Doctorii mi-au zis că hemoragia a fost provocată de niște vase sangvine încolăcite și încurcate, de la naștere.

— A fost o malformație arteriovenoasă, a intervenit St. Pierre.

— Da, la asta mă gândeam și eu, a murmurat Anson.

— Eu și soțul meu am vorbit, în termeni generali despre ce s-ar putea întâmpla. Desigur, noi nu am crezut că o să se termine așa... Narendra a început să plângă. Khanduri a făcut semn să o lase să se calmeze... și că unul dintre noi va fi nevoit să ia o asemenea decizie.

— Înțeleg, a spus Anson.

— La final, corneele, plămânul și ambii rinichi ai lui T.J., toate au fost donate pentru transplant. A avut o *shraddha* minunată - înmormântare, a explicat Khanduri - și corpul lui a fost incinerat.

— Familia Narjot nu sunt sikhi ? a întrebat Anson, dar imediat și-a dat seama că T.J. nu avea nici barbă, nici turban.

— Nu, ca și mine, ei sunt hinduși, a răspuns Khanduri.

— Dar eu știam că hindușii consideră că donarea organelor este o formă de mutilare a corpului și că nu acceptă acest lucru, a continuat Anson.

Khanduri nu s-a întors spre Narendra pentru un răspuns.

— Așa era până nu foarte demult, a început el să explice, dar acum tot mai mulți hinduși înțeleg că donarea organelor este foarte importantă pentru mulți oameni bolnavi și, prin

urmare, este un gest onorabil. Din fericire pentru dumneata și pentru alți beneficiari, aceasta a fost și convingerea familiei Narjot.

Cu traducere, conversația a durat ceva mai mult de o oră, timp în care Anson a întrebat de T.J. Narjot - hobby-urile lui, interesele acestuia și istoria familiei.

— Pare să fi fost un om deosebit, a spus Anson când Narendra terminase de povestit.

— O, da, așa a fost, a venit traducerea. A fost un om deosebit și noi îi vom duce dorul pentru totdeauna.

Într-un final, Narendra le-a arătat casa și copiii, pe care i-au salutat.

În hol Anson a scos din buzunar un plic. Narendra, care și-a dat imediat seama ce era în plic, a încercat să refuze cu vehemență, dar Khanduri a intervenit și, după o explicație lungă, femeia a acceptat să ia banii, s-a ridicat în vârfurile picioarelor și l-a sărutat pe Anson pe obraz.

— Aveți grijă de dumneavoastră, doctore Anson, i-a spus ea. Soțul meu trăiește în dumneata.

— Corpul meu va fi un templu închinat memoriei lui, doamna Narjot, a răspuns el.

*

— Deci, doctore Joseph, l-a chestionat Khanduri când se duceau spre aeroport, întâlnirea cu văduva binefăcătorului dumneavoastră a fost așa cum v-ati așteptat să fie ?

— Fac tot posibilul să nu am așteptări, a spus Anson, dar, cu siguranță, a fost o experiență care mi-a deschis ochii. Una pe care nu o voi uita niciodată.

Anson, fără ca Khanduri sau St. Pierre să-l vadă, strângea atât de tare din pumni, încât unghiile aproape că-i intraseră în carne.

*

La trei dimineața, Anson a escaladat fereastra din spatele apartamentului său. Jungla, spălată de ploaie, era aromată și mistică. Furișându-se pe lângă ziduri, cu capul plecat ca să evite camerele de supraveghere, Anson înainta prin verdeța deasă spre drumul de acces la spital. Drumul era patrulet noaptea, dar nu întotdeauna.

Zborul înapoi, cu două legături, a durat aproape o zi. Anson a fost ajutat de prietenul său de încredere, Grancis Ngale, să aranjeze totul. A făcut un duș, s-a odihnit, s-a îmbrăcat în haine curate de culoare închisă și a ieșit pe fereastră. După vreo douăzeci de minute, a ajuns la drumul spre spital, asfaltat de guvern în semn de mulțumire pentru activitatea clinicii. I-a luat câteva secunde să se orienteze și să-și dea seama că Ngale trebuia să-l aștepte puțin mai departe, spre sud.

Anson era un om foarte inteligent și îi plăcea la nebunie să rezolve enigme. Engima pe care o avea acum de dezlegat sfida orice logică. Încă nu știa că această călătorie în satul Akonolimba avea să fie un pas crucial în rezolvarea ei. Mulți, printre care se număra și Elizabeth St. Pierre, îl considerau mult prea vigilent și suspicios. Acum, se pare că el nu a fost suficient de paranoic.

Din cauza norilor, drumul neiluminat era foarte întunecat.

— Francis, a spus el nu foarte tare, după ce a dat curba.

— Aici, doctore, a răspuns gardianul. Mai mergeți un pic în față.

Bărbatul masiv, negru ca noaptea, îl aștepta la marginea drumului, sprijinind o bicicletă care cândva i-a aparținut lui Anson, iar acum aparținea clinicii și era folosită de oricine vroia să facă o plimbare. Pentru Anson, aceasta urma să fie prima cursă cu bicicleta în ultimii doi ani, deși operația lui a fost atât de reușită încât el nu avea nici o reticență să o folosească acum.

— Mai știți să mergeți cu bicicleta ? l-a întrebat Ngale.

— Cred că e la fel de ușor ca mersul pe bicicletă.

— Foarte nostim. Eu am uns lanțul și spițele, schimbătorul de viteze și frânele. Dacă veți cădea, eu nu voi avea nici o vină.

Anson l-a bătut prietenește pe umăr și a început să pedaleze. Ngale a mers lângă el câțiva metri, iar apoi s-a dat la o parte.

— Îi voi transmite primarului salutări din partea ta, i-a strigat Anson peste umăr.

— Eu deja l-am salutat. Platini vă așteaptă.

Ca de obicei, aromele și sunetele junglei erau hipnotice și de două ori Anson a fost nevoit să-și aducă aminte că trebuie să se uite la drum. Drumul de opt kilometri până la satul Akonolimba, situat pe malul râului Nyong, a durat un pic mai mult de o jumătate de oră. Drumul de țară care împărțea satul în două era prea noroiOS și ultimele câteva sute de metri Anson i-a făcut pe jos. Căsuțele din sat erau făcute din cărămidă crudă, iar unele, mai sărăcăcioase, erau din chirpici. Satul avea canalizare și curent electric, linie telefonică, dar foarte puțini locuitori și le puteau permite și unii chiar nu le vroiau.

Platini Katjaoha, primarul satului, avea un magazin și trăia într-una dintre cele mai opulente case - cărămidă și stucatură, două etaje, parcare, câteva camere și cisternă. Pe unul dintre ziduri se vedea o antenă parabolică.

Anson a bătut încet la ușă și primarul i-a deschis desculț, îmbrăcat în pantaloni scurți și o cămașă în stil Hawaii, întinsă pe burta sa mare. Zâmbetul îi dezgolea un rând perfect de dinți albi, aproape fosforescenți, în comparație cu pielea neagră ca abanosul.

— Domnule primar, vă mulțumesc mult că faceți asta pentru mine, i-a șoptit Anson în franceză.

— Doctore, întotdeauna sunteți binevenit în casa mea, i-a răspuns Katjaoha, strângându-i mâna și luându-l într-o îmbrățișare de urs. Ușa de sus este închisă și nu vei trezi pe

nimeni. Soția mea doarme ca o vacă, oricum, și copiii sunt oboșiți de atâta joacă afară. Vă pot oferi un ceai, un vin, orice ?

— Doar un telefon.

— Am auzit că operația dumată a fost una reușită. Suntem foarte fericiți.

— Vă mulțumesc, prietene. Am un plămân nou.

— De la cineva din India, am auzit.

— De fapt, asta vreau și eu să aflu. Francis v-a spus că vreau să dau un apel internațional ?

— Pentru tot ce ai făcut pentru oamenii din satul nostru ai putea să suni și pe lună.

— Vă mulțumesc. Vă rog să-mi scrieți și mie numărul dumneavoastră de telefon. Eu aș vrea ca prietenul meu să mă sune aici.

— Nici o problemă.

— Și s-ar putea să fie nevoie să aștept până mă sună înapoi.

— Nici asta nu e o problemă.

— Platani Katjaoha, sunteți un om extraordinar.

— Atunci dumneata ești idolul unor oameni extraordinari. Eu voi fi sus. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

Anson i-a mai mulțumit odată, apoi a luat loc într-un scaun ușor de lângă telefon și a scos din buzunar o foaie de hârtie împăturită. Între Cameroon și New Delhi era o diferență de cinci ore, așa că el nu era sigur că Bipin Gupta va putea fi găsit acasă sau la birou. Știindu-l bine pe directorul editorial al ziarului *Indian Expressy* un om extrem de respectat, Anson a cules mai întâi numărul de la birou. El nu a fost deloc mirat când Gupta a răspuns.

— Salutări din Cameroon, prieten vechi, a spus Anson într-o hindu aproape fluentă.

— Joseph, Joseph, ce surpriză plăcută. Dar, totuși, ar trebui să mă suni mai des. Accentul tău sud-african devine din ce în ce mai pronunțat.

Cei doi au stat împreună doi ani în perioada facultății, în Capetown. Deși Gupta vorbea o engleză fluentă, Anson a insistat, din prima zi de cunoștință, să vorbească între ei numai în hindu. El era pasionat de limbile străine, le prindea foarte ușor și, în scurt timp, a adăugat și limba natală a lui Gupta la lista de limbi vorbite - engleză, africaans, olandeză, franceză, spaniolă și germană.

În timpul călătoriei în Amritsar el a fost surprins să realizeze că nu i-a spus niciodată lui Elizabeth că vorbea hindi. Inițial a fost jenat de faptul că Sanjay Khanduri, care stătea alături, îi traducea o limbă pe care o înțelegea perfect, dar s-a și amuzat. Amuzamentul lui a durat până în momentul în care Narendra Narjot, sau cine era ea, a întrebat, „Cum vă place jocul meu actoricesc până acum?“, la care Khanduri a răspuns „Răspunde simplu, scurt și eu mă voi ocupa de restul”.

— Bipin, a început Anson după curtoaziile de început, aș vrea să aflî două chestiuni pentru mine. Dacă este posibil, eu voi aștepta aici răspunsul tău. În primul rând, verifică numele T.J. Narjot, adresă Sultan Road, Amritsar. Are vreo patruzeci de ani. Se pare că a murit la Spitalul Central în săptămâna 18 iulie.

— Și a doua chestiune ?

— În acea perioadă, în acest spital și multe altele din Amritsar a fost o epidemie, un virus numit *Serratia marcescens*. Vreau să știu dacă această epidemie a avut loc în realitate.

Jurnalistul l-a rugat să-i spună pe litere denumirea virusului și după aceea a spus:

— Să știi că este mai greu să aflî dacă persoana nu există și dacă un eveniment nu a avut loc, decât ar fi existat.

— Eu știu că prietenul meu Bipin Gupta poate face orice.

— Dă-mi un număr de telefon la care pot să te gădesc, a spus Gupta, și o oră.

CAPITOLUL 28

*Dacă scapă de dezastru, vor fi cei
mai buni pentru acesta.*

PLATON, *Republica*, Cartea a V-a

Mercedesul negru al lui Rodrigo Vargas era o mașină puternică, cu patru uși, care mirosea puternic a tutun. Rănită la coapsă și luptându-se din greu să respire, Natalie a mers pe drum vreun kilometru până a reușit să găsească o potecă care intra în desișul pădurii. După ce s-a asigurat că mașina nu se vede din drum, s-a dus la Jeep de vreo patru ori și a cărat echipamentul până sus, unde se afla Mercedesul. Până a reușit să mute cortul, rucsacul, apa și mâncarea, era aproape seară. În tot acest timp nici o mașină nu trecuse pe acolo.

Fără să știe la ce distanță se află Dom Angelo, a hotărât să pornească, oricât de încet, la drum. În jumătate de oră, a început să meargă la vale și să se afunde în pădure. Pe indicatorul prins cu cuie de un copac aflat la o răscruce scria DA 2 kilometri. După ce a parcurs un kilometru, a găsit o potecă care intra în pădure. A luat-o pe acolo cu Mercedesul, până când mașina nu se mai vedea de copaci și tufișuri. A pus pe spatele mașinii crengi de copaci, ca să o mascheze bine și a ascuns cheia sub roata din față dreapta.

Pe drum, Natalie inventase o povestire cum că este un cercetător naturalist din America, aflată în expediție în pădurea tropicală și a venit să caute o rudă care lucra ca asistentă medicală în Dom Angelo. Referitor la starea ei, se gândea să spună că s-a răsturnat cu mașină când drumul s-a îngustat.

Rucsacul, care avea și cortul prins de el, era mai greu decât se așteptase, dar mai puține bagaje ar fi trezit suspiciuni. Durerea de pe coapsă era mare, dar tolerabilă și îi amintea în permanență că existența ei era o amenințare pentru un grup sau o persoană anume. Trebuia să lupte.

La început de seară pădurea era magnifică - aer bogat în oxigen și un amestec de mii de arome. Pe drum, se gândea care ar fi explicația legăturii între ea și o persoană de aici. Drumul mergea ușor la vale înainte să o ia spre dreapta. Apoi, pădurea deasă s-a desfăcut ca o cortină și drumul a coborât veritiginos. În față și mai jos, ascuns într-o vale amplă, se vedea un sat care părea să fie Dom Angelo.

Natalie s-a așezat lângă un palmier și a studiat priveliștea. Casele sărăcicioase erau aliniat pe marginea unei rețele de drumuri nepavate. Materialul de construcție principal era lutul. În partea stângă, probabil, spre nord, se vedea o intrare în mină, sau cel puțin așa arăta, săpată în baza unui munte care străjuia valea. Natalie a fost surprinsă să remarce că în tot satul se vedeau stâlpi cu fire de curent electric. Copiii se jucau în stradă. Natalie a estimat că satul avea o populație de 200, poate 250 de locuitori. La vreo sută de metri mai în spate de intrarea în mină se vedea o cascadă îngustă, probabil de vreo șase metri înălțime, care cădea într-un bazin mic, care se vărsa într-un râușor rapid care curgea de-a lungul satului. Natalie se întreba dacă nu cumva apa acestui râu se vărsa peste cadavrul lui Rodrigo Vargas. Copiii se bălăceau în micul bazin, iar mai jos câțiva adulți spălau nisipul în căutare de pietre prețioase sau aur.

„Idilic, s-a gândit Natalie, pitoresc și absolut liniștit“. Și, totuși, ea fusese mutilată și o altă femeie omorâtă din cauza acestui loc.

Oftând de durere, s-a ridicat în picioare și a început să coboare spre bazin. Primii care au întâmpinat-o au fost puii, urmași de doi căței cafenii. Apoi trei localnice. Cea mai înaltă

dintre ele avea mai puțin de 1,50 metri. Femeile i-au zâmbit și au salutat-o, fără pic de suspiciune.

— *Boa noite*, le-a spus Natalie. Bună seara.

— *Boa noite*, au răspuns ele cu zâmbete largi.

Natalie mergea agale pe străduțele aglomerate și s-a oprit la un mic magazin pentru a cumpăra niște carne ambalată, băutură de ghimbir și un soi de pepene galben mic. Proprietara, indiancă și ea, a dat din cap negativ când a fost întrebată de Dora Cabral. Alți câțiva locuitori ai satului au dat același răspuns, inclusiv doi mineri care tocmai își încheiaseră ziua de muncă în mină.

Altitudinea și oboseala începeau să-și spună cuvântul. Natalie s-a gândit că este momentul să caute un loc în pădure unde să-și pună cortul pe noapte și exact atunci a văzut o capelă - ziduri din lut alb, cu țiglă roșie pe acoperiș, vârful pătrășos, încununat cu o cruce de aproximativ un metru și jumătate. Fâșiile de pânză care acopereau partea de sus a pereților și ușa erau ridicate și legate și prin ele se vedeau câteva rânduri de scaune. Altarul, fără nici un fel de decorațiune, avea un crucifix frumos din ceramică prins de peretele din spate.

Deși Natalie se simțea copleșită de imensitatea universului, admira minunile naturii și încerca să-i respecte și să-i iubească pe cei din jur, niciodată nu se considerase o persoană religioasă. Acum, intrând și luând loc în această construcție simplă, simțea o liniște interioară profundă.

În ciuda încercărilor de a se relaxa, oroarea atacului lui Vargas, moartea lui violentă, și enigma Dorei Cabral, nu-i dădeau pace. A stat în capelă vreun sfert de oră când un bărbat s-a apropiat din spate și i-a vorbit în portugheză.

— Bine ați venit în biserica noastră.

Vocea gravă și joasă avea un efect liniștitor. Chiar și până să se întoarcă spre el, Natalie a simțit mirosul cunoscut de țigară.

În spatele ei stătea un preot îmbrăcat într-o rasă neagră, simplă, murdară de noroi, cu guler alb și sandale. Avea vreo cincizeci de ani, era uscățiv, cu păr închis la culoare și tuns scurt, o barbă grizonată, de o zi sau două, și ochi de un albastru electric. La gât, pe un lanț gros, avea suspendată o cruce mare din argint.

— Este un loc foarte frumos, a răspuns ea.

— Sunteți din America ? a întrebat preotul într-o engleză perfectă - cel puțin la fel de perfectă ca a unui american născut în Brooklyn sau Bronx.

— Boston, a spus ea în engleză și întinzându-i mâna, Natalie Reyes.

— Reyes. Deci sunteți braziliancă de origine ?

— Mama mea este din Capul Verde.

— Eu sunt părintele Francisco Nunes - Frank Nunes din Brooklyn.

Natalie i-a zâmbit, iar bărbatul s-a așezat chiar în fața ei. Prezența lui magnetică a atras-o imediat, dar simțea și o aură de melancolie care, probabil, avea o legătură cu motivul plecării din New York.

— Ce parohie aveți ! a spus ea.

— De fapt, sunt preot pentru câteva sate din pădurea tropicală, dar sediul meu central este aici. Puteți să-i spuneți un fel de penitență, dacă vreți.

Natalie a respins propunerea tacită de a continua acest subiect. Părintele Francisco părea dornic să vorbească.

— Și cum se numește satul ?

— Dom Angelo, o comunitate de mineri - smaralde, în mare parte, dar și turmalină verde, topaz, opal, chihlimbar și ceva safire. Am devenit și eu expert în evaluarea clarității acestor pietre. Și dumneata ?

— Sunt studentă, mi-am luat o vacanță pentru a-mi reorganiza prioritățile și a călători prin pădurea tropicală, cât mai este.

— Aici cred că ai dreptate.

— Am remarcat că majoritatea locuitorilor sunt indieni.
Preotul a răs.

— Majoritatea locuitorilor sunt aborigeni, a spus el, dar avem și oameni care adoră anonimitatea unui loc precum ăsta, unde toate tranzacțiile se fac cu bani cash și oamenii au doar nume de familie, dacă așa preferă.

— Proprietarii minei sunt indienii ?

Preotul a răs din nou ironic.

— Acești oameni săraci și puri nu au aproape nimic, a răspuns el, și cred că e mai bine așa. Pietrele prețioase pe care le extrag sunt scumpe, iar în Brazilia, tot ce implică profit, trebuie să aibă o legătură cu Poliția Militară. Ei sunt proprietarii minei - mai bine zis un mic grup din poliție. Ei sunt un fel de șerifi, ca în Vestul Sălbatic.

Lui Natalie i s-au prins obraji când și-a adus aminte de fața hidoasă a lui Rodrigo Vargas când s-a ridicat murdar și însângerat din noroi pentru a o ataca. Fără să vrea, a tresărit.

— Eu... am un alt motiv pentru care am căutat acest sat, a spus ea după un timp. O rudă de-a mea, o femeie pe nume Dora Cabral, originară din Rio, i-a scris mamei mele că lucrează aici ca soră medicală. Credeți că e posibil să o găesc ?

— Cred că e posibil, a răspuns părintele Francisco. Avem un spital, destul de aproape, iar acolo sunt angajate asistente medicale din Rio. Deși eu cunosc câteva dintre ele, nu am auzit de acest nume. Dar voi întreba prin sat.

— Am întrebat câțiva localnici, dar nu am avut noroc. Este greu de crezut că aveți un spital aici.

— Și încă unul foarte modern. Efectuează intervenții chirurgicale complicate, dar niciodată nu am știut exact ce tip de operații.

— Fascinant. Și oamenii din parohia dumneavoastră primesc îngrijiri medicale acolo ?

— Nu. Intervențiile chirurgicale sunt efectuate de doctori și personal medical adus din Rio și numai pentru *anumiți*

oameni. Dacă vreunul dintre locuitorii noștri are nevoie de spitalizare, avem dreptul de a folosi una dintre ambulanțe.

— Cine conduce spitalul ?

— Aceiași oameni care conduc și Dom Angelo.

— Poliția Militară ?

— În mare parte. Când au nevoie de ajutor, angajează localnici care le fac mâncare și menaj și uneori chiar ajută la operații. O dată la o săptămână sau două, o sală a spitalului este deschisă pentru localnicii din satele din zonă, care pot fi consultați sau tratați de doctori.

— Ce frumos din partea lor.

— Totul se rezumă la control. Sătenii primesc îngrijirea medicală pe care nu o pot primi nicăieri în altă parte. Sunt recunoscători și se gândesc de două ori înainte de a ascunde o piatră pentru ei. E mai bine să nu încerci să faci asta. Poliția are o rețea de spioni și informatori și face dreptate foarte repede și brutal. Dacă ați vorbit cu câțiva dintre localnici, sunt sigur că ofițerul de serviciu, care are biroul în incinta spitalului, este deja informat despre prezența dumitale aici.

— Dacă este așa, în curând vor afla că sunt în trecere.

Părintele Francisco a scos dintr-un pachet mototolit o țigară, a aprins-o și a tras un fum.

— Am hotărât că am multe vicii pentru care am căutat penitență aici, a spus el. Mi-am păstrat dreptul de a mă bucura de astea.

— Este dreptul dumitale.

Preotul a ridicat rucsacul lui Natalie și și l-a pus în spate.

— Veniți cu mine, vă arăt casa în care puteți sta, un loc ascuns cu vedere spre sat unde vă puteți întinde cortul.

— Este foarte drăguț din partea dumitale, părinte. Mă gândesc dacă pot să merg la spital. Am căzut într-o prăpastie astăzi și m-am lovit la șold.

— Pot să vă curăț și să vă bandajez rănilor și leziunile și mâine ne putem interesa la spital, dar nu pot să vă garantez că veți primi tratament.

— Vă mulțumesc, sunteți tare amabil. Spuneți-mi, unde se află spitalul ?

— Un kilometru spre sud. Nu mai mult. Sunt sigur că dacă nu au în program vreo intervenție, doctorul Santoro va fi bucuros să vă ajute.

Natalie a simțit cum sângele i-a înghețat în vene.

— Cum ați spus că se numește ? a întrebat ea, încercând disperată să pară indiferentă.

— Doctorul Santoro, a răspuns părintele Francisco. Doctorul Xavier Santoro.

CAPITOLUL 29

Vei vedea curând dacă un bărbat este drept și bun, sau necioplit și nesociabil; acestea sunt semnele care disting încă din tinerețe spiritul filosofic de cel nefilosofic.

PLATON, *Republica*, Cartea a VI-a

Noaptea s-a lăsat peste dealurile abrupte și copacii înalți destul de repede. Mica palmă de pământ cu iarbă la care părintele Francisco a condus-o pe Natalie se afla mai sus de pârâu, nu departe de cascadă. Natalie a respins politicos propunerea lui de a o ajuta cu punerea cortului de teamă ca el să nu se întrebe de ce cortul era nou. A doua zi, dacă se simțea în siguranță în prezența lui, avea să-i spună adevărul legat de venirea ei în Dom Angelo.

Până atunci, încercase scoată de la el cât mai multe informații referitoare la doctorul Xavier Santoro. Dar nu aflase mai nimic. Francisco presupunea că, la fel ca majoritatea oamenilor veniți aici, Santoro avea un trecut pe care îl dorea uitat. În urmă cu opt ani, când părintele Francisco venise în Dom Angelo, spitalul și aeroportul erau deja acolo, la fel și Santoro.

— Este un om bun, a spus el, căruia chiar îi pasă de oamenii din aceste păduri.

„Dacă asta e așa, îi venea să țipe lui Natalie, de ce mi-a scos plămânul ?”

Asamblarea unui cort de ultimă generație pe întuneric era dificilă și puțin comică. Într-un final, udă de transpirație și îmbibată cu soluție antițânțari, a reușit să-l monteze și s-a

așezat în fața noii case, gândindu-se cât de detașată se simțea, având în vedere că în urmă cu câteva ore omorâse un om. După spusele părintelui, grupul de polițiști care controla mina și centrul medical era constituit din patru oameni, cel puțin unul fiind prezent la spital non-stop. Finanțaseră biserica și-i plăteau salariul mizer, cel puțin așa bănuia el, datorită faptului că era un expert în pietre prețioase și preot.

Natalie hotărâse că a doua zi avea să-i dea vestea că numărul conducătorilor din Poliția Militară se redusese cu 25 de procente. Acum voia să stea liniștită și să se minuneze cum ajunsese din aleile din favelas de la marginea orașului Rio la un spital din mijlocul pădurii tropicale.

Din micul loc de tabără avea o priveliște splendidă spre cascadă, bazin și satul de mai jos. Dar se mai vedea ceva. Spre sud, într-o vale umbrită de copaci, preotul i-a arătat o mulțime de beculețe aprinse.

Spitalul.

— Acolo vom merge mâine și vom vedea ce se poate face pentru șoldul tău, a spus Francisco. Cred că doctorul Santoro va putea să te ajute.

„Să sperăm“, s-a gândit Natalie cu disperare.

*

Aproape de ora unsprezece noaptea, *cachaça*, lichiorul din trestie de zahăr a început să-și facă efectul și Natalie s-a strecurat în interiorul comod al cortului. Și-a pus în sacul de dormit pistolul lui Vargas și s-a lăsat furată de somn, sperând că a doua zi, imaginea lui Xavier Santoro, să fie doar o amintire. După câteva minute, lângă cort, a auzit niște foșnete slabe. Fără nici un zgomot, a scos pistolul, și-a ținut respirația și a ascultat.

Nimic.

Mirată cât de liniștită era, a țintit pistolul spre locul de unde se auzea foșnetul.

— Te aud și am un pistol, a spus ea în portugheză. Pleacă înainte să împușc.

— Nu trebuie să faci asta, s-a auzit vocea unui bărbat. Dacă te voiam, erai demult moartă. Asta e meseria mea.

— Cine ești și ce vrei de la mine ?

— Mă numesc Luis Fernandes. Dora Cabral este sora mea.

Cu pistolul lui Vargas într-o mână și o lanternă puternică în alta, Natalie a ieșit din cort. Luis Fernandes stătea așezat în fața cortului, cu picioarele încrucișate și cu palmele în sus ca ea să vadă că nu este înarmat. Era bine făcut, cu trăsături de indian, dar mai înalt, mult mai înalt decât restul bărbaților pe care îi văzuse în sat. Ochiul lui stâng era acoperit de o fâșie de material neagră, fixată cu elastic. Per total, arăta destul de înfricoșător.

— Vă rog să vorbiți mai rar, i-a spus ea, lăsând deoparte pistolul și lanterna. Portugheza mea nu este prea grozavă.

— De fapt, vorbiți destul de bine. Suneți din Lisabona ?

— Nu, sunt din statul Massachusetts, Statele Unite, dar familia mea este originară din Capul Verde. Sunteți asasin profesionist ?

— Fac ceea ce trebuie să fac și uneori sunt plătit pentru asta. Sora mea lucrează ca asistentă medicală în spitalul Santa Teresa din Rio. Pe această Dora Cabral o căutați ?

Câteva secunde Natalie a studiat fața subțire a omului. Putea avea de la treizeci la cincizeci de ani, dar bănuia, totuși, că nu are mult peste treizeci. Era proaspăt ras, cu favoriții mai jos de urechi și, probabil, fusese un bărbat frumos până când greutățile vieții își lăsaseră urmele pe chipul lui. Acum arăta dur. Natalie a simțit că trebuie să fie sinceră cu el.

— Îmi pare rău, dar am vești triste pentru dumneata, a spus ea într-un final.

Era timpul să împărtășească povestea ei cu cineva. A doua zi, probabil, avea să-i spună totul părintelui Francisco,

ca un fel de confesiune. Acum trebuia să vorbească cu acest bărbat care, simțea ea, nu era o amenințare. Luis a ascultat-o atent pe măsură ce i-a povestit despre cele două călătorii în Brazilia și despre evenimentele teribile care s-au întâmplat din momentul în care fusese abordată de sora lui pe o stradă aglomerată din Rio. El părea calm, aproape detașat, dar chiar și prin întuneric Natalie a văzut că ținea bărbia ridicată sus și strângea din buze.

— Chiar dacă nu vă vine să credeți, am fost învățător cândva, a spus el când Natalie terminase relatarea. Predam muzica. Apoi, într-o noapte, cu vreo zece sau unsprezece ani în urmă, am sărit în apărarea tatălui unui elev, care era bătut crunt de poliție. În timpul bătăii, unul dintre polițiști a căzut, s-a lovit cu capul de asfalt și a murit. După câțiva ani cât am fugit, am stat ascuns și, da, am omorât, am ajuns în acest loc. Chiar dacă spitalul și satul sunt conduse de poliție, aici nu se pun întrebări.

— Înțeleg, a răspuns ea.

— Acum sunt șeful securității la spital. Aduc oameni din sat când se fac operații. Am aflat câți bani se plătesc și am vorbit cu sora mea să vină aici să lucreze cu doctorul Santoro. A fost aici doar de două ori și după aceea nu a mai vrut să vină. Nciodată nu mi-a spus de ce.

— Poate că în spital se întâmplau niște lucruri care au deranjat-o. Când a venit aici pentru ultima dată ?

— Cu două luni în urmă, poate mai puțin de atât. Sunteți sigură că Vargas a lichidat-o și că l-ați omorât ?

— Sunt sigură. Asta este pistolul lui.

Luis a luat pistolul, l-a cântărit în mână și l-a analizat atent.

— Da, este pistolul lui Vargas, a spus el. Era un dur, fără pic de respect pentru alții, mai ales pentru cei cu un statut inferior lui.

— Sora ta era foarte speriată de el.

— Nu este ușor să pleci din acest spital - chiar imposibil. Îți rămân dator pentru faptul că i-ai răzbunat moartea.

— Bănuiesc că sora ta a fost omorâtă pentru că a încercat să mă ajute. Stia ce mi-au făcut în acest spital. Acum trebuie să aflu dacă am fost adusă aici și ce mi s-a întâmplat.

Luis s-a gândit un moment.

— Noi jurăm să păstrăm secretele acestui spital. Oamenii din sat depind de el.

— Părintele Francisco mi-a spus că mina este destul de profitabilă și că ar putea susține satul.

— Poate, a spus Luis, el ar trebui să știe mai bine decât mine.

— Spune-mi, Luis. Tu știi ce fac ei acolo, nu ?

Asasinul și-a coborât privirea în pământ. Natalie înțelegea la ce se gândește bărbatul. Acești oameni cereau loialitate și nu acordau o a doua șansă. Dacă el se întorcea împotriva lor și dacă ei aflau că el nu a păstrat secretele, nu mai avea cale de întoarcere.

— Fac transplanturi, a spus el încet, transplant de organe. De multe ori donatorii nu supraviețuiesc. În aceste cazuri noi ne ocupăm de îngroparea sacilor cu cadavre.

— Dar eu... eu am fost împușcată, a spus Natalie nedumerită. Cum au putut să facă transplant cu plămânul meu dacă era distrus ?

— Nu știi. Eu nu văd pacienții prea des - mă rog, atunci când sunt vii.

— Luis, sunt sigură că riști foarte mult spunându-mi toate lucrurile astea. Să știi că-ți sunt foarte recunoscătoare. Ai o familie aici ?

— Doar o femeie, Rosa. Este singura persoana din Dom Angelo care este mai dură decât mine. O cunoaște - a cunoscut-o - pe sora mea și va fi foarte tristă când va afla că a fost omorâtă. Niciodată nu l-a plăcut și nu a avut încredere în Rodrigo Vargas. Va dori să te ajute, cum poate. Să știi că zilele astea se va întâmpla ceva în spital. Mi s-a cerut să

adun un grup de opt gardieni, două ture de patru oameni, care să păzească spitalul începând de mâine dimineață.

— În acest caz, a întrebat Natalie, crezi că aş putea să intru în spital în noaptea asta ?

Luis Fernandes s-a gândit câteva secunde.

— Cred că da.

CAPITOLUL 30

Ceasul plecării a sosit și ne vom urma fiecare drumurile - eu, pe-al morții, voi, pe-al vieții. Care este mai bun, numai zeii știu.

PLATON, *Apologia*

— Poți să iei cu tine lanterna, a spus Luis, dar nu o aprinde până nu-ți spun eu. Din câte știu, la ora asta în spital se află numai doctorul Xavier Santoro și Oscar Barbarosa, unul dintre polițiști. Dacă e o noapte obișnuită, ambii vor fi cu femeile lor.

— Voi face tot ce spui.

Noaptea era fără lună, iar pădurea întunecată era plină de zgomote. Inițial, chiar dacă poteca nu se vedea și Luis avea un singur ochi, bărbatul se mișca prin desișul pădurii cu agilitatea unui jaguar. La început, Natalie a putut ține pasul, dar mai târziu, din cauza altitudinii și a durerii din șold, a trebui să-l roage să meargă mai încet. El a încetinit fără nici o întrebare. Avea un pistol și un cuțit lung, ascuns la glezna piciorului drept.

Au mers spre sud, apoi spre vest și apoi din nou spre sud, pe un teren care cobora. Aerul era răcoros și incredibil de curat. „Ce ironie, să pierzi un plămân într-un loc ca ăsta“, s-a gândit Natalie.

Puțin după miezul nopții, au urcat cea mai abruptă porțiune de drum de până atunci. Ajunși sus, Natalie respira foarte greu, iar Luis a adus degetul la buze și arătându-i ceva în față. Sub ei, mult mai aproape decât credea ea, se vedea spitalul, scaldat în lumina a șase felinare prinse pe stâlpi

înalți. Clădirea avea un singur etaj, din lut, de un alb imaculat, și se întindea pe un platou înconjurat cu gard de sârmă ghimpată. În dreapta se vedea o aripă mai lungă.

— După cum vezi, clădirea este în formă de litera L. Nu peste tot este tras gard de sârmă ghimpată, a spus Luis. Acum trebuie să-ți pun o întrebare foarte importantă. Cât de mult îți dorești să intri acolo ?

— Asta depinde de cât timp am la dispoziție din momentul în care am intrat.

— Douăzeci de minute. Nu mai mult. Poate chiar mai puțin. Cam optsprezece.

Spitalul nu era mic. Numai zidul dinspre ei avea vreo zece ferestre.

— Câte saloane de operație are spitalul, Luis ? Te rog să vorbești mai rar.

— Două. Chiar pe mijloc. Vezi geamurile de pe holul lung care unește toate camerele ? La al treilea geam de pe dreapta, mai sunt două saloane medicale. Cred că alea sunt saloanele de recuperare, pentru cei care au fost operați. Următoarele, chiar unde începe aripa, sunt sala de mese și bucătăria, iar în spatele lor, sunt două saloane clinice și camerele personalului medical - probabil zece în total, dar nu sunt sigur. În sufragerie sunt câteva fotolii și câteva canapele, destinate familiilor care așteaptă rezultatele operației.

— Și în celălalt capăt, după sălile de operație ?

— Biroul doctorului Santoro și cabinetele altor chirurghi care vin în spital.

— Știi dacă acele birouri sunt încuiate ?

— Nu știu. Când sunt pe-acolo sunt întotdeauna deschise, dar, de obicei, acolo sunt numai doctori.

— Atât ?

— Cred că da. Nu, stai, mai este o încăpere, ultima din stânga. Este o sală mare, cam cât sălile de operație, plină cu echipament electronic. În mijlocul sălii se află un fotoliu -

unul complicat, cum au dentiștii. Și multe monitoare, pe perete. Am fost acolo doar o dată sau poate de două ori.

Lor nu le place ca eu sau oamenii mei să intrăm în spital. Intrăm, de obicei, doar când sunt probleme. Nu au uniforme pentru noi și nu suntem curați.

Natalie studia construcția, încerca să vadă prin geamuri, imaginându-și cum, în douăzeci de minute sau chiar mai puțin, trebuia să treacă peste tot și să găsească informații despre trecerea ei pe acolo. A doua zi aveau să fie oameni acolo. Poate până atunci doctorul Santoro sau Poliția Militară aveau să fie informați de cineva din sat că venise o femeie care întrebase de Dora Cabral. Dacă aștepta, putea fi prea târziu.

— Mă întrebai cât de mult vreau să intru acolo.

— Da ?

— Sunt în stare să risc totul.

— Totul înseamnă și viața ta ? Pentru că Oscar Barbosa este un om puternic, un porc, care are mai mult mușchi decât creier și este obsedat de puterea pe care o are.

Natalie se gândea ce ar fi făcut până la urmă dacă nu ar fi fost acel apel telefonic de la compania de asigurări legat de spitalul Santa Teresa.

Atunci i se păruse, la fel ca și acum, că nu se mai putea aștepta la prea multe lucruri în viață - poate doar la răspunsuri.

— Cum ți-am spus, sunt în stare să risc totul.

— Ești o femeie curajoasă, *Senhorita* Natalie, dar știam asta deja. În spatele spitalului, nu departe de dormitoare și sufragerie, este o piscină.

Lângă piscină vei vedea un șopron din metal. Pe podea, în șopron vei găsi o ușă metalică acoperită cu o rogojină. Tunelul a fost construit pentru evacuări urgente spre pistă. Nu sunt sigur de ce. Când vei urca scările de la celălalt capăt vei ieși într-o debara din bucătărie. Ai înțeles ?

— Da.

— Partea din spate a spitalului, unde vei intra, este supravegheată de dispozitive electrice. Mă ocup eu de diversiune - voi trage în centrul de comandă. O singură împuşcătură. Când vei auzi focul și, imediat, alarma care se va declanșa, atunci pornești. Barbosa și Santoro s-ar putea să fie în camerele lor cu femei sau poate deja le-au trimis înapoi în sat, dar nu contează. Femeile stau în dormitoarele lor, orice s-ar întâmpla, iar bărbații pleacă să investigheze. Douăzeci de minute e timpul maxim pe care ți-l pot acorda, ținându-i ocupați. Vei ieși la fel cum ai intrat. Centrul de control va fi deteriorat destul de mult ca să fie reparat pe loc, așa că dispozitivele electronice nu vor mai fi o problemă. Așteaptă la vreo zece metri de piscină până auzi focul meu. Ne vom reîntâlni exact în acest loc. Crezi că-l vei putea găsi ?

— Cred că da.

— Eu te aștept aici. Dă o tură în jurul spitalului acum.

— Îți mulțumesc, Luis. Îți mulțumesc că faci asta pentru mine.

— Fac asta pentru sora mea.

*

După cum fusese instruită, Natalie a mers spre partea de est a clinicii. Pădurea era atât de deasă, încât uneori nu mai vedea luminile din curtea spitalului. Într-un final, a văzut piscina - un dreptunghi mic, întunecat, înconjurat de o porțiune pavată cu ciment, un soi de terasă, aflată la vreo douăzeci de metri de spital. Lumina din câteva geamuri ale spitalului se revărsa în curtea largă. Șopronul din metal pomenit de Luis era exact acolo unde spusese el.

„Sunt în stare să risc totul”.

Această declarație îndrăzneță îi răsuna în minte în timp ce stătea ghemuită, în genunchi, la vreo zece metri de șopron. Dacă era prinsă, avea să moară. Nimeni nu putea fi mai sigur decât acest lucru. Dar oare era vreo diferență ? Orice ar fi

fost, avea să trăiască un handicap teribil, probabil din cauza tiparului ei de antigeni și a punctajului de alocare pulmonară redus sau poate din cauza medicamentelor puternice care trebuiau să reducă gradul de respingere a unui plămân care, de la bun început, nu se potrivea prea bine cu organismul ei. Natalie ar fi schimbat, cu bucurie, locurile cu Odiseu care urma să-i înfrunte pe monștrii Scylla și Caribda.

„Sunt în stare să risc totul”.

Oare simțea asta cu adevărat ? Oare chiar nu îi păsa că viața ei era în pericol ?

Înainte de a găsi un răspuns, Natalie a auzit împușcătura trasă de Luis și, peste doar câteva secunde, s-a declanșat alarmă. Fără nici o ezitare, a dat drumul cronometrului, a alergat rapid spre șopron, s-a strecurat în interior și s-a lăsat într-un genunchi, respirând greu. În câteva secunde alarma s-a oprit. A găsit ușa de metal acoperită cu o rogojină și a deschis-o. Opt trepte coborau spre o podea din beton care ducea spre spital - probabil vreo treizeci de metri, a estimat ea.

A mers până în capătul tunelului cu lanterna în mână, a urcat treptele și a împins ușa, încercând să-și păstreze echilibrul. Spera că Santoro și Barbosa părăsiseră spitalul și, înarmați, scrutau curtea spitalului și pădurea din apropiere.

Aroma grea de mirodenii și mâncare i-au dovedit că Luis nu se înșelase când îi spusese că va ieși în bucătărie. A stins lanterna și a urcat într-un spațiu de patru pe patru metri, plin până sus cu provizii de mâncare și iluminat slab prin gemul mic de sticlă al ușii de la intrare. Natalie a închis ușa de metal, a acoperit-o înapoi cu o rogojină și s-a strecurat spre sufragerie și salon. Cele două încăperi erau foarte aerisite și confortabile și aveau cam douăzeci și cinci de locuri, plus zece din salon. Lumina difuză venea dinspre holul care ducea în spital. Când a ajuns la intrarea pe hol, s-a oprit și a ascultat atent, după care a pornit mai departe. Din cele spuse de Luis, nu avea nici un rost să verifice micile

saloane de examinare din dreapta, așa că a pornit spre holul principal.

Cele două saloane de recuperare identice erau mici, dar echipate după ultimele standarde, cu monitoare pe perete și dispozitive de perfuzie electronice. A fost suficient să vadă crucifixul de deasupra ușii din primul salon și ceasul de pe peretele din dreapta și și-a dat seama că a mai fost aici. Asta era Santa Teresa. În ambele saloane nu existau dulapuri cu dosare, dar nici nu se așteptase să le găsească acolo.

„Patru minute“.

Prima sală de operații era foarte mare și incredibil de bine echipată, cu un dispozitiv de bypass cardiopulmonar și un microscop pentru operații foarte sofisticat. Între această sală și a doua se afla sala de pregătiri pentru chirurși și personalul medical. În a doua sala de operații nu exista o mașină pentru bypass și echipamentul era mai puțin sofisticat. Natalie era sigură că pulmonectomia la care fusese supusă avusese loc aici. Toate întrebările i se învârteau în minte. Cum ajunsese din Rio aici? De ce îi scosese rănila plămânul deteriorat și nu pe cel sănătos? Și, probabil cea mai grea întrebare, de ce rămăsese în viață?

„Șapte minute“.

Ușile solide spre cele două birouri din stânga sălii de operație numărul doi erau încuiate. Una dintre uși avea o placă de bronz pe care scria DR. XAVIER SANTORO, iar pe cealaltă DEPARTAMENTO DA CIRURGIA - secția de chirurgie. Natalie nu știa ce să creadă. Mai avea unsprezece minute, treisprezece minute cel mult, iar dosarele pe care le căuta ea, dacă existau, se aflau, cu siguranță, în spatele acestor uși încuiate.

Oare merita să spargă una din ele? A ezitat, conștientă că timpul se scurgea. Într-un final, s-a îndreptat spre ultima ușă de pe hol - camera cu dispozitivele electronice, după cum o descriese Luis. Și această ușă era încuiată. Pe plăcuța scria DR. D. CHO.

„Zece minute”.

Așteptându-se la ce era mai rău și pregătită să o ia la fugă, a forțat clanța. Ușa s-a deschis. A intrat, a închis ușa în urma ei și a aprins lanterna, încăperea nu avea geamuri și a căutat întrerupătorul pentru a aprinde lumina. O lumină fluorescentă a umplut camera și Natalie și-a dat seama că a mai fost aici - de mai multe ori.

Monitoare, dispozitive, aparate și microfoane peste tot. Pe un perete era un dulap cu medicamente. În centrul camerei se afla, după cum îi spusese Luis, un fotoliu din piele moale, cu mai multe segmente ajustabile. Lângă unul din brațele fotoliului se vedea o cască dintr-un fel de metal, de care era fixat un vizor dintr-un material plastic închis la culoare. De tavan erau suspendate cabluri care erau conectate la cască și la vizor. Natalie și-a imaginat că fusese transferată din salon în acest fotoliu. De fapt, și-a adus aminte cum îi pusese casca pe cap și coborâseră vizorul.

Realitate virtuală. Natalie era sigură de asta. În această cameră erau create și implantate situații și amintiri care, de fapt, nu avuseseră loc. Având în vedere că cicatricea, radiografiile și funcțiile pulmonare diminuate erau reale, însemna că scenariul legat de operația ei fusese creat de cineva.

„Paisprezece minute”.

Natalie s-a apropiat de biroul plin cu dosare, foi de hârtie și scrisori, toate adresate doctorului Donald M. Cho, la o cutie poștală din Rio sau la una din New York. A ales câteva care arătau mai interesant, le-a mototolit și le-a băgat în buzunar. Exact în acel moment, una dintre scrisorile de pe birou i-a atras atenția. Era un fax adresat lui Cho, scris în engleză, de la un anume Cedric Zhang, Ph.D., psihofarmacolog specializat în implanturi video și audio.

Șocată, blocată, în ciuda secundelor care se scurgeau fără încetare, Natalie a citit faxul.

„Stimate domnule doctor Cho,

Am fost plăcut impresionat de modul în care ați adaptat metodele mele de implant de scene virtuale în mintea pacienților dumneavoastră. Din câte ați putut vedea, potențialul teoriilor și a echipamentului meu este nelimitat. Noi suntem, în mod clar, genii, eu și dumneata, și avem în posesie o tehnică care ar putea schimba lumea. După o perioadă scurtă de tratament, pacienții pot fi programați să depună mărturii că au făcut sau au văzut ce vrem noi. Agenții și soldații pot ceda torturii și pot divulga informații implantate pe care le cred a fi adevărate. Modificările pe care le-ați făcut și testat, în special, introducerea electrozilor care produc senzații de durere, căldură sau frig, sunt geniale. Aș sugera să ne întâlnim, cât de curând posibil, după ce vă întoarceți la New York.

Cu cea mai înaltă considerație,
Cedric Zhang, Ph.D.”

„Șaptesprezece minute”.

Cercul începea să se închidă. Natalie știa acum că nu fusese niciodată împușcată. Ultimul lucru real care i se întâmplase era injecția de la baza gâtului. Coșmarurile recurente nu erau altceva decât niște rateuri în sistem create de doctorul Cedric Zhang și modificate de doctorul Donald Cho. Mai avea întrebări, foarte multe, dar unele dintre cele mai importante își găsiseră răspunsul. Undeva în această cameră, Natalie era convinsă, exista un DVD sau un film cu cele întâmplate, atacul și împușcăturile, fapte care se întâmplaseră doar prin intermediul obiectivului de la camera de filmat.

„Nouăsprezece minute”.

Ținând strâns lanterna, cu buzunarele pline de hârtii mototolite, cu pistolul lui Vargas vârat în curea, a stins lanterna și a ieșit pe hol. Era o prostie din partea ei să stea

atât. Dacă era prinsă, avea să fie, cu siguranță, dopată și torturată și forțată să divulge numele lui Luis Fernandes. Fusese un gest egoist și prostesc să stea atât de mult.

Aplecată, a alergat rapid pe hol spre intrarea în sala de mese. Abia a reușit să ajungă acolo când ușa principală a spitalului s-a deschis. Fără să se uite înapoi pentru a vedea dacă era Santoro sau Barbosa, sau ambii, a făcut dreapta spre sala de așteptare pentru familii și s-a ascuns în spatele unei canapele. Pistolul a rămas prins sub ea, dar Natalie nu îndrăznește să se miște. În câteva momente cei doi bărbați au intrat în sală. Vorbeau repede, prea repede ca Natalie să înțeleagă ceva.

Și-a ridicat tricoul pentru a scoate pistolul și era convinsă că dacă ei ar fi ascultat atent ar fi putut auzi respirația ei. Și-a tras tricoul peste gură, încercând să respire mai încet, cu pauze de câteva secunde între fiecare respirație. S-a lipit de canapea pentru că cei doi au trecut la vreo trei metri de ea. Vorbeau mult și erau foarte nervoși, iar Natalie a înțeles că încercau să-și dea seama cine trăsese în sistemul electronic de securitate. O singură dată a auzit numele lui Luis, dar nu a înțeles contextul.

Luminile în sala de mese erau stinse, dar îi putea vedea pe cei doi foarte clar și știa că dacă s-ar fi întors, ar fi văzut-o cu siguranță.

„Nu vă uitați... nu vă uitați... nu vă uitați.

Barbosa arăta ca un animal, scund, masiv, cu o voce foarte pițigăiată. Santoro era exact cum și-l aducea aminte - suplu, bine făcut, cu ochelari și o frunte proeminentă. L-a tras pe polițist în zona de canapele și, spre teroarea lui Natalie, Barbosa s-a tolănit exact în canapeaua în spatele căreia stătea ascunsă. Din fericire, respirația ei devenise normală, iar a lui, din cauza gabariturii, era zgomotoasă. Natalie și-a acoperit din nou gura cu tricoul, ținându-l apăsat. Acum nu mai putea să se miște pentru a scoate pistolul.

— Cine ar fi îndrăznit să tragă aici ? a întrebat Barbosa.

— Probabil cineva care a consumat prea mult whisky, a răspuns Santoro, dar a mai spus niște chestii pe care Natalie nu le-a putut înțelege.

Ajunsesese în poziția fătului. Spatele lui Barbosa se afla la jumătate de metru de ea. Pistolul băgat în centură îi intrase dureros în șoldul rănit.

„Vă rog, plecați !“

Cei doi nu au scos nici un cuvânt timp de mai multe secunde și Natalie nu mai știa ce să creadă. Într-un final, după un timp care ei i s-a părut a fi o eternitate, cei doi s-au ridicat.

— Mâine va fi distracție, a spus Barbosa. Îmi place locul ăsta când e multă acțiune.

— În curând vom avea multă acțiune.

— Xavier, spune-mi, ai vreo veste de la Vargas ? Trebuia să ajungă aici în seara asta.

— N-a dat nici un semn.

— Cred că are o nouă femeie. Măritate, nemăritate, tinere, bătrâne, vir-gine, curve, doritoare sau nu, vin la el grămadă. Santoro, ascultă-mă pe mine, într-o bună zi, una dintre ele îl va duce la moarte.

CAPITOLUL 31

*Își văd doar propriile umbre sau
umbrele altuia pe care focul le
reflectă pe zidul opus al peșterii.
PLATON, Republica, Cartea a VII-a*

Natalie a mai stat nemișcată încă două minute de agonie, până când a putut să iasă de după canapea și să-și dezmoștească picioarele obosite.

Așteptându-se încă să fie prinsă, s-a îndreptat spre tunel, a trecut pe lângă piscină și a ajuns în pădure, întrebându-se dacă Luis o aștepta sus pe deal, mai la nord de spital. A reconstituit traseul pe lângă spital și apoi a început să urce dealul. Pe la mijlocul drumului, a cedat fizic din cauza tensiunii din ultima jumătate de oră și a durerii din șold și s-a întins pe pământ inspirând aer cu aviditate.

S-a gândit că Luis, probabil, se întorsese în sat și i s-a făcut brusc milă de situația ei. „Toată treaba asta cu spitalul din Dom Angelo a fost o minciună, credea ea - o operațiune de furt de organe cu componente high-tech“. Se părea că luase taxiul greșit de la Aeroportul Jobim și asta fusese ghinionul ei. Ca de obicei, răul se reducea la bani. Un plămân și grupa O ? Se pare că cineva avusese noroc. Avem un meniu special săptămâna asta. Săptămâna viitoare - ficați. Cvartetul de polițiști, acum trio, se ocupa de pietre prețioase și organe - smarlade și rinichi, safire și plămâni.

Bani pentru unele, bani pentru altele. Dezgustător !

Natalie s-a ridicat în picioare, a făcut un pas în spate și s-a uitat peste sat, peste spital, peste mulțimea de felinare și a

observat primele semne ale dimineții. Nu l-a văzut pe Luis, dar era convinsă că nu o să mai vină.

„Câți plămâni ? se gândea ea. Câte inimi ? Câți morți ?”

Ăsta nu era comerț cu organe, ci furt de organe - furt de organe și implant de scenarii în mintea sărmanelor victime. Când Luis îi povestise de îngroparea sacilor cu cadavre, se întrebase în sinea ei de ce ea nu sfârșise la fel. Acum știa. Fusese ținută în viață în calitate de subiect de studiu pentru produsul și tehnica elaborată de Donald Cho și Cedric Zhang - o industrie nouă, foarte benefică pentru pungile groase ale membrilor Poliției Militare. În mod cert, cineva o identificase în Boston și o ținuse sub supraveghere, probabil, furând sau având acces la fișele ei medicale.

Toate se legau acum.

— Ai avut probleme ?

Speriată, Natalie a tresărit. În ciuda vegetației foarte dense, Luis se furișase în spatele ei fără nici un sunet.

— Dumnezeule, să nu te mai furișezi așa în spatele meu - mai ales când țin un pistol în mână !

După fața crispată a lui Luis, Natalie și-a dat seama că nu l-ar fi nimerit, oricât de mult ar fi încercat.

— Hai să mergem, a spus el, avem un loc mai bun unde putem sta de vorbă.

În liniște, au luat-o spre nord-vest, urcând spre cea mai densă porțiune de pădure din câte văzuse Natalie în viața ei. De această dată, Luis a fost mai atent și a ajutat-o pe porțiunile mai abrupte și mai dificile. În vârful unui deal, au ieșit pe un platou, cu o lățime de vreo cinci metri pe trei, rezemat de coasta unui alt deal. Din partea de sud-est se putea vedea spitalul și terenul din vecinătate. Priveliștea minunată contrasta puternic cu ororile din spitalul care se afla la poalele dealului.

— Era cât pe ce să fiu prinsă, a spus ea când respirația i-a revenit la normal.

— Am crezut că te-au prins, așa că am spus o rugăciune pentru tine. Vrei să te întinzi puțin ?

— Nu, nu, sunt bine.

Natalie i-a povestit pe scurt întâmplările din spital.

— Deci, ți-au spălat creierul și te-au făcut să crezi că ai fost împușcată, a spus Luis când ea și-a terminat relatarea.

— Aceste tehnici noi, când vor fi finalizate și perfecționate, ar putea deveni foarte profitabile. Nu știu exact cum funcționează, dar presupun că folosesc droguri hipnotice pentru a deschide mintea spre sugestie. Apoi, folosind un vizor sau un ecran pus direct pe ochi, înregistrează în mintea mea o scenă, așa cum aș fi văzut-o eu, și ea rămâne implantată în creier ca o realitate. Au folosit și electrozi pentru ca eu să simt durerea în spate în momentul în care am fost lovită de gloanțe.

— Impresionant.

— Teribil. Mă întreb câți oameni și-au pierdut viața între acești pereți.

— Fac cam o intervenție chirurgicală la două săptămâni.

— Incredibil.

— Deci, Vargas este mort și tu ai răspunsurile pe care le căutai. Înțeleg că noi doi am terminat treaba.

Pentru un timp Natalie a stat așezată, cu brațele strânse în jurul genunchilor, privind vegetația luxuriantă și încercând să-și facă ordine în gânduri. Luis avea dreptate. Ea luptase cu depresia și demonii și venise la Rio a doua oară pentru a găsi răspunsuri la întrebări. Acum trebuia să se întoarcă la Boston, să-și continue recuperarea pulmonară și să aștepte un scor mai mare pentru alocarea pulmonară.

Se aflase într-un loc nepotrivit, la un moment nepotrivit și, drept rezultat, viața ei fusese distrusă. Totuși, dorința ei de a muri era, cel puțin pentru moment, umbrită de mândria pentru tot ce realizase de la venirea în Rio.

— Luis, ce crezi că s-ar putea întâmpla dacă contactez Ambasada Americii din Brazilia sau poliția locală și le spun ce se întâmplă aici ?

— Vrei adevărul ?

— Da, doar adevărul.

— Acest spital este susținut cu niște fonduri uriașe. Poți distruge clădirea, dar dacă oamenii din spatele acestei afaceri nu mor, treaba lor va fi reluată. Ei, nu știi cum se fac la voi lucrurile în America, dar la noi ai nevoie de dovezi ca omul să fie condamnat. Acum, singura dovadă a noastră este Jeepul tău închiriat și cadavrul polițistului, aruncat în pârau. Ah, da, ai și mașina lui.

Natalie a dat din cap în semn că înțelesese aluziile lui. Un timp, pe măsură ce ultimele urme ale nopții erau alungate de pe cer de lumina dimineții, nu se auzea decât sunetul pădurii. Când Natalie s-a hotărât să spună ceva, a vorbit, de fapt, femeia care fusese în stare să-i înfrunte pe Cliff Renfro și pe Tonya Levitskaya.

— Luis, a început ea, nemernicii ăștia au omorât mulți oameni și multora le-au distrus viața, inclusiv mie. Nu am de gând să mă mulțumesc cu răspunsuri, vreau satisfacție. Vreau răzbunare. Accept să mor încercând să mă răzbun. Din fericire, dacă pot să spun așa, nu prea mai am de ce să-mi fie frică. Vreau să fac tot ce pot pentru a închide aces loc definitiv - să-l transform în praf și pulbere. Și vreau ca Santoro și Barbosa să ajungă după gratii sau în mormânt.

— Știi, a spus Luis, când mă gândesc la ce i-au făcut surorii mele, încep să simt tot mai mult ce simți și tu. Dacă nu o omora Vargas, atunci murea de mâna lui Barbosa.

— Sunt de acord.

— Dar trebuie să fii sigură că vrei să riști totul pentru a te răzbuna. Singurul nostru avantaj este această convingere.

— Sunt convinsă, Luis. Sunt hotărâtă. Viitorul meu nu arată prea bine.

— Atunci vom încerca.

Luis i-a întins mâna și Natalie a strâns-o cu fermitate.

— Deci, ce putem face ? a întrebat ea.

— Poate nimic, a spus el, frecându-se la ochiul acoperit de fâșia de bandaj negru, poate totul. În primul rând, avem nevoie de arme și de ajutor.

— Unde începem ?

— Chiar aici.

Luis a mers spre panta din spatele lor și a tras de niște crengi mari care se ridicau din pământ. Acolo, mascată de frunze și crengi, s-a deschis gura unei grote.

— Nu mi-am dat seama ! a exclamat Natalie.

— Exact asta se dorea. Puțini știu de locul ăsta. Aici avem pistoale, explozibil și ne putem ascunde, dacă este nevoie.

— Dar de ce... ?

— În meseria mea trebuie întotdeauna să-ți iei niște măsuri de precauție.

— Pot să văd și eu interiorul ?

— Poți, dar mai întâi, îți sugerez să te uiți acolo.

Natalie s-a întors în direcția indicată de Luis, spre sud-est, dar nu a văzut sau auzit nimic.

— Acolo, i-a zis Luis, dându-i un binoclu pe care tocmai îl scosese din grotă. Uite-te deasupra spitalului și ascultă.

Natalie a văzut imediat. În spatele hotelului, din est spre vest, intrând în pădure, era construită o pistă de aterizare, marcată cu multe becuțe albastre care luminau intermitent. După un minut, a auzit sunetul unor motoare de avion. După câteva momente, a văzut un avion care cobora pe cer din est.

Luis și Natalie erau lungiți pe jos, unul lângă celălalt, împărțind binoculul, și au urmărit cum avionul a aterizat, a făcut o întoarcere pe pistă și s-a oprit pe mijloc, într-un loc special. De undeva dintre copaci au apărut Santoro și Barbosa, însoțiți de patru persoane înarmate cu mitraliere semiautomate, care au venit să-i întâmpine pe musafiri.

Din avion a coborât un lift hidraulic și din el a fost scoasă o femeie întinsă pe o targă, inconștientă, acompaniată de un bărbat și de o femeie îmbrăcați în halate medicale. Au urmat trei bărbați, unul dintre ei un blond foarte înalt cu codiță, și o femeie. În urma lor au coborât doi membri ai echipajului, îmbrăcați în uniforme. Pe măsură ce primul grup de invitați se îndrepta spre spital, liftul a mai coborât o dată și din avion au ieșit doi bărbați, unul în uniformă de căpitan și altul care părea a fi însoțitorul de bord.

Barbosa și doi dintre oamenii lui au intrat în avion și au început să descarce bagajele.

— Opt bărbați și două femei, a spus Luis. Plus Santoro, Barbosa și patru gardieni din sat.

— Se pare că șansele noastre de reușită au scăzut semnificativ în acest moment.

— Într-o oarecare măsură.

— Ce vrei să spui ?

— Unul dintre oamenii lui Barbosa și-ar da viața pentru mine și altul dintre ei este, de fapt, Rosa mea.

CAPITOLUL 32

Cel mai bun lucru dintre toate (...) este să faci nedreptate fără să fii pedepsit, iar cel mai rău (...) să suferi fără să ai puterea răzbunării.

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

Ben era mulțumit de sine - foarte mulțumit. Aruncase zarul și câștigase. Aproape douăzeci de ore printre dușmani, dându-se drept altcineva, făcând o muncă de care habar nu avea și toate astea îi reușiseră. De fapt, credea el, se descurca foarte bine servind oamenii cu amabilitate și umor și ferindu-se din calea lor când trebuia.

Zborul fusese lung, dar destul de ușor, cu o oprire în Venezuela pentru alimentare și încă una undeva în Brazilia, probabil, pentru o vizită la autoritățile vamale. Dar Ben nu văzuse nici un agent vamal. Era incredibil cât de bine mergeau lucrurile când totul era bine uns cu un strat gros de bani. La aterizare, privise pe un hublou mic cum avionul începea să coboare peste o pădure neagră și deasă, merseseră așa mulți kilometri, după care făcuseră dreapta și aterizaseră pe o pistă bine iluminată care apăruse din senin din inima pădurii.

Aterizarea fusese făcută ca la carte.

Vizitele în partea din spate a avionului fuseseră extrem de neplăcute: femeia din Adventurer, prinsă într-un pat medical special, se afla în comă provocată. Noaptea precedentă strigase numele ei, Sandy, și spusese că are un băiețel. Acum arăta ca o persoană aflată pe moarte. Printr-un sacrificiu

oribil, bizar, ea avea să piardă, involuntar, un organ vital care va salva viața unui alt om, probabil, total străin.

Pacienta era urmărită și îngrijită de un bărbat și o femeie îmbrăcați în halate chirurgicale, cu stetoscoapele la gât. Bărbatul, bine făcut și masiv, arăta și vorbea mai mult ca un hamal, decât ca un doctor, iar femeia, cu părul argintiu, aproape de șaiszeci de ani, avea maniere false și vorbea ca un adevărat profesionist. Ceruseră băuturi răcoritoare și, de două ori, mâncare. Femeia de pe brancardă avea o mască de oxigen, perfuzie și era conectată la un aparat de monitorizare cardiacă. Era destul de drăguță, pe la patruzeci și ceva de ani, roșcată și arăta calmă și relaxată, dar Ben era încă terorizat de amintirea țipetelor ei din urmă cu o noapte.

Șansele erau minime, știa asta, dar trebuia să găsească o cale de scăpare.

Vincent era mai înalt și mai lat în umeri decât ținea minte Ben. Din momentul în care asasinul urcase în avion, Ben căuta orice semn ca s-și dea seama dacă fusese sau nu recunoscut, revăzând în minte toată scena întâlnirii lor din Cincinnati. În garaj era atât de întuneric și totul se întâmplase foarte repede. Nu credea că bătaușul apucase să-i vadă fața. După câteva ore de zbor, temerile lui Ben se risipiseră.

Vincent petrecuse o mare parte a zborului dormind pe umărul iubitei sale. Connie, cu siguranță, nu arăta ca femeile din visele lui Ben. Avea o față neplăcută, un tatuaj cu sârmă ghimpată în partea superioară a brațului și un tricou alb mulat care îi scotea în evidență sânii imenși. Fumase tot zborul, iar ceilalți doi gardieni jucaseră cărți sau dormiseră.

— Ce faci, Seth ? Ai terminat de strâns totul ?

Căpitanul Stanley Holian, un bărbat solid, era extrem de relaxat și total inofensiv, spre deosebire de Vincent și de ceilalți membri din echipă. Ben stătuse mai mult în cabina pilotului și fusese recunoscător pentru fiecare minut din emisiunea *Sportscenter*. Discutaseră toate subiectele prezen-

tate în emisiune, își exprimaseră părerile privind câștigătorii potențiali și Ben se simțise destul de în largul său.

— Încă un minut, Stan.

În timp ce Holian termina de aranjat cabina, Ben mai parcursese o dată tot avionul și mersese în partea din spate, delimitată de centru printr-o perdea. Căuta ceva, orice putea fi folosit în calitate de armă. Nu găsisese nimic, ceea ce era, probabil, mai bine. Aici nu mai erau oameni de nivelul lui Seth Stepanski. Era un trio de asasini profesioniști. Faptul că l-a învins pe Vincent în lupta din Cincinnati fusese o întâmplare fericită. Singura lui șansă era să găsească ajutor în pădurea tropicală. De unul singur nu o putea elibera pe femeia aflată în comă și ajunge cu bine înapoi la civilizație.

Și atunci ce putea face ?

Era încrezător. Atât. Minut cu minut, trebuia să cerceteze situația și să elaboreze un scenariu, orice, care să aibă măcar șanse minime de succes. Putea să rămână nepăsător și să o lase pe Sandy în voia sorții ? „S-ar putea să fiu nevoit“, recunoștea în sinea lui. Moartea lui nu ar fi ajutat cu nimic la demascarea oamenilor care conduceau această afacere. I se făcea rău la gândul că ar fi nevoit să pregătească avionul pentru zborul înapoi în Statele Unite, știind ce o așteaptă pe sărmana femeie - știind că din cauza acestor oameni, un băiețel de opt ani nu avea să o mai vadă pe mama lui vreodată.

Stan Holian îl așteptase la lift. Poate în carlingă exista vreun pistol ? Ben se uitase peste tot. Carlinga era încuiată.

— Unde naiba suntem, Stan ?

— În Brazilia.

— Foarte nostim.

— La nord-vest de Rio. Vreo 120-160 de km distanță.

— N-am fost niciodată în Brazilia.

— Este o țară foarte frumoasă, cu femei incredibil de frumoase. Dar nu cred că vei avea ocazia să te plimbi pe-aici. Peste o zi sau poate peste două, pornim înapoi.

— De cât timp faci asta ?

Holian ignorase întrebarea și îi arătase cu degetul spre brazilienii care transferau cutiile cu porvizii și materiale pe platforma hidraulică. În timp ce oamenii le descărcau, Ben se uita la clădirea întinsă, de culoare albă, din mijlocul pădurii. Ajuns pe pământ, nu mai vedea nimic în afară de pădure. Dimineața era răcoroasă și după multe ore de zbor, aerul umed, plin cu zgomotul de insecte, avea un gust deosebit de bun.

Vincent îi aștepta la ieșirea de pe pistă. Apoi, cei trei, pilotul, însoțitorul de bord și asasinul, s-au îndreptat spre drumul de acces al spitalului.

— Domnule căpitan, mergeți înainte, i-a zis Vincent pilotului. Aceeași cameră, ca de obicei. Bagajul vă va fi adus în curând. Am câte ceva de discutat cu Seth, aici.

Holian a făcut așa cum i s-a spus. După ce a dispărut după cotitură, Ben, singur cu Vincent pentru prima oară, a început să-i fie frică.

— Spitalul este chiar aici, a spus Vincent. Este o operație uimitoare. Vei fi impresionat.

— Sunt sigur, a răspuns Ben, încercând să deducă ceva din tonul asasinului.

— Știi ce se va întâmpla cu femeia pe care am adus-o aici ?

Ben era paralizat de frică.

— Nu prea.

— Ei, prietene, o vom tăia și-i vom scoate inima. Ce părere ai, Seth ? Știi ce vom face cu tine ?

— Nu știu...

Dar, înainte ca Ben să termine propoziția, în mâna lui Vincent a apărut un pistol cu țeava lungă, cu care blondul l-a lovit cu putere peste față, așa încât Ben a căzut lat.

— Chiar credeai că vei scăpa, nenorocitul ? a strigat Vincent. A trebuit să mă duc la doctor să-mi curețe toată vopseaua aia din ochi. Credeai că nu te voi recunoaște ? Nici

pe Janet de la birou nu ai păcălit-o. Mi-a adus fotografia ta înainte să-ți deschizi valiza. L-a lovit pe Ben cu putere în spate. Cât crezi că mai e până la operația *ta* ? Încă o lovitură groaznică. Cred că vom afla asta destul de repede.

Chircit în poziția fătului, în mijlocul drumului, Ben nu era în stare să scoată nici un cuvânt. Nu mâncase nimic de ceva timp, dar ceea ce rămăsese în stomacul lui trecuse rapid și necontrolat din stomac în gură și nas.

— Ridică-te, i-a ordonat Vincent, lovindu-l încă o dată în spatele genunchiului. Te voi conduce acum în sala ospitalității. Când termin cu tine, o vei invidia pe pacienta noastră din avion.

CAPITOLUL 33

Dar poti să ne convingi, dacă nu vrem să te ascultăm ?

PLATON, *Republica*, Cartea I

— Bine. Hai să mai facem asta o dată. Cine ești ?

— Callahan. Benjamin Michael Callahan.

— Cu ce te ocupi ?

— Detectiv. Eu sunt... detectiv particular. Pentru Dumnezeu, vă rog...

— De unde ești ?

— Idaho. Pocatello, Idaho... Vă rog, nu mai faceți asta. Nu mai...

Vincent a atins acul electric de coastele lui Ben. Șocul, mai intens decât orice durere simțită de Ben vreodată, a explodat în braț și spate, determinând fiecare mușchi să se încordeze într-un spasm agonizant.

Ben a țipat de mai multe ori.

Era neajutorat.

Nu avea unde să se ducă, nu avea cine să intervină pentru el și nu avea nici o șansă să-l oprească pe Vincent.

Neajutorat.

Interogatoriul dura de câteva ore, acul electric fiind sursa principală de durere, ajutat de instrumentul care îi strângea unghiile ca într-o menghină. După ce fusese bătut, târât într-o cameră de la subsol, dezbrăcat complet, fusese prins într-un scaun de lemn. După o porție de vreo cincisprezece șocuri, Ben zăcea într-o baltă de urină și excremente și, din câte își aducea aminte, leșinase de mai multe ori.

De două ori, un brazilian, scund, dar foarte puternic, îl târâse la un duș și îl lăsase să se spele cu apă rece. Apoi, fusese așezat din nou în scaun, supus unei noi runde de tortură și interogatoriului, pe parcursul căruia — Vincent îi reamintise, de nenumărate ori, întâlnirea lor din Cincinnati și savurase din plin fiecare strigăt de durere.

— Cum ai aflat de rulotă ?

— Cineva din Soda Springs a notat numărul vostru de înmatriculare.

— Nu minți !

— Vă rog, opriți-vă ! Spun adevărul. Jur.

Din nou, un șoc electric, dar de data asta pe interiorul coapsei. Din nou, o durere feroce și contracții. Din nou țipete.

Ben știa că va fi torturat din momentul în care Vincent îl plesnise cu pistolul peste față. De asemenea, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l mai putea face, nu trebuia, cu orice preț, să divulge numele lui Alice Gustafson. Din momentul în care ea primise scrisoarea lui și îl eliberase pe Seth Stepanski, ar fi putut să facă multe pentru a demasca operațiunile ilegale ale rețelei Whitestone — asta toate doar dacă mai era în viață. Dacă Vincent și oamenii lui ar fi ajuns la ea, moartea lui nu ar mai fi avut nici un sens. Singura lui preocupare, în timp ce era târât în camera de tortură, probabil ultima pe care o mai vedea, era să inventeze o poveste, suficient de verosimilă și pe care putea să o povestească și să o repovestească, de câte ori ar fi fost întrebat de scopul venirii lui aici.

— Cum ne-ai găsit în Cincinnati ?

— Sunt detectiv, în numele lui Dumnezeu. Din asta trăiesc. Pentru asta am fost plătit. Și numărul de înmatriculare nu era deloc greu de identificat.

— Cine mai știe de asta ?

— Nimeni. Nimeni. Doar eu. Nimeni în afară de mine nu știe nimic din toată povestea asta... Nu ! Vă rog, nu !

Tremura în permanență, din cauza apei reci ca gheața sau poate din cauza șocului.

Existau mai multe tipuri de durere pe care Ben le putea suporta - dureri de cap, luxații, viruși, durerea de gât, chiar și bățile administrate de Vincent. Dar, din copilărie, Ben era terifiat de freza dentistului. Chiar dacă i se administra novocaină sau orice alt tip de anestezie, anticiparea celei mai fine atingeri a nervului dentar era mult peste puterea lui de îndurare. Acul electric din mâna lui Vincent era ca o sută de freze înfipite în carne, dar fără nici un fel de anestezie. Nici un fel.

Încă un șoc, de data asta la baza gâtului. Fiecare mușchi din corpul lui s-a contractat. Maxilarul i s-a încleștat și și-a mușcat limba, ciobindu-și un dinte.

— Încă o dată te întreb, cine te-a angajat ?

— Familia ... familia Durkin. Din Soda Springs. Fiul lor a fost călcat de un camion în Florida... Medicul legist de acolo le-a spus că cineva i-a furat măduva osoasă. Este adevărul. Vă jur.

— Eu hotărâsc ce este și ce nu este adevăr și dacă eu cred că tu mă minți, te voi sfârteca, de sus până jos cu chestia asta. Acum, spune-mi încă odată, cum ai ajuns în Texas ?

Ben nu avea nici o problemă în a arăta că nu mai suportă șocul electric. Situația lui era disperată și el voia doar să scape de viața asta, dacă era posibil fără dureri, și să plece în mormânt cu secretul Controlului Traficului de Organe și al devotatului său fondator după el. A repovestit întâlnirea din laboratorul Whitestone din Soda Springs și cum a văzut adresa pe una din cutiile în care erau ambalate fiolele de sânge care urmau să fie trimise în Fadiman.

Șocurile au devenit mai puțin frecvente, dar nu și mai puțin dureroase. În sfârșit, Vincent i-a făcut semn asistentului său să-l arunce pe Ben la duș. Ben avea impresia că tot acest coșmar durase o eternitate. Pieptul și

abdomenul lui erau pline de salivă și de lichid biliar. Nefiind în stare să se țină pe picioare, s-a așezat pe gresia murdară, s-a sprijinit cu spatele de perete și s-a lăsat spălat de apa rece. A stat în duș cât de mult timp, apoi s-a târât înapoi în scaun. Vincent plecase. Lângă scaun erau un prosop mare alb și o grămadă de haine atent împăturite - o pereche de pantaloni bej kaki, un tricou gri, ciorapi albi și o pereche de bocanci negri. Brazilianul i-a făcut semn să se îmbrace.

Ben se gândea acum, când tortura devenise inutilă, cum avea să moară. Se aștepta, chiar spera, la un glonț în cap. Nu mai știa ce să creadă, îmbrăcatul hainelor a fost un proces extrem de chinuitor și de lung. Picioarele lui erau pline de vânătăi, corpul acoperit în întregime de arsuri de la șocurile electrice, iar degetele erau vinete și atât de umflate încât nu putea să le miște ca să-și lege șireturile. După ce s-a uitat la Ben cum se chinuie vreun sfert de oră sau poate chiar mai mult, gardianul l-a legat înapoi în scaun și i-a legat șireturile. Apoi, s-a dus la frigiderul mic din colțul camerei și i-a adus o sticlă de apă și un baton de ciocolată, eliberându-i una din mâini. Ben a încercat să stabilească un contact cu el.

— Înțelegi ce spun ?

Gardianul se uita la el fără să spună nimic.

— Te-am întrebat dacă mă înțelegi.

Ben nu avea nici o șansă să poată mușca din batonul de ciocolată rece pentru că maxilarul și mandibula erau prea amortite și dureroase. „Asta este“, s-a gândit el. Nici stomacul, obosit de atâta vomat, nu prea era în stare să accepte mâncare. Calm, a băut apa ducând sticla la buzele crăpate și însângerate. Simțea o durere cumplită în tot corpul, avea momente când vedere îi slăbea. În vremurile de demult, când era mai tânăr și mai filosof, se gândea foarte des când și cum avea să moară. Dar, niciodată nu ar fi bănuit că avea să fie atât de speriat. Acum, când acest eveniment era atât de aproape, Ben era de-a dreptul înspăimântat.

De ce l-au pus să se îmbrace ?

Au trecut vreo zece minute. Apoi încă zece. Ben, prea deshidratat pentru a transpira, simțea că-și pierde cunoștința și, probabil, ar fi căzut de pe scaun dacă nu ar fi fost legat.

Când ușa s-a deschis și s-a închis brusc, Ben s-a trezit. Chiar dacă îndurase atâta durere, durere cumplită, chiar dacă era pregătit, într-o măsură oarecare, să facă față morții, ceea ce a văzut l-a paralizat de frică. Vincent, cel care se ocupase de tortură, avea să pună la punct și execuția.

Vincent stătea în fața lui drept, cu picioarele depărtate, mai înalt și mai masiv ca o statuie. Fața lui era pictată cu vopsea de camuflaj, asortată la cămașa și pantalonii militari. Părul lung și blond era strâns și ascuns sub o șapcă. Dar nu uniforma i-a stârnit lui Ben frica. La spatele lui Vincent atârna o tolbă cu săgeți lungi, iar în mâna stângă asasinul ținea, sprijinit de podea, un arc complicat.

— Dați-mi voie să fac prezentările, a spus Vincent rânjind. Acesta este un arc, Buck Fever Compound, cu o tragere de 35 de kilograme. Săgețile sunt un model deosebit de 80 de centimetri, din fibră de carbon, marca Epic. În călătoriile noastre nu prea avem timp de vânătoare și chiar dacă mai prindem ceva vânat, nu e suficient. Și atunci ce să facă un vânător ?

— Nu cred că mă pot ține pe picioare, a spus Ben.

— În acest caz, vânătoarea asta va fi una a dracului de scurtă. Ascultă-mă cu atenție. Rio se află la vreo 120 de kilometri spre sud-est de aici. Belo Horizonte e la nord, vreo 150, poate 200 de kilometri. În acea direcție sunt dealuri înalte, de fapt, noi le spunem munți. Printre munți sunt mai multe sate mici în care ai putea să găsești un prieten. Eu, personal, nu cred că vei apuca, dar, nu se știe niciodată. În primul rând, trebuie să fugi de mine și, nu cred că exagerez, dacă spun că sunt un trăgător excelent.

Dintr-odată, Vincent, cu mâna liberă, l-a înșfăcat pe Ben de păr și i-a tras capul pe spate.

— Am nevoie de sânge proaspăt ca să-ți rețin mirosul, a spus el. Îți promit, Callahan, dacă nu vei face din asta o provocare serioasă pentru mine, dacă nu lupți din răspuțeri, te voi răni așa încât să nu mori repede și te voi aduce înapoi aici pentru o nouă rundă de șocuri electrice, iar prima o să-ți pară un bal mascat.

A slăbit strânsoarea, dar, până a reușit Ben să se îndrepte, l-a lovit peste față cu patul pistolului, deschizând rana provocată de prima lovitură.

Ben a ignorat lovitura, durerea și sângele care a început să-i curgă puternic peste cămașă. În accepțiunea lui, monstrul nu-i acorda o șansă de a rămâne în viață, ci o șansă de a muri în aer liber, cu o fărâmă de demnitate. Câștigase lupta cu acest om și cu Whitestone. Alice Gustafson și Controlului Traficului de Organe erau în siguranță. Nu mai conta că era pe cale să piardă războiul. Deși își pierduse credința în biserică cu mult timp în urmă, în orice tip de biserică, acum se gândea că dacă profesorii lui de catehism aveau dreptate și raiul exista cu adevărat, avea o șansă să ajungă acolo. Spera doar să fie puternic și ca sfârșitul să nu fie prea dureros.

„Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ“.

— Dezleagă-mă, a auzit el propria voce, surprinzător de puternică.

Vincent i-a făcut semn asistentului, care l-a dezlegat. Ben a strâns din dinți și s-a ridicat în picioare. S-a simțit cuprins de un val de amețelă și greață, dar s-a forțat să rămână drept și chiar a avut puterea să mai bea apă din sticla de lângă scaun.

„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri“.

Cu *Tatăl nostru* în minte, Ben a făcut un pas, dureros și sovăitor, spre ușă. Și încă unul. Se gândea care era senzația când o săgeată se înfigea în corp cu putere. Nu erau săgeți cu care se joacă copiii în taberele de vară. Vincent avea săgeți de vânătoare - în vârf, câteva bucăți de metal se uneau într-un vârf ascuțit mortal.

Un alt pas - ăsta a fost mai ușor. Ben a tras o gură de aer și a ieșit pe ușă în soarele plăcut al unei după-amieze în pădurea tropicală. Vincent l-a urmat.

— Mergi drept înainte, i-a ordonat Vincent. Îți voi spune eu când trebuie să te oprești.

Ben se chinuia să meargă drept. Câștigase. Acum era momentul să se comporte cu demnitate. În urmă cu două luni, dacă cineva i-ar fi spus că avea să moară pentru o cauză în care credea, el, Ben Callhan, s-ar fi lăsat pe spătarul fotoliului său din biroul mic și neîngrijit și ar fi răs până la lacrimi. Unde era Madam Sonja când el avea nevoie de ea ? Tot procesul de tortură ar fi mers mult mai ușor dacă ar fi știut că avea să fie torturat și avea să reușească - dacă el știa că avea să apere numele lui Alice Gustafson și al organizației sale până la moarte. Ar fi vrut să-i spună lui Vincent că jocul s-a terminat, că Whitestone a pierdut și să vadă fața acestui monstru. Dar, desigur, ăsta avea să rămână secretul lui.

S-a forțat să-și țină bărbia sus și a continuat să meargă, cu pași dureroși și grei. Apoi s-a oprit, a mai băut o gură de apă și a aruncat sticla pe jos.

Se aflau pe drumul pietruit, departe de spital.

Acum era timpul.

— Auzi, fă-mă să înțeleg, a întrebat Ben, cu vocea mai puternică și mai hotărâtă ca niciodată, dacă te omor, sunt liber ?

— Da, a răspuns iritat Vincent. Încearcă să scapi și ești liber. Omoară-mă și ești liber. Dacă te omor eu, ai pierdut jocul.

— În jocul ăsta al tău, a reușit cineva vreodată să scape ?

— Tu ce crezi ?

— Atunci va trebui să fiu eu primul.

— Ai un minut la dispoziție, nenorocitul. Șaizeci de secunde și s-a zis cu tine ! Ochii mei vor fi închiși, dar nu și urechile mele. Du-te în orice direcție. Ți rămân dator vândut pentru Cincinnati, așa că la prima lovitură te voi răni doar - poate și a doua oară fel. Nu știu, mă mai gândesc.

— Doar spune-mi când, a spus Ben.

— Când.

Când !

Și așa viața lui Ben a ajuns să depindă de cadranul și de limbile ceasului.

Până să se poată mișca au trecut câteva secunde prețioase. În partea dreaptă vegetația părea mai rară decât în stânga, așa că Ben a hotărât să o ia în dreapta. Încerca să se țină pe picioare și să scape de omul care era pe cale să-l omoare.

„Patruzeci și cinci de minute !”

Vocea părea să fie foarte aproape. Ben dădea crengile la o parte și înainta ținându-se de tulpinile copacilor. Cobora pe terenul accidentat și pietros.

Câteva pietre imense semnalau începutul urcușului. Se gândea acum că ar fi trebuit să o ia la stânga. În situația lui, drumul la deal era un inamic.

La dracu, ce mai conta acum ? Era o chestiune de viață și de moarte, de fapt, era o chestiune de moarte și singura întrebare era când. Acestea erau ultimele secunde de viață. Viața lui, care cândva promitea multe, era pe cale să fie curmată dureros și, dintr-odată, a început să se gândească la tot ce pierduse și ratase.

„Treizeci de secunde !”

Panta abruptă nu ar fi fost o problemă în alte împrejurări. Așa, senzația de greață și de amețală îl copleșea. Poate ar fi trebuit să se ascundă - să găsească un loc cu o vegetație deasă și să se ascundă acolo, să stea ascuns până la căderea

noptii. Ridicol ! în primul rând, între ei nu era o distanță prea mare, ca el să aibă timp să caute o ascunzătoare și, în al doilea rând, aici vegetația nu era prea deasă. Brusc, Ben și-a dat seama că a ajuns pe o porțiune plată, fără copaci, și a dat cu nasul într-o bucată imensă de granit, cu vreun metru mai înaltă decât el. Dacă mai zăbovea, avea să fie o țintă foarte ușoară pentru Vincent. S-a uitat la blocul imens și a văzut că putea să-l escaladeze și să ajungă măcar până sus. Și apoi ? Cea mai bună opțiune era să se arunce peste asasin și să încaseze una dintre săgeți.

„Cincisprezece secunde !”

Ben estima cât urcase. Vreo nouăzeci de metri ? Nu, probabil mult mai puțin.

S-a cățarat pe blocul imens în patru labe. Respira foarte greu și se simțea amețit, dar mergea înainte.

— Nenorocitul, a venit timpul să mori ! s-a auzit strigătul lui Vincent.

Ben s-a lipit de blocul rece de granit și nu se vedea de jos, dar tot se simțea expus. Și-a ținut respirația și a ascultat. Peste tot se auzea zumzetul miilor de insecte. Ben s-a uitat în jur - copaci de eucalipt sau mahon, jos arbuști deși, care se înălțau până la vreo doi metri; nu avea unde să fugă. Singura lui speranță era ca Vincent să nu-l vadă, să treacă pe dedesubt sau, cumva, să se uite în altă direcție.

Ben își ținea respirația. De data asta a auzit ceva, un foșnet în tufișurile din stânga lui. Vincent era foarte aproape. Ben a întors capul fără să-l ridice. Și-a lipit obrazul mai tare de granitul rece și s-a uitat în direcția de unde venea foșnetul. Ceva se mișca acolo și venea spre el. Dacă Vincent înconjura piatra și venea de sus, avea să fie sfârșitul vânătorii. Ben credea că trebuia să fi alergat în continuare. Singura lui opțiune era să aștepte până când Vincent ajungea lângă el și să se arunce asupra lui.

Foșnetul și sunetul de frunze și crengi rupte se auzea din ce în ce mai aproape. Ben continua să stea culcat, lipit pe

piatră. Când Vincent avea să audă vreun sunet de sus, avea să tragă cu arcul în el. Trebuia să evite săgeata și să se arunce peste asasin.

„Stai calm... ascultă... privește... ține-ți respirația... ține-ți respirația... Tatăl nostru care ești în ceruri, Sfîntească-se numele Tău... și ACUM !“

Ben s-a ridicat în genunchi, gata să sară, dar sub el nu era Vincent, ci un câine, cu o față sălbatică, negru, cu labele albe, care adulmece urmele. Ben a început să spere. Poate Vincent, până la urmă, se dusese în altă direcție. Exact în acel moment, a fost lovit din spate. Săgeata a intrat în mușchiul de la baza gâtului, a trecut pe lângă claviculă și a ieși sub bărbie, cu vârful de vreo opt centimetri la vedere.

Surpins de atacator și în stare de șoc, Ben s-a aruncat în dreapta, a căzut pe piatra dură și s-a rostogolit. A aterizat pe o parte, iar plămânii i-au explodat de durere. Cu coada ochiului vedea vârful săgeții care îi ieșise afară.

„Tatăl nostru care ești în ceruri, sfîntească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.“

Dar moartea nu venea. Ben zăcea pe jos, terminat de durere, cu gura plină de noroi, văzând ca prin ceață. Dintr-odată, a sesizat o mișcare.

— Asta a fost pentru Cincinnati, a spus Vincent. Și asta va fi pentru toți tâmpiții care cred că ne pot învinge.

Într-un moment final de o claritate absolută, Ben l-a văzut pe Vincent venind mai aproape, în uniformă de camuflaj, rânjind și ridicând arcul pentru a lansa săgeata. Exact atunci, fața lui Vincent a tresărit, iar mâna lui s-a dus spre gât, de parcă o insectă gigantică l-ar fi mușcat.

— Ce naiba... ?

Acestea au fost ultimele lui cuvinte. De undeva din pădure, o lamă de cuțit argintie și lungă apăruse și îi străpunsese gâtul monstrului blond. Sângele a țâșnit cu

putere înainte ca el să cadă. Ochii larg deschiși, un răget înăbușit, o piruetă grotescă și s-a prăbușit fără viață.

Ben, nefiind în stare să înțeleagă ce se întâmpla, a simțit că este învăluit de întuneric. În ultimul moment de claritate, a simțit o atingere fină pe umăr și a auzit o voce de femeie, calmă, liniștitoare.

— Totul va fi bine, a spus ea.

CAPITOLUL 14

Paznicii noștri, în măsura în care bărbații pot fi astfel, ar trebui să fie adevărați adoratori ai zeilor și asemănători lor.

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Doctore Anson, veniți repede. Este vorba de Rennie. Cred că se duce. E încă viu, dar presiunea sângelui a scăzut prea mult.

Anson a urmat-o pe tânăra asistentă în salonul 10 care se afla în capătul spitalului. Rennie Ono, un tâmplar de vreo patruzeci și ceva de ani, era pe moarte. Lupta cu SIDA de vreo zece ani, dar acum cedase. Un soi de infecție și sarcom, au spus doctorii. Nu mai era nimic de făcut, cel puțin din punct de vedere medical.

Anson și-a tras un scaun și s-a așezat lângă patul bolnavului, luându-i mâna.

— Rennie, mă auzi ?

Ono, cu greu, a dat din cap, dar nu era în stare să vorbească.

— Rennie, ești un om bun și generos. În viața de apoi o vei duce foarte bine. Ai luptat cu boala, cu mult curaj și hotărâre. Ți este frică ?

Ono a dat din cap.

— Vrei să-ți citesc, Rennie ? Pot să-ți citesc ? Vrei să-ți citesc ? Bine.

Anson a deschis un caiet uzat - caietul lui. Caietul era plin cu desene, eseuri scurte, file de jurnal și poezii. Anson

scria în el aproape în fiecare zi. Bucata pe care urma să o citească nu avea titlu, erau doar versuri:

*Lumea este grea, plină de trădare,
Plină de dezamăgiri,
Plină de nedreptăți,
Plină de durere.
Dar, prietene, un gol te așteaptă - un gol mare, strălucitor,
Plăcut și parfumat cu esență de pace,
Esență de liniște.
Aproape ai ajuns, prietene.
Magnificul gol este refugiul pentru eternitate
al sufletului tău.
Ia mâna mea, prietene.
Ia mâna mea și fă un pas, un ultim pas
Și ai ajuns.*

Anson a simțit cum mâna lui Rennie a devenit moale. A pus foaia în caiet și a stat așa câteva minute, fără nici un cuvânt, nici o mișcare - soră medicală, doctor, pacient. Într-un final, Anson s-a ridicat de pe scaun, s-a aplecat și a sărutat fruntea lui Ono. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, a ieșit din salon.

Era aproape dimineață, partea lui preferată din zi. Încă din Amritsar, din momentul în care înțelesese că fusese păcălit de doctorul Khanduri și de femeia care pretindea a fi Narendra Narjot, cu participarea tacită a bunei lui prietene Elizabeth, era foarte trist și încurcat. Dormind puțin, se dedicase, mai mult ca niciodată, muncii și îngrijirii pacienților de la clinică și din spital. Totuși, nu încerca să facă nimic, așteptând să vadă care ar trebui să fie răspunsul lui. Acum, după câteva conversații cu Claudine, asistenta care fusese concediată de Elizabeth, era pregătit.

Când Anson a ajuns la laborator, prietenul lui Francis Ngale îl aștepta afară.

— Doctore Joe, laboratorul este pregătit, a spus gardianul masiv. Doctorul St. Pierre tocmai a ajuns la spital.

— Bine.

— Rennie a murit ?

— Da.

— În pace ?

— Totală, Francis.

— Vă mulțumesc, doctore Joe. A fost un om bun.

— Acum avem niște chestii de făcut. Poți să-mi dai telecomanda ?

Ngale i-a întins o cutie mică, dreptunghiulară.

— Testată și răstestată, a spus el. Sper să nu fie nevoie să o folosiți.

— Dacă trebuie, trebuie. Fotoliul este la locul lui ?

— Da.

— Ești un bun prieten, Francis. Întotdeauna ai fost.

Cei doi bărbați s-au îmbrățișat scurt și Anson l-a trimis pe Ngale înapoi la spital. Un minut mai târziu, Ngale s-a întors, invitând-o pe Elizabeth în birou. Purta o fustă largă, dintr-un bumbac semitransparent și o bluză asortată. Nici măcar expresia ei de mirare și îngrijorare nu-i tulbura frumusețea deosebită. Anson i-a făcut semn să ia loc în fotoliu și s-a așezat în fața ei - în unele momente plimbându-se ca un avocat în sala de judecată, în altele stând pe loc, drept.

— Ei bine, a început ea în engleză, faptul că m-ai convocat aici la patru dimineața este o noutate.

— Da, a răspuns Anson, este. După cum știi, înainte de organizarea călătoriei în India pentru a vizita văduva binefăcătorului meu, ți-am promis că voi împărtăși ultimele secrete legate de cercetările mele la Sarah-9 cu savanții de la Whitestone.

— Corect.

Expresia ei de mirare devenea tot mai intensă. De ce spunea el niște lucruri pe care ea le știa deja ?

— Tot ce vă lipsește este identificarea celor zece culturi de drojdie din vasele din laborator pe care noi le folosim și, de asemenea, o etapă din procesul de stimulare a drojdiei pentru producerea propriu-zisă a drogului.

— Da ?

— Ei bine, am hotărât să-mi retractez promisiunea.

— Dar...

— Elizabeth, m-ai înșelat. Tu ai construit prietenia noastră și apoi te-ai folosit de ea.

Anson era un om calm, pașnic, dar dacă era provocat, devenea aprig. Se abținea să nu răbufnească în acest moment. Nu cu telecomanda în mână.

— Nu știi despre ce vorbești, a spus St. Pierre.

Anson a spus câteva propoziții în hindi.

— Presupun că recunoști limba, chiar dacă este una dintre puținele pe care nu le vorbești. Eu o vorbesc destul de bine, cel puțin, atât cât să înțeleg șarada ridicolă de la Amritsar.

— Nu înțeleg, a mai spus ea o dată.

— Ba înțelegi. La întoarcerea noastră, sperând că am înțeles aiurea tot scenariul, am contactat un jurnalist, un bun prieten de-al meu, din Delhi. Nu există nici o dovadă că acest T.J. Narjot există și că în spitalele din Amritsar a fost înregistrată o epidemie de *Serratia*.

— Stai puțin, l-a rugat St. Pierre, intrând în panică.

— Nu, până aici a fost, a spus Anson. De când am fost operat și în perioada de recuperare m-am tot întrebat cum s-a întâmplat să fac stop respirator chiar în momentul prielnic. Am sunat-o pe asistenta care a fost de gardă în acea zi, Claudine. La început a încercat să te protejeze sau, mai bine zis, a încercat să-și protejeze viitorul de soră medicală, după ce tu ai amenințat-o. Dar, până la urmă, a cedat și ce crezi că am aflat ? Am aflat că buna mea prietenă Elizabeth, buna și vechea mea prietenă, a fost cât pe ce să mă omoare ca să-și urmărească interesele.

— Am făcut asta pentru binele tău, Joseph. Aveai nevoie de transplant.

— Vrei să spui că tu voiai ca eu să am nevoie de transplant. Munca mea nu se desfășura suficient de repede pentru voi. Sau poate îți era frică să nu mor înainte ca savanții voștri să apuce să-mi curețe creierul de informații ?

— Joseph, nu ești corect. Whitestone a construit acest spital. Noi am făcut aceste laboratoare.

Anson a scos din buzunar telecomanda.

— Tu-l cunoști pe prietenul meu Francis, nu ? a întrebat-o el făcându-i semn spre Ngale.

— Desigur.

— Francis este expert în demolări. La cererea mea, a pus material explozibil în toată aripa de cercetări. Elizabeth, ai exact un sfert de oră la dispoziție pentru a-mi spune adevărul sau acest laborator va sări în aer.

— Stai, nu. Nu poți face una ca asta !

— Un sfert de oră sau totul se transformă într-o grămadă mare de moloz, inclusiv culturile de drojdie și caietele mele cu însemnări, care sunt aranjate în teancuri chiar aici, în colț.

— Joseph, tu nu înțelegi. Nu pot să-ți spun totul. Trebuie să dau niște telefoane. Și să obțin permisunea de a-ți da asemenea informații. Viața mea este în pericol dacă fac asta. Eu... am nevoie de mai mult timp.

Cu un gest teatral, Anson s-a uitat la ceas.

— Paisprezece minute.

St. Pierre se uita la el cu disperare.

— Trebuie să dau un telefon.

— Doar dacă asta va dura mai puțin de paisprezece minute.

St. Pierre s-a ridicat rapid din fotoliu.

— Să merg cu ea ? a întrebat Ngale.

— Singura ei opțiune este să-mi spună adevărul. Oamenii care au angajat-o sunt deștepți, foarte deștepți. Își vor da seama de asta.

Peste câteva minute St. Pierre venise înapoi.

— Bine, bine, a spus ea precipitată. Am fost autorizată să-ți spun anumite lucruri, dar nu pot să-ți dau nume. Ești de acord cu asta ?

— Ești o mincionoasă, Elizabeth. M-ai păcălit. Nu-ți voi face nici o promisiune.

— Bine, atunci stai jos și ascultă.

Anson i-a făcut un semn lui Ngale, care a adus un scaun și, după ce s-a mai uitat o dată la prietenul lui, și-a cerut scuze și a ieșit din birou.

— Poți să începi, a spus Anson. Dar ține minte, dacă simt că minți, nu-ți voi oferi o a doua șansă.

A ridicat mâna în care ținea telecomanda pentru a spori efectul celor spuse.

St. Pierre și-a îndreptat spatele și s-a uitat la el sfidător.

— Cu ceva timp în urmă, a început ea, vreo cincisprezece ani, un grup mic de specialiști în transplant de organe, doctori și chirurghi, au început să se întrunească pentru a discuta presiunea extraordinară a acestei specialități medicale, nemulțumirea și frustrarea noastră legată de sistemul de alocare și donare de organe.

— Continuă.

— În toată lumea, legislația restrictivă ne elimina pe noi, specialiștii în medicină internă și chirurgii specializați în transplant de organe, din cercul factorilor de decizie. Chirurgii au început să mintă în legătura cu severitatea stării pacienților lor pentru a-i avansa pe listele de transplant. De asemenea, apatia publică și lipsa de implicare a bisericii i-au privat pe specialiști de un fond rezonabil de organe. Și, probabil, cel mai frustrant factor este reprezentat de faptul că oamenii cu un comportament autodistructiv, fumători, alcoolici, oameni care nu se alimentează corect, cauze care au determinat necesitatea unui transplant, degradează fizic și distrug organe care ar putea salva viața unui candidat mult mai responsabil, a unui om care merită aceste organe.

-
- Ai făcut parte din acest grup de oameni ?
- Nu de la început. Am fost invitată să mă alătur Gardienilor în urmă cu unsprezece ani.
- Gardienii ?
- Cred că înțelegi că discuțiile grupului inițial de doctori erau profund filosofice. Din acest grup făceau parte cele mai luminate minți din medicină, oameni care aveau de rezolvat o dilemă etică majoră.
- Am auzit că sunt oameni foarte plini de ei.
- Acești bărbați și femei, în special chirurgii specialiști în transplant, poartă o responsabilitate uriașă.
- Gardienii.
- La un moment dat, căutând un centru filosofic, grupul a început să se axeze pe scrierile lui Platon, în special pe *Republica* lui Platon. Ei împărtășesc filosofia și logica acestui mare gânditor. După multe întâlniri și discuții, au fost puse bazele unei societăți secrete.
- Doctorul Khanduri este un Gardian ?
- Am zis fără nume.
- Ce naiba !? a strigat Anson enervat.
- Bine, bine. Da, este. De ce întrebi ?
- Pentru că el a vorbit despre faptul că nu este de acord cu respingerea sistemului de caste de către sikhi. Platon, din câte țin eu minte, împărțea societatea în trei caste.
- Nu a folosit acest cuvânt, dar așa este. Producătorii - muncitori, țărani și alții de nivelul lor, cel mai jos dintre cele trei segmente; auxiliarii — soldați, manageri și lideri de mâna a doua, al doilea nivel, și vârful piramidei...
- Gardienii, bineînțeles, a spus Anson, elita.
- St. Pierre a dat din cap cu mândrie.
- Elită din punct de vedere intelectual, fizic, artistic, creativ, științific și politic. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă Einstein sau Nelson Mandela, sau Raymond Damadian, inventatorul scannerului IRM, sau... sau Maica Tereza aveau nevoie de un organ pentru a supraviețui, dar trebuiau să
-

aștepte la rând în baza unei liste sau să depindă de tot soiul de înțelegeri birocratice...sau poate nici măcar nu exista un organ disponibil. Gândește-te la tine, Joseph, și la tot ce ești pe cale să oferi omenirii pentru că noi am putut să-ți procurăm un plămân și nu orice plămân, nu, unul perfect pentru tine. În calitate de specialiști în transplanturi, scopul Gardienilor este ca toți Gardienii din lume care au nevoie de organe să aibă acces la ele.

Discursul doctorului St. Pierre își mai pierduse din intensitate. Anson 232 abia mai putea respira. Cuvintele „să-ți procurăm“ i-au tăiat sufletul precum un cuțit. Pentru prima dată, a început să creadă că sursa noii sale vieți putea să nu fi murit legal.

— De unde ?

— Poftim ?

— De unde ? De unde vin aceste organe ?

— Păi, de la producători și auxiliari, bineînțeles, a răspuns St. Pierre. În mod cert nu de la Gardieni. Transferul nu ar mai fi avut sens altfel. Este împotriva politicii noastre.

Anson se uita la ea, la femeia pe care crezuse că o cunoaște bine de opt ani. Era șocat, dar nu de ceea ce spunea, ci de convingerea și calmul cu care spunea aceste lucruri.

— Câți gardieni există acum ? a întrebat el.

— Nu foarte mulți, a răspuns ea. Probabil vreo douăzeci și cinci, poate treizeci. Suntem foarte selectivi și, cum probabil îți dai seama, foarte atenți. Numai cei mai buni dintre cei mai buni.

— Desigur, a murmurat el. Doar cei mai buni dintre cei mai buni. A ridicat telecomanda. Elizabeth, îți promit că dacă faci vreo încercare să te ridici din cel scaun fără să răspunzi la întrebările mele, voi apăsa butonul și vei muri, odată cu acest laborator.

— Dar și tu vei muri.

— Prioritățile mele sunt foarte clare. Acum spune-mi despre procurarea organului perfect.

St. Pierre se foia nervoasă și se uita în jur parcă așteptând un răspuns-minune care să o salveze.

— Ei bine, a început ea, regăsindu-și calmul, cel puțin parțial, dacă un Gardian trebuie să primească un organ, acest organ trebuie să fie perfect potrivit. Altfel, va exista o traumă emoțională și un efort uriaș legat de tratamentul cu cantități mari de medicamente antirespingere care, după cum bine știi, sunt foarte toxice. Uite-te la tine, Joseph. Tratamentul tău medicamentos este minim. După operație te-ai întors la muncă foarte repede.

— Îmi imaginez că mulți dintre Gardieni sunt în stare să plătească pentru organele pe care le primesc.

— Ei plătesc. Acești bani sunt folosiți pentru promovarea activității societății noastre.

— Prin intermediul Fundației Whitestone ?

— Da, noi suntem Fundația Whitestone. Noi facem muncă filantropică în toată lumea și suntem reprezentați de artiști, doctori, politicieni și savanți ca tine. Noi suntem proprietarii Laboratoarelor Whitestone, ai companiei Whitestone Pharmaceuticals și, în curând, dacă ești un om care-și ține cuvântul, vom deveni proprietarii medicamentului Sarah-9.

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești despre promisiuni. Toată călătoria în India a fost o minciună, o înșelăciune - o șaradă.

— Asta pentru că tu insistai să cunoști familia donatorului tău, iar Gardienii Republicii au considerat, cel puțin, pentru moment, că asta nu era de dorit.

— Operația mea nu a fost efectuată în India ?

— Joseph, am cooperat cu tine. Acum pune, te rog, telecomanda jos.

— Unde am fost operat ? a spus el ținând telecomanda la vedere, cu degetul pe buton. Și nu mă minți.

— În Brazilia. Operația ta a fost efectuată la una dintre clinicile Whitestone. Ai fost sedat și transferat de acolo la un doctor din Capetown în momentul în care acest lucru a fost posibil.

Anson a respirat adânc.

— Bine, acum Elizabeth, spune-mi cine este ?

— Poftim ?

— Donatorul. Cine este și de unde ?

Din nou, St. Pierre se frământa, așteptând o intervenție salvatoare, și scrâșnea din dinți frustrată.

— De fapt, a început ea într-un final, a fost o femeie - o femeie din Boston, Statele Unite.

— Numele ei ?

— Ți-am zis, fără...

— Pentru Dumnezeu, Elizabeth, spune-mi numele ei ! a urlat Anson... sau pregătește-te să mori, acum, exact unde te afli ! Vorbesc foarte serios și tu știi asta !

— Reyes. O cheamă Natalie Reyes.

— Bine. Acum, pas cu pas, îmi vei povesti tot ce știi despre Natalie Reyes și cum a fost ea aleasă pentru a-mi dona plămânul ei.

CAPITOLUL 35

Când un bărbat simte apropierea morții, e cotropit de temeri și griji pe care nu le-a mai avut înainte.

PLATON, *Republica*, Cartea I

Ben și-a recăpătat cunoștința din cauza unui miros puternic, înțepător, dar nu neapărat neplăcut, și a unei voci de femeie care îi cânta într-o limbă pe care el nu o înțelegea. Săgeata dispăruse. Durerea îngrozitoare din umăr era prezentă, dar, în mod ciudat, era mai slabă. Nu era prima dată când se trezea, era conștient, dar acum o auzea pe femeie cântând. Era dezbrăcat până la mijloc, culcat pe spate, pe un morman de rogojini acoperite cu o pătură, într-o grotă. Razele soarelui intrau în grotă prin deschiderea care se vedea la vreo trei-patru metri.

În sfârșit, vedea bine, memoria revenise, începând cu momentul morții lui Vincent - un soi de săgeată mică aruncată în față și apoi cuțitul care îi sfâșiase gâtul. Și-a mai amintit de femeia care îngenunchiase lângă el, care vorbea în engleză și-i spunea că totul va fi bine. Piele fină, măslinie, ochii negri, foarte expresivi. Împreună cu un bărbat care avea un ochi acoperit cu o pânză neagră, îl ridicase în picioare și îl ajutase să meargă. Restul era într-o ceață totală, mai puțin fața ei. Fața ei frumoasă, expresivă, interesantă.

În ciuda durerii sfâșietoare, a încercat să se așeze. Femeia care cânta lângă el nu a făcut nici o încercare de a-l opri. Era o localnică. Fața ei, cu riduri multe și adânci, era asemănătoare cu fața bărbatului care îl ajutase pe Vincent la tortură.

În spatele ei, Ben a zărit sursa mirosului care umplea grota - o oală pusă pe foc din care ieșea un fum gri.

A reușit să se ridice în fund, dar după câteva secunde a amețit. Femeia l-a prins și l-a ajutat să se întindă, după care a luat o cană, i-a pus-o la gură și i-a ridicat capul ca să poată bea lichidul dens, foarte aromat. În câteva minute, durerea dispăruse complet, iar mintea i-a fost învăluită de imagini frumoase și gânduri plăcute. La scurt timp, ea i-a schimbat bandajul de la umăr și l-a înlocuit cu unul curat. Lumina care intra în grotă a devenit mai palidă. Cascada de imagini a început să dispară.

Câteva minute sau ore mai târziu, când s-a trezit, lângă el stătea îngenunchată femeia din pădure. A zâmbit la vederea ei.

— Bună, a spus ea, numele meu este Natalie Reyes. Înțelegi ce spun ? Bine. Uite, bea puțină apă. Trebuie să bei.

Ben a dat din cap și a luat câteva guri din cana de lut. În spatele lui Natalie, cealaltă femeie avea grijă de oala pusă pe foc.

— Ben, a reușit el să mumure după ce buzele i s-au umezit puțin. Ben Callahan din Chicago. Ești braziliancă ?

— Nu, sunt studentă la medicină în Boston.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat.

— Prietenul meu Luis ți-a salvat viața, nu eu. Oamenii de la spital au omorât-o pe sora lui pentru că a încercat să mă ajute. Prietenii lui i-au spus că ești în spital și te torturează. Am văzut cum bărbatul cu arcul a ieșit după tine din spital și te-a urmărit până în pădure. Luis știa ce se va întâmpla cu tine și a hotărât să te salveze.

— Sunt fericit că a făcut-o, a spus Ben. Niciodată nu aș fi crezut...

— Ia-o încet, i-a spus Natalie. Avem timp.

Ben s-a forțat să se ridice. De data asta amețeala nu era așa de puternică. Umărul lui era atent bandajat. Pe măsură ce mintea i s-a limpezit, s-a întunecat la față.

— Nu, na avem timp, a spus el nervos. În spital e o femeie. Numele ei este Sandy. Va fi omorâtă - o vor opera și după aceea o vor omori. Îi vor lua inima. Ei...

Natalie a încercat să-l calmeze punându-i un deget pe buze.

— Ești foarte deshidratat, a spus ea. Ai nevoie de apă. Dacă nu bei suficiente lichide, nu vei putea ajuta pe nimeni.

— Femeia care stă la spatele tău îmi dă un drog incredibil.

— Este șaman, o prietenă de-a lui Luis. Numele ei este Tokima sau ceva de genul ăsta. Vorbește un amestec de portugheză, pe care o înțeleg cât de cât, și un soi de dialect tribal, pe care nu-l înțeleg deloc, dar Luis îl înțelege.

— Ei, te rog să-i spui lui Luis să o întrebe dacă ea ar dori o angajare permanentă pentru a mă face să mă recuperez mai repede.

— Ben, ești foarte palid. Tensiunea ta arterială scade mult prea mult. În câteva secunde vei începe să te simți rău, foarte rău. Cred că e mai bine să te întinzi a loc...

— Poți prezice viitorul ?

Natalie i-a luat pulsul care era slab și rapid.

— Sistemul tău cardiovascular este foarte afectat. Ai nevoie de odihnă și de multe lichide.

— Și un pic de medicament din ăla, au fost ultimele lui cuvinte înainte să leșine.

S-a mai trezit de două ori. De fiecare dată, Natalie Reyes stătea lângă el, privindu-l cu calm și cu multă grijă.

— Te priveam de sus când monstrul ăla te vâna, i-a spus ea. Erai atât de slăbit, dar atât de curajos. Acum, când știi de ce ai venit aici, te consider foarte curajos.

I-a dat apă, iar femeia cu medicamentul-minune, Tokima, l-a uns cu tot felul de alifii. De fiecare dată, se simțea mai puternic și reușea să stea în fund mai mult. Bucată cu bucată, au fost capabili să-și povestească unul altuia cum au ajuns în Dom Angelo.

Când Ben a deschis ochii a treia oară, Natalie era așezată lângă el, iar bărbatul care îi salvase viața stătea lângă ea.

— Luis, a murmurat el încercând să se întoarcă pe-o parte și întinzând mâna.

— Ben, a spus Luis, strângându-i mâna cu putere.

— Luis nu vorbește engleza, a spus Natalie, dar este bun și vorbește portugheza rar ca eu să-ți traduc.

— Spune-i că-mi pare rău pentru sora lui, a spus Ben.

— Ești un om bun la suflet că ți-ai amintit, i-a răspuns Natalie. Curajos și bun, îmi place această combinație.

Ea a purtat o discuție scurtă cu Luis, care se tot uita la Ben și dădea din cap. Ben a văzut în ochii lui Luis hotărârea unui luptător.

— Femeia pentru care îți faci griji este încă fără cunoștință, conectată la aparatul pentru respirație, i-a spus Natalie.

— Este sedată, a răspuns Ben. A fost răpită și acum este sedată. În Texas, țipa și spunea că are un copil. Zicea că este ținută într-o cușcă. Apoi cineva, probabil Vincent, a făcut-o să tacă. Ben a reușit să se așeze singur. Ce pot face ?

— Spune-ne cine a mai venit cu avionul ?

— Trei persoane în carlingă, patru în cabină, acum trei, grație lui Luis. Printre ei se afla și prietena, mai bine zis, fosta prietenă a lui Vincent. Doi erau cu pacienta, o femeie în vârstă, care cred că este un doctor anestezist, și un bărbat.

Natalie i-a tradus totul lui Luis și el a răspuns.

— La spital îi avem pe Barbosa, un polițist corupt, Santoro, doctor corupt, asistentul lui Vincent, pe care l-ai cunoscut, plus câteva persoane care asigură curățenia și gătitul.

— Cam mulți, a spus Ben.

— Vor fi și mai mulți. Din Rio trebuie să vină câteva asistente medicale și cei care se ocupă de persoana care va primi organul sârmanei femei.

— Trebuie să găsim o modalitate să o scoatem de acolo, a spus Ben.

— Ce înseamnă noi ? l-a întrebat Natalie mirată. Nu ești pregătit să lupti.

— Voi face atât cât pot. Am ajuns prea departe ca să nu fac nimic. Ajută-mă, dă-mi mâna.

Ben a întins mâna și a fost tras în picioare, fără nici un efort, de Luis.

Timp de câteva secunde, grota a început să se învârtă, dar s-a sprijinit de perete și a rămas în picioare.

— Dulce, curajos și dur, a spus Natalie. Bine. Noi suntem doi, îl avem pe Luis și pe prietena lui Luis, Rosa, și încă un bărbat din sat în care Luis spune că putem avea încredere. Ești bun la strategii de luptă ?

— Am avut notă maximă la facultate. Am timp să-mi caut caietele ?

— Luis, cred că suntem cinci, i-a spus Natalie făcând semn spre Ben.

Luis nu a răspuns, dar s-a îndreptat spre Tokima și i-a adresat câteva cuvinte. Femeia a dat din cap, a luat o pungă mică de plastic și a plecat în pădure.

— Tokima lecuiește oamenii de mulți ani, a spus Luis. De vreo optzeci de ani.

Natalie i-a tradus lui Ben vorbele lui Luis, la care Ben a spus că a simțit miracolele pe pielea lui, dar acum avea nevoie de un medicament magic care să-și facă efectul mai multe ore.

— Trebuie să-i spun că asigurarea mea nu va acoperi acest tratament ? a întrebat el.

Natalie i-a tradus cuvintele, iar Luis a zâmbit. Au vorbit un timp, după care Natalie s-a întors spre Ben.

— Probabil știi că aici, în pădurea tropicală, există foarte multe plante care conțin substanțe psihoactive, a spus Natalie. Tokima a plecat să caute una dintre cele mai puternice dintre ele - o rădăcină. Luis știe doar denumirea indiană, *Khosage*. Uscată, pisată și afumată, devine un halucinogen puternic, dar luată în cantități mari, efectele nu

mai sunt la fel de plăcute. Vomă puternică, diaree, dureri abdominale, dezorientare și chiar moarte... cam astea sunt efectele. Dacă Tokima va găsi această rădăcină, Luis crede că o poate pune în mâncarea care se face pentru prânz la spital sau poate ruga pe cineva să facă asta. Cu puțin noroc, câteva persoane înarmate de la spital vor fi neutralizate, la fel și cei care vor trebui să asiste la operație.

— E un plan bun, a spus Ben. Și ce facem cu Sandy ?

— Dacă presupunem că tu vei fi în stare, noi doi vom traversa pădurea spre locul unde am lăsat Mercedesul polițistului mort. De acolo vom merge în direcția drumului pietruit, vom intra pe el și vom ajunge la spital. Până ajungem noi, acolo ar fi trebuit să fie un haos total. Cumva, va trebui să o scoatem pe Sandy din spital și să o punem în mașină. Luis și oamenii lui vor dispărea în pădure.

— Este gata să facă asta ?

— Și-a iubit sora foarte mult.

Ben l-a atins pe umăr. Apoi, nedorind ca cei doi să știe că are ameteți și că-i tremură genunchii, a luat o cană de apă, a băut-o și s-a îndreptat spre ieșirea din grotă. Acolo, privind în depărtare, s-a așezat și s-a rezemat de perete. Jos, strălucind în lumina soarelui de dimineață, se vedea spitalul. *Spitalul*. Ben a râs sarcastic. Acest cuvânt a avut aceeași conotație macabră doar în Germania nazistă. Gândul la brutalitatea torturii lui și la coșmarul multor oameni nevinovați, aduși aici forțat, l-a făcut să tremure. Acum, spera el, lucrurile aveau să se schimbe.

„Venim, s-a gândit el, cu o hotărâre sălbatică. Venim“.

După un timp, Tokima s-a întors ducând o punguță plină cu rădăcini groase, mucegăite, de culoarea ruginii, care străluceau din cauza apei rămase după spălat. Fără să scoată vreun cuvânt, s-a apucat să prepare otrava.

Luis, cu mișcările unui animal de pradă, a coborât la vale. Natalie a ieșit din grotă, s-a așezat afară, lângă Ben, și i-a luat mâna.

— Detectiv, zici, a spus ea cu un zâmbet. Și ai pistol ?

— Bineînțeles.

— Ai fost nevoit să-l folosești ?

— Desigur. Cartierul Boot Hill din Chicago este plin de oameni pe care i-am trimis acolo - femei, copii, chiar și animale de casă.

A făcut un semn ca și cum ar ținti spre spital și apoi a suflat fumul din țeava armei.

— Impresionant, a spus Natalie. Nu au nici o șansă.

— Crezi că noi avem ?

— Bineînțeles.

— Oricum, noi doi parcă trăim o viață împrumutată.

Peste un sfert de oră, fără să fie văzut sau auzit, Luis a apărut la intrarea în grotă.

— Oamenii de la spital sunt nervoși în legătură cu dispariția lui Vincent, a spus el. Presupun că Ben l-a omorât. Am fost trimis să caut corpul lui.

Luis a intrat în grotă și s-a întors ținând în mână o oală de lut plină cu otrava făcută din rădăcină și acoperită cu frunze.

— Ești gata, Ben Callahan ? a întrebat Natalie, ajutându-l să se ridice în picioare.

Ben a strâns pumnii de durere și s-a rugat să-i dispară amețeala.

— Sunt gata, a reușit el să spună.

— Cei de la bucătărie pregătesc masa de prânz, a spus Luis, așteptând ca Natalie să-i traducă lui Ben. Trebuie să le duc ingredientul final. Doctorii sunt alături de pacientul lor, așteptând echipa beneficiarului. Echipajul din avion stă la piscină. Santoro aleargă, pregătindu-se de operație. Barbosa și ceilalți gardieni se pregătesc de o eventuală înfruntare. E momentul nostru.

— Țasta e momentul, a spus Natalie.

— Vino, a spus Luis, îți voi arăta drumul ca să găsești mașina. Ar trebui să ajungeti cu mașina în fața spitalului

într-o oră. Dacă avem noroc, veți pleca de acolo cu pacienta voastră.

CAPITOLUL 36

Aici nu există drum...pădurea este întunecată și plină de hățișuri; totuși trebuie să mergem mai departe.

PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

Drumul spre locul unde rămăsese mașina a fost un chin. Era foarte cald și umed și ei trebuiau să meargă la deal. Ghidându-se după soare, Natalie și Ben au ocolit orășelul și s-au dus mai departe spre nord. Natalie era convinsă că mergând în acea direcție aveau să ajungă la drumul spre Dom Angelo. Apoi, trebuiau să facă dreapta și dădeau de drumul unde ea ascunsese mașina lui Vargas.

Ea și Luis hotărâseră ca substanța halucinogenă să fie pusă în mâncare și distribuită personalului după o oră și jumătate. Între timp, Natalie și Ben trebuiau să ajungă cu mașina la intrarea din spate a spitalului. Asta era, după cum spusese Ben, un plan, dar unul nu foarte sigur. Având în vedere că nu aveau mult timp la dispoziție, iar personalul spitalului era în alertă după dispariția lui Vincent, existau multe șanse ca ceva să nu meargă bine.

Natalie ținea minte drumul și știa cât de dificil era. De aceea, a pornit la drum mult prea agresiv. După o jumătate de oră de mers pe teren accidentat și la deal, elanul și forțele îi scăzuseră considerabil. A observat că Ben, deși mergea înainte și nu cerea pauze, o ducea mult mai rău.

— Hai să facem pauză, i-a spus ea, respirând greu și întinzându-i plosca cu apă.

— Cum te simți ?

— Mă descurc. Nu cred că mai avem mult.

Nu s-a obosit să-l întrebe același lucru. El ar fi zis că e bine, dar Natalie știa că nu era așa. Era palid și avea o privire tulbure. Nici nu voia să-și imagineze prin ce trecuse el înainte de a fi scos din spital și vânat. Pe tot corpul avea arsuri de la șocurile electrice, vârfurile degetelor erau umflrate și decolorate, iar rănile de la intrarea și ieșirea săgeții purtau primele semne ale unei infecții. Se întreba cât avea să mai reziste. Din fericire, ei trebuiau doar să ajungă la mașină. De acolo, Ben avea să fie pasager.

— Ești gata ?

— Da, ia-o în față.

— Mai bea puțină apă.

— Dacă zici tu că trebuie... am impresia că apa asta nu e tocmai de la izvoarele unde se îmbuteliază apa minerală. Doctorul meu, domnul Banks, va avea mult de lucru pentru a determina toate traumele, paraziții și bolile pe care le voi aduce din această călătorie. Ai face bine să termini mai repede facultatea ca să poți să-l ajuți să mă trateze.

— Nici o problemă. Ca multe alte femei, sunt blestemată să simt nevoia de a aduna în jurul meu bărbații răniți, suferinzi și să-i repar.

Au mai făcut o pauză pentru a-și trage răsuflarea și a lua un gât de apă și, tocmai când Natalie începuse să creadă că se rătăciseră, au ajuns la drumul spre Dom Angelo. Acum Ben mergea foarte greu și nu mai era în stare să-și ascundă slăbiciunea. Dar, dacă găseau Mercedesul, avea să fie în afara oricărui pericol.

— Ține-te, Ben Callahan, l-a rugat ea. Aproape am ajuns.

Mai aveau puțin și trebuiau să facă dreapta. De acolo se vedea locul unde ea ascunsese mașina lui Vargas. În unele momente, Ben rămânea atât de mult în urmă, încât Natalie nu-l mai vedea. La ultima curbă, l-a așteptat și apoi s-au apropiat împreună de mașină. În momentul în care a văzut

că cineva mișcase crengile folosite pentru a ascunde mașina, Natalie a înțeles că au dat de belea.

Mașina lui Rodrigo Vargas era acolo unde o lăsase, dar nu mai putea fi pornită. Cele patru roți erau tăiate și dezumflate total. Capota era deschisă și o mare parte din motor distrusă. Geamul șoferului era zdrobit. Natalie s-a grăbit să caute sub fotoliul șoferului restul muniției. Nimic.

— Probleme în paradis, a spus Ben, rezemându-se de mașină. Mașina a fost vandalizată total și meticolos, în mod cert, de cineva care știa ce face.

— Și eu cred la fel, a răspuns Natalie uitându-se la ceas. Ben, eu mai am forțe să ajung la spital, dar tu nu poți.

— Nu știu. Eu cred...

— Te rog. De-abia te ții pe picioare. Sau aștepti aici, îți las și apă, sau te duci încet spre sat. Ți-am povestit de părintele Francisco. Îl vei găsi acolo. Spune-i ce s-a întâmplat și ce ți-au făcut. Va avea grijă de tine, sunt convinsă. Poate va avea și o mașină cu care să te aducă la spital.

— Dar...

— Ben, te rog. Luis riscă totul ca să ne ajute. Trebuie să ajung acolo. Drumul merge la vale și nu este atât de greu. Sunt un bun alergător. Pot să fac asta.

— Bine.

— Uite, ține apa. Eu nu am nevoie.

— Te rog, nu uita să vii să mă iei, i-a spus el.

— Bine. Pun asta pe listă: să-l iau pe Ben. Pe curând, prietene. Promit. Salută-l pe părintele Francisco din partea mea.

L-a sărutat pe obraz și a luat-o la fugă, pentru prima oară după incendiul din Dorchester, Massachusetts, la opt mii de kilometri și câteva vieți distanță.

*

În toată viața ei de atlet de performanță, Natalie nu-și forțase vreodată corpul ca acum, în douăzeci de minute. Alerga având un singur plămân, și acela afectat, cu un rucsac în spate în care avea pistolul lui Vargas, bandă izolatoare, o bucată de funie și un cuțit Swiss Army. Din cauza alergatului la vale, o dureau gleznela și nu-și ținea echilibrul prea bine. Cu cât obosea mai mult, cu atât mai rău își ținea echilibrul. De două ori s-a împiedicat și o dată a căzut, zgâriindu-și pielea de pe palme. Pieptul îi ardea și avea o sete continuă de aer. A încetinit ritmul, dar, oricum, nu putea să respire prea bine. Într-un final, când nu a mai putut lua nici măcar o gură bună de aer, s-a oprit, s-a agățat de trunchiul unui copac, încercând, din greu, să-și regleze respirația. După treizeci de secunde, pornea din nou la vale, alergând haotic, ca un om beat.

După o altă oprire scurtă, încercând să inspire cât mai mult aer și să ignore bătăile explozive ale inimii, s-a trezit jos, lângă spital. După o curbă la dreapta se vedea intrarea spitalului unde, cu o zi înainte, Ben fusese scos și trimis la moarte.

Cu mâinele pe genunchi, ea respira adânc, până când o gură de aer a ajuns în plămânul ei epuizat.

Uitându-se precaută în jur, a scos pistolul din rucsac și a luat-o pe lângă aripa rezidențială încercând să reconstituie ruta pe care fugise din spital la ultima ei vizită, a înaintat atent printre copaci și a ocolit larg aripa din spate.

Când s-a apropiat de terasă și de piscină, și-a dat seama instantaneu că Luis reușise să realizeze unul dintre punctele misiunii. Trei bărbați în slip de plajă erau tolăniți în jurul piscinei, râzând și chicotind fără oprire. Pe masa de lângă ei se vedeau bolurile cu mâncare.

— ...Și atunci ea aduce tava, plină cu bucăți de carne de porc, de șuncă, măruntaie și o trânteste toată chiar în poala rabinului.

Povestitorul, un bărbat roșcat de vreo douăzeci și ceva de ani, a izbucnit într-un hohot de râs de necontrolat, vărsând conținutul paharului pe el, fără să încerce să se șteargă.

Natalie a dedus că acesta era echipajul avionului.

Unul dintre bărbați, mai în vârstă, probabil, căpitanul, era la pământ, în patru labe, vomitând și continuând să râdă frenetic.

— Nu mă simt prea bine, spunea încontinuu al treilea bărbat. Nu mă simt prea bine...

Natalie nu putea ajunge la șopronul de lângă spital fără să fie văzută de cei trei. A pus rucsacul jos și a îndreptat pistolul spre tânărul roșcat.

— Hai, toți trei, pe burtă, la pământ ! le-a strigat ea.

Bărbații, inclusiv căpitanul, s-au uitat la ea și au început să urle ca niște animale, nefiind în stare să spună nimic coerent. Natalie s-a gândit să-i împuște pe toți în picioare, dar știa că nu ar fi fost în stare de așa ceva, decât dacă nu avea și alte opțiuni. S-a apropiat de tânărul roșcat, i-a ars un pat de pistol la ceafă, cauzându-i o rană deschisă din care a țâșnit instantaneu sângele.

Bărbatul a țipat și a căzut cu fața în jos, pe beton, și a început să râdă isteric, repetând într-una:

— Hei, de ce ai făcut asta ?!

Natalie se uita pierdută la bărbați, neștiind ce să facă în continuare. Aveau oare arme în camere ? Cât aveau să dureze efectele preparatului lui Tokima ? Luis nu avea cum să controleze cantitatea ingerată de fiecare. Și dacă aveau să moară ?

Cât ea stătea și se gândea la toate astea, bărbatul care spusese că nu se simte prea bine s-a răsturnat din șezlong spre marginea piscinei și a vomitat. Natalie a hotărât că era sigur să-i lase acolo când o femeie îmbrăcată în uniformă militară kaki a apărut din șopron, cu pistolul automat în mâini. Avea vreun metru șazeci cel mult, o față plăcută și solduri late. S-a apropiat de Natalie.

— Tu ești Natalie ? a întrebat ea în portugheză.

— Rosa ?

Prietena lui Luis i-a zâmbit și a dat din cap.

— Trebuie să-i legăm, a spus ea făcând semn la sfoară și la banda izolatoare. Luis a zis că toți trebuie legați.

Femeile le-au legat celor trei gleznele și mâinile cu bandă izolatoare. Terasa era plină de vomă.

S-au șters cu prosoapele frumoase puse pe șezlonguri lângă piscină, s-au grăbit spre șopron și au intrat în tunel. În sala de mese au găsit câțiva dintre oamenii de la bucătărie, legați la fel ca echipajul de zbor. Lângă grupul de brazilieni, Natalie a zărit o femeie albă, cu părul blond murdar și sârmă ghimpată tatuată pe braț. O privea cu răutate. Natalie a întrebat-o pe Rosa cine era femeia blondă, dar Rosa a dat din umeri că nu știe.

„Putea să fie mai rău, mult mai rău, voia să-i spună Natalie blondei. Puteai să fi mâncat“.

— Știi unde este Luis ? a întrebat-o Natalie pe Rosa, în timp ce se deplasau, cu pistoalele la vedere, pe holul dintre sala de mese și living, unde ea se ascunsese în spatele canapelei, atât de aproape de Barbosa și Santoro.

— A fost aici, i-a șoptit Rosa, uitându-se de după colț în prima sală de recuperare și făcându-i semn că vrea să intre.

Natalie s-a lipit de perete și Rosa a intrat în salon. Jos, cu ochii mari și legați fedeleș, erau întinși un bărbat masiv și o femeie cu părul alb, ambii îmbrăcați în pantaloni și halate chirurgicale. După voma de pe jos și cea de pe față, Natalie a înțeles că nici ei nu se simțeau prea grozav. Pe patul de spital, lângă cei doi, se afla o femeie drăguță, cu părul roșcat, inconștientă și respirând cu ajutorul unei mașini... „Sandy“.

— Cred că trebuie să o lăsăm aici până termină, a spus Natalie. Ești de acord ?

Rosa a dat din cap și a ieșit pe hol. Natalie, dorind să scape de aerul împutit din cameră, a ajustat ventilatorul și a urmat-o pe Rosa. Trei de la bucătărie, trei din avion, femeia,

care era probabil prietena lui Vincent, și doi membri ai personalului medical, în total nouă, găsiți și imobilizați. Cei periculoși încă erau liberi. Natalie a ajuns-o pe Rosa din urmă lângă intrarea principală. Coridorul care ducea spre sinistrul birou al doctorului Donald Cho era gol. Faptul că maestrul realității virtuale și psihofarmaceuticii nu fuseseră convocați pentru acest caz sugera că soarta lui Sandy avea să fie una monstruoasă. Nu avea nevoie de o spălare de creier și de un DVD pentru a-i implanta în minte un scenariu.

Rosa s-a oprit lângă o ușă din sticlă dublă, a adus un deget la buze, și i-a făcut un semn lui Natalie. Întins la podea, cu fața în jos, zăcea un bărbat cu pielea roșie, îmbrăcat în uniformă identică cu a Rosei. Pe jos nu se vedea nici o urmă de sânge, dar dacă nu era mort, se prefăcea foarte bine.

— Salazar Bevelaqua, i-a șoptit Rosa. Își bate soția. Luis niciodată nu l-a plăcut.

Natalie stătea liniștită și evalua situația și șansele. Ei erau patru, Rosa, ea, Luis și un prieten. În cealaltă tabără erau Santoro, Barbosa și doi gardieni. Dintr-odată, liniștea a fost spulberată de o rafală de împușcături. Un bărbat a țipat de durere. Apoi, la fel de brusc cum izbucniseră, focurile au încetat. Din dreapta, au auzit gemete și înjurături în engleză.

Cu pistolul în față, Natalie a urmat-o pe Rosa în acea direcție. La capătul clădirii, întins pe spate, ciuruit de gloanțe, era prietenul lui Luis din Dom Angelo. Rosa s-a apropiat de el, i-a luat capul în brațe. Peste câteva secunde ea și-a ridicat privirea spre Natalie și a dat cu tristețe din cap. Lângă el, chircit și ținându-se cu mâinile de burtă, era un bărbat cu pulover alb plin de sânge. „Probabil unul dintre gardienii din avion“, s-a gândit Natalie.

— Ei, drăcie ! Ce nenorocire ! țipa el. Ajutor ! Vă rog, ajutați-mă !

Fără nici o ezitare, Rosa s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de el și l-a împușcat în frunte. Acum Natalie nu mai era surprinsă de calmul și detașarea femeii. Lumea White-

stone era o lume cu mulți bani, violență și moarte. Fusesse implicată în această lume fără voia ei și se adaptase.

Amândouă erau îngrijorate și se întrebau unde putea fi Luis și dacă era bine. Au intrat înapoi în spital și s-au îndreptat spre holul central de unde se ajungea la biroul doctorului Cho. Natalie s-a oprit la ușa biroului lui Santoro și a mișcat clanța. Era surprinsă să găsească biroul descuiat și a făcut un pas înăuntru. Ușa s-a închis cu putere în urma ei și brațul puternic al lui Barbosa a trecut pe lângă umerii ei și i s-a încolăcit în jurul gâtului. Era aproape cu un cap mai înalt decât ea și avea o burtă mare, rotundă care o apăsa în spate. Simțea părul de pe brațele lui frecându-se de pielea ei ca șmirghelul.

— Aruncă pistolul ! a mârâit el. Aruncă pistolul !

Mâna lui îi strângea cu putere traheea și laringele și Natalie s-a conformat imediat. Barbosa a deschis încet ușa și, cu Natalie pe post de scut uman, a înaintat pe hol strigând:

— Rosa, aruncă arma ! Rosa aruncă arma sau îi rup gâtul și te împușc în același timp... Știi că pot să fac asta. Așa. Acum, întinde-te jos. Cu fața în jos ! Repede !

Rosa, furioasă, s-a întins pe jos. În acea clipă ușa s-a deschis și Luis a apărut ca un prădător, rănit în umăr și în partea dreaptă a pieptului. Fața lui era mânjită de sângele lui și al altora. De asemenea, pe cămașa și pe pantalonii de la uniformă erau pete de sânge. În mâna dreaptă ținea pistolul.

— Așa deci, ești un trădător, a spus Barbosa. Jocul vostru s-a terminat. Aruncă pistolul și întinde-te lângă femeia ta și voi ruga pe unul dintre chirurghi să-ți salveze viața.

— Foarte frumos din partea ta, Oscar, a spus Luis. Știu că pot să am încredere în cuvântul tău.

Mâna lui Luis a zvâcnit, ca o cobră gata de atac - atât de repede încât Natalie nici nu a apucat să înțeleagă ce se întâmplă. S-a auzit o împușcătură puternică și, în următoarea secundă, strânsoarea lui Barbosa a slăbit. Ea a căzut în

genunchi și s-a rostogolit văzând cum polițistul se prăbușește pe spate. Mâna lui, plină de sânge, era lipită de locul în care fusese, cu câteva momente în urmă, ochiul lui drept. Corpul lui masiv s-a izbit cu putere de podea și de ușa biroului lui Santoro. Cadavrul a rămas, într-un mod macabru, rezemat de ușă.

— Ți-am spus că sunt bun în meseria mea, a reușit să murmure Luis înainte de a se prăbuși.

CAPITOLUL 37

Sănătate și sărăcie, prima este mama luxului și a indolenței, cealaltă - a mediocrității și a depravării, iar din amândouă se naște nemulțumirea.

PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

Un timp, Ben a stat așezat și sprijinit de Mercedes, sorbind ultimele picături de apă rămase în ploscă. Se simțea amețit și slăbit. Durerea din umăr devenise insuportabilă, la fel și durerea de cap, mai ales în spatele ochilor. Natalie făcuse bine că îl lăsase aici. Ar fi trebuit să sugereze asta chiar el. Acum era aici. Se gândea care ar fi reacția lui Alice Gustafson la cele întâmplare. Ea își riscase viața de multe ori încercând să deconspire oameni și structuri implicate în traficul ilegal de organe, așa că, probabil, nu ar fi fost prea impresionată că el își pusese viața în pericol mergând la unitatea Whitestone din Texas. Sau poate că avea să fie impresionată.

Grație persoanei care vandalizase mașina, planul lor eșuase înainte de a fi pus în aplicare. Dar poate că Luis reușise să strecoare otrava preparată de Tokima în mâncarea pentru personalul de la spital. Era posibil ca gardienii și asasinii profesioniști de la spital să fie învinși. Era posibil ca Natalie să ajungă la spital la timp pentru a-l ajuta pe Luis și pentru a o deconecta pe Sandy de la aparate, ca să o ia de acolo și să se întoarcă să-l salveze și pe el.

Toate astea păreau posibile, dar puțin probabile.

Ben s-a ridicat în picioare, încercând să lupte cu amețea-
la și greața.

Ajunsesese prea departe ca să stea jos și să aștepte. Natalie spusese că el putea să o ajute dacă ajungea în sat și îl contacta pe preot. Dacă încerca să ajungă acolo și murea pe drum, măcar încercase să facă ceva. Avea să ajungă în groapă știind că i-a păsat.

S-a îndepărtat de mașină, gată să pornească la drum, și a simțit în buzunar pistolul pe care i-l dăduse Luis. Uitase de el. Era un pistol mic, calibrul 38, asemănător cu cel care rămăsese în Chryslerul lui Seth Stepanski în Fadiman.

A mai făcut câțiva pași, și-a îndreptat spatele și a luat-o pe drumul pietruit. Cele două femei extraordinare din viața lui, Alice și, mai nou, Natalie, ar fi fost mândre de el. Și Sandy ar fi, dacă avea să știe vreodată.

Era ciudat să știe că femeia zăcea întinsă pe o brancardă, sedată și conectată la aparate, iar în jurul ei se întâmplau atâtea... și toate aveau legătură cu ea.

S-a îndreptat spre oraș. Pas cu pas, umerii drepți, încercând să ignore durerea care-i sfâșia corpul.

Continuă să mergi... continuă să mergi !

Tată, iartă-ne pentru ceea ce trebuie să facemy,

Ne iartă și noi te vom ierta pe tine.

Tatăl nostru care ești în ceruri, sfînțească-se numele Tău.

Ne vom ierta unii pe alții până ne vom învineți.

Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ...

Soarele de prânz încălzea cu putere. Mai întâi, John Prine, apoi *Tatăl nostru...* rând cu rând, vers cu vers, Ben continua să meargă, împiedicându-se din când în când, dar fără să cadă. Poate a mers aproape un kilometru sau poate câteva zeci de metri. Nu-și dădea seama și nici nu mai conta. Nu mai avea apă și aproape că pierduse speranța că va ajunge în

sat. Se uita cum bocancii lui făceau pași mici, șovăitori, unul mai dureros decât celălalt. Când drumul a început să o ia la vale, a fost nevoit să ridice capul și a văzut jos satul, ca o imagine de pe o felicitare, căsuțe minuscule pitite într-o vale cu o vegetația luxuriantă. Era înnebunit de durere și de amețală, dar ajunsese. Buzele lui uscate și crăpate au schițat un zâmbet.

Mai mult se târa decât mergea, când a ajuns la marginea satului. Ochii curioși l-au urmărit de la marginea satului și până în centru.

— *Agua, por favor*, i-a spus el unei femei bătrâne, folosindu-și cunoștințele minime de spaniolă și sperând că ar putea să însemne ceva și în portugheză. *Donde esta Padre Frank... Padre Francisco ?*

Bătrâna nu i-a dat apă, dar i-a făcut semn în sus pe stradă, spre capelă.

După câteva străzi parcurse cu greu, Ben a văzut niște mașini. În mod cert una dintre ele ar fi trebuit să fie a părintelui. Pe stradă nu era nici un pic de umbră, iar căldura devenise ucigătoare. Dintr-odată, a amețit și când a zărit biserica a simțit că picioarele îi cedează.

Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău...

Încetul cu încetul, și-a revenit. Ben era culcat pe un pat cu cearșafuri curate, o pernă, nu, două. Mirosul plăcut de cafea l-a făcut să se trezească definitiv.

— Deci, a auzit el o voce vorbind în engleză, pacientul meu din America s-a trezit.

— De unde știți ?

— Ai delirat vreo jumătate de oră. Ce spuneai nu avea nici un sens, dar eu sunt din Brooklyn și recunosc engleza vorbită de un american. Frank Nunes - părintele Frank, dacă dorești, Padre Francisco, dacă vrei o variantă mai exotică. Ai băut apă mai devreme, vreo două pahare. Mai vrei ? O cafea ?

Ben și-a revenit complet. S-a ridicat și și-a lăsat picioarele pe podea, încercând să ignore durerea din spatele ochilor.

— Ascultați-mă, părinte. Eu vin de la Natalie Reyes. Mi-a spus...

— Ah, fata care a dispărut. Am ajutat-o să găsească un loc unde să-și pună cortul și când m-am dus la ea a doua zi de dimineață, plecase.

— Este la spital, a spus Ben. Acolo sunt probleme. Am nevoie de ajutorul dumitale.

— De ajutorul meu ?

— La spital a fost adusă o femeie. Eram în avion, cu ea. Dacă noi nu ajungem acolo cu o mașină, ea va muri - nu, nu doar va muri, va fi omorâtă. Trebuie să găsec o mașină și trebuie să ajung la spital cât mai repede.

— Senhorita Reyes este bine ?

— Nu știu, părinte. Ea... nu am timp să vă explic. Este o urgență. Natalie este în pericol, la fel și niște oameni din sat. Luis...

— Luis Fernades ?

— Nu știu numele lui de familie, dar el ne ajută.

— Vă ajută ?

— Pe Natalie Reyes și pe mine. Vă rog, trebuie să mă credeți. Niște oameni vor muri acolo. Poate mulți oameni. Dacă puteți să faceți rost de o mașină, o să vă povestesc pe drum totul. Poate ați putea interveni. Poate reușiți să faceți ceva...

Ben a zărit pe masă o legătură de chei de mașină. Părintele i-a urmărit privirea.

— Nu ne putem baza pe mașina mea, a spus el.

Ben era disperat.

— Vă rog, haideti să încercăm, l-a implorat. Sau poate mai sunt mașini în sat. În mod cert ați putea...

— Îmi pare rău.

Ben s-a ridicat în picioare.

— Bine, dacă nu mă puteți ajuta, voi căuta pe cineva care poate.

— Stai jos, i-a spus părintele aspru.

— Nu ! Am nevoie de mașina ta.

Ben a băgat mâna în buzunar, dar pistolul nu mai era acolo.

— Un pistolul de calibrul 38 e o chestie periculoasă, a spus preotul. Țeava era atât de murdară, încât nu puteai ști în ce direcție o va lua glonte. Un Glock este o cu totul altă poveste. Părintele Francisc a scos din reverendă un pistol strălucitor. Lustruiesc acest 45 în fiecare duminică, imediat după slujbă. Pădurea tropicală are și ea zone periculoase. Uneori, chiar și un preot, trebuie să aibă o protecție mai sigură decât scutul lui Dumnezeu.

— Nu sunteți un preot ! a izbucnit furios Ben.

Furios și disperat, s-a aruncat asupra omului fără a se gândi la consecințe, dar a fost imobilizat de părinte fără nici un efort și aruncat pe pat.

— Ușor, a spus preotul. Nu am nici o dorință de a-ți face rău pentru că sunt preot, mai puțin obișnuit, asta e sigur, dar, crede-mă, mai pios decât mulți. Consider că nu este nimic demn sau sfânt în a fi sărac. Este una dintre puținele convingeri personale diferite de cele din cartea sfântă. Oamenii din acel spital ajută biserica mea și mă ajută și pe mine.

— Și dumneata îi ajuți pe ei.

— Da, îi ajut, inclusiv dându-le informații despre străinii care vin aici cu mașini care nu sunt ale lor și care vin cu ghetete curate lună și spun că merg prin pădure, în excursii.

— Tu ai tăiat cauciucurile, nu ?

— Fac ceea ce mi se spune. Oricum, Mercedesul nu se comportă prea grozav prin pădurile noastre.

— A, deci, avem un preot care are pistol, vandalizează mașini, le spune oamenilor că sărăcia nu înseamnă demnitate și se întreține, pe sine și pe biserica lui, luând bani de la niște bestii care omoară oameni nevinovați. Ești un caz cu totul aparte. Mă faci să fiu mândru că sunt catolic.

— Xavier Santoro nu este un ucigaș. Nici alții de la spital nu sunt ucigași. Doamnule Callahan, traficul ilegal de organe este o realitate în toate colțurile lumii. Bani trec dintr-o mână în alta, rinichii și alte organe, la nevoie, trec dintr-un corp în altul. Care este problema ? Toți obțin beneficii într-un mod diferit. De fapt, eu cred că acest schimb nici nu trebuie considerat ilegal sau imoral.

Șocat, Ben se uita la preot și nu-i venea să creadă ce auzea. Atunci și-a amintit că și el, cu puțin timp în urmă, îi spusese aceleași lucru lui Alice Gustafson.

— Frank, a spus el revenindu-și, tu știi cine este Natalie și de ce a venit aici ?

— Știu că ea a venit aici în căutarea unei rude și atât. Asta este tot ce știu despre ea.

— Pune pistolul jos, părinte. Nu voi încerca să fug... Mulțumesc. Acum, am o singură întrebare și după asta voi face ce vrei tu și-ți voi spune tot ce vrei să știi.

— Și ce întrebare ai, domnule Callahan ?

— Părinte Francisco, știi ce se întâmplă de fapt în acel spital ?

CAPITOLUL 38

*Cum se naște tirania ? Că are o
origine democratică e mai presus de
orice îndoială !*

PLATON, *Republica*, Cartea a VIII-a

Sala de mese fusese transformată de Natalie și de Rosa într-un fort. Puseseră scaunele într-o parte a camerei și mesele la peretele opus. Toți captivii erau în mijloc, încercuți de canapele și de scaune întoarse cu picioarele în sus, după ce mai întâi fuseseră numărați și imobilizați. Echipajul din avion fusese lăsat, pentru moment, pe marginea piscinei.

Luis, rănit grav, o direcționase pe Natalie spre biroul de realitate virtuală, unde îi găsisese pe Santoro și pe un gardian din avion. Santoro, de obicei elegant și dichisit, zăcea într-un colț, într-o băltoacă de vomă, revenindu-și după halucinații. În rarele momente când era lucid, îi spunea lui Natalie că face o mare greșală.

Nu departe de Santoro stătea un tânăr, cu pistolul în mână, care era prea dezorientat pentru a reacționa în vreu fel. Natalie îi luase pistolul din mână fără nici un efort și îl ajutase să iasă pe hol, la Rosa, apoi se dusesse să ia un scaun cu rotile pentru a-l transporta pe Santoro. Prietena lui Chuck, care inițial părea a fi singura care nu fusese afectată de tocana otrăvitoare, a început să se simtă foarte rău. Luis și femeia-șaman și-au făcut treaba exemplar.

În ciuda triumfului lor, Nataliei și Rosa erau supărate. Luis, întins pe o canapea, era în stare gravă. Natalie i-a îngrijit rănilor cât a putut de bine și i-a pus și o perfuzie cu soluție salină pentru a evita scăderea tensiunii arteriale, dar

nu exista nici o îndoială că avea hemoragii interne, probabil din cauza lezării ficatului.

Acum trebuia să-i stabilizeze starea, cât mai repede, să o trezească pe Sandy și să-i ducă pe amândoi la spital, cu o scurtă oprire pentru a-l recupera pe Ben. În spatele spitalului Natalie a văzut două mașini parcate. Aveau, probabil, nevoie de ambele mașini. Nu uita că, dintr-o clipă în alta, la spital trebuia să ajungă încă o echipă - câteva surori medicale din Rio, unul sau doi chirurghi și un pacient care urma să primească inima lui Sandy.

— Luis, a spus ea după ce a reușit să stabilizeze tensiunea lui undeva pe la optzeci, pentru moment, ar trebui să te mut într-un salon cu un cardio-monitor.

Luis a dat din cap și a ridicat pistolul de sub cap.

— Doar știi că mai vine o echipă, a spus Natalie. Trebuie să plecăm sau să ne pregătim de confruntare... Am ajuns atât de departe și vom reuși numai dacă tu ești în stare să ne salvezi viețile când suntem în pericol. Tu ești eroul meu și am fost atât de ocupată încât am uitat să-ți mulțumesc. S-a întors spre Rosa, a făcut un semn cu degetul la buze și apoi la Luis. Femeia a zâmbit și a dat din cap. Îți mulțumesc, Luis, i-a șoptit Natalie, sărutându-l ușor pe obraz, apoi pe buze. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Luis a reușit să schițeze un zâmbet slab.

— Pentru puțin, a spus el. În situații ca astea, de obicei, ai o singură șansă și eu am profitat de ea.

— Împușcătura cu care l-ai doborât pe Barbosa a fost spectaculoasă. Am avut impresia că nici n-ai țintit. Am simțit și glonte trecând pe lângă fața mea.

— A fost un foc norocos, a răspuns el. Dacă te nimeream, aveam să mai trag o dată. Luis și-a încheiat răspunsul cu un zâmbet.

Lăsând-o pe Rosa să păzească prizonierii, Natalie s-a dus să o trezească pe Sandy. De fapt, morfina își terminase efec-

tul și femeia, în stare de semitrezie, lupta cu tubul aparatului de respirație.

— Sandy, stai calmă, i-a spus Natalie, mângâind-o pe frunte. Te rog, fii calmă. Sandy, strânge-mă de mână dacă înțelegi ce spun... hai, strânge-mă de mână... Bine. Așa. Bravo. Sandy, numele meu este Natalie. Sunt studentă la medicină din Boston și sunt aici ca să te ajut. Totul e bine. Strânge-mi mâna dacă înțelegi...

După câteva minute, Natalie i-a scos tubul. Femeia era năucită, dezorientată și aproape isterică. Vorbea încontinuu despre fiul său din Tennessee și despre cineva numit Rudy. A auzit și a înțeles tot ce i-a spus Natalie și s-a rostogolit pentru a fi transferată pe brancardă.

Natalie a scos-o în sala de mese. Cei intoxiați erau în aceeași stare. Majoritatea încă mai încercau să facă față halucinațiilor. Unul dintre ei, bărbatul masiv îmbrăcat în haine chirurgicale, anestezist sau asistent medical, zăcea la pământ în poziția fătului, nu se mișca și, la o examinare mai atentă, nici nu respira. Epuizată și disperată, Natalie s-a apropiat de Santoro.

— Santoro, am nevoie de o mașină sau de un microbuz. Ce aveți aici ?

— Nu am nimic pentru tine. Faci o greșeală mare, o greșeală teribilă. Prea obosită ca să negocieze, Natalie a scos pistolul și l-a înfipt în zona organelor genitate ale chirurgului.

— Poate nu mă ții minte, a spus ea în engleză, dar sper să faci un efort. În urmă cu două luni, tu și prietenul tău doctorul Cho mi-ați furat plămânul. Mi-ați provocat o durere teribilă și mi-ați distrus viața și nu voi avea nici o remușcare dacă-ți fac și ție același lucru. Pentru a-l impresiona, Natalie a apăsat pistolul mai tare. O să număr până la cinci. Dacă nu-mi spui unde pot găsi cheile pentru două mașini sau un microbuz, apăs pe trăgaci și-ți zbor tot ce ai între picioare. Și știi ceva ? Voi fi foarte mulțumită. Poate vei fi primul pacient care să facă un transplant de organe genitale, cine știe ?

— Nu, te rog ! Ajută-mă, mi-e rău, eu...

— Cinci... patru... trei... doi...

— Așteaptă, în biroul meu, în birou. Acolo găsești cheile de la microbuzul spitalului. În sertarul de sus al biroului meu.

— Microbuz ? Nu am văzut nici un microbuz. Am văzut doar două...

— Este în cealaltă parte a spitalului. Acum ajută-mă. Mi se face rău la stomac din nou.

Natalie și-a luat zborul spre birou, a găsit cheile și a alergat la Luis. Tensiunea lui era încă joasă, era palid. Era sigură că el se chinuie de durere. Dar nu o arăta.

— Luis, suntem gata. Am cheile de la microbuzul lui Santoro. Avem loc pentru toți cinci.

— Nu, nu, a spus Luis. Lasă-ne pe noi cu Rosa. Avem prieteni în oraș. Ne vom descurca.

— În nici un caz. Trebuie să te ducem la un spital. Pe tine și pe Ben. Luis nu a răspuns. A adus degetul la buze și a apoi a făcut semn în direcția pistei de aterizare.

— Un elicopter, a spus el. A aterizat acum.

— Nu am auzit nimic.

— Ba da, tocmai a aterizat.

Natalie i-a făcut semn lui Rosa.

— Rosa, a șoptit ea, Luis spune că a auzit că a aterizat un elicopter. Tu ai auzit ceva ?

— Nu, a răspuns femeia, dar, crede-mă, dacă el a spus că a auzit ceva, așa este.

— Poate l-am putea forța pe pilot să ne ajute să-i transportăm pe Luis și pe Ben la Rio.

— Mă duc să verific, a spus Rosa, ridicându-se în picioare și încărcându-și pistolul automat. Mă duc prin spate, pe lângă piscină și intru în pădure.

— Fii atentă, te rog.

Rosa n-a mai stat să asculte cuvintele lui Natalie. A plecat deschizând atent ușa spre terasă și piscină. Înainte ca ea să

facă un pas afară, s-a auzit o rafală de focuri. Rosa a mai făcut un pas, de această dată înapoi, și a căzut în sala de mese.

Natalie reușise să facă doi pași spre Rosa, când doi bărbați masivi, îmbrăcați în uniforme militare de camuflaj, arabi, au intrat în sală urmați de încă doi. În câteva secunde, deplasându-se cu o precizie de profesioniști, s-au plasat în punctele strategice din sala de mese, iar unul dintre ei și-a îndreptat pistolul automat în direcția ei. Natalie a lăsat pistolul să cadă și a ridicat mâinile.

Soldații au cercetat camera, au verificat corpul însângerat al Rosei și, unul dintre ei, a ieșit pe ușa pe care intrase. Peste câteva minute, a revenit conducând un bărbat îmbrăcat elegant, cu capul acoperit.

Acesta era oare pacientul care urma să primească inima lui Sandy ?

Lui Natalie i s-a făcut rău. Ei patru, Ben, Rosa, Luis și ea, încercaseră imposibilul și, în urmă cu câteva minute, mai aveau speranțe. Acum Rosa era moartă, Ben era rănit, Luis era în stare foarte gravă și ea stătea singură, neajutorată, în fața unei echipe de soldați. Încercaseră, dar pierduseră.

— Vă rog, a strigat ea, vă rog ascultați-mă. Știți ce se întâmplă aici ? Bărbatul îmbrăcat elegant, mult mai înalt decât ceilalți, se uita la ea fix. Vorbiți engleza ? a continuat ea. Portugheza ? Poate cineva vorbește engleza sau portugheza.

— Aveți noroc, domnișoara Reyes, pentru că eu le vorbesc pe ambele.

Cu aceste cuvinte, mentorul ei, Doug Berenger, și-a făcut apariția în sala de mese.

CAPITOLUL 39

Îndată ce obține puterea, devine cât de nedrept poate fi.

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

În momentul în care Natalie l-a văzut pe Berenger, toate piesele lipsă și-au ocupat locul potrivit. Pradă unui acces de ură mai puternic decât orice pasiune pe care o simțise vreodată, a coborât brațele și a rămas nemișcată văzând cum el, impasibil, trecea în revistă carnagiul. Apoi s-a întors la ea.

— Prietenul nostru din sat, părintele Francisco, i-a comunicat prietenului nostru Barbosa de la spital că o femeie frumoasă, sexy, care străbate pădurea tropicală cu bocanci noi și curați, a ajuns în Dom Angelo. Când am auzit descrierea femeii, am avut o senzație ciudată că este vorba de tine. Ești foarte bună dacă ai ajuns atât de departe.

— Du-te dracului, Doug, i-a răspuns ea, abținându-se cu greu să nu-l strângă de gât și să-i scoată ochii, înainte ca soldații arabi să o poată imobiliza. Ești un asasin, un ucigaș.

Mintea ei lucra de zor. După toți anii când fuseseră mentor și discipol, apoi prieteni, ea crezuse că îl cunoaște suficient de bine. Acum, se chinuia să înțeleagă cum putea un asemenea om să fie implicat în toate astea. Se gândea că nu prea are șanse de scăpare, mai bine zis, șansele ei erau nule. Dar cumva trebuia să se răzbune pe el. Trebuia să se folosească de aroganța lui, de setea de putere și de egocentrismul nemăsurat. Trebuia să găsească o modalitate de a-l ridiculiza și a-l determina să facă o greșeală. Orice ar fi fost, nu avea de gând să moară așa, pasivă.

— George Washington a ucis pentru o cauză, și-a început el discursul. La fel au făcut și Eisenhower, Truman, Moise, Mandela și Simon Bolivar. Și Lincoln a dat ordine care au dus la moartea a sute de mii de oameni în numele unei cauze.

— Scutește-mă de justificările tale tâmpite de ucigaș, monstru imoral.

El era furios și Natalie a înțeles că îl lovise. Jura că nu avea să fie pentru ultima oară.

Berenger s-a întors spre directorul spitalului.

— Santoro, unde este Oscar ?

— Stomacul meu... Îmi este foarte, foarte rău.

Doctorul a început să vomite și să scuie lichid biliar și acid gastric.

— Ce dracu, Xavier, unde este ?

— Nu știu... nu știu.

— A murit, a răspuns Natalie scurt. L-am împușcat. Chiar aici. A arătat cu degetul la ochi. Era un porc și un ucigaș, la fel ca tine.

— Tu, dragă doamnă, ești enervantă, o insectă, un nimic, și, în mod cert, nu meriți statutul de Gardian.

— Nu merit ce ?

— Spune-mi, cu ce i-ai otrăvit pe oamenii ăștia ?

— Nu știu. Un șaman pe care l-am cunoscut în pădure a pregătit un cadou pentru mine. Natalie s-a uitat prin încăpere. Trebuia să mă fi ascultat și să-l facă mai tare.

Berenger s-a apropiat de femeia cu părul alb care zăcea pe jos, ținându-se de burtă și gemând. S-a uitat cu dezgust la corpul de lângă ea și a pășit atent peste el.

— Dorothy, poți lucra ? a întrebat-o Berenger fără pic de înțelegere pentru starea în care se afla.

— Mi-e rău..., a reușit ea să spună. Am impresia că stomacul meu se va rupe în două. Au pus ceva în mâncarea de la prânz. Am avut halucinații. Sărmanul Tony, a vomitat încontinuu. Cum se mai simte ?

— Nu prea bine, Dorothy. Am nevoie de tine. Speram ca tu să faci anestezia pentru ambii pacienți. Ea e pacienta noastră ?

În momentul în care Berenger a făcut un semn în direcția ei, Sandy a început să țipe isteric.

— Nu ! Vă rog, nu ! Am un băiețel ! Are nevoie de mine ! Vă rog ! Vă implor, nu-mi faceți rău !

— Vai, Doug, ce dulce, a spus Natalie sarcastic. Are un băiețel. Nu ești mândru de tine ?

— Taci !

Berenger i-a șoptit rapid ceva la ureche bărbatului în haine regale, care a dat din cap uitându-se în direcția celor doi soldați și a dat un ordin. În timp ce Sandy continua să urle și să țipe, soldații au dus-o pe brancardă într-una din sălile de operație. Pentru câteva momente, s-a lăsat o tăcere deplină.

Ajutată de Berenger, anestezista a reușit să se ridice în picioare. Atunci a văzut cadavrul lui Tony.

— O, Doamne, a murmurat ea. Sărmanul om.

— Dorothy, ascultă-mă, i-a spus Berenger, vom avea grijă de familia lui Tony. Vom avea mare grijă. Acum trebuie să te aduni. Prințul va sosi aici în câteva minute. A suferit un stop cardiac, congestie pulmonară și s-ar putea să fie în șoc cardiogen. Trebuie să ne mișcăm repede și, pentru asta, avem nevoie de tine. Când totul se va termina, după ce mă vei ajuta să-l operăm pe unul dintre cei mai mari și mai puternici conducători din lume, nu va mai trebui să lucrezi niciodată dacă asta vrei. Vei trăi în lux tot restul vieții. Poți să mă ajuți ?

— Voi... Încearca.

În timp ce femeia a ieșit cu un mers șovăitor, ținându-se de mijloc din sala de mese, Natalie a remarcat că Luis, alb la față, și-a schimbat poziția și căuta cu mâna pistolul. I-a făcut un semn din cap să înceteze, dar el fie n-a observat, fie nu-i mai păsa.

— Deci, a zis Natalie, încercând să atragă privirea mentorului său, lucrarea pe care trebuia să o prezint la conferința pe probleme de transplant a fost un pretext ca să mă trimiți acolo.

— Chiar dacă nu era o conferință, aș fi găsit o altă modalitate. Vezi tu, nu doar norocul sau pasiunea mea pentru alergătoarele cu picioare lungi m-au determinat să vin să te cunosc la Harvard. A fost vorba de...

— Lasă-mă să ghicesc. A fost testul de sânge pe care l-am dat la unul dintre laboratoarele Whitestone. Ca să fiu mai concretă, o fiolă cu dop verde.

Berenger era surpins.

— Se pare că după ce totul se va termina aici, noi doi va trebui să discutăm despre cine mai știe de fiolele cu dop verde.

— Ești un ucigaș în serie, un monstru, deloc diferit de toți care sunt pe-aici.

— Crezi ce vrei, a spus Berenger. Prefer să cred că noi suntem doctori care îndreptăm o greșeală gravă de sistem.

— Te rog, scutește-mă.

— Erai donatorul perfect, 12 din 12, pentru o persoană despre care noi știam că într-o bună zi va avea nevoie de un plămân nou - o persoană a cărei muncă ar fi revoluționat medicina. Compatibilitate 12 din 12, Natalie. Asta însemna că el nu ar fi fost nevoit să urmeze tratamentul antirespingere. Întreaga rasă umană are de câștigat de pe urma descoperirilor lui. Fără plămânul tău ar fi murit.

— Aha, și m-ai scos la prânz și te-ai purtat de parcă chiar ți-ar fi păsat de mine.

— Trebuia să te țin aproape. Acum spune-mi, cine merită mai mult acest plămân, tu sau el ?

— Nu ești în măsură să iei o asemenea decizie, Doug !

— Oare ? Știi, până nu demult, chiar am vrut să te ajut. A existat și un alt candidat - un muncitor, care era un donator de 11 din 12. Dar când am văzut cât de arogantă ai

fost, încercând să-l ataci pe doctorul Renfro pe la spate și cum te-ai comportat, ulterior, când ai fost eliminată din programul de rezidențiat, ai coborât în ochii mei, mult prea jos pentru un Gardian.

— Gardian ? Gardianul cui ? ...Ce naiba tot îndrugi acolo ? Stai puțin, te referi cumva la conceptul de gardian din *Republica* lui Platon ? Regii filosofi ? Sper că nu crezi că... o, ba da, asta crezi. Te consideri un rege-filosof. Natalie a înțeles că avea arma perfectă pentru a-l ataca pe Berenger. Câți sunteți, Doug ? Câți regi filosofi ucigași există ? Faceți parte dintr-o societate secretă - un fel de club al adeptilor lui Platon ?

— Expresia de pe fața lui Berenger i-a dat de înțeles că era încolțit.

— Nu ai nici un drept să iei în derâdere acest concept, a spus el. Gardienii Republicii sunt printre cei mai mari, mai talentați, mai iluminați bărbați și femei din lume. Am preluat dreptul de a decide alocarea organelor și facem o favoare întregii omeniri, o favoare mai mare decât îți poți tu imagina.

— Gardienii Republicii ! O, asta este prea mult pentru mine ! Aveți un imn, Doug ? O parolă ? Un inel cu blazonul societății ? Poate și o strângere de mână specială și niște banderole de merit ?

— Ajunge !

Berenger a făcut un pas spre ea și a lovit-o peste față, cu toată puterea, făcând-o să cadă în genunchi.

Natalie, cu ochii în lacrimi de durere, și-a trecut limba peste buze și a simțit gust de sânge.

— Vai, cât curaj, i-a spus ea, ridicându-se în picioare. Sper că ți-ai rupt mâna.

— N-ai tu norocul ăsta.

— Păcat. Atunci spune-mi, ce a făcut sărmana femeie ca să moară sacrificată de voi ?

— N-ai putea să înțelegi.

— Pune-mă la încercare.

— Este un producător, cea mai inferioară dintre grupele sociale. Compară valoarea vieții ei cu a unui mare om pe care îl va salva. Ori moare ea, ori moare el. Este foarte simplu. Și eu zic că este o competiție simplă. Organele trebuie alocate pentru a salva viața celor care vor servi o lume întreagă.

— Cred că ai uitat să menționezi și partea cu milioanele de dolari care vor intra în contul vostru.

— Te înșeli ! Mulți dintre Gardienii pe care-i salvăm nu au atâția bani.

— Aha, deci faceți și opere de caritate. Și eu care am fost atât de surprinsă și de mândră de tine că ai certat-o pe Tonya și că l-ai tratat cu atâta înțelegere pe sârmanul om care nu se putea lăsa de fumat.

— Dacă tu nu ai fi fost acolo, aș fi sărutat-o pe Tony pe frunte pentru câtă dreptate avea. Aș fi vrut să-l omor pe nemernicul de Culver pentru că irosea o inimă. L-aș fi omorât pe loc. Aș fi vrut să-i deschid pieptul cu o lamă tocită, să-i scot inima prețioasă pe care am fost forțat de sistem să i-o pun și să i-o dau unuia care ar merita-o mai mult și care ar avea mai multă grijă de ea.

Cu colțul ochiului, Natalie a văzut că Luis reușise să ajungă la pistol și încerca să-l scoată de sub piciorul său. Era foarte palid, iar ochii lui arătau ca ai unui mort.

— Ei, Douglas cel Mare, a continuat Natalie atacul, de ce nu m-ai omorât și îngropat aici, pur și simplu ? Nu, lasă, nu te obosi să răspunzi, Rege Filosof. Știu. Sunt vie pentru că, dacă cumva, plămânul meu este respins sau nu funcționează, din cine știe ce motive, îl aveți pe-al doilea.

— Cât va dura efectul otravei ? a întrebat furios Berenger.

— Eu zic să te duci dracului, dar știu că asta îmi reduce considerabil șansele de a fi, vreodată, luată în considerare pentru obținerea statutului de Gardian.

Natalie a văzut că Doug devenise foarte nervos. Încă o lovitură. El s-a întors cu spatele la ea și i-a ordonat lui Santoro să se ridice în picioare.

— Hai, Xavier, am nevoie de tine în sala de operații.

Santoro a încercat să se ridice, a alunecat în băltoaca de vomă și a căzut, chicotind și gemând în același timp. În acel moment, un elicopter a trecut pe deasupra spitalului și s-a îndreptat spre pista de aterizare. Unul dintre soldați a fost trimis să-i întâmpine pe nou-veniți.

— Ce naiba, Santoro ! a strigat furios Berenger. Ridică-te, fă un duș, schimbă-ți hainele și pregătește-te să mă asști în sala de operații !

L-a apucat pe Santoro de gulerul cămășii și l-a ridicat furios în picioare. Dușul nu ar fi rezolvat problema. Luis a ridicat pistolul înainte ca cei doi soldați să poată reacționa și a tras de la o distanță de vreo șase metri. Glontele l-a nimerit pe Santoro direct în piept, făcându-l să cadă într-un scaun, cu un zâmbet ciudat întipărit pe față. Al doilea foc, probabil, destinat lui Berenger, a spart geamul.

— Nu ! a strigat Natalie când cei doi soldați l-au ciuruit pe Luis cu pistoalele, iar corpul lui se mișca ca o marionetă. Nu !

Natalie ar fi vrut să se arunce lângă prietenul ei, dar nu mai putea face nimic și soldații arabi erau destul de nervoși. A ales să se apropie de un perete, s-a rezemat și s-a gândit că era fericită că eroul ei își găsisse liniștea pe care și ea, probail, avea să o găsească în curând.

Berenger era disperat.

S-a aruncat spre prietena lui Vincent, lovind-o în cap și peste picioare pentru a pune capăt halucinațiilor.

— Cine ești ? Ce faci aici ?

Femeia s-a uitat la el și a început să râdă isteric. Apoi, fără nici un fel de avertisment, a vomitat peste pantofii lui. Disprețuitor, Berenger și-a șters pantofii de pantalonii femeii și s-a întors spre terasă, pe unde tocmai intrau trei soldați care duceau o brancardă. Pe brancardă era întins un bărbat tânăr cu o mustață îngrijită și pielea arămie, care avea pe față o mască de oxigen și era conectat la un defibrilator

portabil. Respirația lui era greoaie. Era urmat de un arab, îmbrăcat în haine chirurgicale și un halat alb, și un tânăr de culoare care împingea un recipient din sticlă, cu roți, în care se vedeau mai multe eprubete cu sânge.

— Randall, vei lucra, ca de obicei, în sala de operații numărul unu, i-a spus Berenger. Pompa bypassului este așa cum ai lăsat-o. Știi unde se află totul. Pregătește-te cu atenție, dar fă-o repede.

L-a bătut peste umăr, s-a grăbit spre prinț și i-a ascultat inima și plămâni.

— Nu-mi place ce aud, i-a spus el doctorului în engleză. Nu-mi place deloc. Unde sunt asistentele ? Khanduri ?

— I-am văzut din elicopter. Sunt în două mașini, la vreo zece kilometri de aici. Probabil, vor ajunge într-o jumătate de oră. Nu mai mult.

— Trebuia să-i luați pe toți cu avionul și să veniți împreună.

— Ai auzit ce-a spus pilotul în Rio. Eleroanele nu funcționau bine și era prea periculos.

— Dumnezeuule. Când s-a agravat starea prințului ?

— La aeroport, chiar înainte de a-l transfera din avion în elicopter.

— Bine, bine, se rezolvă. Poți să mă asisti în sala de operații ?

— Nu îndrăznesc să-l las pe prinț, nu când se află într-o asemenea stare.

— Bine. Du-l în sala de reanimare și vezi ce poți face ca să-l stabilizezi până ajunge Khanduri. Așteaptă, care este numele ministrului ?

— Ministrul al-Thani.

— Vreau să-l rog să mă asiste în sala de operație.

— Nu cred că este bine, oricare ar fi situația, a răspuns doctorul. Este...

— Am nevoie de ajutor ! Mai am nevoie de o pereche de mâini, chiar dacă persoana căreia îi aparțin nu are habar de

medicină - Nu, nu, stai. Las-o baltă. Du-l pe prinț în sala de reanimare, conectează-l la aparate și stabilizează-l. Voi începe operația de recoltare a inimii și voi fi gata până vine Khanduri și asistentele medicale.

— Cine o să vă asiste ?

Berenger, probabil, zâmbea în acel moment.

— Ea mă va asista, a spus el, arătând cu degetul la Natalie.

CAPITOLUL 40

Un dușman (...) este dator altui dușman ceea ce îi este cuvenit sau propriu lui — ca să spunem drept, răutatea.

PLATON, *Republica*, Cartea I

— Ai înnebunit ?! a strigat Natalie. Nu intru în sala de operații să te asist. Niciodată. Mai bine mor.

Berenger, de obicei calm, liniștit, având totul sub control, era vizibil speriat de starea proastă a pacientului său, de moartea violentă a lui Xavier Santoro și de atacurile verbale ale lui Natalie. Era mulțumită să vadă că ticul nervos de la ochi devenise tot mai accentuat.

— De fapt, Natalie, a început el cu dinții încleștați, nu vei muri, cel puțin, nu acum. S-a aplecat și a ridicat pistolul lui Vargas. Ei vor muri. A făcut semn spre personalul de de la bucătărie și din birouri. Dacă în două minute nu ai îmbrăcat pantalonii și halatul chirurgical și nu te-ai spălat pe mâini, voi începe din capătul acesta și voi omorî câte unul pe minut până nu faci cum spun eu.

— Dar ...

— Mai mult decât atât, dacă nu mă asiguri, o voi folosi pe Dorothy, anestezista. Și înainte de asta, voi lega pacienta și o voi trezi. Și atunci voi recolta inima.

— Dumnezeuule, Doug, cine ești ? Nu te recunosc !

— Acum sunt un om care are nevoie ca lucrurile să fie făcute repede. Ești sau nu alături de mine ?

A îndreptat pistolul spre una din femeile de serviciu, o indiană frumoasă care, probabil, avea vreo șaisprezece ani.

— Regele Filosof, a murmurat Natalie și s-a îndreptat spre sala de operații.

Berenger a urmat-o.

— În dulap avem pantaloni și halate, a spus el. Ne schimbăm în camera doi. Nu voi trage cu ochiul, dacă tu nu trași cu ochiul.

— Poți să te uiți cât vrei.

— Al doilea chirurg și asistentele medicale trebuie să ajungă în câteva minute. Atunci voi avea ajutorul necesar și te vei putea întoarce la ceilalți știind că le-ai salvat viețile.

După ce și-au pus măștile și bonetele, Doug a condus-o pe Natalie în camera de pregătiri, încăpere îngustă care se afla între cele două săli de operație, și i-a făcut semn către a doua chiuvetă din inox. În timp ce se spălau pe mâini cu bureți impregnați cu soluție antiseptică, mintea ei căuta soluții pentru a-l omorî. Vargas și, probabil, Luis, omorau prin natura ocupației lor. Dar pentru acest monstru și pentru colegii lui fanatici, Gardienii, omorul era o alegere. Dacă ea punea mâna, în acel moment, pe un pistol, l-ar fi omorât pe fostul ei mentor și prieten fără nici o ezitare.

— După cum spuneam, mai devreme, la baza conceptului de Forme a lui Platon stă convingerea că perfecțiunea Gardienilor este nativă. El a pornit de la acest concept pentru a dovedi că un suflet trebuie să fie nemuritor, altfel cum s-ar explica perfecțiunea prezentă la naștere ?

— A trecut ceva timp de când am studiat filosofia la Harvard, i-a răspuns Natalie, dar, din câte îmi aduc aminte, nu cred că ai dreptate. Singurul lucru perfect pe care-l faceți voi Gardienii este să fiți imorali.

În oglindă Natalie vedea fața crispată a lui Berenger și nervozitatea din ochii lui.

„Ține-o tot așa, își spunea ea. Orice ai face, ține-o tot așa“.

— Eu cred altceva. Organizația noastră a contribuit la prosperitatea și binele a milioane și milioane de oameni, cu un cost foarte redus. Oamenii nu vor ști a cui este muzica

care ajunge la urechile lor datorită nouă, nu vor ști ale cui sunt clădirile minunate de care se minunează. Nu vor ști niciodată că un medicament care va salva milioane de vieți a fost creat doar pentru că noi am putut da creatorului un organ perfect la momentul potrivit. Vezi tu, dragă Natalie, întreaga activitate a Gardienilor se rezumă la perfecțiune și forme. Acum, hai să recoltăm inima noastră și să o punem acolo unde va face mult bine.

— Ce-ar fi să o recoltăm pe a ta ?

În acel moment, ușa în camera de pregătire s-a deschis și Randal, tehnicianul cu bypassul cardiopulmonar a intrat grăbit.

— Pompa este gata, doctore, a spus el.

— Doctorul Khanduri și asistentele medicale încă nu au sosit ?

— Nu. Doctorul al-Rabia m-a rugat să vă spun că prințul este pe moarte.

— Ce dracu ! Trimite un elicopter să vadă unde sunt și apoi pregătește-te. Dacă va fi necesar, punem bypassul chiar acum și-l vom ține pe prinț așa. Între timp, eu încep recoltarea. Vino, Natalie, trebuie să începem.

Berenger a urmat-o pe Natalie în sala de operații, unde anestezista își îndeplinise misiunea. Sandy era adormită și intubată. Dorothy i-a ajutat să-și lege halatele și să-și pună mânușile. Văzând-o pe Sandy Macfarlane atât de senină, Natalie s-a întristat.

Și-a adus aminte cum îl întrebase pe anestezist, înainte de operația la tendonul lui Ahile, „Cum voi ști că nu sunt trează ?“. Bărbatul zâmbise, îi pusese mâna pe umăr și îi injectase medicamentele preoperaționale.

„Doctore, cum voi ști că nu sunt trează ?”

— Dorothy, ești gata ? a întrebat Berenger. Trebuie să începem cu primul pacient.

— Sunt gata.

— Ai pregătit gheața ? Între recoltare și transplant va fi o pauză.

— Da.

Natalie se uita peste masă la Berenger. Era răvășit, dar de douăzeci și ceva de ani lucra în sala de operații și în afară și făcuse față numeroaselor crize medicale.

Fără o asistentă medicală la dispoziție, anestezista a adus două standuri cu instrumente lângă masa de operație pentru ca cei doi, chirurgul și asistenta, să poată ajunge la ele. Doug Berenger era nu doar unul dintre cei mai eleganți și mai străluciți chirurghi dintre câți văzuse Natalie, dar era și cel mai rapid. Fără a cere ajutor, a început să ungă pieptul lui Sandy cu o soluție antiseptică.

— Natalie, îți mai spun asta ultima dată. Dacă faci vreo mișcare nepotrivită, orice mișcare, îi spun lui Dorothy să întrerupă anestezia. Am fost suficient de clar ?

— Da.

— Taci și fă ce-ți spun eu. Pregătește-mi bureți și pensele hemostatice, pentru orice eventualitate. Dorothy, începem să deschidem cavitatea toracică.

Când Natalie a luat obiectele cerute de Berenger, pe marginea tăvii cu instrumente a văzut trei bisturie. Nu putea ajunge la ele fără să fie observată, dar nu vedea nimic altceva care putea fi folosit ca armă. O situație disperată necesita măsuri disperate și ea înțelegea că sărmana femeie de pe masa de operație nu avea nici o șansă să se trezească după această operație.

Fără nici un cuvânt, Berenger a luat din tavă unul dintre bisturie și a făcut o incizie de treizeci de centimetri dintr-un capăt în celălalt al sternului. Sângele a început să curgă din mai multe vase sangvine, dar Berenger nu-și bătea capul cu ele dacă nu începea o hemoragie intensă.

Nici nu mai trebuia să oprească hemoragia.

— Ferăstrăul se află chiar acolo, Natalie. La fel și pensele pentru lărgire.

Lui Natalie i se făcuse greață când s-a întins după ele.

Ușa sălii de operații era deschisă. Berenger s-a întors să-l vadă pe doctorul arab al-Rabia.

— Doctore Berenger, a spus acesta grăbit, tensiunea arterială este zero și nu crește.

Cele câteva secunde, când atenția lui Berenger fusese distrasă de intervenția lui al-Rabia, fuseseră suficiente ca Natalie să pună mâna pe un bisturiu și să-l ascundă în măneca halatului. I-a aruncat o privire și anestezistei ca să se convingă că se uita la al-Rabia.

Acum avea un scop precis — trebuia să ajungă lângă Berenger și, pentru Rosa, Luis, Ben, pentru ea și pentru toate victimele Gardienilor, să fie fără frică.

Berenger era, în mod clar, tulburat și răvășit, un om care ajunsese atât de sus și căruia soarta îi pregătise o surpriză.

Dar încă mai era Omul din sala de operații.

— Bine, doctore, a spus el calm, haideti să-l transportăm de urgență în sala de operații și-l pun eu pe pompă. Dorothy, lasă gazul pornit și hai să mergem. Natalie, vino ! Avem de lucru.

Berenger a făcut un pas spre ușă, apoi încă unul. Natalie, din cealaltă parte a mesei, ajunsese la un pas în spatele lui.

„Uneori avem o singură șansă“.

Asta îi spusese Luis. Hotărâtă, a luat bisturiul în mână.

— Doug !

Tulburat, Berenger s-a întors spre ea.

„Fără frică !“

Cu toată forța de care era în stare, Natalie a ridicat mâna și a înfipt bisturiul în gâtul lui Berenger. Secționase traheea, iar sângele începuse să țâșnească din artera carotidă, stropind-o și revărsându-se pe podea.

Nefiind în stare să vorbească și ținându-se fără rost de gât, Socrates, unul dintre fondatorii Gardienilor Republicii, s-a lăsat pe spate și a căzut greu la podea, scaldat în esența

propriei vieți. În ultimele lui clipe, Berenger se uita la Natalie cu o mirare mută și ochii larg deschiși.

— Veniți, doctore Berenger ! a strigat al-Rabia din sala vecină. Inima prințului s-a oprit ! Veniți ?

Natalie și-a dat jos halatul și a zburat spre a doua sală de operații pentru a da o mână de ajutor, dar știa că dacă mușchiul care cauzase stopul cardiac nu era înlocuit, prințul nu putea fi ajutat nici cu medicamente, nici cu compresii cardiace.

— O, Allah ! striga al-Rabia. Allah, ajută-ne !

Natalie continua să facă resuscitare cardiopulmonară, dar pe monitor nu se vedea nici o schimbare. S-a gândit să-l conecteze, cu ajutorul tehnicianului, la aparatul de bypass, dar cunoștințele și experiența ei medicală nu erau prea solide. Al-Rabia, în mod clar un doctor extraordinar, a încercat câteva șocuri cu defibrilatorul, chiar dacă știa că problema stăpânului său nu era fibrilarea, ci stopul cardiac - linia dreaptă afișată pe monitor. Nu mai exista nici o speranță.

Ministrul al-Tahini stătea chiar lângă ușă, la doi metri de corpul înecat în sânge al lui Berenger. Ținea ochii aproape închiși, trist, și își încrucișase mâinile pe piept. Știa că soarta stăpânului său fusese hotărâtă.

Natalie, urmând ordinul lui al-Rabia de a face tot ce-i stătea în puteri, aștepta ca doctorul să termine resuscitarea. Dintr-odată, unul dintre piloții elicopterului a apărut lângă al-Tahini, încercând să spună ceva în portugheză, după aceea trecând la o engleză foarte proastă.

— Domnul. Două mașini pe drum. Oprit. Oameni cu fața pe jos. Bărbați, femei cu arme lângă ei.

„Ben !“

Ministrul a răsuflat greu. I-a spus ceva doctorului în arabă, s-a întors și a plecat.

După câteva momente, al-Rabia a treminat cu resuscitarea.

Cu ochii plini de lacrimi, s-a uitat la Natalie și a dat din cap.

— Allah va avea grijă de el, a murmurat doctorul. A fost un om atât de bun și ar fi fost un conducător foarte bun pentru poporul nostru.

— Îmi pare foarte rău, i-a răspuns Natalie. Orice ar fi, cred că ați fost un doctor extraordinar. Avea o infecție cardiacă care nu putea fi tratată.

— Poate, într-o bună zi, va exista un tratament.

— Poate, într-o bună zi, a răspuns ea.

— Numele tău este Natalie ?

— Da, Natalie Reyes, da.

— Ei bine, Natalie Reyes, nu știu dacă mai are vreo importanță, dar noi credeam că donatorul inimii pentru prinț se află în moarte cerebrală. Până să ajungem aici, asta am crezut. Doctorul Berenger a organizat totul și lucrurile au scăpat de sub control.

— Vă sunt recunoscătoare că-mi spuneți asta. Doctorul Berenger și organizația pe care o reprezintă au fost distruși de propriile egouri și de lăcomia lor fără margini. Nu puteau suporta ca oameni, pe care îi considerau inferiori lor, să le spună cum să-și folosească aptitudinile excepționale.

— Înțeleg. Dacă ministrul îmi va permite să-l las pe prinț așa, poate sub supravegherea anesteziștii, aș vrea să vin să vă ajut să suturați incizia bieteii femeii.

— Mi-ar face plăcere, doctore al-Rabia, a spus Natalie. M-ar bucura nespus.

Cei doi, doctorul arab și studenta la medicină din America, s-au întors în sala de operații, unde Sandy Macfarlane stătea întinsă, senină și calmă, conectată la aparatul de respirat, anesteziată. Incizia de pe coșul pieptului sângera puternic, dar nu era o amenințare serioasă. Natalie a cauterizat vasele sangvine mai mari, apoi, cu ajutorul lui al-Rabia, care ținea marginile pielii apropiate, a început să coase atent incizia.

Cât a lucrat la sutură, Natalie s-a gândit la sala de urgențe de la spitalul Metropolitan, cu câteva ore înainte ca Berenger să o șteargă de pe lista Gardienilor pentru faptul că fusese supendată din programul de rezidențiat. Lângă ea stătea asistenta medicală Bev Richardson, iar pe masă, în fața ei, tânărul Darren Jones, singura persoană pe care o cususe... până acum.

Cu masca pe față, Natalie a zâmbit.

CAPITOLUL 41

Ești leneș și vrei să ne păcălești cu un capitol întreg care este și cea mai importantă parte a poveștii.

PLATON, *Republica*, Cartea a V-a

Anestezistul a rămas lângă Sandy Macfarlane pentru a o trezi, iar Natalie a plecat spre sala de mese. Ministrul al-Thani era acolo, însoțit de un singur soldat.

— Pot să ies ? l-a întrebat ea pe al-Rabia. Afară trebuie să fie cineva - un prieten. Trebuie să mă asigur că este bine.

— Este bărbatul care a întârziat venirea chirurgului și a asistentelor medicale ?

— Cred că da.

Al-Rabia a dat din cap frustrat și s-a uitat întrebător la ministru care, în mod cert, a înțeles solicitarea lui Natalie.

— Da, du-te, a spus el. Nu vor păți nimic.

Înainte ca Natalie să iasă din spital, Ben și părintele Francisco, cu mâinile ridicate, au intrat în sala de mese urmați de trei soldați arabi și de un bărbat despre care, Natalie era convinsă că era al doilea chirurg al lui Berenger.

Al-Thani a strigat un ordin, soldații au coborât armele și au făcut câțiva pași în spate.

— Unde este Berenger ? a întrebat chirurgul.

Al-Rabia i-a făcut un semn cu mâna.

— În hol, a spus el, fără să se deranjeze să dea alte explicații.

Natalie a alergat spre Ben și l-a luat în brațe.

— Ce frumos este aici, a spus el arătând cu mâna prin sală. Privirea i-a căzut pe corpul lui Luis, ciuruit de gloanțe. O, nu !

— A fost un adevărat luptător, până la sfârșit, a spus Natalie. Părea gata să moară, în orice moment. Dar până să moară, a făcut tot posibilul pentru a distruge acest loc.

— Poate sora lui se va odihni în pace.

— Nu-mi venea să cred când pilotul elicopterului a spus că cineva l-a oprit pe chirurgul și pe asistentele medicale și-i ține la pământ. Dar știam că ești tu. După ce Berenger mi-a spus că părintele Francisc se află pe statul lor de plată m-am simțit vinovată că te-am trimis la el. Ce s-a întâmplat ?

— Dacă poți să crezi, a răspuns părintele Francisco, până când domnul Callahan nu m-a convins de cele ce se întâmplau aici, nu am știut că donatorii care erau aduși aici erau răpiți. Mi-a povestit despre profesorul din Chicago și despre un băiat de la o fermă din Idaho. Cei săraci sunt obligați câteodată să se prostitueze sau să muncească ca sclavi, sau să-și vândă organele, pe când aici erau jefuiți de organe.

— Nat, părintele Francisco m-a ajutat în momentul în care a contat cel mai mult. Lui i-a luat zece minute să adune o echipă de zece zdrahoni din sat. Am avut noroc și am ajuns la spital exact în momentul în care apăruseră și mașinile cu echipa de medici. Acest bărbat este chirurg. A încercat să ne ia de sus și să ne spună cât de important este să ajungă la spital. Ei, în următorul moment erau toți la pământ. Apoi, au apărut soldații aștia și, de data asta, noi am fost la pământ.

Natalie s-a întors spre al-Rabia.

— Ce se va întâmpla cu noi și cu acești oameni ? l-a întrebat ea.

Doctorul a primit un răspuns tacit de la ministru până să întrebe.

— Contrar părerilor voastre, violența fără motiv nu este o abordare obișnuită pentru noi, a spus el. Ministrul al-Thani

este trist și supărat, dar nu pe voi. Corpul prințului va fi luat cu unul dintre elicoptere și transportat înapoi la aeroport. La întoarcerea în țară, el va fi înmormântat ca un adevărat erou.

Curând, soldații au scos corpul prințului pe terasă, urmați de al-Rabia și ministru.

Într-un final, Natalie s-a întors spre părintele Francisco.

— Când echipa de zbor este gata, vom merge cu ei până la Rio ca să o ducem pe Sandy la un spital. Apoi, voi contacta Ambasada Americană și voi stabili o întâlnire cu detectivul de la Poliția Militară cu care m-am întâlnit în Botafogo. Nu m-a tratat cu prea mult interes, dar presupun că ține la munca și la funcția lui. Mai mult decât atât, Rodrigo Vargas nu-l plăcea și asta este o referință bună pentru mine. Numele lui este Perreira.

— Voi vorbi cu niște prieteni de-ai mei, să văd dacă putem avea încredere în el.

— Vă mulțumesc, părinte Francisco. Astăzi ați fost un adevărat om al lui Dumnezeu.

Preotul i-a strâns mâna, apoi a îmbrățișat-o și i-a mulțumit pentru faptul că i-a ajutat să elibereze sătucul.

— Știți, omul ăsta se pricepe la vorbe. A luptat ca să mă convingă, insistent, ca valurile care se lovesc încontinuu de mal. Știți ce cred eu, domnule Callahan? Ar trebui să vă gândiți la o meserie nouă - cea de avocat sau poate chiar de preot.

— Nici o șansă, părinte, a spus Ben, luând-o pe Natalie după umeri. Voi fi ocupat scriindu-mi primul roman polițist.

EPILOG

Sufletul omului este nemuritor și nepieritor.

PLATON, *Republica*, Cartea a X-a

— Înțeleg de ce iubești tu toamna în New England, a spus Ben. Mă bucur să fiu din nou aici.

Natalie i-a strâns mâna și s-a uitat la el. Trecuseră patru săptămâni de când se întorsese din Dom Angelo și asta era a doua vizită a lui Ben la ea. Legătura lor, care începuse în pădurea tropicală, devenea tot mai puternică și mai pasională, deși nici unul dintre ei nu voia să împingă lucrurile prea repede.

— Vreau să-ți spun ceva, i-a zis Natalie când treceau esplanada, unde, cu câteva luni înainte, sărbătorise cu prietenii Ziua Independenței, dar, mai întâi, spune-mi despre vizita ta în Texas.

— A fost ireal, a spus Ben. Polițiștii știau cine sunt și nu m-au pus să plătesc pentru tractarea și păstrarea mașinii mele. Apoi am ieșit din oraș și, înainte să-mi dau seama, mergeam pe autostrada John Hamman, ca să văd locul acela încă o dată. Poarta era încuiată cu lanțuri și Oaza era părăsită. Am ieșit din mașină și am stat acolo un timp, gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat.

— Cred că au fost niște clipe foarte intense.

— O, da. Stăteam acolo și mă gândeam câți au fost. Câți oameni au făcut analizele de sânge? Milioane, cred. Câți donatori potriviți au fost identificați? Câți oameni au murit?

— Ben, ai ajutat la oprirea acestei afaceri.

— Sper. Ei bine, dar tu ce părere ai despre o pauză, de la școală ?

— Cred că este cel mai potrivit lucru. Nu sunt gata, fizic sau psihic, să mă întorc acum, dar nu abandonez ideea. Poate la anul. Între timp, voi petrece mai mult timp cu nepoata mea, Jenny. Din cauza paraliziei ei cerebrale și pierderii mamei, a suferit foarte mult și vreau să mă asigur că va lua cât se poate de mult de la viață. Îmi și place să stau cu ea.

— Și rezidențiatul tău ?

— Încep cu prioritățile, Ben.

— Înțeleg. Încă sunt supărat și frustrat din cauza situației tale.

— Nu mă aștept la prea multe lucruri bune, din punctul de vedere al sănătății, dar, cel puțin, acum nu umblu toată ziua să caut să-mi rezolv problemele cu un pumn de pastile și o pungă de plastic.

— Sper că nu. Fără să-i pese de alergători și de cei aflați pe patinele cu rotile, Ben i-a ridicat bărbia și a sărutat-o cu blândețe. Vrei să stăm jos puțin ?

— De ce, respir ciudat ?

— Ei, nu fi sensibilă acum. Ții minte înțelegerea noastră ? Tu ești calmă cu plămânul tău și eu sunt calm că nu am o carieră, nici o preocupare în afară de tine și de traficul ilicit de organe și nici o perspectivă profesională. Cu sau fără muncă, cu plămân bolnav sau sănătos, tot avem ceea ce are toată lumea - ziua de mâine. Ei, acum spune-mi ce voiai să-mi spui mai devreme.

Natalie nu a răspuns imediat. Și-a odihnit capul pe umărul lui, încercând să alunge gândurile rele. Într-un final, a scos din buzunar o scrisoare.

— Asta mi-a venit ieri, a spus ea. Uite-te la bărci și eu o citesc. Încerca din răspuțeri să alunge tristețea. Îmi pare rău că sunt așa. Încă nu am reușit să închei acest capitol și, din când în când, gândurile la viitor mă copleşesc.

— Hai, citește scrisoarea și nu-ți face griji. Cicatricile mele aproape au dispărut. Ale tale sunt mai prezente. A atins-o pe piept. Fă tot ce poți pentru o încheiere.

Natalie a luat mâna lui și a lipit-o de buzele sale.

Scrisoarea era împăturită în patru și deja mototolită.

— Este de la detectivul Perreira, a spus ea deschizând-o.

„Dragă Senhorita Reyes,

Această scrisoare, ca și prima, este tradusă de către un prieten, american, care predă engleza și în care am toată încrederea. În primul rând, doresc să vă spun că avocatul pe care l-ați angajat aici este foarte activ și pare a fi foarte competent. Eu cred că, în final, nu veți fi acuzată de nimic legat de întâmplările din Dom Angelo.

De asemenea, vreau să-i mulțumesc domnului Ben Callahan pentru faptul că mi-a recomandat-o pe Alice Gustafson. Este o femeie fermecătoare, cu mult bun simț, care, chiar ieri, a venit la noi acasă la cină. Am fost împreună în Dom Angelo (a treia mea călătorie) pentru a face fotografiile și pentru a examina spitalul și satul. Datorită informațiilor obținute de la persoanele din sat, am găsit câteva cadavre îngropate. Identificarea lor este dificilă, dar nu imposibilă, iar doamna Gustafson este convinsă că răspunsurile la acest mister se află la Londra, unde are de gând să meargă după ce pleacă de aici. Scotland Yardul investighează acest caz și așteaptă cu nerăbdare venirea ei. Deși identificarea tuturor victimelor va dura mult, ea consideră că în viitorul apropiat vor putea fi făcute niște arestări. Profesorul Gustafson, după cum bine știți, este o femeie foarte hotărâtă.

Noi, cei din Rio de Janeiro, vă respectăm mult pentru curaj și pentru serviciul pe care, împreună cu domnul Ben Callahan, l-ați făcut țării noastre. Sper că investigațiile noastre și arestările vă vor schimba opinia despre Poliția Militară din Brazilia.

Și când veți hotărî să veniți în Brazilia, vă rog să-mi permiteți să vă fiu ghid“.

— Corupție, a conchis Ben.

Răspunsul lui Natalie a fost întrerupt de soneria telefonului mobil.

— Alo ?

— Domnișoara Natalie Reyes ? a înterbat o voce de femeie.

— Vindeți ceva ? Pentru că eu...

— Vă rog să aveți puțină răbdare și vă voi explica totul.

— Bine, da, sunt Natalie. Despre ce este vorba ? Cine sunteți ?

— Natalie, eu știu că l-ați luat mai devreme de la aeroport pe Ben Callahan. Este cu dumneata ?

— Ascultați-mă, sau îmi spuneți despre ce este vorba sau eu voi..

— Bine, bine. Este legat de Brazilia.

Iritarea lui Natalie a dispărut imediat.

— Ce-i cu Brazilia ?

— Natalie, dacă nu sunteți așezată, aș vrea să o faceți.

— Stăm jos.

— Minunat. Puneți telefonul așa ca să puteți auzi amândoi.

Natalie a venit mai aproape de Ben, cum a cerut femeia.

— Bine, a spus ea. Vă putem auzi amândoi.

— Natalie, numele meu este Beth Mann. Sunt detectiv particular în Boston. La cererea clientului meu, am efectuat o investigație legată de dumneata de la întoarcerea din Brazilia. Vă asigur că nu am făcut nimic rușinos.

— Un detectiv cu principii etice, a șoptit Ben.

— Continuați, a spus Natalie.

— În cadrul anchetei mele, am purtat un șir de conversații cu doamna doctor Rachel French...

— Pulmonologul meu, i-a șoptit Natalie lui Ben.

— ...și cu prietenul dumitale Terry Millwood. El este acum la spitalul White Memorial și așteaptă apelul dumitale. Cei doi doctori au discutat cu șeful spitalului și au făcut toate aranjamentele necesare.

— Aranjamentele necesare pentru ce ? a întrebat Natalie complet debusolată.

— Natalie, dumneata ai auzit vreodată de Joseph Anson ?

— Nu, ar trebui să știi cine este ?

— Nu. Doctorul Anson este din Africa de Vest - din Cameroon, mai exact. Este un doctor extraordinar și un savant specializat în domeniul neurovascularizării.

— Crearea de vase sangvine noi, i-a șoptit Natalie lui Ben. Continuați.

— În acest moment, doctorul Anson este în Boston sau aproape de oraș. Nu știu exact unde. A luat o decizie și nu are de gând să și-o schimbe. Decizia a fost luată după ce i-am spus despre incendiul din casa mamei dumitale, când v-ați distrus plămânul încercând să o salvați pe mama și pe nepoata dumitale.

— Dar de unde știți ?

— Domnule Callahan, ați putea să-i explicați doamnei în ce constă munca de detectiv ?

— Noi detectăm, a spus Ben.

— Vă rog, continuați, a spus Natalie, simțind, dar nefiind convinsă de ce va urma să audă.

— În această seară, la ora nouă, peste șapte ore, doctorul Anson își va lua viața. Eu voi primi un telefon de la un avocat care-mi va comunica adresa unde poate fi găsit corpul lui. Apoi voi primi un apel de la doctorul Anson. E o ambulanță pregătită, care va aștepta exact 37 de minute înainte de a porni spre adresa cerută. În momentul în care vor ajunge, inima doctorului Anson va bate, dar el va fi în moarte cerebrală. Credeți-mă, Natalie, doctorul Anson este un geniu și va putea face toate astea. Din momentul în care un neurolog va confirma starea de moarte cerebrală, doctorul

Millwood și echipa lui vor efectua transplantul plămânului din pieptul doctorului Anson în pieptul dumatăle.

— Dar... dar de ce ? De ce nu-mi donează mie un plămân și rămâne cu celălalt ?

— Pentru că Joseph Anson are un singur plămân funcțional - al tău.

Natalie a simțit cum corpul ei cedează și devine moale și, pentru prima dată în viață, era în pragul leșinului. Ben i-a strâns mâna atât de tare încât o durea.

— O, Doamne, a spus Natalie. A murit atâta lume. Aș putea vorbi cu acest om ?

— Crede-mă, Natalie, am vorbit cu el de multe ori și l-am studiat mult. Doctor Anson este împăcat cu ceea ce va face. Avem nevoie doar de cooperarea ta.

Ben a dat din cap cu hotărâre.

— Atunci... cred că o veți avea, a răspuns ea.

— În acest caz, doctorul Millwood așteaptă telefonul dumneavoastră. Vă va explica ce trebuie să faceți. Sunt foarte fericită pentru dumneata. Vă rog, după recuperare treceți pe la mine pe la birou.

— Dar dacă... ?

Beth Mann închise telefonul.

Natalie nici nu încerca să-și stăpânească lacrimile și a luat mâinile lui Ben în ale sale.

— Ții minte ce am spus despre încheiere ?

*

„Ăsta e momentul potrivit, se gândea Anson. ăsta este momentul potrivit”.

Se afla într-un mic garaj închiriat, la nici doi kilometri de apartamentul lui Natalie Reyes, așezat în mașină într-un întuneric total. Geamul din partea pasagerului era deschis vreo doi centimetri. Porțiunea respectivă era astupată cu niște cârpe, iar dintre ele ieșea un furtun de grădină. Celălalt

capăt al furtunului era bine fixat în țeava de eșapament. Sedativele luate cu grijă, la un moment bine stabilit, începeau să-și facă efectul.

Citise și recitise raportul lui Beth Mann de vreo două sute de pagini despre Natalie Reyes, familia ei și chiar noul bărbat din viața ei. Studiase o mulțime de articole din ziare, încă din vremea când Natalie învăța și practica atletismul la Harvard. Văzuse câteva înregistrări video cu cursele la care a participat. Și, în final, trecuse pe lângă ea, atât de aproape încât mânele li se atinseseră.

O, da, asta era momentul potrivit.

Natalie Reyes și, probabil, Ben Callahan, erau perfecți pentru a supraveghea desemnarea unei noi conduceri pentru spital și pentru a controla soarta medicamentului Sarah-9. Când ea avea să își revină după operație și dacă Callahan avea să fie de acord, aranjase să fie chemată la avocatul lui pentru a primi caietele lui și niște înregistrări video făcute pentru ea.

Ea nu avea obligația de a rămâne în Cameroon pentru totdeauna, dar bănuia, că după ce va inhala aerul minunat din junglă și va cunoaște oamenii de acolo, va dori să rămână. Ea și Callahan erau tot ce așa-zișii regi filosofi ai lui Elizabeth și Doug Berenger nu puteau fi. Erau adevărații Gardieni.

Anson a aprins lumina și s-a uitat la ceas. Apoi a deschis caietul și a început să citească cu voce tare.

Lumea este grea, plină de trădare,

Plină de dezamăgiri,

Plină de nedreptăți,

Plină de durere.

Dar, prietene, un gol te așteaptă - un gol mare, strălucitor,

Plăcut și parfumat cu esență de pace,

Esență de liniște.

Aproape ai ajunsy, prietene.

Magnificul gol este refugiul pentru eternitate al sufletului tău.

Ia mâna mea, prietene.

Ia mâna mea și fă un pas, un ultim pas

Și ai ajuns.

Anson a luat telefonul și a format numărul.

— Doamna Mann, a spus el, puteți începe cronometrarea acum.

Fără să aștepte un răspuns, a închis telefonul, l-a pus deoparte, a stins lumina, a pornit motorul și a pus caietul pe un exemplar uzat al *Republicii* lui Platon.

Slârșit